

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARZIN MERKEZİNE BİR BAŞKA SEYAHAT

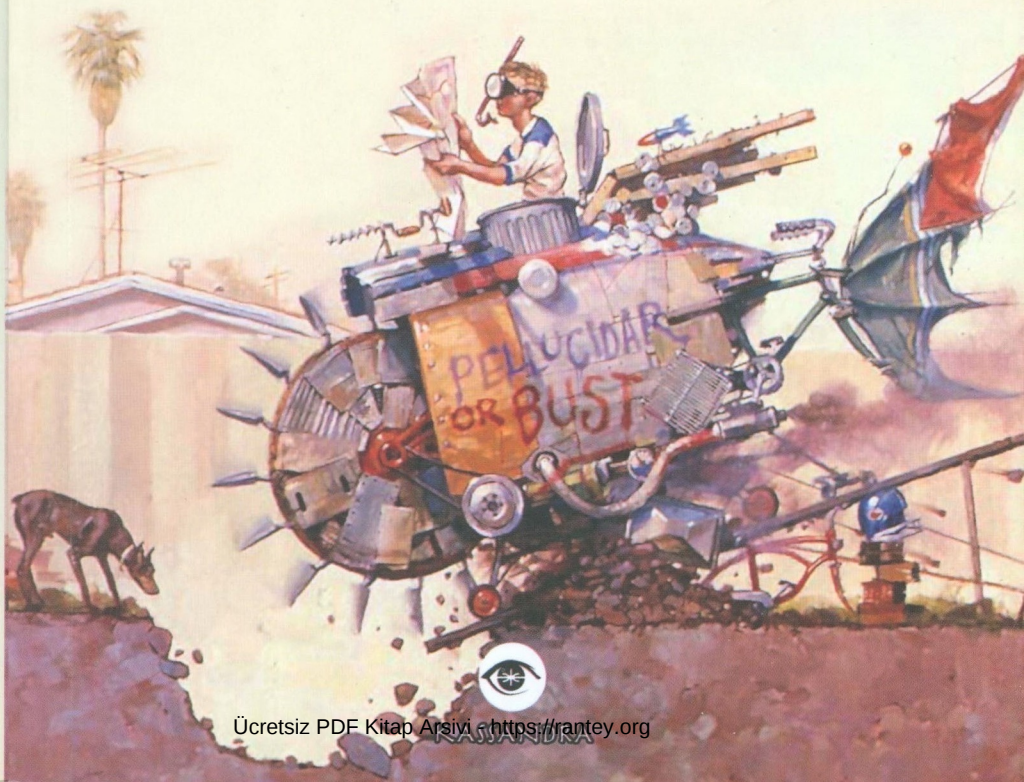
LEVIATHAN

LEVIATHAN

ARZIN MERKEZİNE BİR BAŞKA SEYAHAT

JAMES P. BLAYLOCK

JAMES P. BLAYLOCK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

LEVIATHAN

ARZIN MERKEZİNE BİR
BAŞKA SEYAHAT

Giles Peach benzersiz bir adamdı. Boynunun iki yanındaki solungaçlarla ve perdeli parmaklarıyla doğmuştu.

Edgar Rice Burroughs okumayı ve icatlarla haşır neşir olmayı severdi.

Eski bir elektrikli pervanenin motorundan Güneş sisteminin minyatür bir modelini yapmayı başarmıştı.

Sonra konserve kutularından yapılmış bacaklara sahip mekanik bir adam geliştirmişti.

Sonunda en büyük icadı üzerinde çalışmaya başladı: Arzin merkezine doğru yol alacak bir makine, kazıcı bir Leviathan!

Çok mu absürt? Belki öyledir. Ama Giles Peach en acayip hayalleri bile gerçeğe dönüştürecek güce sahipti.

“Blaylock kusursuz klasiklerin öyküleriyle öyle bir oynuyor ki, okurken dudığınız uçukluyor. Ve bunu sadece yazdıklarıyla değil, aynı zamanda yazım tarzıyla da yapıyor.”

PHILIP K. DICK

“Edebi olarak kusursuz. Blaylock’un nevi şahsına münhasır karakterleri modern dünyayla öyle çatışıyor, savaşıyor ve mücadele ediyorlar ki, ayaklarımızın altındaki asfalttan şüphe eder hale geliyoruz. Blaylock, dünyaya dair kendine has bir kafaya sahip ve bu yanını ustaca ve hayli muzip yollarla aktarmayı da başarıyor.”

TIM POWERS, *ANUBIS KAPILARI*’nın yazarı

ISBN 978-605-8595-41-5

9 786058 595415

PELUCİDAR
OR BUST

LEVIATHAN

ARZIN MERKEZİNE BİR BAŞKA SEYAHAT

JAMES P. BLAYLOCK

LEVIATHAN

ARZIN MERKEZİNE BİR BAŞKA SEYAHAT

JAMES P. BLAYLOCK

Orijinal Adı: *DIGGING LEVIATHAN*

Kassandra Yayınları: 11
James P. Blaylock Dizisi: 1

Kassandra Yayıncılık: Sıraselviler Cad. No : 14/7
Beyoğlu - İstanbul, Sertifika: 27118

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com

Web: kassandra.com.tr

Yayına Hazırlayan: Ali Galip

Kapak Tasarım: Şahan Yatarkalkmaz

Düzeltili: Gökhan Sofuoğlu

Bu kitap Ceylan Matbaası'nda (Ahmet Uçar) basılmıştır.
Davutpaşa Caddesi, Güven Sanayi Sitesi, 83/317-318-319
Zeytinburnu - İstanbul, Sertifika No: 23352

ISBN:978-605-85954-1-5

Orijinal Baskı: 1984, Grafton Books

Türkçe Baskı: 2013, Kassandra Yayıncılık

Tüm Türkçe hakları Kassandra Yayıncılık'a aittir.

LEVIATHAN

ARZIN MERKEZİNE BİR BAŞKA SEYAHAT

JAMES P. BLAYLOCK

Viki'ye

**Her türden bilimsel meselede dünyanın en iyi danışmanları
ve dünyanın en iyi oğulları olan Johnny ve Danny'ye**

**Ve hepsinden öte,
Annemle babam Daisy ve Loren Blaylock'a**

Olumsuz bir bakış açısından, bu kitabın belli bir ağırlığı olduğuna kendimi inandırıyorum. İki yüz sayfayı geçeli bir hayli olmasına karşın kitapta Tanrı'nın evreninin aptallığına yönelik tek bir gönderme bulunmuyor. Aynı şekilde oturup kendi başıma daha iyisini yapabileceğime dair tek bir iddia da yok. Örneğin başımın nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. İnsan olmanın tüm görkemli yanlarını unutmuş gibiyim. Kitabı felsefi olarak önemsiz kılan şey de bu ihmal olmalı ama bir yandan da kitaptaki acayıplıkların uçarı çevreleri memnun edeceğini umuyorum.

ROBERT LOUIS STEVENSON
An Inland Voyage (Bir İç Gezi)

BİRİNCİ KİTAP

Denizci Evine Döndü⁽¹⁾

Tuhaf bir hayvandır insan ve tuhaf yollarla faydalanır
Kendi doğasından ve bilimum sanatlardan
Ve özellikle yapmayı sever
Birtakım yeni deneyler, uzuvlarını göstermek için
Acayıplikler çağındayız herkesin başını alıp gittiği
Farklı yeteneklerin farklı pazarlar bulduğu
En iyisi doğrulukla girişin işinize, sonuçta yitirdiğinizde
İşinizi, elbette hileye açıktır pazar.

LORD BYRON

Don Juan

Giriş

Gece yarısı aydan süzülen gümüşü ışıklar altında mangrovlar canlanır gibiydi. Kıvrımlı kökler, dilsiz kurbağaların kımıltısız suda cıvıladığı ve yüzdüğü Surinam'a doğru karmaşık bir bolluk içerisinde kuzey yönünde genişleyerek Jari Nehri'nin ağzındaki hafif tuzlu suya uzanmıştı. Beş mil bile uzakta olmayan Güney, Amazon'un sessiz ve karanlık boşluğunu neredeyse kırk millik bir çemberle çevreliyordu. Gece sakindi; sarı mangrov çiçeklerini sulak huzmelerle ıslatan ve nehirde yarısına dek suya gömülmüş halde yatan devasa bir orkide gövdesinin ebruli kabuğu üzerinde oynayan ay, gökyüzünün yarısını kaplar gibiydi.

Basil Peach, kırık bir dalın pütürlü ucunu kavradı, kendini sabitledi ve nehre doğru ucuna ağırlık takılmış bir ağ fırlattı. Kumsalda bir gaz lambası belirdi ama lambanın kirli sarı ışığı yanardöner ay ışığı altında aniden görünmez oldu.

William Ashbless şiir yazıyor, balık peşindeki Peach'i seyrediyordu. Son üç saattir Peach'in ağzını bıçak açmamıştı. Yukarıda, küçük bir kumsalda Profesör Russel Latzarel ile kelebekbi-

limci Phillip Mays uyuyordu. Saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Ashbless de uyumuş olabilirdi fakat ay ışığı şiir yazmaya elverişliydi ve onun Basil Peach hakkında şüpheleri vardı.

Bir hafta önce Fransız Guyanası'ndaki Peewatin Nehri'nde ciklet balığı avına çıkmışlardı, ardından Belem ve Recife'ye devam eden yavaş bir Coastline feribotuyla güneye gelmişlerdi. Basil Peach, yol boyunca gözünü ormandan ayırmamıştı. Ona bakarken aklına bir denizaltı mağarasının dehlizlerine çekilmiş bir balık geliyordu. Macapa'da gemiyi terk etmedi ve üç gün boyunca kamarasından çıkmadı. Havadaki nem oranı su buharına dönüşecek denli yüksekti.

Profesör Latzarel, Macapa'da tekne kiraladı ve tekne sahibini sinirlendirmek pahasına, ucunda portakal büyüklüğünde bir kurşun takılı yüz elli metre uzunluğunda bir halatla derinlik ölçmek amacıyla Amazon şeridinde bir aşağı bir yukarı gezinip durdu. Bir hafta sonra Jari Nehri'nin ağzında halatı bıraktı. Kurşun, karanlık nehirde giderek daha derine batarken metrelerce halatı da kiralık teknenin baş tarafında sekiz on inçten fazlası kalmayana dek çekti. Profesör Latzarel, elinde başka bir yüz elli metrelik halat olmadığı için kendine sövdü ama bu çok gerekli bir küfür değildi çünkü üç yüz metrelik bir halatın da yeterli gelmeyeceğini biliyordu ya da en azından tahmin ediyordu. Havuzun dipsiz olduğundan emindi. Sonraki günlerde her biri başparmak büyüklüğünde yetmiş dört tetra yakaladı. Balıklar alışılmadık parlaklıkta mavi renkteydiler. Bu; somon, pembe ve menekşe gibi bahar renkleriyle bezeli bir mavilikti. Profesör Latzarel'in keyfine diyecek yoktu.

Basil Peach ise huzursuzdu. Balık avı boşa geçmişti. Uzun, kılsız yüzü tropik güneşe rağmen hâlâ bembeyazdı. Gece gündüz otuz santim uzunluğunda şeffaf yeşil siperlikli bir kasket takıyor, boynunu tamamen gizleyecek denli uzun yakaları olan bir gömlek giyiyordu. Yakanın kulakları boynunu tamamen gizliyor ve ay biçimli solungaçları neredeyse kulaklarının ardına dek uzu-

yordu. Ashbless kabul etmeliydi ki, Basil Peach tuhaf bir adamdı. Onun babasıyla dedesi de tuhaftı. Bunlar pekâlâ balık ya da soluk benizli insansı amfibiler olabilirlerdi. Basil mangrov bataklıklarında ve Amazon Havzası'nın ormanlarında, beş bin mil ötede Los Angeles sokaklarında olduğundan çok daha rahattı.

Peach ağını yine fırlattı ve akıntıya doğru çekebilmek için bir çizgi belirledi. Ashbless, defterine bir şeyler karaladı ve piposuna asıldı. Yazdığı şiirlere eski dostu Don Blanding anısına Amazon Ayı adını vermeyi düşündü. Şu an için tek istediği şey bir bardak Scotch viski ve cila niyetine bir şişe biraydı. Göz ucuyla gökte dev gibi belirmiş ayın alt kavisini görebiliyordu. Ashbless bir an için mangrovlardan yapılmış bir kâsenin içinde oturuyormuş gibi hissetti ve ay sanki ona doğru eğilmiş bir lambaydı. Ayın yüzeyinde dağların gölgelerini görebiliyordu ve doğu yarı küresinde eski bir tozlu nehir yatağının, Amazon'u bile gölgede bırakabilecek bir hayalet nehrin düzlükler boyunca kavisli çizgileri görülüyordu. Bütün bu görüntü; yana doğru bakan fildişi bir yüzü, yıldızları yutan kadim bir Japon netsuke'yi⁽²⁾ andırıyordu. Basil Peach ise bu görüntüye kayıtsız bir halde yabancı otların arasında dikiliyordu.

Nehrin yukarısında sular inanılmaz sıçrayışlar sergiliyordu. Peach ağını fırlattı. Ağ, bir süre suyun üzerinde hareketsiz durduktan sonra su altındaki paraketenin üzerinde kıvrılıp çırpınarak ve en sonunda bir dala dolanarak kendine geldi. Suyun üst tarafı gümüş renkli ışıklarla doluydu. Ay ışığından fışkıran bir milyon kıvılcım, çalkantılı yüzeyden yansıyarak karanlık nehrin dört bir yanına yayılıyordu. Sanki birileri avuçlar dolusu mavi elmas çıkarıyormuş gibi ufak kıvrımlı parıltılar belirliyor ve kayboluyordu. Nehir, harikulade ayın fosforlu ışığında akkor haline gelmiş binlerce mavi tetrayla doluydu.

Sanki atmosferin kendisi dalgalarla çekiliyormuş ve sayısız balık, ormanın üzerinde bir yanardönerlik bulutu içine dalarak göklere yaslanmış ayın içine döne döne giriyormuş gibi havayı

Leviathan

bir uğultu kapladı. Dünyayı kendileri için bir balıkmış gibi gören gümüşü yıldızlar ayın etrafına toplandı ve nehir ağa yakalanmış belirsiz bir şeyin çırpınışı dışında sessiz ve karanlıktı.

Ashbless ayı seyretmeyi bırakıp kalemini eline aldığı anda, Basil Peach 18 metre yukarıdaki sığıklıklarda aya gidermiş gibi yürüyordu. Ashbless onu gözden kaybolana dek izledi, bir saat bekledi ve boğucu gecenin içinde uykuya daldı. Güneşin mangrovların üzerinde belirmesiyle de uyanıverdi. Peach henüz dönmemişti.

Nehirdeki çalkantı Ashbless'e ağdaki balığı hatırlattı. Mays'le birlikte ağı çektiler ve kıyıdaki çayırılığa serdiler. Latzarel, sabah erkenden birtakım gece yaratıklarının karnını deştiği ve güneş altında ölmek üzere olan siyah pullu koelakant balığını görünce küçük dilini yutacak oldu. Balığı parçalara ayırdı, onun yaşayan *Latimeria* cinsinin bir üyesi olmadığını düşünerek organlarını şişeledi. Balığın midesinde düz bölmeli bir kafadanbacaklının, olasılıkla geç dönem bir Devoniyen mürekkepbalığının kabuk ve dokunaç artıklarını buldu.

Basil Peach dönmedi. Dört ay sonra Latzarel, İngiltere'nin içlerindeki Windermere Gölü'nden bir kartpostal aldı.

Bölüm 1

Sıcak rüzgârlar, üç gün boyunca Santa Ana Kanyonu'ndan dışarı doğru eserek havayı statik elektrik ve çöl kokusuyla doldurmuştu. Hollywood Tepeleri ve San Gabriel Dağları alevlere boğulmuştu. Kasım'ın birinden önce Los Angeles Havzası'nın tamamı küle dönüşecek gibi görünüyordu. Kara bulutlar ufku kaplamıştı ve ince siyah küllerle kurumlar rüzgârın azalmasıyla birlikte ölü yağmur damlaları gibi yağmış ve dumanların kuzey batıya gidişi durmuştu. Puslu tepeler turuncu alevlerle boyanmış, karanlık gökyüzü bulvara doğru haykıran sirenlerle dolmuştu. Arabanın radyosunda birtakım ciddi haberciler kundaklama şüphelerinden dem vuruyordu. Amcası Edward'ın Hudson Wasp'ıyla⁽³⁾ okyanusa doğru yola düşmüş Jim Hastings ise kundaklama iddialarını temelsiz bulmuştu. Ona göre bütün kundakçılar yeryüzünden bir anda silinip gitse bile çalılıklarla kaplı tepeler sıcak sonbahar rüzgârlarının yayılışını hissederek kendilerini Mr Krook'un⁽⁴⁾ çaput ve şişe dükkânı misali alevler içinde bırakmanın bir yolunu bulurlardı.

Fevkalade bir cezir hareketiyle birlikte deniz iki buçuk metre alçalmıştı. Palos Verdes Yarımadası kıyılarındaki kaya resifler öğleden sonra üç civarında denizin içine doğru yüz seksen metre açıktaki bile görülmeye başlamıştı. Öğleye doğru esmeye başlayan meltemler kıyı üzerindeki gökyüzünü yağmur suyu kadar berraklaştırmıştı. Küçük dalgalar üzerinde güneş küçük kıvılcımlar yaratıyor ve Jim Hastings'le en iyi dostu Giles Peach kayalıkların üzerinden masalsı bir şekilde yüzen Catalina Adası'nı görebiliyorlardı. Uzak adadaki her bir çalılık ve eğri büğrü meşe görülüyor gibiydi ve sanki Santa Barbara Kanalı uyandığında kendini gizemli bir şekilde Ege Denizi'nin bir parçası olarak bulmuştu. İkili, arabayı boşaltma işini Jim'in amcası Edward St. Ives'a bırakarak plaja doğru inen dik bir patikaya seğirtti. Romantik Jim, tepelerdeki mağaralarda pekarilerle tepegözlerin yaşadığını ve bunların ıssız kış günlerinde plajlarda dolandığını iddia etti. Pragmatist Gill ise bunun bir uyardırmadan ibaret olduğunu söyledi.

İkili bir kaya tabakasından diğerine sekerek, birbirinden tuhaf balıklar barındıran geniş dalga havuzları buldu. Küçük ahtapotlar ve menekşe renkli su salyangozları, ketenciklerin ve mavi yeşil alglerin gölgelerine sığınmışlardı. Opal gözlü gümüş levrek grupları geniş havuzlarda turluyor ve havuzların birinde iki toparlak turuncu ebeveynin eşliğinde on bin bebek garibaldi, kalyaların gölgesinden güneşe çıkarak mavi alevler misali parlak parlak dolaşıyorlardı.

Edward Amca, Momus camı adını verdiği ahşap bakraçla birlikte onlara yetiştirdi. Bakracın altı özenle kesilmiş ve o kısma daire şeklinde bir çift cam takılmıştı. Cam dipli bakraç dalgalanan havuzlardan birine kısmen batırıldığında aşağıdaki yüzey sanki bir akvaryumun camından bakarcasına netleşiyordu.

Bazı havuzların derin kısımlarında ise gölgeden başka bir şey yoktu. Mavili kırmızılı yeşilli algler derinlere saklanmıştı ve havuzlar artık karanlığa gömülmüştü. Bir deniz marulu yatağında

delikler açarak ilerleyen bir yengecin yüzeyden 3 metre mi yoksa 6 metre mi aşağıda olduğunu ya da görünen derinliğin bir kırılma hilesi olup da yengecin sadece 30 santim aşağıda olup olmadığını söylemek imkânsızdı.

Jim, midyeleri kayalara vurarak parçaladı ve kaygan turuncu et parçalarını havuza fırlatarak denizşakayıklarının geniş dokunaçları arasında yitip gitmelerini izledi. O sırada, bir anlığına aşağıdaki sallantılı bir gölgeden parlak bir gözün, derin bir okyanus hendeğinden yukarı süzölmüş bir balığın ona baktığını sandı.

Jim, havuzların bir şekilde sonsuz derinlikte olduğunu düşünüyordu. Aslında, Los Angeles'in yüzen bir anakayanın üzerinde durduğuna dair bir şeyler okumuştı. Yeterince derin bir kuyu açılırsa er ya da geç okyanusa ulaşılabilirdi. Edward Amca, herhangi bir anda, mesela koltuğunuzda pipo içip kitap okurken bir mil aşağıınızda ışıklarıyla dev mürekkepbalıklarını kaçıran bir denizaltının pekâlâ seyrediyor olabileceğini söylerdi. Bundan dolayı, bu dalga havuzları istedikleri her yere ulaşılabilirdi. Jim'in konuya bakışı bu şekildeydi. Giles ise tepegözler meselesinde yaptığının tersine itiraz etmekte acele etmedi. Antik, Paleozoik denizler ve karanlık okyanus yüzeylerinde sürünen -ve hâlâ sürünüyor olabilecek- canavarlar fikri nedeniyle okyanuslara karşı tuhaf bir yakınlık hissediyordu.

Giles, babası gibi, boynunun iki yanındaki solungaçlarla doğmuştu. Tesadüfen, her iki elinin işaret ve orta parmakları kısmen perdeliydi. Doktorlar bebeği ameliyat etmek istediler fakat Basil Peach belki de biçim bozukluğunun kendisinden kaynaklıyor olması sebebiyle buna ölümüne karşı çıktı. Bu bozuklukları düzeltmek onların bozukluk olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve o günlerde Basil Peach böyle bir şeyi kabullenebilecek durumda değildi. Jim, Oscar Pallcheck'le karşılaşana dek Gill'deki bozuklukları oldukları gibi kabul etmişti. Ona göre herkeste bu tür süsler olabilirdi. Oscar ise Giles'in takma ismin-

deki⁽⁵⁾ komikliği fark etmişti. Yıllar sonra bile bu konuda espri yapıp gülebiliyordu. Giles ise bunu aşmıştı ya da en azından öyle görünüyordu.

Jim, bu nedenle Giles'in dipsiz havuzlar teorisine itiraz etmesini beklemedi. Alnının ortasında tek bir göz olsaydı tepegöz fikrine de sıcak bakacağını düşündü. Giles bakracı eline aldı, kuru bir kaya parçasına uzandı ve havuzun içine bakarak Leviathan'ı⁽⁶⁾ beklemeye koyuldu.

O sırada Edward Amca'nın bağırtısı duyuldu. Jim bir kayadan diğerine sekerek amcasının kolunu derinlere doğru soktuğu dalga havuzunda dizlerine kadar suya girdi. Bir define, harika bir deniz kabuğu, bir inci ya da bir İspanyol parası bulma umuduyla havuza gözlerini dikti. Ne var ki havuzun yüzeyi rüzgâr ve karan dalgalar nedeniyle düz değildi ve Edward'ın kolunu daldırıp çıkarmasıyla daha da dalgalanıyordu. Ansızın amcası derin bir nefes aldı, başını ve omuzlarını soğuk suya daldırdı ve ilk başta beyaz bir dikenli salyangoz ya da pelikan ayağı kabuğu gibi görünen bir şeyle dışarı çıktı. Ama yakından bakılınca o şeyin ağarmış bir insan eli iskeleti olduğu ortaya çıktı.

Jim için fazlasıyla tuhaf ve büyümlü görünen bu keşif, dalgıç çanları hakkında söylenerek yükselen dalganın içerisinden kayalıklarda yürümeye çabalayan Edward Amca'nın aklına çok sayıda efsaneyi getirdi. Hızla gelen dalga arabaya doğru giden dik tepeliği çıkmaya çabalayan ikiliyi bellerine kadar ıslattı. Onları gözleyen bir tepegöz ise yoktu.

Dönüş yolunda Giles Peach hâlâ derin havuzların etkisi altındaydı, ufak elle ise çok fazla ilgilenmemişti. Hudson, sahil yolunda viraj alırken ve yeşil okyanus batı yakasında gözden kaybolurken Jim, Giles'in aklından geçenleri okumak için kafasına tutabileceği bir tür lense -Momus camından yapılma cam dipli bakraca benzer- sahip olmadığına hayıflanıyordu. O kafanın içinde ketencikler, deniz marulları, kitonlar ve deniz minareler göreceksin -hiç de şaşırmazdı.

Giles Peach, Edgar Rice Burroughs'un romanlarından fırlamış gibiydi. Edward St. Ives ne kadar eski ve cafcacılı olursa o kadar iyi sayılan fantastik romanlar ve bilim kurgu kitapları biriktiriyordu. Sahiciliği artıran olay örgüleri ve kapak çizimleri ise onu zerre ilgilendirmiyordu. Onun ilgisini çekenler; deniz canavarları, puro biçimli mazgalı roketler ve hedefinden şaşmaz uçan tabaklardı. Eski Hudson Wasp'ı da sevmesine neden olan yanı bu tür şeylerin görüntüsünden etkileniyordu. Bunun ötesinde, bir şeyleri büyük miktarlarda bulundurmaya seviyordu. Kitap okuma alışkanlığı yoktu zira metinler nadiren resimlerin vadettiği kadar iyi olabiliyordu. Ayda birkaç kez, özellikle Acres of Books'a yaptığı doyurucu bir gezinin ardından ciltsiz Burroughs romanlarını bir araya topluyor; Tarzan kitaplarını bir tarafa, Marslı kitaplarını başka bir tarafa, Pellucidar kitaplarını ise ayrı bir yere diziyordu. Roy Krenkel kapakları, ürkütücü fırça darbeleri ve empresyonist renkleriyle ve mor bir göğün altında yarı harabe yarı karanlık helezon şehirleriyle en etkileyici olanlardı.

"Şu makineye bak, Jim" demişti Edward Amca, Mars Yöneticisinin⁽⁷⁾ idare ettiği tuhaf aygıtı işaret ederek. Kapakta mavimsi-mor metalik küreler, çarklar, boşta sallanan gümüş kablolar ve turuncu giysisiyle sırt üstü uzanmış bir bakirenin bedeni üzerinde görülmedik bir şırınga sallayan gözlüklü Yönetici vardı.

"Sence bununla ne yapıyor?" diye soracak oldu Edward Amca. "Şalgam mı üretiyor?" dedi Jim.

Edward Amca, resme daha yakından bakar gibi yapıp söyle yanıtlayacaktı, "Bence öyle. Bu bir şalgam dönüştürücüsü. Tam olarak bu."

Burroughs kitaplarının oturma odasına yayıldığı o cumartesi günü Giles Peach içeri girdi ve kitap kapaklarına aynen dalga havuzlarının derinliklerine dalar gibi daldı. Resimler, alternatif dünyalara açılan pencerelerdi ve Giles o pencerelerin pervazlarını aşarak başka dünyalara yol aldı. Bir kitaptan diğerine geçti, mastodonlara ve güneşte parlayan ormanlara hayranlıkla baktı,

Opar şehrinin zirvelerindeki puslu bulut dalgalarını parmağıyla takip etti.

“Şu makineye bak,” dedi Edward Amca, Jim’e göz kırpıp küre biçimindeki aygıtı göstererek. “Bununla ne yapıyor sence?”

Jim, Giles’i oturma odasına döndürecek denli samimi bir ses tonuyla, “Şalgam mı yetiştiriyor?” diye sorarak oyuna dâhil olmuştu.

“Şalgam yetiştirdiğini sanmıyorum,” dedi içinde mizah duygusundan eser olmayan Giles. “En azından bu makineyle değil.” Gülünç aygıtı incelemek ve ne menem bir şey olduğunu anlayabilmek için kapağa gözlerini dikti.

“Öyle mi?” dedi Edward Amca. “Bence tam bir şalgam dönüştürücüsüne benziyor. Aynen İrlandalıların patatesi başka tür kök bitkilere dönüştürmek için kullandığı cinsten.”

Giles ona acıma ve küçümseme dolu bir bakış atarak sere serpe uzanmış bakireyi gösterdi. “Yani bu kadını bir şalgama mı dönüştürmeye çalıştıklarını söylüyorsun?” diye sordu, kitabın büyük olasılıkla onun umduğu oranda bir bilimsel hazine olmadığını ima ederek. “Ben olsam şunun bir tür diş matkabına benzediğini söyledim,” dedi Giles, şırıngaya benzeyen aleti işaret ederek. “Bu doktor, kızın iskeletinde delik açarak bir tür elektronik lezyon yaratmaya çalışıyor.”

“Giles!” diye haykırdı Edward Amca, şaşkınlık içinde. “Nereden uyduruyorsun böyle şeyleri?”

“Kitaplardan,” dedi Giles sakince ve sanki diş matkaplarıyla ve elektrikle yaratılan lezyonlar hakkındaki kitaplar Eagle Rock şehrinin on beş yaşındaki çocukları arasında oldukça yaygınmış gibi. “Bir adam vardı,” diye devam etti Gill, “sanırım farelerin beyinlerine bir tür salgı bezi yerleştirerek dans etmelerini sağlıyordu.”

“Bu doğru mu?” diye sordu dans eden fareler fikrinden hoşlanan Edward. “Bu tür şeyler okumayı seviyorsun, değil mi Giles?”

“Çok seviyorum. Bir bilim adamı, bir mucit olmak istiyorum.”

“Aferin delikanlı. Tek gerçek vardır, o da bilim.”

Edward Amca bir düzine kitabı avuçladı ve raflara yerleştirdi. Göz ucuyla, *Arzın Merkezinde*⁸ kitabının kapağını inceleyen Giles'i süzdü. Kapakta, çiçeklerle bezeli bir orman ve güneşli bir alanda mavi dinazorlara binmiş yarı giyinik kadınlar vardı. Giles, kitabı özenle araladı ve ilk dört sayfayı geçerek birinci bölümü buldu. Buradaki iki can alıcı cümleyi yüksek sesle okudu. “Ve Perry bana icadını gösterdi. O, hayatının büyük kısmını mekanik bir yer altı maden arayıcısı üretmeye adanmış eski bir dosttu.” Ardından kitabı kapattı, kapağa tekrar dikkatle baktı ve tek kelime etmeksizin ön kapıdan çıkarak sokağa indi. Aslında kaba olmak niyetinde değildi. Sadece Perry'nin icadına -bütününüyle icat meselesine- kafayı takmıştı. Yıllar sonra Edward St. Ives, birkaç yerde, icatlardan hoşlandıkları halde şalgam dönüştürücüsü fikrinden hiç etkilenmeyen insanlara dikkat edilmesi gerektiğini söyleyecekti. Bu kişiler yeterince uyarı değillerdi ve baş belası olabilirlerdi. Aslında mekanik köstebek -kazıcı Leviathan- o ikinci vaktinde düşünülmüş ve sonraki aylarda da hayata geçirilmişti.

Şayet bu, Giles Peach'in icat edip ürettiği tek şey olsaydı mantık dışı bulunabilirdi. Ama elbette öyle değildi. Giles'le Jim yıllar boyunca mekanik aygıtlar üretmekle uğraşmışlardı. Ara sıra Oscar Pallcheck de daha çok kullandıkları yöntemlerin kusurlarını bularak onlara yardım eli uzatmıştı. Giles'in garajında daha önceden biriktirdikleri bir fıçı dolusu mekanik malzeme vardı: Eski elektrikli motorlar, parçalanmış saatler, somunlar ve cıvatalar, bakır teller, kırık bir şemsiye, radyo lambaları, şişe kapakları ve bisiklet parçaları, lehim malzemesiyle dolu küçük bir deri çanta. İkili, daha önce eski bir fan motorunu kullanarak inanılmaz bir alet yapmıştı. Gerçi, aletin alet olmak dışında bir işlevi yoktu. Başta güneş sisteminin dönen bir modelini yapmayı amaçlamışlardı. Bunun için uzunlu kısıklı bir dolu teli, dokuz gezegeni sabitlemesi için iliştirmişler, motor çalıştığında ise bu

dokuz gezegen güneşin etrafında küçük daireler halinde aletin kendisini parçalayacak denli hızlı dönmüştü.

Bundan sonra Gill; geniş paket lastiklerinden, ahşap bobinlerden ve eski mekanik bir saatin parçalarından bir kayış ve çark mekanizması yaptı ve aygıtı her biri aynı anda dönebilen çok sayıda güneş sistemini kapsayabilecek şekilde genişletti. Astronomi bilgisinin derinliğine güvenerek, eş zamanlı dönen gezegenlerden oluşan bu türden bir çoklu aletin en fazla bir şalgam dönüştürücüsü kadar bilimsel olacağını düşündü ve kablolar arasında ufak beyaz Noel ağacı lambaları yakabilmek için bir yol bulmaya karar verdi. Garajın kirişlerine bu lambaları asarak, tüm ışıkları ve kapıları kapatarak orada boşlukta dönecek bir Andromeda nebülözü modeli yapmak istedi. Ne var ki şalter açılınca nebülöz ardı ardına sigortaları atırarak tümüyle karanlığa gömülene dek göz açıp kapayıncaya kadar geçen büyülmüş bir zaman zarfında çalıştı.

Nebülöz fikri yatınca bilimsel heves de kırıldı. Yıldızları söktüler, onların yerine başta birkaç plastik maymun ve küçük plastik Japon tanrılarından oluşan bir koleksiyon -sarkık göbekleri ve kulaklarıyla fazla süslü nesneler- olmak üzere buldukları her türden malzemeyi astılar. Küre şeklindeki bir kumbaranın dibini söktüler, renkli küreyi tanrılarının ve maymun kafalarının arasından güçlükle görünen uzun bir portmantoya yapıştırdılar. Son olarak, Giles başka bir kablonun kıvrımlı ucuna kuyruğu kırık küçük bir doldurulmuş timsah bağladı. Bu, böcek istilasına uğramış üzgün görünüşlü bir yaratıktı ama dönen Yeryüzü makinesi çalışmaya başladığında ve küre, yörüngesindeki açık ağızlı timsahla karşılaşarak maymun kafaları arasında dönmeye durduğunda ikili bu manzaranın etkileyici olduğunu düşündü. Gill, bu modelin bir numune olduğunu, timsahın leviathan'a dönüşerek bir gün yeryüzünü yutacağını söyledi.

İkili, Oscar Pallcheck gelene ve timsahı görüp de makineye katıla katıla gülüne dek bir saat boyunca aygıtı başarıyla çalış-

tırdı. Gill'le Jim elbette kahkahalara eşlik etmek zorunda kaldılar. Maymun kafalarından birini timsahın ağzına yerleştirerek maymunu Afrika kıtasından çıkar gibi göstermenin aygıtı daha gelişkin kılacağını kabul etmek zorunda kaldılar. O andan itibaren deney boşa çıktı ve o gece Oscar her zamanki yoluna gitmeden önce bir beysbol sopası bularak küreyi Gill'in garajının duvarına yapışana kadar dövdü, içine göçertti ve dönen yeryüzü makinesini sonsuzluğa uğurladı.

Aynı fan motoru, iki diğer motorla birlikte, sonraki Cumartesi günlerinde mekanik bir adama dönüştü. Adamın ayakları, birbirlerine iplerle bağlı ve akım verildiğinde yukarı aşağı hareket eden teneke kutulardan oluşuyordu. Mekanik adam, dönen yeryüzü makinesinden çok daha fazla evrimsel değişime uğradı ve bir eşek şakacısı olan Oscar Pallcheck yarattığı ağaçlık yoldaki Çin karaağacının dallarından söküp Edward Amca'nın Hudson Wasp'ının önüne atmasıyla da bir önceki aygıt kadar kısa ömürlü oldu.

Giles, sonuç olarak, amaçsız icatların amaçsız ya da kararsız insanların çöküşü misali fizik yasaları tarafından bozulmaya mahkûm olduğunu kavradı.

Öte yandan tüm o icatların nerelere varacağını ise hiç biri bilmiyordu. Kutup kâşifi John Pinion içindeki tutkuyla, rastgele alet edevat getirip Yeryüzü'nün çapı hakkında ciddi konuşmalar yaparak Giles'in aygıt geliştirme arzusunu körükledi. Bu gelişme, Jim'i geride bıraktı. Jim, ciddi icatlarla ilgilenmiyordu ve Gill'in yapım aşamasındaki mekanik köstebeğinin Yeryüzü'nün merkezine inmek şöyle dursun, kazı bile yapacağına çok da inanmıyordu.

Şahit olmak zorunda kaldığı tek denemede ise köstebek, fikrini değiştirecek bir marifet sergileyemedi. Jim'le Edward Amca, Gill'in annesinin, oğlunu eve çağırdığını söylemelerini istemesi üzerine John Pinion'un Eagle Rock eteklerindeki çiftliğine gitmişlerdi. Demiryolu raylarından yapılmış bir köprünün üzerinde

duran altı metre uzunluğundaki perçinlenmiş çelikten köstebek -Edward Amca'nın tabiriyle Kazıcı Leviathan- orada duruyordu. O haliyle; mazgallı siperler, paletler ve dalgalı camlardan oluşan ve hayal gücü ile mucize kavramlarını buldozer misali dümdüz edecek uzay çağından çok önceleri bir ucuz dergi çizeri tarafından tasarlanmış gibi duran bir tür dekoratif sanat eseri idi.

Jim, olduğu yerde kalakaldı. Edward St. Ives küçümseyici bakışlar attı. Pinion kasıntı bir budalaydı ya da en azından Giles'in arka koltuğunda kamburu çıkmış vaziyette oturduğu Hudson o ikindi vaktinde Colorado Bulvarı'ndan aşağıya doğru gürültüyle giderken öyle görünüyordu. Pinion köstebeği bilim adına değil nispet olsun diye geliştiriyordu. Arzın merkezine gitmekten çok oraya Russel Latzarel ve Edward St. Ives'ten önce gitmekle ilgileniyordu. Jim, onaylarcasına kafa salladı ve amcasına hak verdi.

Gill, makinenin parçaları üzerinde çalışmayı sürdürdü, garajındaki dağınık ve loş tezgâhın üzerinde ara vermeksizin uğraştı. Kimi zaman saatlerce mekanik enkazın parçalarını tamir ediyor, çarklarla ve dişlilerle ilgileniyor, kabloları ve yayları gözden geçiriyor, makinenin vidalarını ve lusit çubuk parçalarını tamir ediyordu. Bir keresinde, Gill uzaklaştığında Jim onun yatağının altına gizlediği dergiye göz atma fırsatı bulmuştu.

Dergide yok yoktu. İnanılmaz kalınlıktaki bu dergiye Gill kendini de överek "Son Tarih" adını vermişti ve yıllarca onu yanından ayırmamıştı. Şimdi evde kutular dolusu dergi vardı. Jim altı sekiz sayfadan fazlasına bakamadı ama bakabildiği kısımlar sebepsiz yere de olsa heyecan vericiydi. Dergide tanıdık bir şeyler vardı. Sanki okuduğu şeyler, zaman ve mekânın gelgiti ile bir şekilde ilişkiliydi ve sanki bu dergi rastgele bir günlükten, bir sayfaya çiziktirilmiş rastgele sembollerden fazlasını içeriyordu. Jim hemen yüzeyin altında aynen kabarık okyanus dalgalarının altında süzülen belirsiz gölgeler -belki bulutların gölgesi ya da büyük kara bir balığın gri ve inişli çıkışlı sular arasından sessizce geçişi- gibi bekleyen bir şeylerin olduğunu sezmişti. Gill'in

dergisindeki sözcükler arasında bir şeyler kâh onların altında yüzerek kâh etraflarında dolanarak ama asla iyiden iyiye yüzeye çıkmadan gezinip duruyordu. Ve bir kere bunun hakkında düşünmeye başladığında artık onun ne olduğu -bulut gölgesi ya da derin sulardaki canavarlar- önemini yitirmişti çünkü bundan böyle ne tamamen göz ardı edilebilir ne de unutulabilirdi.

Gill garaj kapısını çarparak elindeki ince bakır tel rulosuyla içeri girdiği sırada henüz altı sayfa bile okumamıştı. Jim, alelacele dergiyi yatağın altına sokuşturdu ve *Savage Pellucidar*'ı okuyormuş gibi yaptı. Birkaç hafta sonra ise Oscar Pallcheck'e dergiden bahsetme gafletinde bulundu. Oscar vakit kaybetmeden dergiyi aşıracaktı.

Bölüm 2

William Hastings arka bahçeye geçmek için duvara tırmanırken ayakkabılarından birinin düştüğünü -muhtemelen sarmaşık kökleri arasına- fark etti. Kendini yukarıya duvar tepeliğine çekmeye çalışırken ceketinin önündeki düğmelerden birini kopardı ve içinden küfürler savurdu. Tam sessizlik şarttı. Ona gerekenler sessizlik ve hızdı fakat kolları bir zamanlar sahip oldukları güçten uzaklardı. Muhtemelen son iki yıldır maruz kaldığı yavaş zehirlenme yüzünden bir esneklik kaybı söz konusuydu.

Başını çevirip arkadaki boş evin kenarından görünen Stickley Meydanı'nın ağaçlarla kaplı tarafına baktı. Peşindekilerden iz yoktu ama geldiklerini ya da en azından Frosticos'un geldiğini biliyordu. İhtiyatlı olmak zorundaydı. Sağa doğru çimenlik bir bahçenin içinde Pembly malikânesi vardı. Düğmesinin çimenlerin üzerine düşmesi kadar kısa bir süre zarfında evin penceresinden gözlendiğini fark etti. İhtiyar kadın kesinlikle onu izliyordu. Kendini yukarı çekti, sabitlenmeye çalıştı ve çimenliğin üzerine bir böcek gibi sırt üstü devrildi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Oracıkta nefessiz kaldı. Bağır-mış mıydı acaba? Belkemiğinin -bir dal gibi çatırdayan- kırılıp kırılmadığını anlamak için el ve ayak parmaklarını oynattı. Bir şey olmamıştı. Edward St. Ives başını kitaptan kaldırarak pence-reden dışarı bakınca kayın biraderi William'ın çimenlikte sü-ründüğünü gördü. Hemen pencereye fırladı. "William," diye bağırdı, "ne iyi ettin de geldin!"

William görünmez gazeteleri bir kutuya tıkıştırılmaya benzer bir hareketle el salladı, başparmağını omzunun üzerine kaldırdı, gözlerini iyice açtı ve başıyla selamladı. Göz açıp kapayana dek eski püskü bir paltonun içerisinde sarmaşıklarla bezeli bir halde el yordamıyla bir mutfak sandalyesinin peşine düşmüş bir adam olarak arka kapıdan içeri girmişti bile.

"Demek döndün," dedi Edward. "İzin falan mı verdiler?"

"Evet," dedi William, arka kapının küçük penceresinde asılı perdelere bakarak. O sırada birileri ya da bir şeylerin -dev bir ze-hirli yılan ya da portatif çocuk havuzları kadar yuvarlak bir sı-rırtkan bebek kafası- çitlerden kafasını uzatıp kaybettiği düğme-ler ve yolda bıraktığı ayakkabılar nedeniyle onun peşine düşebi-leceğine emin görünüyordu. Ama bunların hiç biri olmadı.

Edward, motor takmış gibi yüklenmişti piposuna ve tütün dans eden bir duman bulutunun altında kor gibi parlıyordu. William'ın giderek çöktüğüne karar verdi. Sorun sadece yırtık pırtık palto ya da ayakkabısızlık değildi. Solgun, damarlı bir gö-rüntüsü vardı ve kulaklarının üzerinden sarkık perçemler halin-de fırlamış yedi santimetreden uzun saçları birbirine girmişti. Ayrıca birtakım komploları ve ihanetleri açığa çıkarmış gibi bir hali -kısıp bakışlar ve ağzının düz çizgisi- vardı. Yan taraftaki sessiz Pembly malikânesinin ufak kıvrımlı saçaklar halinde dö-külmüş boyasında ve çitin üzerine dolambaçlı dallarını uzatmış, ikinci rüzgârıyla çimlerin üzerine sonbahar yapraklarını dök-mekte olan yarı yapraksız karaağacın giderek büyüyen gölgesin-de bir şeyler seziyor gibiydi. William, uzak bir ceviz ağacına -o

mesafeden bile ağacı seçebiliyordu-tünemiş bir çift siyah karganın anlaşılmaz gılgamlarından onların belki de Doktor Hilario Frosticos'un ajanları olabileceğini ve gözetleme görevini yerine getirdiklerini çıkararak pencerede nefes bile almadan kalıyordu.

Yavaş yavaş çöken akşamın sessizliği, buzlu bir camın inmekte olan devasa çerçevesini çağırıştırıyordu. "Peach'ten haber aldın mı?" diye sordu William ansızın, telefona gözünü dikmiş Edward'ı yerinden hoplatarak.

"Aslında hiç haber almadım. Sadece bir ay önce Windermereden bir kart yolladı. Ya da iki ay önce."

"Ne yazmıştı peki?"

"Dişe dokunur bir şey değil."

William perdeyi çekti, büfenin kapağını açtı ve bir şişe şarap çıkardı. "Her şeyin bir anlamı var," dedi. "Geçen hafta bir mektup aldım. Tuhaf şeyler oluyor. Mektubun açılmış olduğundan-buharla açılmış ve kütüphane tutkalıyla yeniden yapılandırılmış-emin gibiyim. Bunu sezebiliyorum."

Edward kafa salladı. Onunla dalga geçmek fayda etmezdi. En iyisi sessiz kalmaktı. Akıl hastanesini aramaktan vazgeçti. Sonuçta istediği zaman bunu yapabiliirdi. Ayrıca William iyice kötüleşmişti. Bir süreliğine evde kalmasının bir zararı olmazdı.

Jim Hastings o akşam geç vakitte okuldan dönünce babasıyla amcasını oturma odasındaki koltuklara gömülmüş halde buldu. İçlerinde *Scientific American* ve *Journal of Amphibian Evolution*'un da olduğu bir dergi yığınının kahve masasının üzerine ve yerlere saçılmıştı. Dalga havuzundan getirilmiş el iskeletiyse babasının hemen önünde, ciltli bir *Amazon Moon* ile eski bir Blake kitabının üzerinde duruyordu. William Hastings hayal âlemine dalıp gitmişti.

Ertesi sabah okyanustan gelen sis bulutu bahçedeki çiyli çimlerin üzerinde dönerek ilerledi ve karaağacın dallarından damlayarak döküldü. William pencere önünde aylak aylak alnını kaşı-

yor ve yüzgeçlerinden siyah parıltılar yansıyan dişli balina sürüleriyle dolu yer altı denizlerine yani Arzın merkezine dökülen nehirleri, puslu yer altı nehirlerini düşünüyordu. Bir an sisin açılmasıyla birlikte William'ın yüzünü pencereye gömmesi bir oldu. "Edward!" diye bağırdı.

"Ne var?" dedi, ellerini mendille kurularak odaya dalan St. Ives.

"Şuraya bak."

Bir süre sisten başka bir şey göremediler. Sonra sis aralandı ve William dallarını sarkıtmış karaağacın altında uzanan çimenliği gösterdi. "Şu işe bak."

"Sanırım arka bahçemize bir köpek girmiş," dedi Edward kaşlarını çatarak. "Kapıyı açık unutmuş olmalıyım."

William odadan çıktı. Arka kapıdan bam diye bir ses geldi, sonra aynı ses tekrar duyuldu ve William faltaşı gibi açık gözlerle odaya daldı. "Kapı kilitli. Siktir et kapıyı. Bunun açık kalmış kapılarla falan alakası yok. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

"Neydi?" dedi Edward, konunun açılmasından korkarak.

"Pembly'lerin bu işte parmağı olduğundan eminim. Tüm bu iğrenç işlerde onların kirli parmak izlerini görebilirsin."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Edward, onun kastettiği şeyi başka tarafa çekerek, "bütün o bok bence tam da olması gerektiği yerde duruyor. Bu konuda Pembly'leri suçlamak yanlış olur. Senin ne anlatmaya çalıştığını açıkçası pek anlamadım."

"Köpeklerini buraya sığması için çitin üzerinden atmışlar. Demeye çalıştığım bu. Bu işin içinde senin düşündüğünden fazlası var Edward. Bu konuya ciddi ciddi kafa yordum. Hatta daha doğrusu, başkaca bir şey düşünmedim ve buradaki ipuçlarını görebiliyorum. Biz de en az onlar kadar tetikte ve kurnaz olmalıyız."

"Nasıl?" dedi Edward Amca.

"İşe çitin oradaki büyük çin gülünü budayarak başlayabiliriz.

Görüyorsun, bitki otuz santim kısa olsa burada perdenin yanında durarak onların oturma odasını rahatça görebilirim. Beni tamamen zararsız bir duvar lambası sanırlardı. Beni yanlış anlama ama onları suç üstü yakalamak niyetindeyim.”

O an Edward, William’la dalga geçmek ve ona hak vermek arasında kalakaldı. Deliliğin farklı aşamalarından geçen takıntılı kişilerle daima hemfikir olmak gibi genel bir prensibi vardı. Tartışmakla bir yere varılamazdı. Kendisi de karşıyı gözetlemek amacıyla perdelerin yanında dikildi. “Tam olarak neyle uğraşıyorlar?” diye sordu William’a. “Bu işte gerçekten iyiler, değil mi?”

“Ne iyisi?” diye homurdandı William, kahkahaya boğularak. “Benim yarım kadar olamazlar. Onlara öyle bir ders vereceğim ki. Beni hafife alma, Edward.”

Çin gülünü budama planından ziyadesiyle memnun kalan William hayli kabarık yeşil bir koltuğa çıktı ve sönmüş şömineye düşünceli gözlerle bakarak kahvesini höpürdetti. Birden kayın biraderine döndü. “Yani sen şu el iskeleti ve Profesör Latzarel’in balığını düşününce bile işlerin gidişatını göremediğini mi söylemek istiyorsun? Peach’in Windermere’den gönderdiği mektuplar da cabası. Ne tür karanlık sırlar...” Bir an durdu gözlerini kısarak kahvesine baktı, masanın üzerinde piposunu aradı. “Blake Topluluğu”nun şu ikinci toplantısını hatırlıyor musun? Şu üniversiteli dallamanın bize Romantik edebiyattaki balık tasvirlerinden bahsettiği geceyi. Neydi o adamın adı? Acayip bir şeydi. Uydurma olduğu çok belliydi. Spanner mıydı neydi? Ashbless o gece kafayı yemişti. Hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Edward, “biraz tartışma olmuştu. Ama kafayı yediği söylenemez. Ayrıca adamın adı Benner’dı, Steerforth Benner. Öte yandan konuşmayı yapan da o değildi. Brendan Doyle’du. Benner’in yaşı Giles ve Jim’den fazla değil ki.”

... Doyle muydu? Götü kalkık dallama. Romantik şairler konusunda uzmanmış! Eminim daha pek çok konuda uzmanlığı vardır. Karaağacın altına o şeyi bırakanın o olduğundan adım

gibi eminim.” William arka bahçeyi gösteriyordu.

“Boş konuşuyordu,” dedi Edward, omuz silkerek. “Ama o kadar da kötü değildi. Hatta ondan hoşlandığımı bile söylenebilir.”

William, Edward’a bazı konularda çocuk gibi davrandığını ima edermiş gibi görünen bir bakış attı. “Yine de Ashbless o gece onun yüzünden gitti. Tepesi atmıştı. Ona burnunu sürteceğini söylemişti, hatırlıyor musun? Sırf birtakım tarihsel çelişkiler yüzünden. Ashbless nevi şahsına münhasır biridir. Şu Doyle hakkında, pislik Pembly’ler hakkında ne düşünürsen düşün ama Ashbless’i de gözden kaçırma. Sana tavsiyem bu.” William, konuşmanın bittiğini gösterir gibi elindeki pipoyu Edward’a doğru çevirdi.

“Tanıştığımdan beri Ashbless’ten şüphe ediyorum,” diye devam etti William, iyiden iyiye komplo teorilerine girişerek. “Sırf kendi yazılarına bir tür sahte değer katabilmek amacıyla kasıtlı olarak ölü bir şairin adını benimseyebilen birine güven olmaz. Bir gıdım bile. Onun iyi biri olmadığını tekrarlayıp durmayacağım. Kesinlikle Cahuenga şairlerinin en iyisi. Ama bir balık çorbası misali ne idüğü belirsiz de. Bana *Huckleberry Finn*’deki Kralı anımsatıyor. Her an ondan şapkasını çıkarıp şu anonsu yapmasını bekliyorum: ‘Tahtın en son varisi benim.’”

William yerinden sıçrayıp perdeliğın arkasındaki yerine atılırken Edward iyice öfkelenmişti ve Ashbless’i savunmaya girişmek üzereydi. Çitin ötesinde bukleli saçları ve salakça bir Doğulu kıyafetle Bayan Pembly arka bahçesinin otları arasında geziniyordu. Dizginlenmesi güç dev bir Doberman Pinscher da onu izliyordu. “Bir şeylere hazırlanıyor,” dedi William. “Bahse varım ki, o yarattığı gece karanlığında duvarın üzerinden atlatacak bahçemize sışması için yönlendiriyor. Bu işin içinde bir pislik var.”

Bayan Pembly bir anlığına durdu ve karaağacın dallarına göz gezdirdi. “Anladım!” diye bağırdı William, sol elini manalı bir şekilde sallayarak. “Çok basit. Beni aptal yerine koyabilecekleri-

ni düşünmüş olamazlar.”

Edward işlerin sarpa sarmaya başladığını görebiliyordu. “Ne var aklında?” diye sordu.

“Makara düzeneği. O lanet yarattığı duvarın üzerinden bir makara takımıyla aşırıyorlar, mide bulandırıcı işini yapmasını bekliyorlar ve bir tür mendebur kukla misali onu gerisin geri çekiyorlar.”

Edward yanıt vermeye fırsat bulamadan William arka kapıya varmıştı bile. Alet rafından bir kürek kaptı, yıkılanları geri kaldırdı ve küreği çitin üzerinden Pembly’lerin bahçesine doğru fırlattı. Bayan Pembly kendini garaj duvarına yaslayarak korudu ve saldırganın kim olduğunu görünce geceliğinin yakalarına iki eliyle sıkıca sarıldı. Korkudan dili tutulmuştu.

“Değnekleriniz burada!” diye haykırdı William, elindeki küreği zafer kazanmışçasına yere fırlatırken ve elbette Bayan Pembly’nin mevzuyu tamamen yanlış anladığını düşünerek. Göstere göstere ellerini temizledi, arkasını döndü ve Edward’ın fırtına kopacak beklentisiyle kafasını gömdüğü eve daldı. Neyse ki bir şey olmadı. William baskın gelmişti. Bütün sabah boyunca William görüş alanını kısıtlayan hibisküsü kırttı ve tam olarak iki saatini perdeleri ve oturma odasındaki mobilyaları, kendisi pencerede durduğunda dışarıdan bakanların onu bir ayaklı lamba olarak görebilecekleri şekilde düzenledi. Hatta Edward’ın arka bahçede yapmacık bir umursamazlıkla bir ileri bir geri dolanmasını sağlayacak denli ileri giderek orada bir ayağının üzerinde flamingo gibi durdu ve bir sokak lambası ya da Asyalı bir amele misali kafasının üzerine geniş, konik bir bambu yerleştirdi. Edward, William’ı arka bahçenin dört bir yanında gezinirken gördüğünde işlerin kötüye gideceğini çoktan anlamıştı fakat bu kadar hızlı ve doğrudan olacağını hesaba katmamıştı. Acilen yapılması gereken, zavallı kardeşini hayali tehdit senaryolarından uzaklaştırmak amacıyla entelektüel işlere yönlendirmektir. Düşünülmesi gereken bir de Jim vardı. Babasının

kafayı sıyırmış olması onun için yeterince ağırdı. Ona delirmeden önce sahip çıkmak gerekiyordu. Bir şekilde William'la gömleğine mantar contalarıyla iliştiirdiği şişe kapaklarını çıkarması için konuşmak şarttı. Bu açıkçası oldukça acı verici olmalıydı. Lamba siperi olayından sonra William'a, "Yarın gece Topluluğun bir toplantısı var," dedi.

"Blake Topluluğu mu?"

"Newtoncular," dedi Edward. "Hemen burada olacak. Eski dostlarından bazıları da gelecektir."

"Ya Squires?"

"Elbette. Dalgıç çanı -mutlak jiroskop olarak adlandırdığı- üzerinde değişiklikler yapıyor. Kendim öyle mühendis falan olmasam da sanıyorum sabitleyici bir mekanizma bu. Latzarel önümüzdeki ay içinde Palos Verdes'teki havuza bir yolculuk planlıyor."

"Tatlı ihtiyar Squires," dedi William. "Onunla ilgili aklımda birtakım fikirler var. Bir ara Einstein okuyordum ve birinci sınıf bir hikâye için bir olay örgüsü yazdım. Pozitif bilimle alakalı bir hikâye. Hem de fazlasıyla pozitif. Bu yüzden Squires'in bu iş için doğru adam olduğunu düşünüyorum." William burnunun ucunu kaşıdı. "Labirent hâlâ duruyor mu?"

"Tabii ki duruyor," dedi Edward.

"O halde birkaç saatimi oraya ayırmalıyım." William piposuna taze tütün yerleştirdi, pipoyu yaktı ve ayağa kalkarak dumanını üfledi. "Farelerin hepsi öldü mü peki?"

"Hayır," dedi Edward. "Hatta sayıları arttı bile. Hepsi de beyaz masum şeyler. İçlerinden üçü daha yeni doğurdu."

"Mükemmel," diye bağırdı William, coşkuyla. "Yavrulardan birkaçını oraya şu dev *bufo marinus* ile birlikte yerleştireceğim. Bufoya yeterince at eti verirse yavruları rahat bırakacaktır. Böylece yolu yarılamış olacağız."

"Bufo iki ay evvel öldü. Ama bir o kadar işe yarayacak tavşan iriliğinde bir amfibi var."

William bilimsel bir hava yakalamış gibi başıyla onayladı. “Bu çok iyi,” dedi. “Oldukça iyi. Solungaçlar da aynen. Oldukça iyi şeyler. Bu arada Giles Peach neler yapıyor?”

“İnanılmaz şeyler. Sanırım büyük bir işin peşinde. John Pinion da onun peşinde.”

Ne var ki Edward ağzından bu sözlerin çıkmasına pişman olmuştu. “Pinion mu!” diye bağırdı William. “Pinion o kirli ellerini Giles Peach’ten uzak tutmalı! Peach bizim adamımız!”

“Tabii ki öyle,” dedi Edward. “Elbette. Ben de bunu söyleyecektim. Şerefsiz Pinion.” Sonunda William üzerindeki deri önlükle homurdanarak arka kapıdan dışarı çıktı. Labirent yolunu yarılarmıştı ki durdu, geri döndü, içeri daldı ve mutfığa doğru bir şeyler geveledi. Edward’ın duyduğu sözcükler “Pinion” ve “travesti”den ibaretti ama konuyu olduğu gibi bıraktı ve açıklamaya istemedi.

Bölüm 3

Newton Topluluğu ayda bir kere ya da birtakım bahanelerle daha da sık bir araya geliyordu. İki yıl önce Blake Topluluğu adını taşıyan bu grup daha çok edebi meseleleri tartışırdı. O dönemde William Hastings henüz kafayı sıyırmamıştı. Eagle Rock Üniversitesinde çalışan Hastings, inanılmaz bir kütüphaneyle sahip olan ve bir Pazar günü oturma odasındaki raflar tamamen dolduğunda buzdolabını kullanmaya başlayan ve izahı olmayan sebeplerle Herodotos'un bir kopyasını ve *The White Oaks of Jalna*'yı biber ve salata baharatı kavanozları arasına yerleştiren tuhaf bir Romantik dönem edebiyat profesörüydü.

Newton Topluluğu William Hastings'in, Oscar Pallcheck'in muzip bir tabirle "kuluçka" olarak adlandırdığı kayboluşunun ardından kurulmuştu. Bilim uğruna -bilhassa Profesör Latzare'ın teorilerini araştırmak için- edebiyattan vazgeçilmişti. William Hastings'in beklenmedik dönüşünün ardından ilk Cumartesi günü Giles Peach'le arkadaşı Jim hem toplantıya yetişme telaşıyla hem de Latzare'ın dalga havuzunda bulunan ufak

elle ilgili görüşlerini duymak için kaldırım boyunca eve doğru koşturmuşlardı.

İkili eve vardıklarında Profesör Latzarel'in aracı -Jim bundan daha iyi bir sözcük bulamamıştı- kaldırım kenarında duruyordu. Bu eski bir Land Rover'dı, ne açıdan bakılırsa bakılsın tamamen ahşaptan -Mısırlı bir firavunun çölün ortasında yüzyıllar boyunca kalıp muhtemelen geçişim yoluyla toza dönüşmeye başlamış ahşap lahdi misali gri bir toz tabakasıyla kaplanmış ahşap- yapılmış gibi görünen devasa bir kare nesneydi. Jim makinenin iç içe geçmiş güney batı çölü otoyollarından birinde hırıldayarak dolaşacağından, dönüşümünü tamamlayacağından ve ani bir duraklamayla hâsıl olmuş bir rüzgâr iblisi tarafından kumlara karıştırılacak bir yığına dönüşeceğiinden emindi. Oradan geçmekte olan bir otomobilin sürücüsü, bu alakasız makinenin varlığına ilk anda çok da inanmayarak ve elindeki kelebek ağıyla dolanan güneş şapkalı Profesör Latzarel'in geri çekilerek bir avize ağacının ardında yitip gittiğini fark etmeyerek onun göz kamaştırıcı çöl sıcağı içerisindeki belli belirsiz ayrışmasını görecekti ve bunu bir serap sanacaktı. Jim, böylesi bir araba için varını yoğunu vermeye hazırdı.

Aslına bakılacak olursa, Profesör Latzarel bir gezinti için hazırlanmış olmalıydı zira devasa arka tampona eski püskü kazma kürek takımı ve şu sürekli sızdıran ama asla boş kalmayan kanvas su torbası iliştilmişti. Torbanın içerisinde yarım düzine topoğrafik harita ve en az bir mil uzunluğunda bir halat vardı.

Latzarel; her şeyi ciddiye alan ve saçlarını taramakla falan uğraşamayacak denli tezcanlı, sıksa görünüşlü bir adamdı. Paltosu arabasıyla uyum içindeydi. Kafasını iki yana sallayarak Jim'in yanından geçti ve Giles Peach'in görüş alanına girdi. Durdu ve bir şeyler söylemeye hazırlanarak Giles'in elini sıktı. Gözlerini Giles'in balıkçı yakalı süveteri nedeniyle neredeyse hiç görünmeyen solungaçlarından alamadı. Tek kaşını kaldırarak ansızın, "Doktor Pinion'u gördünüz mü?" diye sordu. Gill, daha bir gün

önce gördüğünü söyledi.

“Hadi ya,” dedi Latzarel, kafasını sallayarak. “Dişe dokunur bir laf etti mi bari?”

“Hayır sadece kazı makinesi hakkında sorular sordu.”

“Hadi ya,” dedi Latzarel yine. “Bu makine yer altı tarayıcısı olarak mı kullanılacak? Edward bana biraz söz etmişti. Mükünse, bir göz atmak isterim.”

Giles yanıt vermedi. Belli belirsiz başını salladı ama normalde onun icatlarıyla fazlasıyla ilgili görünen biri için tuhaf sayılacak şekilde hiç hevesli görünmedi. Jim, Profesör Latzarel’in hayal kırıklığını sezebiliyordu fakat bunu belli etmemeye uğraştığını da görüyordu. Üçü birden basamaklardan çıkarak eve girdiler ve sohbet, sigara dumanı ve şarap kadehleri eşliğinde vakit öldürdüler. Jim, babasının Roycroft Squires ile istekli istekli konuştuğunu görünce rahatladı. Her zaman olduğu gibi şimdiki anın örtüsünün dışında birtakım tuhaf olayların yaklaşmakta olduğundan içten içe korkuyordu. Babasının deliliğin ince çizgisini her an geçebileceği ve amcasının telefona sarılmasıyla birlikte yolun aşığından siren sesleriyle bir arabanın gelebileceği ihtimali onu kaygılandırıyordu. Oscar Pallcheck onlara “beyaz gömlekli çocuklar” demeyi seviyor ve devasa kelebek ağları ve çoban değnekleri fikrine katıla katıla gülüyordu. Jim de kendini suçlu hissederek kahkahalara boğuluyordu. Ne var ki şu an babası evde olduğundan bu işin komik bir yanı yoktu. Aslında babasına dair ince eleyip sık dokuduğu bir fikri de yoktu. Düşünceleri zihninin aşamayacağı puslu bir duvarla sınırlandırılmıştı. Aynı duvarın babasının zihninde de olduğunu, o fikirlerin aynı puslu belirsizliğin ürünleri olduğunu düşünüyordu. Babasının, annesinin Los Angeles’ın yukarısındaki sonbahar tepelerinde öldüğü güne ne sıklıkla geri gittiğini merak ediyordu.

Griffith Park’a pikniğe -Jim, babası ve annesi- gitmişlerdi. Edward Amca evde kalmayı ve kendi deyimiyle garajda debelenmeyi tercih etmişti. Pikniğe çıkmak, tepelerde -ilk yağmurlar

sayesinde yeşile bezenmiş- dolanmak ve gezegen gözlemevinde-ki akşam programına yetişmek annesinin fikriydi.

Neredeyse yapraksız bir meşe kümesinin altında çimenlik bir tepelik buldular ve yemeklerini yediler. Jim'in annesi, mutfak perdelerinden ve Edward Amca'nın Giles'in annesi Velma Peach'e gösterdiği yakın ilgiden bahsetti. Jim, o dönemde mutfak perdelerine karşı kayıtsız olduğundan ve sırf bu sebeple herhangi birinin Velma Peach'e ya da herhangi birinin annesine neden ilgi göstereceğini anlayamadığından dolayı o konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Bugün, yani iki yıl sonra, ağarmış mutfak perdeleri hafızasına annesinin yüzüyle birlikte kazanmıştı ve her defasında biri öbürünü hatırlatıyordu.

Yemeğin ardından babasıyla birlikte irili ufaklı yolları takip ederek çalılıklar arasında dolandılar ve işe yarar çöpler topladılar. Amaçları ortalığı temizlemek değil, kıymetli şeyler -Gill'in garajındaki sepete atılabilecek mekanik ıvır zıvır- keşfetmekti. O ikinci vakti bulunan eşyaların onda dokuzu kayda değer amaçlarla seçilerek kullanılabilecek mantar contasıyla sabitlenmiş şişe kapaklarından oluşuyordu. Örneğin, contayı kapaktan ayırarak bir gömleğe tutturmak ve onu ikisinin arasındaki bir gömlek katmanına yeniden iliştmek mümkündü. O Cumartesi günü, William Hastings parkta bu fikrin peşinden sürüklen-di ve her ikisi de sanki alkolsüz içkiler lehine siyasal bir toplantıya katılmış eylemciler gibi on beş yirmi civarında şişe kapağı toplayarak yeterince hazine elde ettiler.

Jim'in annesi sanki ikili bu türden hilelerin yapıldığı yalıtılmış bir odaya aitlermiş gibi onlara sahte bir belirsizlik hissiyle bakacaktı. Onların ısrarcılığı karşısında ise en azından gözlemevine gidene dek onlardan birini takmayı kabul edecekti.

Daha sonra Jim'le babası toplama işine bir son vererek neşe içinde Jim'in annesinin tanımlayamadığı bir ağrıyla boğuşarak dinlendiği ve kitabını -Jim'in hatırladığı kadarıyla Fransızca bir Balzac romanı- okuduğu yere ilerlediler. İkili ağızları kulakları-

na varmış vaziyette ellerindeki şişe kapaklarıyla birlikte geldiklerinde onu uyur halde buldular. En azından Jim öyle sanıyordu. Hemen bir raket yapmaya -ıslık çalarak, üç metre arkasındaki babasına seslenerek ve çuval içerisindeki inanılmaz ganimete yüksek sesle övgüler yağdırarak- koyuldu. Çuvalın içine elini attı ve kör bir sustalı çıkardı. Sustalının kemik kaplaması bir yanından kırılmıştı.

Babası ise annesinin uyuyor olduğu yanılgısına nedense kapılmadı. Belki de onun yatış biçiminden anlamıştı. Sonraki yarım saat Jim'e babasının korkunç bir on dakika boyunca onu canlandırmak, sonrasında gelen yirmi dakika boyunca ise Jim'in hemen karşısındaki yapraksız meşenin kıvrık dallarına anlamsızca bakarak geçirdiği bir tür duygusuz oyun gibi gelmişti.

Nihayet, Park Hizmetlerinden iki görevli çıkageldi, annesini bir sedye içinde yürüyüşe çıkan insanların arasından ambulansa taşıdı ve ölüm raporunun yazılacağı Metropolitan Hastanesi'ne gidildi. Jim'le babası orada Edward Amca ile buluştular. Jim hastanede geçirdiği iki üç saatin her kasvetli, bembeyaz ve krom misali anını kafasında canlandırabiliyordu. İki yıl sonra bu anılar ona bir şey ifade etmez oldu ve hafızasının annesiyle alakalı bölümünden tümüyle çıkıp gitti. İnsan kalbinin işleyişine dair çok şey bildiği söylenemezdi ve annesinin kalbinin bozuk bir saat gibi durmuş olduğu gerçeği açıklanamaz bir şeydi. Üçlü o gece sessiz sedasız evlerine döndüklerinde Jim ile babasının üzerinde hâlâ şişe kapakları vardı. Amcası kapaklar hakkında soru soracak kadar espri anlayışına sahip biri değildi. Newton Topluluğu'nun iki yıl sonraki toplantısında Jim, babasının gömleğinde hâlâ iki adet kapak -bir adet White Rock aromalı soda ve bir adet Nehi Orange kapağı- olduğunu görmüştü. Suçlu ve üzgün hissetse de babasının paltosunun düğmelerini iliklemesini istedi.

William Hastings ise parktaki o kaçınılmaz akşamüstüne -iki yıl boyunca unutamadığı- çoktan kayıtsızlaşmıştı ve yazmak niyetine kapıldığı bir hikâye ile meşguldü. Roy Squires başını sal-

ladı, gözlerini kısıtı ve piposuyla oynayarak bir tespih böceği kafasının içine oyulmuş devasa bir oluktaki kıvrımlı siyah tütünden büyük bir tutam aldı ve onu önce başparmağıyla daha sonra on altı penilik bir çivinin sivri ucuyla ittirdi.

“Anladığımı kadarıyla,” dedi William, kendi piposuna asılarak, “görelilik gayet basit bir mesele. Ama bu konuda sizi dar-madağın edecek bir fikrim var.”

Squires dağılmaya hazırmış gibi başıyla onayladı.

“Şimdi, bir nesne ışık hızına yaklaştığında,” dedi William, öne doğru eğilerek ve piposunu Squires’e doğru uzatarak, “kütleli orantılı olarak artar yani giderek büyür. Bir balon gibi şişer. İşte bu da, ışık hızında seyahati kısıtlayan -hepimizi kapsayabilecek yeterli evren yoktur- şeydir.”

Squires muhtemelen karşı çıkmak için bir şeyler söyleyecekti ki ağzından iki kelime çıkmadan William bir bilim sanat çöküşüne kapılarak ona başka bir keşfinden söz etti. “Ve ışık hızına yaklaştıkça, fizikçilerin düz doğru sıçraması dedikleri şeye kapılırız. Sonuçta her şey -mevsimler, insanoğlunun dört yaşam evresi, baz metallerin altına dönüşmesi, evrim döngüsü, zaman ve uzam- gördüğün gibi döngüseldir. Hepsi aynıdır. Fibinoci’nin ayçiçeğindeki tohum helezonu ve devir daim halindeki nebulalarda yer alan yıldızların döngüsel dağılımı hakkındaki tartışmasını okudun mu?”

Bu sorunun retorik bir yanı vardı. William yanıt beklemedi. “Paralel doğrular,” diye devam etti, “uzayda karşılaşır. Düz bir doğru sonsuzluğa giderken mitolojik bir okyanus yılanı gibi kendi kuyruğuyla karşılaşır. Görüyorsun ki bilim adamlarının içine düştüğü hata belli sırlara, belli bağlantılara kulaklarını kapamalarıdır. Onlara göre güneş ışığının aydınlattığı bir orman arazisi gece yarısı ay ışınlarıyla aydınlanmış orman arazisidir. Sen ve ben bunun yanlış olduğunu biliyoruz.”

Squires bu noktayı yakalayabilmişti. Başıyla onayladı.

“Görüyorsun, ayın ışınları gün ışığında olmayan yansıtılmış

yayılmalarla doludur. Dediğim o ki, tüm bunlar inanılmaz önemli. Benim hikâyemde bir astronot Alpha Centauri'ye doğru yola çıkan gemisine biner. Arkasına yaslanıp dev bir dairesel tümsek pencereden sanki küre şeklindeki evreni ve şiirde geçtiği üzere yıldızları sanki ringa balıklarının izlermiş gibi seyretmeye koyulur. Ya da tam tersine sanki kendisi bir balık akvaryumundaymış da evrende dönüp duran yıldızlar ve gezegenler, kendisi onlara doğru savrulurken onu izleyen gözlermiş gibi hissederek. Gemisi ışık hızına doğru yaklaşır. Ardından ilk başta biraz genişler, sonra iyiden iyiye büyür. Gemi şişer ve hacim kazanır. Artık sırttan bir ay adamdır, bulutsu bir varlıktır ama tabii ki o bunun farkında değildir. Gemisi boşluğu doldurur. Ve gemi yaklaşan yıldızlarla yakınlaştıkça ve arkasında kalanlar yanıp sönererek yarıştan çekildikçe ön tarafta inanılmaz bir manzarayla karşılaşır: Kor haline gelmiş bir gemi göğün yarısı kadar genişlemiş halde, parıldayan ışıklardan oluşan bir karnaval misali yaptığı hız nedeniyle alevler içinde kalmış bir şekilde uzayın derinliklerinde seyretmektedir. Merak içinde, bu görüntüyle birlikte beyninin derinliklerinde tuhaf bir ürperme hisseder. Ve tümsek camın içerisinden harikulade geminin ilerisinde Samanyolu çizgisi boyunca uzayın boşluklarında süzülen kabarmış bir devin, şiş yanaklı grotesk bir tanrının başını ve omuzlarını görebilir. Ve göz açıp kapayıncaya dek, son bir berrak anda peşinden gittiği şeyin kim olduğunu anlar!"

William kan ter içinde ve beti benzi atmış halde yeşil koltuğuna gömüldü. Squires'in hakkından gelmişti. İlk aşamada William'ı orada gören Profesör Latzarel şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

"Bir başarıydı!" dedi Ashbless, beyaz saçları ve şömine rafına yaslanmış hırçın görünümlü haliyle ve elindeki bira şişesiyle.

"Bunları henüz yazıya dökmedim," dedi William. "Ama daktilomun tuşlarını temizler temizlemez bu işe girişeceğim. Sen ne düşünüyorsun, Roy? Elle tutulur bir yanı var mı? Bilim güç-

lüdür. Bunu biliyorum ve bu, sanatla doğa yasalarının uzun soluklu zaruri bir çarpışması olacak. C. P. Snow'un *Two Cultures* kitabını okumuş muydun?"

"Hayır," diye yanıtladı Squires. "Ama Bertrand Russell'ın iza-fiyet teorisi üzerine kitabını daha yeni bitirdim. Sana da tavsiye ederim..."

Sözlerini henüz bitirmemişti ki William heyecan içinde sandalyenin koluna vurdu ve yeni bir şarap açmaya yöneldi. Kutla-yalım bunu, dedi. Hikâyeyi, kendi fikrince, bilimsel doğruluğu-nu onaylayacak *Analog*'a göndermeyi deneyecekti. Ve tirbuşon bulmak amacıyla kilere seğirtti.

Roycroft Squires omuz silker haldeki Edward St. Ives'e yönel-di. "Eminim," dedi Squires, "William zamanının çok ötesinde."

Ashbless bundan hiç şüphe etmediğini söyledi ve Squires tek-rar Edward'a dönerek göz kırttı. Ashbless düşüncelere dalmıştı.

"Beni dinleyn," dedi Profesör Latzarel, gırtlığını gürültüyle temizledikten sonra. "Tüm bu edebi martavallar iyi hoş da Newton Topluluğu bilimsel bir tartışma grubu ve ben asıl Bay Ashbless'in *Times*'tan gelen Bay Spekowsky ve *Journal of Amphibia*'dan gelen Doktor Orville Lassen için yapacağı kutup sefe-ri sunuşunu bekliyorum." Biri gözlüklü ve kravatlı -belli ki bir gazeteci olan Bay Spekowsky- diğeri geniş bir turuncu süveter ve haki pantolon giymiş -üniversiteden Doktor Lassen- iki adamdan söz ediyordu. İkili başlarıyla selam verdi. Spekowsky, kaşlarını çatarak dedi ki: "Biraz önce giden beyefendi bence fi-zikten hiç anlamıyor. Kütle, çok yanılmıyorsam..." William Ashbless onun sözünü keserek şunları söyledi. "Anlamıyor ama sırlar hakkında çok şey biliyor. Söylediği her şey kusursuz. Dün-yanın senin suyu çıkmış önemsiz tanımlarınla ilgileneneği yok." Spekowsky sessizliğe gömüldü. William, o sırada içeri girdi, bardaklara yeni açılmış şaraptan doldurarak saygı ve sessizlik içerisinde bir çift mutfak taburesine tünemiş Jim'le Giles'e ya-rısına kadar mor şarapla dolu küçük birer likör bardağı uzattı.

“Anladığım o ki,” dedi Spekowsky şüphe dolu bir ses tonuyla, “siz beyler birkaç yıl evvel, bugün birdenbire haber niteliği taşıyor hale gelen bir keşifte bulunmuşsunuz. Bunu biliyor olmam imkânsız.”

Ashbless, küçümseyici bir ifadeyle homurdandı.

Konuşma sona ermişti. William hâlâ ilham perisinin etkisi altında yeşil koltuğuna gömüldü ve piposuna asıldı. Latzarelli’le birlikte kutupta bulunmuş tek kişi olan Ashbless bardağındaki içeceği küçük bir çember etrafında çalkalayarak iç taraftaki turu izledi. Edward, kravatlı Spekowsky’ye parasının karşılığını vermek amacıyla onun hafızasını ve sanatını konuşturmaya çalıştığını düşündü.

Bölüm 4

"Peach oradaydı," dedi Ashbless, gizemli bir başlangıç yapma niyetiyle. "Bunun ne anlama geldiğini hiç birinizin bildiğini sanmıyorum. Senin bile." O sırada gözü, uyumaya yakın bir dalgınlıkla köşesine çekilmiş Giles'e takıldı. Şairin, babasına yaptığı tuhaf göndermeyi dahi duymuş olduğunu söylemek mümkün değildi. Ashbless kaşlarını çattı ve sözlerini sürdürdü:

"Aslında 1954 yılıydı. On yıl önce. Pinion'un Güney Kutbu seyahati. Tierra del Fuego'nun altı yüz mil aşağısındaki buzdan bir duvarı Pinion'un aletlerini kullanarak yontup çıkan buz mağara ayısı bir tür sansasyona neden olmuştu. Ayı bugün Los Angeles'taki Doğal Tarih Müzesi'nin aşağısında bir soğuk hava deposunda tutuluyor. İsteyen herkes gidip görebilir. Bu olay, geçtiği konumun dışında oldukça önemsizdir. Pinion'un kitabı *Yerdeki Delik* ve Amiral Byrd'in Kutuplardaki ve mağara ayısı üzerindeki keşiflerine dayanan tüm o gözden geçirilmiş oyuk Yeryüzü teorisi hep tesadüfi kanıtlara ve kulaktan dolma bilgilere dayanmaktadır. Pinion, başkalarının keşiflerini kendi keşif-

leri gibi göstermekte ustadır. O, kendi zekâsını sergilemek için sürekli kanıt peşinde koşan şu kendinden menkul adamlardan biridir.”

Ashbless, ceplerini kurcaladı ve *Times*’tan kesilmiş sarı bir gazete sayfası çıkarttı. “Arzın Merkezine Seyahat mi?” şeklindeki başlık “Güney Kutbu’nda Mağara Ayısı” diye devam ediyordu. Yazıda Pinion-Latzarel ekibinin karşılaştığı başka tuhaflıklardan da söz ediliyordu: Yapraklı dal kümeleri, kırık bir buz içine saklanmış solgun bir turuncu lale, tarih öncesi bir kuşun donmuş etine saplanmış taştan bir mızrak ucu.

Ashbless, gazete kesliğini yüzündeki küçümseme ifadesiyle masanın üzerine fırlattı ve gazete masadan yere düşerken kılını bile kıpırdatmadı. William gazeteyi yerden alıp Spekowsky’ye uzattı fakat o da gazeteye bakmaya bile tenezzül etmeden sigara tablasının üzerine bıraktı.

“Bir müzenin mahzenine tıkkıştırılamayacak tek bir şey varsa,” diye devam etti Ashbless, “o da Basil Peach ile benim keşfimizdir, Profesör Latzarel. Biz bu keşfin peşindeyken Pinion ve tayfası Kızılderililerin elli mil doğuda gördüklerini iddia ettikleri -ki bu oldukça başarılı bir şakaydı bence- canlı bir yünlü mamurun ardına takılmıştı. Buzda doğal bir çöküntüye yol açacak yoğun buharlar yayan sığ bir ılıcanın -ister inanın ister inanmayın, Ellsworth Highland’de bir sıcak su kaynağı vardı- üzerindeki buz kütlesinde dört gece geçirdik. Altımızdaki buzulun aşağısında uzanan bir mağaralar ve oyuklar ağı vardı ve bunların çok azını inceleyebildik. İçine girdiğimiz bir yol ise yüz yirmi metre kadar sonra bir denizaltı gölünün kıyısındaki ufak bir taşlık körfeze açıldı. Tek çıkış yolu orasıydı. Tünelin duvarları belki de yukarıdaki geçirgen buzdan yansıyan güneş ışıklarıyla bir miktar aydınlanmıştı. Yüzeyin yüzlerce metre aşağısında, buzun içerisinde antik yaban hayvanlarının kalıntıları sıkışıp kalmıştı. İçlerinden sadece devasa bir kaburga gibi görünen ve yarım mil ötede şeffaf buzun içine sıkışmış fildişi renkli kavisi –bir masto-

don iskeleti- fark edebildik. Tünelin yukarısında, gölün ağzına çıktığı noktanın hemen altında ise kanatları açık halde donmuş, mavi kristalin içinden bakıp duran, kusursuzca korunmuş bir pterodaktıl'in kanatları ve başı görünüyordu. Bu canlının diğer yarısı, ayın karanlık yüzü misali opak bir beyaz girdap içerisinde kaybolup gitmişti.

"Aslında Pinion bunların hiçbirini görmedi. Bütün tünel ağı o ve peşindeki budalalar ellerindeki Paris çamuruyla kaplı sahte ayak izleriyle kaz avından dönmeyen birkaç gün önce gerçekleşen depremde yerle bir oldu."

Spekowsky, Lassen'e anlamlı bir bakış fırlattı. Ashbless, huylanmadı.

"Ekibimizden iki kişi -Fuegalı Yerliler- bir akşam o havuzun sularında avlanırken kayboluverdiler. O sırada Basil Peach mağaralardaydı ve üçüncü bir yerlinin bağırarak ve canavarlardan -büyük bir sürüngen gölden yukarı doğru başını uzatmış ve arkadaşlarını yutmuştu- söz ederek tünele dalmasıyla birlikte küçük dilini yutar gibi oldu. Peach de tünel zemininin hemen altında birtakım sürüngenlerin, birkaç Mesozoik amfibinin yüzeyin üzerine başlarını uzatıp ardından sanki buz tünelleri, ufak gölün sadece görünen tarafı olduğu geniş bir yer altı denizi üzerinde uzanıyormuş gibi yeniden karanlık derinliklerde kaybolduğuna yemin etmişti. Fuegalılar'dan geriye bir kan lekesinden ve suyun üzerinde yüzüp duran lama kürkünden yapılmış bir şapkadan başka bir şey kalmamıştı.

"Ertesi akşam Profesör Latzare ve Basil Peach otomobil yüklüğündeki bir deniz kaplumbağasının yüzeye çıkmasına tanıklık ettiler. O da Yeryüzünün derinliklerinde kayboluverdi."

"Hokus pokus!" diye bağırdı Spekowsky, daha fazla sürdüremeyeceğini anlayarak. Arkadaşı ise ağzı sıkı sıkıya kapalı bir halde sandalyesinin kenarına ilişmişti. Ashbless omuz silkti. Kapı açıldı ve böcek toplayıcısı Phillip Mays içeriye dalarak likörle dolu bir karton kutuyu masaya bıraktı. Ağzında bir karanfil

sigarası sallanıyordu.

Jim onu gördüğüne sevinmişti. Mays'in böylesine şeffaf olduğu her an onu gördüğüne sevinirdi. İnsanlarla ve hatta babasıyla -özellikle de babasıyla- ilişkilerini zorlaştıran kıyametin yaklaştığı hissi ve delirme ihtimali Mays'te hiç olmazdı. Ayrıca Mays bariz bir şekilde tuhaftı ve Jim onun bu niteliğine hayranlık duyuyordu. Mays, sürekli serüvenlere yelken açardı. Öte yandan çok da maceraperest bir tipi yoktu. Şaşıydı ve her daim fazla uyumuş gibi görünürdü. Küçük bir kuş iriliğinde bir mor güvenin varlığı kulağına çalınır çalınmaz bir aylığına Amazonlar'a gitti, ardından yükseklerdeki tundra kümeleri arasında ufak kelebek fosilleri aramak amacıyla Himalayalar'a yöneldi. Buradaki fosiller, istirahatgahlarının kusursuz minyatür kopyaları gibiydi: Bir yabani leylak, bir tepelikteki granit bir levha, bir çimen yaprağı, bir insan yüzü. Kâfur kokulu evindeki çalışma masasına bakan duvarda bir meçle yeşil plastere tutturulmuş balıkçıl büyüklüğünde bir kelebek vardı. Bu kelebek, Kolombiya'da Yerliler tarafından yakalanmış, daha sonra Mays'e beş dolarlık bir altın külçesi, bir çakmak ve üst tarafında Santa Monica Limanı'nın minyatür bir resminin bulunduğu bir kalem fener karşılığında satılmadan evvel bir süre tapınma görmüştü. Kalem fenerin üzerindeki resmi sadece onu güneşe tuttuğunuzda ve gözünüzü, tabiri caizse, üst taraftaki ufak deliğe sokup bir süre beklediğinizde kirpiklerinizin arasından görebilirdiniz. Mays'in bir omuz çantası vardı. Bu omuz çantasını en az yarım düzine nesneyle doldurmadan asla ormana gitmezdi ve bunlardan birini Newtoncular'ın ikinci toplantısında Jim'e vermişti.

"Hey Phil," diye seslendi Edward Amca, kapı sallanarak açılırken. "Sana Bay Spekowsky ile Doktor Lassen'i takdim edeyim." Spekowsky, şeytanca fikirlere sahip şüphesi uyandıran bir tavırla elini sıkarken Mays de karton kutuyu boştaki eliyle dizi arasında tutuyordu. Doktor Lassen, tanıştırma faslına kayıtsız kalarak kırmızı spiralli ufak bir deftere bir şeyler karalıyordu.

“Profesör Latzarel’in Güney Kutbu’ndaki keşiflerini konuşuyorduk,” dedi Edward. “Belki de getirdiğiniz tropikal balığın tuhaf yanlarını Bay Spekowsky’ye aktarmak istersiniz.”

Mays, memnun olacağını söyledi. Yanında, aslında söz konusu türün fotoğraflarının yanı sıra mühürlü bir cam kavanozun içindeki inceltilmiş formaldehitte yavaş yavaş dönüp duran gerçek bir salamura balık da vardı. Yaklaşık 5 santimetre boyundaki balık, Latzarel’in fotoğrafta görülen Jari Gölü tetrasının gri ve soluk bir benzeriydi.

“Yani bana diyorsunuz ki,” dedi Spekowsky, Mays balığı bir süre gösterdikten sonra, “bu balık türü şu sözde Güney Kutbu havuzunda ve şu Güney Amerika nehrinin ağzında yakalandı.”

“Bu doğru. Mevcut durumda imkânsız bir tesadüf.”

“Ve bu tesadüf beni güya Yeryüzünün oyuk olduğuna ikna etmeli. Şu tüylü mamutlar, Neanderthaller ve benzerleri şu an altımızda bir yerlerde geziniyorlar, öyle mi?”

Giles Peach donup kalmıştı. Gözleri fal taşı gibiydi.

“Neanderthal insanından söz etmedik,” dedi Profesör Latzarel, bilimsel doğruluğu vurgulayacak biçimde. “Ama evet, bu hayli somut kanıtı değerlendiriyoruz.”

Spekowsky kahkahalara boğuldu fakat muhabbete de dâhil olmuş gibi görünüyordu. “Kıtasal çatlağın kanıtı gibi sanki.” Balık fotoğrafına bir kez daha baktı. Balığın eflatun ve soluk mavije benzer yanardöner pembeli taraklı bir kuyruğu ve etrafı pembeye çalan solungaçları vardı. Yüzgeçleri çıkarılacak olsa hipermetrop biri tarafından rahatlıkla bir Paskalya yumurtasına benzetilebilirdi.

“Bakın,” dedi William Ashbless, aniden parlayarak ve beyaz saçlarını elleriyle düzelterek, “burada boşa zaman harcıyoruz. Basınla ilgili ne diye endişe ediyoruz ki? Tanrı şahidimdir, Kutup’ta bu gazetecinin hayal dahi edemeyeceği şeyler gördük. Onun gibilerden, *Times*’ın arka sayfasına iştirilmiş kötü bir makaleyle keşiflerimizi desteklemesini bekleyen mi var? John

Pinion'u övmek istemem elbette ancak Tanrı biliyor ki, Pinion bir eylem adamıdır. O, bizden önce orada olacak beyler, inanın bana. Tüm bu muhabbetler bize baş ağrısından başka bir şey kazandırmayacak."

Spekowsky, kendini iftiraya uğramış hissederek, kravatını düzeltti, paltosunu omzuna attı ve kahkahalar atarak odadan çıktı. Edward St. Ives, dalga havuzundan alınan el iskeletini sallayarak, son keşifler ve dalgıç çanıyla yapacakları kazı hakkında konuşmayı sürdürdü fakat Spekowsky artık doymuştu. Kapı çarpıldı, oda sessizliğe gömüldü ve Jim, beklendiği üzere Profesör Latzarel'in William Ashbless'e patlamasını bekledi.

"Bazen," dedi Latzarel, kısa bir sessizliğin ardından, "kimin tarafında olduğunu merak ediyorum."

"Russ!" diye haykırdı, Ashbless. "Sızdıran bir bota ne kadar ihtiyacımız varsa bu Spekowsky'ye de o kadar ihtiyacımız var."

"Yola gelmek üzereydi. Ensesinden yakalayacaktık. Ama şimdi, bizimle tarafımızda olmayı bırak, düşmanımız oldu. *Yazacağı* yazıyı hayal edebiliyorum."

"Yazılardan söz açılmışken," dedi Doktor Lassen araya girerek, birdenbire dalgın halinden uyanmış gibi. "Massachusetts *Tribune*'den şu yazı belki ilginizi çeker." Ve bir karton üzerine yapıştırılmış L şeklinde bir yazı çıkardı. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Massachusetts Kıyısında Dev Mürekkepbalığı Bulundu." Yaklaşık iki yüz elli kelimelik yazıda, yaratık şöyle anlatılıyordu: "Jules Verne klasiğindeki Doktor Nemo'nun boğuştuğundan farksız dev mürekkepbalığı yaklaşık 13 metre uzunluğundaydı ve kıyıda bir açık yük vagonuyla taşınmak zorunda kaldı." Yaratık, Woods Hall'da bilim insanları tarafından parçalara ayrıldı ve midesinde uzun zaman önce batmış bir gemiden antik, paslı bir baş heykeli ve bir dişi tutar vaziyette pasla kaplı pirinç bir kerpetenin yanı sıra yarı sindirilmiş bir insan boynu ve gövdesi de çıktı. Yani, en azından onun bir insan olduğunu düşündüler. Şundan emin olamadılar: Acaba mide asitleri mi onu bu

hale getirmişti? Ayrıca anlaşılmas ve tuhaf bir ayrıntı daha vardı: Mürekkepbalığının midesindeki şey solungaçlı bir amfibi gibi görünüyordu. Yazıda ona açıkça deniz adamı denmese de bunun ima edildiği belliydi. Mürekkepbalığı ile içinde bulunan şey daha fazla inceleme amacıyla Boston'a gönderildi.

Jim, amcasının yazıyı yoğunlaşan bir sis perdesinin ardından okuduğunu işitti. Sanki gözleri açık uyur gibiydi. Giles Peach onun yanında oturuyor, alenen dinlemiyor fakat ağız yarı açık vaziyette rüzgârda cama çarpan bodur bir çalılığın dallarına bakıyordu. Jim'e o anda sanki son birkaç dakikadır solgun bir uykuda sürükleniyormuş ya da benzeri bir uykuya batıyormuş gibi geldi. Ve görüş alanı içerisinde, onları görebildiği alanda sanki bir rüyada sürünüyorlarmış, sanki bir deniz altı mağarasının güneşle aydınlanmış derinliklerinde avare avare salınan deniz lahanası filizlerini sallıyorlarmış gibi hissetti. Gün ışığı kayboluyor ve oda karanlığa gömülüyordu. Amcasının sesi dev mürekkepbalığı ve deniz adamı hakkında homurdanarak belirsizlikten sessizliğe doğru sürüklenirken Jim sanki rüyalar aleminin eşğinde salınarak uykuya geçecek gibiydi. Gilles Peach sakın sessiz oturuyordu. Boynunun etrafındaki solungaçlar yumuşak ve ritmik hareketlerle salınıyordu. Jim'in etrafında yeşil ve dantel gibi deniz lahanası salyangozları ve denizyıldızları ile orada bekleyen balıkların parlak gözlerle parıldadığı kaya resiflerinden oluşan bir su yosunu perdesi oluşuyordu.

Gilles Peach'i çağırmak için kapıdan dışarıya doğru yönelen ani bir bağırışla uyandı. Doktor Lassen, yerlerde sürünen, alışılmadık bir palto giyiyor, babası sandalyede uyukluyor ve Edward Amca ise Squires ve Phillip Mays ile birlikte yanardöner böceklerle dolu bir puro kutusunu inceliyordu. Ashbless ile Profesör Latzareli'nin mutfakta hararetle bir şeyler konuştukları duyuluyordu. Jim o gece tuhaf bir şeylerin olduğu, öylece rüyaya dalıp gitmediği şüphesini elden bırakmayarak yatağa uzandı. Ama saniyesinde uyuyakaldı ve sabahleyin uyandığında kahve ve jam-

bon kokularına bir çim biçme makinesinin sesi eşlik ediyordu. Babasıyla amcası mutfaktaydı.

“Tuhaf değil mi, mürekkepbalığını bulmaları yani?” diye sordu William, bir çatal dolusu yumurtayı ağzına tıktırarak.

“Kesinlikle,” dedi Edward.

“Amfibi hakkında ne düşünüyorsun peki? Bana sorarsan inanılmaz tuhaf. Araştırmaya değer. Bugün Woods Hole’a yazacağım. Doktor Lassen’in ismini kullanacağım. Onun bunu önemseyeceğini sanmıyorum. Hay şu çim makinesinin de!”

Makinenin gürültüsü çok daha gürler halde mutfak penceresinden içeri dolarken katlanır şapkalı ve bol beyaz pantolonlu Doğulu bir adam şaşkın William’a gülümseyerek ve selam vererek geçti ve bir gül çalısının etrafında durdu.

“Bu herif de kim?” diye sordu William fısıldayarak, sanki adam onu duyacakmış gibi.

“Bahçıvan Yamoto. Altı aydır bu işi yapıyor. Fazla güvenilir biri. Saat gibi çalışıyor. İki eli kanda olsa geliyor.”

William, mutfak penceresinden onu kaybolana dek izledi. Sonra nereye gittiğini görmek için oturma odasına geçti. Çimenler arasından ne yöne doğru gitmişti? Görünüşte kaybolmuştu. “Bundan hoşlanmadım,” dedi.

Edward, konuyu değiştirmeye çalıştı. “Dün gece çok tuhaf bir hisse kapıldım. Bir anlığına. Mürekkepbalığıyla ilgili meseleyi okurken oldu, sanıyorum. Sanki yanağımın etrafından bir kamçı ya da bir su yosunu demeti kayıp gitti. Bir anlığına öyle bir koku yayıldı. Öylece onun orada olduğundan emindim, bilirsin, sanki görmeden evvel bir sineğin oralarda dakikalarca vızıldaması gibiydi. Sonra vızıldama devam eder ve sen etrafa bakınırsın. Onu yakalamaya çalışırsın. Ama o durur, bir yerlere konar. Artık ne bir vızıldama, ne uçan bir şey vardır. Ve sen sonunda oralarda bir şeyler olduğunu iddia edemezsin. Dinliyor musun beni?”

William, dönen ve pencereye bakarak ağız dolusu sırıtan ve

kendisine bir kez daha el sallayan Yamoto'yu pencereye suratını yapıştırmış halde seyretmekten başka bir şey yapmıyordu. Çim biçme makinesinin homurtusu iyiden iyiye arttı ve Yamoto'nun evin önündeki çiçekliğin kıvrımlı yoluna doğru ilerlemesiyle birlikte yeniden azaldı.

"Bu adamın referansı var mı?" diye sordu William birdenbire.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Edward. "Tavsiye ettiler. Yaptığı tek şey, çim biçmek. Bu arada, iyi bir fikrim var..."

Ama iyi bir fikir mi bulmuştu yoksa William'ı pencereden uzaklaştırmak için bir şeyler mi uydurmaya çalışıyordu, bilinmez. William onu duymazdan geldi.

"Bu adamı tanıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Manor'da bahçeye bakıyordu. Bundan eminim."

"Asyalı işte," dedi Edward, eliyle yatıştırıcı bir hareket yaparak.

"Dalga geçme benimle!" diye çemkirdi William. "Kafa bulma. Sorun var diyorum. Bunun ardında Frosticos var. İşler açıklığa kavuşuyor. Çok net. Seni buna kim bulaştırdı?"

Edward yanıt veremeden Yamoto yine belirdi. Geceleri açan bir yaseminin etrafında sırtıyor, mutfak penceresini dikizliyordu. Çim biçme makinesinin homurtusu giderek yaklaşan ama gözden ırak bir ordunun belli belirsiz ayak sesleri ya da beton bir duvarın ötesinde ölümcül ve anlamlı ritimlerle toprağın içini karıştıran devasa, anlaşılmasız ve muhtemelen anormal bir makinenin kıvrımları misali yavaş bir tempo yakalamış gibi görünüyordu.

William'ın ödü bokuna karışmıştı. Ona bakarken, yaklaşmakta olan Yamotolar'ın sonu gelmeyen adımlarını gayet net bir şekilde görebiliyordu. Bir an gözden kayboluyor, ardından birdenbire bir çalılığın ya da bir ağaç gövdesinin ötesinde belirliyordu. Sonra biraz daha yaklaşıyor, bir an sonra William'ın tam içinde bulunduğu andan habersiz oluşuyla birlikte tekrar belirliyor, yi-

ne geri çekiliyor ve Basil Peach'in mavi buz içinde saklanmış fosilleri misali salt bir noktaya dönüşüyordu.

Çim biçme makinesinin vızıltısı iyice arttı. William, çıt çıkarmayan mutfakta beklemesi halinde sonunda makinenin ardında belirecek kişinin Yamoto olmayacağından emindi. Şimdi ya da bir sonrakinde olmasa da yakında, çok yakında ak saçlı doktorun gülümseyerek ona yaklaşacağını ve eldivenli elini uzatacağını biliyordu. Beklemekten başka çaresi yoktu. Kabarık pantolonun beyaz rengi, kısa bir an için bodur bir ağacın dalları altında belirdi ve Yamoto onların etrafında dolanmaya başladı. Edward, ta-bağındaki yumurtaya bakakalmış Jim'e çaresizce baktı. Yamoto yan tarafa geçti. Hareketlilikten canı sıkılan William oturma odasına fırladı, oradan ön kapıya yönelerek verandaya çıktı. Pantolonu rüzgârla havalanıp duran Yamoto çimenlikten geçti, Pemblyler'in çimlerini ara vermeden biçti, tam bir çember çizdi ve William'ın beklediği yere yöneldi. William titriyordu, dili tutulmuştu. Edward, ona bir fincan kahve uzattı fakat o belki de kendini toparlayacak ya da tam tersi dağıtacak denli dalgındı.

"Pemblyler'in bahçesi de mi?" Kurbağa gibi bir sesle sordu bunu.

"Ne?"

"Pemblyler'in bahçesini de mi biçiyor? Onlara da mı çalışıyor?"

"Yani, 'çalışıyor' lafı çok da..." diyerek söze girişti Edward. Ama o anda pembe bigudileri ve geniş kaftanıyla bir kâbusu andıran Bayan Pembly, Yamoto'ya bir şeyler söylemek üzere dışarı çıktı. Bahçıvan, başını salladı ve çok talihsiz bir şekilde bir anlığına William'la Edward'ı işaret etti.

"Aman tanrım!" diye bağırды William, verandada yerinden sıçrayarak. "Göreceğiz! Bu Yamoto'nun kim için çalıştığını tüm çıplaklığıyla göreceğiz. Benim için çalışmadığı kesin!" Bayan Pembly, bir elini ağzına götürdü, döndü, kaftanının eteğini kaldırdı ve eve seğırtti. Makinenin homurtusu nedeniyle William'ı

kesinkes duymamış olan Yamoto kibarca bekleyerek başıyla selamladı.

“Kimsin sen?” diye bağırdı William.

Yamoto gülümseyerek başını salladı.

“Lanet olsun! Frosticos mu gönderdi seni? Nerede o?” William, aynı anda her yerde bulunabilen Frosticos’un arkasında olduğunu düşünürmüş gibi kendi etrafında döndü ve Bayan Pembly’nin ardış çalılığına doğru bir yumruk savurdu. Bir şeylerin yanlış gittiğini henüz anlamamış zavallı Yamoto, William’ı cesaretlendirmeye yeltendi. O da çalılığa yumruk savurdu. Bayan Pembly’nin bigudilerle çevrili korkmuş suratı pencereden görünüyordu. William, bir şüphe dalgası içinde, elinin ayaısıyla çalılığa tokat salladı ve bahtsız Yamoto’ya döndü. Bayan Pembly gitmişti. Edward, kavga gürültü çıkmasından korkarak onlara doğru koşturdu.

William, hâlâ homurdanmakta olan makineyi tekmelemeye başladı ama nafile. Yamoto sinirlendi. William onu çalılığa itirdi, yere eğildi ve belli ki koparma niyetiyle ateşleme kablосunu kavradı. O an ellerini sallayarak kükredi, sendeledi ve kayın biraderiyle çarpıştı. William, bir şeyler geveleyerek bir yana fırladı, bir akasyanın altında yılan misali kıvrılmış Pembly bahçesinin hortumuna koşturdu. Musluğun valfini çevirdi ve hortumu çekerek Yamoto’ya su püskürttü, Edward’ın gözünü tutturdu, Bayan Pembly’nin katmerlenmiş bir korkuyla olanları izlediği pencereye saldırdı, ardından makineyi suya boğarak hırıltılı bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. O sırada suyun akışını önleyecek bir boğum nedeniyle hortumdan su gelmez oldu. William hortumu çekiştirdi ama beceremedi. Tek bir damla bile gelmiyordu. Edward, inatçı hortumun William’a yere yığılmak için zaman tanıyacak denli güçlü olması için dua etti ama William hiç de yığılma modunda değildi. Öfkesi bahçe hortumuna yönelmişti. Hortum, birdenbire şu Hintli yılanlar gibi ileri atılarak William’ın paçalarına ve ayakkabılarına hücum etti.

Şaşkınlık ve hüsrân içinde uluyan William saldırgan hortumu çimenliğe bıraktı ve Yamoto'nun park yerinde duran alet yığınınâ koşturdu. Elinde bir bahçe makasıyla geri gelerek, bir düzine komşunun şaşkın bakışları altında saldırgan hortumu cehenneme yolladı. Makası ardıc çalılığına fırlattı, sonra oldukça yavaş ve kararlı bir şekilde hortumun yaklaşık 2 metrelik parçasını aynı çalılığın kırılmış üst tarafına -belki de aynen Jamaika valisinin korsan kafalarını Port Royal şehrinin kenar mahallelerinde kazıklara geçirerek sergilemesi gibi, bir uyarı babında- astı.

William, dişlerini göstererek ona baktı ve sanki eve yönelirmiş gibi harap olmuş hortumun üzerinden yürüdü. Ama tek bir cesur an için neye dönüşmüş olurlarsa olsunlar, duyulan bir siren sesiyle tüm niyetleri suya düştü. William, aşağı dönük hortumun ucundan damlayarak oluk boyunca ilerleyen ufak su birikintisinin içine odun misali yığıldı.

Polis otosu eşliğinde bir araç geldi. Doktor Hilario Frosticos arabadan indi, William'ı yakaladı ve omzunun etrafından bir kolla sanki destek verirmiş gibi sararak uzaklaştırdı. Jim, verandasında iki basamak birden sıçrayarak yola indi ve arabanın köşeyi dönerek uzaklaşmasını izledi. Harap haldeki bahçe hortumunun yanındaki çimenlikte yaklaşık 2 santimetre uzunluğunda bir mantar conta vardı. Jim, yere eğildi ve onunla birlikte içi pasa bulanmış yivli bir şişe kapağını alarak uzaklaştı.

Bölüm Beş

Garajın arka ve yan taraflarına eklenmiş kulübelerden biri ahşap bir müstemilattı ve Edward St. Ives buraya labirent kulübe adını takmıştı. Diğer kulübe ise vızıltılı ve küflü akvaryumlarla doluydu. Edward'la William'ın farelerin suda davranışlarını test etmek için bazı deneyler yaptıkları yer ise bu labirent kulübeydi.

Labirent, asfaltlı cılayla kaplanmış kızıl keresteden yapılmıştı. Bir dizi yükseltme havuzu, bazı bölümlerin dolmasını sağlarken, diğer bölümler kuru kalıyordu. Farelerin ardışık tel kafeslerden labirentin ağzına salınabilmesi için çok küçük bir boşluk vardı. Labirent, yıllar içinde öyle muazzam ve detaylı bir şekle bürünmüştü ki, önce yarım bir kontrplağın üzerinde ufak bir oval tren yoluyla başlanıp belli bir zaman içinde kâğıttan yapılma tepeler üzerinden ve karton tavuklar ve teneke domuzlarla dolu minyatür tarlalar içinden geçerek çok seviyeli bir tren yoluna dönüşen şu oyuncak tren setlerini andırmaya başlamıştı.

Kulübenin bir duvarında asılı eğik kitap raflarında eski ve ıslanmış bir *Amfibi Dünya ve Sudaki Evrim* dergisi ile viviseksi-

yoncu Doktor Ignacio Narbondo'nun kırk ciltlik *Solungaçlı Hayvanlar Üzerine Deneyler* seti vardı. William Hastings, bu seti Bertram Smith'in Acres of Books adlı dükkânındaki üst raflardan birinde bulmuş ve yirmi dolara satın almıştı. Masanın üzerinde akciğerlerine su enjekte edildikten sonra soluk alamayıp son aşamada inatçılıklarından dolayı boğulan fareler hakkında bir tartışmanın yer aldığı *Scientific American* dergisi duruyordu. Edward, bir yandan kayın biraderini düşünüyor, bir yandan da derginin sayfalarını anlamsızca çeviriyordu.

Orada, eski bir meşe masanın üzerindeki yığında yirmi ya da otuz adet ufak su bitkisi replikası, akvaryum suyunun içinde dalgalanıp durmamaları için her biri alt kısmından ince kurşun levhalarla sabitlenmiş vaziyette duruyordu. Özenle yontulmuş yaş tahta parçaları ve yarım düzine taşlaşmış odun parçası, farelere sanki yüzmek için elverişli ve sakın bir akıntı varmış hissi verebilmek amacıyla labirentin boşluklarına dizilmişti. William, bir önceki hafta işi yarıda kesilmeden evvel plastik su yosunlarını bir misina aracılığıyla bir parça yaş tahtaya bağlayabilmek için çok uğraşmıştı. Deneklerin kendilerini sahici bir akıntıda yüzüyormuş gibi hissetmelerinin çok önemli olduğunu söylemişti. *Scientific American*'da sözü edilen deney başarısızlıklarının farelerin hazırlıksızlığına yani psikolojik terimlerle konuşmak gerekirse, kara memelilerinden su memelilerine doğru tersine evrime bağlı olduğundan emindi. Koşullar düşünüldüğünde farelerden boğulmaktan başka bir şey beklemek haksızlık olurdu.

Edward, yarı ikna olmuş haldeydi. Bir demet taşlaşmış odunun üzerinden benekli bir amfibi sürükledi. Kamburu çıkmış hayvan mutlu mesut yüzüyor ve önünde ümitsizce kulaç atan fareye çok da ilgi göstermiyordu. Aşağıdaki fare yığınının amfibi üzerinde anaç duygular uyandırmış olup olmadığını söylemek imkânsızdı fakat Edward böyle bir bağlantının çok da mümkün olmadığı sonucuna vardı. Farelerle amfibi maalesef birbirlerine

çok ilgi göstermediler. Ve elbette beklenen sonuçlardan tamamen farklı şeyler elde etme olasılığı da vardı. Amfibi, farelerle kardeşçe ilişkiler kurabilir ve parçalanmış gazetelerle ve kokulu sedir talaşıyla dolu bir yatakta onlarla uyumak isteyebilirdi. Edward, deneyin bir hezimete dönüştüğünü kabul etti. Aslında fare deneyleriyle geçirdikleri üç yıl onlara başarısızlıktan başka bir şey vermemişti.

Edward, plastik su yosunlarını çekmecelere tıktırtırken uzaklarda bir hoparlörden "Daha Dün Annemizin" şarkısının iki kat hızlı bir versiyonunu tekrar tekrar çalındığını duyabiliyordu. Tozlu bir kanatlı pencereden evin önünde beyaz bir kamyonetin duracak denli yavaşladığını gördü. Şoförün yüzü sürücü mahallinin gölgesinde kaybolmuştu. Kamyonet tekrar gürlereyrek uzaklara doğru müzik eşliğinde uzaklaştı.

Edward, bu durumdan hiç hoşlanmadı. "Bir şeyler dönüyor," dedi yüksek sesle. Sonra fazla William gibi konuşmaya başladı-ğı düşüncesiyle kendini durdurdu. Pelte haline gelmiş amfibiyi labirentten çıkardı ve büyük bir akvaryuma bıraktı, sonra bahtsız fareyi kurtardı, bir bezle hafifçe kuruladı ve koridora bırakarak kafesine girmesini sağladı.

O anda arkadan duyulan bıyık altından bir kişneme, giderek nazal bir kakhahaya dönüştü. Edward arkasını döndü ve Oscar Pallcheck'in açık pencereden içeri göz atan dolgun suratıyla karşılaştı. Oscar'ın gözleri çok küçüktü. Edward'a, yanaklarının şişliğinde neredeyse kaybolmuş domuz gözleri gibi geliyordu. Belirgin bir şişmanlığı yoktu fakat fazla iri yarıydı ve dokunduğu her şeyi kıracak denli tuhaf bir Midas dokunuşuna sahipti. Oscar gözlerini yarı dolu labirentten alamıyordu.

"Jim burada mı?" diye sordu, kişnememeye çalışarak.

"Hayır."

"O farelerle ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Edward. "Sadece deney."

"Boynundaki tüylü bok da neyin nesiydi? Başka bir deney

mi?"

"Bir amfibi," dedi Edward. "Senin anlayacağın, bir tür semender. Çok hoş bir canlıdır, aslına bakacak olursan."

"Eminim öyledir," dedi Oscar. "Ne yaptın ona?"

"Ne mi yaptım? Ona hiçbir şey *yapmadım*. Tanrı onu öyle yarattı. Ters yüz vaziyette. Nedenini açıklayamam. *Zerre* anlamadığım tonlarca tanrı icadı var ve bu amfibi de onlardan biri."

Fakat Edward'ın esprisi, Oscar'ın kişnemeyi abartmasıyla ve arkasından gelen Jim'le Gill'in seslerine kulak kabartmasıyla birlikte boşa gitti. Üçlü kendi aralarında laflayarak uzaklaştılar. Oscar homurtulu bir kahkaha eşliğinde Jim'in deli amcasının bir fareyle birlikte peşine düştüğü "bok"tan bahsediyordu. Edward iç çekti ve Narbondo'nun *Solungaçlı Hayvanlar* ansiklopedisinin üçüncü cildini temizleyip eline aldı, masaya oturdu ve deniz adamlarından bahseden hacimli kısma gelene dek sayfaları çevirdi. On yedinci yüzyılda Sargasso Denizi'nde salınıp duran deniz lahanalarının lastiksi mor saplarına ve keselerine dolaşık halde bulunmuş solungaçlı ceset hikâyesini onuncu defa okumaya başladı. Sayfada, tuhaf kurbağa adamın bitişik bir katmanda uzun zamandır ölü olduğu aşikâr bir halde ama gözlerinde hüznü ve trajik bakışlar varmış gibi, sanki cennetten bu yaratıkların arasına nasıl düştüğünü merak edermiş gibi çizilmiş alışılmadık bir resmi vardı.

"Bunun için bana borçlusun," dedi Oscar Pallcheck, sakın ve üzgün Giles Peach'in yüzüne doğru gevşek yapraklarla dolu bir defteri sallayarak. Jim bekledi ve tek laf etmedi. Oscar'a karşı Gill'in tarafında mı yer alması gerektiğini düşündü. Bu düşünce onu korkuttu. Sessiz kalırsa belki de bir sorun çıkmazdı. Oscar oynadığı oyundan yorulur ve dergisini Giles'e verirdi. Jim, Gill'in ön bahçesinden soğukkanlılıkla bir tutam çim yoldu ve caddenin karşısında yerde elleri ve dizleri üzerinde emekler halde eski, turuncu bir Metropolitan'ın eski püskü egzozuna bakan adamı -Bay Hasbro- izledi. Adamın yanında bir de borular, per-

çin çivileri ve gösterişli oval kutulardan oluşan krom renginde harikulade görünümlü yeni bir egzoz vardı.

"Şunu dinlemelisin," dedi Oscar, Jim'e, onu da şamatanın içine çekerek.

Giles, deftere doğru bir hamle yaptı. Oscar bir kahkaha patlaması eşliğinde defteri onun menzilinden uzaklaştırınca bu girişim 30 santimetre farkla kaçırılmış bir fırsata dönüştü. "Dinle beni." Bir tiyatrocunun gibi gırtlığını temizledi ve elini sanki onu etkisiz hale getirmek istermiş gibi Giles'e doğru sallayarak okudu: "Babam göçtü gitti. Sanırım Arzın merkezine. Beni neden almadı yanına? Yoksa tamamen bir balığa mı dönüştü?" Oscar nahış bir kahkaha attı. "Balık diyor! Deden arzın merkezine göçmüş bir balıkmış! Aman Tanrım! Delilik bu. Bekle bekle." Gill, gözlerinden yaşlar süzülerek defteri yeniden kapmaya çalıştı fakat Oscar kaldırımındaki ağacın arkasına saklandı. Gill, vahşi bir hamleyle Oscar'a atıldı ve omzuna hafifçe vurmaya başladı. Birkaç dakika boyunca ikisi ağacın etrafında koşturdular. Oscar, kahkahalar eşliğinde haykırıyor, Giles ise hıçkırıklara boğulmuş halde hamleler yapıyordu. Boynundaki solungaçlar bir genişliyor bir düzeliyordu. Manzara Jim'in yarı şaşkınlık yarı korku içinde izlediği, Oscar'ın ise neyse ki kayıtsız kaldığı bir hal almıştı.

Bay Hasbro yeni egzozu arabasına yerleştirdi. Karşı açıdan o şey neredeyse sihirli bir şeye dönüşmüş gibi görünüyordu. Bir arpaın üzerindeki tellere benzeyen iki kavisli porselen çubuk arasında gerilmiş bir demet parlak tel üzerinde oynayan güneş ışığında gümüşü renge bürünmüştü. Bütün bu haliyle, olasılık dışı bir şekilde yerden birkaç santimetre havada süzülür gibiydi.

Jim, korksa da korkmasa da artık kendini tutamadı. "Defteri ona ver, Oscar," dedi, tam da söylediği şeyi ima edecek bir ses tonuyla.

"Boş versene. Bu diğer bölümü de okumak zorundayım. Sana bütün meseleyi bir şekilde göstereceğimi söylemiştim, değil mi? Derdin cidden bu mu? Biraz yüreğin olsaydı bunu benden

önce sen çalmış olurdun. Amcan, Gill'i şu deli saçması labirentlerinde yüzdürmeli. Bak şunu dinle."

"Dinlemek istemiyorum," dedi Jim, dizlerinden güç alıp ayağa kalkarak. Ne olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir şeyler yapılması gerekiyordu. Giles neredeyse fark edilemez bir şekilde titreyip duruyordu. Defterin peşini bırakmış ve kendini koyvermişti. Cadde boyunca alet edevat sesinden geçilmiyordu: Çekiş sesleri, mandallı çark sesi ve üstü kapalı bir küfür. Bu sonuncusu, elini arabanın altından hızla çekip parmağını ağzına sokan Bay Hasbro'ya aitti. Dünya harikası aygıttan geriye iki parıltılı ışık beneğinden başka bir şey kalmamıştı. Bunlardan biri zümrüt yeşili, diğeri ise parlak bir girdap içinde buluşmuş lavanta ve mavi renklerden oluşan tarifi imkânsız bir kavisti. Zümrüt yeşili benek; kırılan bir dalganın arka kısmına sızan güneş ışığı misali sokağı, ağaçları ve kaldırımı soluk ve belirsiz bir yeşile boyayarak çevresindeki havaya nüfuz edermiş gibi görünüyordu. Ve çok kısa bir an için Jim havada tuz kokusu -denizin yıkadığı taşlara yapışmış kaya midyeleri ve kara kabuk midyeleri üzerindeki okyanus ve yosun kokusu- olduğundan emin-di. Ama hava hâlâ sakın ve sessizdi. En ufak bir esinti yoktu. Bay Hasbro elleri kalçalarında, aracına tam bir memnuniyetle bakarak ayağa kalktı. Beş sent büyüklüğünde delikleriyle eski paslı egzoz yolda bir kâfur ağacının altında yatıyordu.

"Bugün anti yerçekimi geliştirdim. Bundan eminim." Oscar bu defa kendine okudu zira Jim istekli bir dinleyici değildi ve Giles'in dikkatini çekmesinin artık imkânı yoktu. "Bu aslında çok basit bir mesele. Görüldüğünden çok daha kolay. Sprouse Reitz'da bir bakır bobinine rast geldim. Yanında yüzlük bir ataş kutusu ve bir de kalem fener vardı..." "Tanrım!" diye bağırdı yine Oscar, inanmadığını vurgulamak için. "Bu *delilik*. Bu, görüldüğü gibi işte. Şaka mı bu, başka bir şey mi yoksa?" Ama Giles kendisine yöneltilmiş bu soruyu yanıtlamadı. Jim, Oscar'ı bu kadar öfkeli gördüğü için belli belirsiz bir şaşkınlık içindey-

di. Belki de bunun sebebi gönülsüz bir dinleyici kitlesine hitap ediyor oluşuydu.

Öbür yandan, ellerini mavi bir çaput beziyle kurulayan Bay Hasbro'nun, bezi Metropolitan'ın tekerlek arkasına sokuşturup arabayı çalıştırdığını ve arabanın inanılmaz homurtulu bir motor sesi eşliğinde göğe doğru açıldığını görünce daha da şaşırdı. Ufak Metropolitan, öğlen güneşinin ışınlarını yansıtıyordu. Ama Hollywood Tepelerine doğru kıvrıldığı kısa bir an için bir deniz altı mağarasının gölgeliklerine doğru atılan turuncu bir soğans balığa -belki kocaman bir garibaldi gibi- benzedi. Sonra göğün mavi yeşil enginliğinde bir noktaya dönüştü.

Jim, ansızın kusacak gibi oldu. Gözden kaybolan otomobili titrek parmağıyla gösterdi ve ağzından tek bir kelime fışkırdı: "Bakın!" Oscar arkasını döndü, Jim'in yüz şeklini fark etti ve yarı kahverengi çimenliğin üzerindeki paslı egzozu gördü.

"Siz delirmişsiniz," dedi Oscar, ön dişlerinin aralığından tükürerek. "Siz de en az onun kadar delisiniz." Gill'in defterini bir hışımla kapattı, küçümseyen bir ifadeyle yere fırlattı ve başını olması gerekenden iki misli öfkeyle sallayarak kaldırımdan aşağı doğru seğirtti. Defter, kapağının üzerine düşmüş ve açılmıştı. Yarım düzine yaprak sanki Oscar Pallcheck'i takip ediyorlarmış gibi yoldan aşağıya neşeli bir şekilde süzülerek uçtu gitti. Jim arkalarından koştu, defteri topladı ve Giles'e uzattı. Gill ise neredeyse donup kalmıştı ve bir şey görmediği açıktı. Jim, defteri açıp okuma ve kopan yaprakları ceketine doldurup eve gitme isteğiyle dolup taştı. Ama bunu yapmadı. Arkadaşıyla birlikte çimenlikte oturup sanki her ikisi de bile isteye sessiz duruyorlarmış gibi yaptı ve karanlık, çamurlu bir bulut kümesinin San Gabriel Dağları'nın üzerinden geçip gitmesini izledi.

Doğuda şimşek çaktı. Şimşegin uzun çatalları tepelere elektrikli bir yılanın dili gibi dokundu. Şimşeklerin aydınlatığı kara bir yağmur bulutu düz bir tabaka halinde yaklaştı. Üzerlerindeki gökyüzü apaçık olsa da, caddenin her yanına dolu taneleri

saçılmaya başladı. Sanki şiddetli bir rüzgâr tarafından uzak bir kasırgadan getiriliyorlardı. Ve yağmur yağmaya başlamadan hemen önce, keskin ve harika ozon kokusu sokaklardan ve kaldırımlardan yayılmaya başladığında, bir adam atlıkarınca misali pedal çevirerek bir bisikletle çatıların üzerinden geçiyordu. Sanki dönen tekerlerin şiddeti onu yukarıda tutuyor gibiydi. Jim, uçan bisiklet ile üzerindeki fazlasıyla tanıdık sürücü Hasbro'nun, bacasının üzerinden süzülerek, telefon kablolarının altından geçerek ve üzerlerine yağın yağmurda yok olacak şekilde neredeyse caddeyi karartıp ve dünyanın gerisini silip gökyüzüne doğru kavis yaparak geçip gitmesini izledi. Jim, Gill'in günlüğünü ceketine tıktıtırırken aklından Hasbro'nun imkânsız uçuşu, Roycroft Squires'in yerçekimine -akıl sağlığına- karşı pedal çevirişi geçiyordu. Peki neden Roycroft Squires? Babasının pencereden Yamoto'yu izlerken attığı bakışları, "işlerin netleştiği"ne dair kesin yargısını düşündü. Acaba haklı mıydı? Yoksa değil miydi? Ya da babasının deliliği ona da mı bulaşmıştı?

Giles, sanki uykudan sıçarmış gibi aniden uyandı. İkili, iri yağmur taneleri altında evin yolunu tuttu. Jim, defteri uzattığında Giles tek kelime etmeden onu bir düzine başka defterin yanına koydu. Jim tek kelime bile etmeye çekindi fakat defterdekiler aynen Squires'in bisikletinin pedalları gibi aklında dönüp duruyordu. Halüsinasyon görmüş olmalıydı. Yediği bir şeyler dokunmuştu. Üç düzine çiğ ıstiridye yedikten sonra parlak bir domuz gören adam hakkındaki hikâyeyi hatırladı. Ama o ıstiridye yememişti ki.

Bir alarm sesi yağmurda belli belirsiz çınladı ve beyaz bir kamyonet eve yanaştı. Jim'le Giles alarm susana ve kamyonet durana kadar mutfak penceresinden baktılar.

Arabadan John Pinion indi. Üzerinde kendinden hoşnut adamlara özgü beyaz bir pantolon ve mavi bir ceket vardı. Arabadan inerken fazlasıyla küçük ve kirişli bir şemsiye açtı. Jim, onun rekabet dışında tutulmayı istemek için geldiğini düşündü.

John Pinion'un bakışlarından hoşlanmıyordu. Bunun nedeni onun çökük ve solgun olması değil, elinizi şüphe uyandıracak bir güçle sıkmasıydı. Sanki iyi niyetli ya da kibar değil de dalkavukça davranıyordu. Hatta ondan da öte, sanki dokunmak, tenninizi hissetmek ister gibiydi. Jim dokunulmaktan hoşlanmazdı. Oscar'ın olası tabiriyle "Pinion'u şutlamaya" karar verdi.

Pinion omzunun üzerinden sinsice bakarak, pencereyi dikizleyerek ve gözlerini perdeleyip sonra da dışarı çıkmalarından evvel on saniye boyunca Giles'le Jim'e dik dik bakarak zili çaldı. Kapıyı Giles açtı.

"Hava çok tuhaf, değil mi?" dedi Pinion, kimi zaman kullandığı o çizgi roman İngilizcesi aksanıyla. "Burası su içinde." Kilometrelerce alan içinde belki de kendisinin kadar soğuk ve balık kokulu tek eli, Gill'in elini sıktı. Daha sonra Jim'in eline yöneldi ama yaşına göre iri ve Edward Amca'dan birkaç el sıkma numarası öğrenmiş olan Jim bu hamleye hazırlıklıydı. Hızlı davrandı ve Pinion'un parmak bitimini yakalayarak ona başparmaktan başka koz bırakmadı. İş yapma amacını gösterecek biçimde içtenlikle el sıktı, sonra elini yer istikametine doğru serbest bıraktı. Pinion, budalaca sıırıttı. "Birkaç dakikan var mı?" diye sordu Giles'e, tam yerinde bir tonla ve Jim'den gözlemini kaçırarak.

Jim, ölürdü de oradan ayrılmazdı. Onun Oscar Pallcheck'le didişmesinden keyif almıştı. Mesele Bay Hasbro ile iş yapmak olmasaydı, ne kadar cesurca davranacağına şüphe yoktu. Onun bunu düşünmüş olma ihtimalinden hoşlanmıştı. Düşünmüş olmalıydı. Oscar tek bir şey bile görmemişti. Açıkçası Giles de. Ama bununla bir şey yapacak tek kişi varsa eğer, o da Pinion'du. Aslında Pinion'un zamanlı gelişi biraz şüphe uyandırıcıydı. Jim, çıkmayacaktı. Bir şeyler olmak üzereydi.

Pinion ise en az bir midye kadar sessizdi. Jim'e gülümsedi ama bu kötü niyetli bir gülümsemeydi. Onu yanlış anlama ihtimali yoktu. Kendini, Russel Latzarel'in ortağı Edward St. Ives'in ye-

ğenine belli edecek değildi. Pinion onun çıkmasını bekleyecekti.

Jim'in aklına o anda bir şey geldi. Hızlı bir veda gevelemesinin ardından yağmura doğru seğirtti, evin yan tarafından arka bahçeye geçti ve Pinion'un sesinin mırıldandığı oturma odasını bir korku ve entrika duygusu içinde dinleyebileceği şekilde arka kapıdan süzüldü. O anda bir bağırıtı yüzünden dizlerinin ve ellerinin üzerine eğildi: Pinion, sanki bir soruya cevap verirmiş gibi, "Evet!" diye bağırıyordu. Jim, dört ayak üzerinde durunca görünmez olacağını düşünmüş olduğu için kendine küfrederek toparlandı. Kanı, kulaklarının arkasını ateş içinde bırakmıştı. Bir plan yapmalıydı. Bu şekilde sürünmek işe yaramayacaktı. Koridorun sonunda bir kapı -bir gömme dolap kapısı- olduğundan emindi. Ona yöneldi, nefesini tuttu ve Velma Peach'in Cumartesieleri saat dörde kadar -hâlâ birkaç saat vardı- çalıştığı fırından eve dönme saatini hesapladı. Pinion, kahkaha attı ve tanıdık bir şaklama sesi çıkarttı. Sanki bir noktayı vurgulamak istercesine yumruğuyla avuç içine vurmuştu. Ya Velma Peach öğle yemeği için eve gelecek olursa? Neredeyse öğlen olmuştu. Giles onu bir kıyafet dolabında saklanır halde bulacak olsa aynen Oscar'ın yapacağı gibi çılgılık atarak onun üzerine atlar ve şaka yapmış gibi davranırdı. Ama ya Velma Peach yağmurluğunu almak için dolabı açacak olursa. Bunu düşünmek bile istemedi. Bu, her ikisinin de sonu olurdu. Dolabın içinde genişçe bir kürk mantonun -belli ki maymun derisiydi ve uzun süre karanlık bir dolabın zeminindeki rutubette kapalı kalmış deri ayakkabıların üzerinde yetişen mavi mantarlar gibi küf kokuyordu- arkasına yerleşti. Kulağını duvara dayadı. Ortalık sessizdi. Pinion'un doğruca duvara yönelen ani sesi onu tüylü mantonun içine sıçrattı. Ağzından nefes alarak sessizliğini korudu ve dinlemeye koyuldu.

"Çıplak Eskimolar. Demek istediğim bu. Ve bir de kuzey rüzgârı: Arktika'da kuzeye seyrettikçe havanın giderek ısındığını herkes biliyor. Hatırlasana, Latzarell Arktika'ya gitmemişti. Gü-

ya bize kâşif numarası çekiyor. Boş versene! O, ergen bir araştırmacı, çelimsiz bir bızdık, bahçede tırmığıyla oynayan bir çocuk-tan başka bir şey değil. Şunu hiç düşündün mü: Nehirler, Arz'ın merkezinden dışarı doğru *akmıyor* olsa -ki ben öyle olduğunu biliyorum- buzdağları neden içme suyundan oluşmuş olsun ki? Ve, Tanrı aşkına, misk sığırı neden kuzeye göç etsin? Nereye gidiyor *olabilir*? Kışı bir buz kütlesinin üzerinde geçirmeye mi? Söyle misin!?

Giles belli ki bilmiyordu ya da en azından cevap vermedi. Öte yandan, doğal olarak fizikle ilgilendiğinden, yerçekimiyle alakalı bir şeyler gevelemekten geri durmadı.

"Tuhaf," dedi Pinion. "Fazla tuhaf. Biliyorsun, görece konuşmak gerekirse, yerçekimi kuvveti Yeryüzünün dışından içine doğru olan kavis etrafında yoğundur. Bir nehir üzerinden kutplara doğru seyrettikçe ağırlığımız iki katına çıkacaktır. Ama içeriye doğru gittikçe! İçeride yarı yarıya hafifleriz. Altmış sekiz kiloluk bir adam otuz dört kiloya kadar düşecektir. Düşmek zordur. Merkezkaç kuvveti, buna neden olur. İçi oyuk, dönen bir topun içindeki bir bedeni havada tutmak çok zor değildir."

"Öte yandan bunların hepsi boş laf. Aynı şeyi Latzarel'den de dinledin. Dinlediğini biliyorum. Bu fırtınada buraya herkesin bildiği şeyleri konuşmaya gelmedim. Elimde Latzarel'in bilmediği şeyler var. Hatta asla bilemeyeceği! Yeryüzünün çekirdeğinde yaşayan insan ırkı -mucizevi insanlar- hakkında tek şey bilmiyor. Sana bundan hiç söz etmedi mi? Bence etmedi."

Jim, Pinion'un tekrar bir şeylere -bir masa üstüne ya da kol-tuğun koluna- şaplak attığını duydu. Pinion durakladı, boğazını temizledi ve son bilgi kırıntılarını aktarmaya koyuldu.

"Bu adamların elçilerinden biriyle görüştüm. Fazlasıyla ilginç bir beyefendi. Adamda -nasıl söylesem- seni aklıma getiren belli fizyolojik özellikler vardı. Çok belirgin bir nokta olmasa da, solungaçları vardı. Belki de deniz adamı demek istersin. Tümümüyle yanılmıyorsam eğer, senin akrabalarından biriydi. De-

mek istediğim, sen ve ailen Yeryüzü içerisindeki ülkeden göçüp gelmişsiniz. Doğal güzellikler ve zenginliklerle dolu bir cennet-ten. Dört bir yanda değerli taşlar. Altın dolu nehirler. Değişmez mevsimler boyunca meyve toplayabildiğin yarı tropikal orman-lar. Hiç kış olmuyor, diyorum! Düşünsene. Sürekli ilkbahar ve yaz.”

“Mitolojiden kopmuş bir ülke. Ultima Thule, Atlantis, Sham-balla, Agharta, Pellucidar! Anlatılagelen tüm kadim sırlar. Ve sen, oğlum, güneşin batmadığı bu ülkeden geldin, sen ve talih-siz baban... Yazıklar olsun!”

Jim, Pinion'un başını salladığını ve belki Giles'in de omzunu sarstığını hayal edebiliyordu. Yalancı ikiyüzlü ihtiyar. Bir tem-silci gelmişmiş! John Pinion'a neden bir temsilci gelsin ki? O temsilci neden Giles Peach'e gelmesin? Neden başka birine gel-mesin? Pinion gibi delilerin kutupların ötesindeki ülkeyi işgal etmeleri için mi? Jim donakalmıştı. Giles tüm bunları yutacak mıydı? Elbette yutacaktı. Pinion gelmeden önce de o, bu yolun onda dokuzunu gitmişti bile. Neden gitmesin ki? Edward Am-ca da gitmişti. Latzare de. Jim bile bir an düşündüğünde, buna inanmıştı. Pinion'un temsilci masalına zerre inanmamıştı ama Ashbless, Newton Topluluğu toplantısında haklıydı. Pinion sa-dece onları geride bırakacaktı. Onda diğerlerindeki dürüstlük, tutarlılık yoktu. Ama kısa zaman içinde Giles'in makinesine sa-hip olacaktı.

Ön kapı, Jim'in tekrar maymun kürküne sığınmasına neden olacak biçimde ansızın çarparak kapandı. Velma Peach, öğle ye-meğine gelmişti. Onun, bir adım ötedeki sesini duyuyordu. Ka-pıyla pervaz arasındaki çatlaktan yağmurluk tutan bir el görebili-yordu. Onu dolaba asmayacağı kesindi. Sadece yemeğe gelmiş-ti. Jim konuşmaları kafasından geçirerek bekledi ve gözlerini kapadı. Dolap onu gizleyemeyecek denli küçüktü.

“Ne arıyorsun burada?” diye sordu Bayan Peach. Çaresizlikle dolu bir zaman zarfında, Jim kendisiyle konuşulduğundan emin

oldu. Ama sonra el ve yağmurluk birlikte gözden yittiler. Jim, onun ayaklarının oturma odasına doğru uzaklaştığını duyabiliyordu. Önüne çıkan kişi ise John Pinion'du.

"İyi yürekli kadın..." diye söze girdi.

"Ne arıyorsun burada?"

"Sadece oğlunun iyi olup olmadığını merak ettim."

"Eminim, yavaşça bir işin peşindesin. Giles'le konuşmak istediğinde önce bana geleceksin. Senin kim olduğunu iyi biliyorum. Senin fikirlerin olmadan da Giles yeterince iyi düşünebiliyor."

"Buna karar verecek olan, belki de, Giles'dir," diye yanıtladı Pinion, buz gibi bir sesle. Yakında tarihin karanlıklarına gömülmüş olacaksın. Bu sözümü unutma, iyi yürekli..."

Ama Velma Peach'in, bu "iyi yürekli kadının" onu kapı dışarı edeceğini haykırmaya başlamasıyla, sözlerini bitiremedi. Jim, canhıraş bir şekilde, görünmeden dolaptan çıktı ve koridordan geçerek mutfak kapısından dışarı çıktı. Ön kapı kapandı, Pinion'un kamyoneti gazladı ve Jim omzunun üzerinden geriye doğru, yakanma korkusuyla arkasına bakarak evin yolunu tuttu. O sırada aklından Pinion'un Atlantislileri, Bay Hasbro'nun arabası ve Gill'in defterlerini çalmak vardı. Bugün olanların ne kadarını Edward Amca'ya anlatabilecekti? Olanların tamamı çok önemli olabilirdi. Pinion'a kulak misafiri olduğu şeklinde bir hikâye uydurabilirdi. İyi bir fikir gibi gelirse, Metropolitan olayını da anlatabilirdi. Sonuçta Edward Amca, bir Newton Topluluğu toplantısında ıslak bir kamçıyla kamçılandığını anlatmıştı. Ama Roycroft Squires'i uçan bisikletle gördüğünü söyleyemezdi. Onu hemen yatağa yatırırılar ve Doktor Frosticos'u çağırırlardı. Bu düşünce onu ciddileştirdi ve bir kez daha babasının Yamoto korkusunu ve yeni ve sıra dışı olan her şeyden nasıl korktuğunu hatırladı. Ona öyle geliyordu ki, ne kadarı doğru olursa olsun, bir tür tuhaf kadere doğru dimdik gittiklerinden emindi.

Bölüm 6

Bir ay boyunca havalar kötü gitti. Kuzeydoğuda yağmurlu, bulutlu ve rüzgârlı bir hava, güney kıyısında yüksek dalgalar ve fırtına sörfü vardı. Profesör Latzarel, Palos Verdes Yarımadası'ndaki koylara uğrayarak alçak dalgalar bekledi ve yaklaşık 300 metre uzunluğundaki büyük havuzların derinliklerini araştırdı. Roycroft Squires'ten haber geldi. Dalgıç çanını yerleştirmek imkânsızdı. İşi ertelemek zorundaydılar.

Aralık ortalarında Santa Ana rüzgârları yeniden esmeye başladı, havalar ısındı ve deniz suyu ılıdı. Üç günlük bir rüzgâr beklentisi nedeniyle Edward Amca'yla Profesör Latzarel dalgıç çanını yerleştirmek için birkaç gün daha, belki cumartesiye kadar beklemeye karar verdiler. Rüzgâr devam ettiği takdirde pazar günü işe girişeceklerdi.

Perşembe günü öğleden sonra; Giles, Jim ve Oscar Pallcheck fırtınanın ortasında Colorado Bulvarı'nda yürüyüşe çıktılar. Tepeliklerden ya da başka bir açık alandan koparak yolda yuvarlanmaya başlayan bir çalılık, hareket halindeki bir araba tamponu

altından geçerek ince bir dal yığınının arasında parçalandı. Hava, kayalık bir çöl boyunca esen bir rüzgâr misali kavrucu ve kuruydu. Üç ay önce olsaydı, basınçlı hava ve uçuşan tozlar zihinleri bulandırır, öfkeye sebep olabilirdi ama Aralık başında gece yarısı doğudan esen rüzgâr bir Hint yazı, bir tatil havası yaratmıştı.

Gill'le Jim, Noel hediyesi peşindeydiler. Colorado Bulvarı'ndaki eski kitapçılar ve hediyelik eşya dükkânlarında dolanıp durmak mükemmel bir bahaneydi. Görünüşe göre, Oscar'ın Noel'le ya da kitapçılarla veya ne kadar ilginç olurlarsa olsunlar hediyelik eşyalarla bir işi yoktu. Jim'in Edward Amca için almayı düşündüğü doldurulmuş semenderlere bakarak kahkahayı koy-verdi. Orada bir tahtaya tutturulmuş ve etiketlenmiş bir düzine semender vardı. Bir çift kayıp ayak ve iğneyle tutturulmuş bir semenderin göz çukuruna tıktırılmış bir tıkaç dışında, koleksiyon üstün kalitedeydi. Oscar, burun yıkama tüpü olduğunu iddia ettiği esnek bir tüple asılmış tanımlanamaz bir mekanizmaya tutulup kalmıştı. Sonra bir süt sürahisinin de -gagasından süt koyulabilen seramik bir ördek- burun yıkama tüpü olduğunu iddia etti. Jim'in semenderleri de bir anda burun yıkama tüplerine dönüştüler, sonra iki devasa ısıtma cihazı ve tuhaf eksik dişleriyle sıska bir adam olan ve Jim'e o semenderleri ne pahasına olursa olsun satmayacağını söyleyerek üçünü birden dışarıdaki fırtınalı havaya doğru def ederken son bir küfür savuran mağaza sahibi de aynı kadere ortak oldu. O sırada Oscar dükkânının önündeki kaldırımda güya alaycı bir dans performansı sergilemekle meşguldü.

Olay Oscar'ı öyle hareketlendirdi ki, o ikindiye "puantaj oynatarak" geçireceklerini söyledi. Bu oyun, belli bir puan karşılığında oyuncuların birinin başka bir oyuncuya istediğini yaptırabilirdiği bir eski zaman oyunuydu. Ahlâk ya da suç kaygısı taşımayan Oscar bu oyunun her daim galibiydi.

Hediyelik eşya dükkânındaki performansın herkese üçer puan

kazandırdığını söyleyen Oscar'a ne Gill ne de Jim itiraz etti. Jim, K-Y Bilardo Salonu'nun kapısından girerek sıkılğan bir ses tonuyla "Bitir işlerini" diye bağırıp gerisin geri kaldırıma fırlama hareketiyle iki puan kazandığını söyledi. Oscar, Giles'e Eagle Rock Kütüphanesi'ne elini kolunu sallayarak girip tam bir dakika boyunca ürkütücü ve öfkeli kütüphane görevlisi Bay Robb'un önünde oldukça sakın ve kasıtlı bir şekilde burun deliklerini kabartması karşılığında altı puan önerdi. Kendisiyle Jim, Bay Robb'un kafasının üzerindeki büyük saate bakarak dakika tutacaklardı. Giles teklifi reddetti ve o tuzağa düşmeyeceğini söyledi. Ama Oscar'a Pete's Blue Chip hamburger standından böğürtlenli milk shake almayı kabul ederek gönülsüzce verilen bir puan kazandı. Bundan sonra, üçlü bir kamyonetin park yeri ile bir depo arasından geçerken, Jim bulvar üzerinde bir yerlerde bir çanın gelişigüzel çalındığını duydu.

John Pinion'un kamyoneti yavaşça köşeyi döndü ve kaldırım kenarına yanaştı. Giles, kayıtsızdı. Jim, ne olursa olsun, Giles'i Pinion'la yalnız bırakmayacağını -yardımı dokunmasa bile bu defa yapmayacağını- biliyordu. Oscar, Pinion'u arabasından çıkan gerçek bir dondurmacı olarak düşündü ve Pinion'un pembe yüzünde sanki oyun oynanabilecek bir korkuluğun naifliğini sezdi.

Ağızındaki dev sakız kümesiyle Pinion'a yavaşan Oscar şuna benzer bir şey geveledi: "N'aber?" Pinion, her daim hazır elini uzatarak babacan bir tavırla kahkaha attı ve gülümsedi. Oscar ele uzandı ve bir temas kurulmadan hemen önce elini kurtardı. "Kanalizasyon borularıyla el sıkışmıyorum," dedi, ani bir kahkaha patlatarak ve göz kırpmaya yeltenen Jim'e göz kırparak. Giles, sessizdi. Pinion, şaka kaldırılabildiğini göstermek istercesine güldü. "Sen buna gömlek mi diyorsun?" diye sordu Oscar, kafasıyla Pinion'un dondurmacı kıyafetini işaret ederek.

Pinion, yanıt veremedi. Ağız dolusu gülümsedi ve saldırıyı püskürtmeye -sonradan anlaşılacağı gibi, talihsiz bir tercihti- ka-

rar verdi. Midesini şişirdi ve göğsüne doğru uzanan hayati organlarını ve yağlarını göstererek -avantajlı konuma geçmek için fiziğinin iyi olduğunu göstermeye çalışıyor olabilir- Oscar'ın onu bir şekilde kendisine yakın hissetmesi umuduyla alışıldık alaycı İngilizcesini bir kenara bırakıp gayri resmi bir ton takındı.

"Sence ne kadar yaşlıyım?" diye sordu, Giles'le Jim'e göz kırparak. "Haydi ama, dürüst bir yanıt bekliyorum. Ne dersin, kırk var mıyım?"

Altmışına yakındı. Bunu görmemek mümkün değildi. Ama öne doğru eğilerek ve gösterişli bir amut hareketine kalkışarak Jim'i şaşırttı. Ceplerinden kaldırıma tuhaf bozukluklar ve bir çakı düştü. Jim, Pete's Blue Chip'ten uzanan bir düzine gözün Pinion'dan sokağa saçılmış antikaları izlediğini görebiliyordu.

Pinion, süreci tersine döndürüp tekrardan ayaküstü dikilene dek otuz uzun saniye geçti. Pembe yüzü kızıla çalışıyordu ve bir buhar motoru misali pufluyordu. Jim, hep beraber kaçınılmaz bir hızla bir tür kriminal deliliğe doğru yaklaştıklarından emindi. Pinion, kaldırımdan çakısını aldı ama ortalığa saçılmış bozukluklara dokunmadı. Elinin tersiyle alındaki teri sildi.

"Şimdi ne diyorsun?" diye sordu Oscar'a. "Daha önce benim kadar zindesini gördün mü? Tabi ki görmedin. Ben bir kutup kâşifiyim. Kutup kâşifi. Ben buyum."

Oscar, Pinion'un göz kırpmasını engellemek amacıyla Jim'e bakındı. Ağzındaki sakız yumrusunu yere tükürdü ve şöyle dedi: "Ne dersiniz çocuklar, doksan mı yüz mü?" Oscar, durumun kontrol altında olduğunu anlatmak istermişçesine Jim'e tekrar göz kırptı. Giderek artan dehşet duygusunu bastırmaya çalışan Jim geyik ortamında kalmak için elinden geleni yaptı. Göz kırpmalarla gaza gelmiş gibi görünen Pinion'a göz kırptı.

"Yüz diyorsun, öyle mi?" Sanki hayaletleri yumrukluyormuş gibi havada sıçramaya ve yumruklar savurmaya başladı. "Evlad," dedi etkileyici bir tonla, Oscar'ın menfaatini düşünürmüş gibi. "Zamanında Arkansas şampiyonuydum. Önüme geleni devirir-

dim. Rakibin kim olduğu önemli değildi.” Yumruk savurdu, zıpladı ve yalanını desteklemeye çalıştı. Öbür yandan Jim anlatılanların yalan olduğundan emindi. Pinion’un gençliğinde dahi bir boksör olduğuna dair tek bir şey duymamıştı. Meselenin, Pinion’daki Oscar’a yenilmeyi kaldıramayacak devasa ego olduğuna karar verdi. Şüphe yok ki -Oscar’ın acımasız hislerine karşı- psikolojiyi kullanıyordu.

Oscar, formda bir görüntüyle, Arkansas şampiyonu tarzında bir ya da iki kez zıpladı, Gill’le Jim’e bakarak hayali bir yumruk savurdu. Bu, Oscar’ın uğruna yaşadığı ve Jim’in korktuğu şeydi. Jim, Gill’in sarardığını görebiliyordu.

Pinion, konunun üzerine gitti. “İrlandalı Değirmenci O’Riley’yi duydunuz mu hiç?”

“Elbette duyduk,” diye yalan söyledi Oscar, “kim duymamış olabilir ki?”

“İşte ona dövüşmeyi öğreten bendim. Doğu Los Angeles’ta iken her gün spor salonundaydım. O’Riley, Stud Pritchard’ı Olympic’te dağıtmaya gitti. Onu parçalarına ayırdı. Ben O’Riley’nin köşesindeydim ve her şey benim öğrettiğim şekilde oldu. Üç raunt boyunca şunlardan biraz vardı...” Pinion, havaya üç hızlı sol kroşe savurdu. “Biraz da şunlardan...” Pinion, dar bir kanca hareketiyle sağ yumruğunu salladı.

“Ve şunlardan birini,” dedi Oscar geriye doğru tek ayağı üzerinde muzipçe sıçrayarak ve suratını muntazam bir şekilde ekşiterek.

“Ve üçüncü raundun sonunda,” dedi Pinion, Oscar’ın performansından çekinmeyerek. “Pritchard, biz dövüşçülerin tabiriyle, ‘ölümcül duraksama’yı yaptı.”

“Elbette,” dedi Oscar, ölümcül duraksamanın kendisinde uyandırdığı anlamı yüzüne yansıtarak.

“Ve ben yerimden sıçrayarak bağırdım, ‘Bitir, Miller’, ‘Bitir, O’Riley!’”

Bu anın anlatımı esnasında, Oscar artık kendini tutamadı ve

vahşi bir böğürtüyle kakhahalara boğuldu. 'Bitir' lafı, Pinion'un niyetini aşan birtakım argo imalar içeriyordu. Oscar, hemen Stud Pritchard'ın İrlandalı O'Riley'nin bitirişi karşısında düştüğü dehşeti taklit etti ve ardından bitirme sürecini öyle zalim bir gösterişlilikle aktarmaya kalkıştı ki, Jim kontrol edemeyeceği bir kakhaha tufanına tutuldu. Pinion ise zerre etkilenmemişti.

Bir adım geri çekildi, olabildiğince sert bir tavır takındı ve kendi midesine vurdu. Gözlerini kısarak Oscar'a, "Gel yumruk at bana," diye haykırdı. "Tam buraya. Bütün gücünle." Ve midesine yine vurdu. Dansçı, İrlandalı Değirmenci O'Riley'nin yumruğunu karşılamaya hazırды.

Oscar kendini hazırladı ve Jim'le Gill'in korku dolu bakışları altında Pinion'un abdomenine hücum etti. Pinion delik bir balon gibi sönuverdi. Pete's Blue Chip tarafından bir bağırtı yükseldi. Pinion iki büklüm oldu ve yere doğru nefeslendi. Dudakları ansızın soluk mavi renge bürünmüştü, gözleri yuvalarında fırdönüyordu.

Üç saniyeliğine Jim dehşetle donakaldı fakat kakhahalar içindeki Oscar, Hubbard Road'a doğru fırdığında Jim de Giles'in kolunu kavrayarak onu Oscar'ın gittiği yöne doğru sürükledi. Gill, her ikisinin de korktuğu gibi Pinion'un ölmediğine dair bir işaret görebilmek için arkasına bakıyordu. Yarım düzine kadar görgü tanığı ellerindeki çizburgerleri tırtıklayarak Pete'in yerinden çıktıklarında, Giles çoktan Pinion'u unutmuştu ve Jim'in topuklarının hizasında koşuyordu. Her ikisi de önlerine çıkan ilk ara yola daldılar, yolda Oscar'ı kaybettiler ve Stickley Caddesi'ne yönelerek yavaşlayıp Jim'in evindeki güvenli limana varana dek makul bir hızla yürümeye devam ettiler. Orada Edward Amca, Profesör Latzare ve Roycroft Squires düz kasalı bir yük vagonunun sırtına bağlanmış garip görünümlü bir çanı kurcalıyorlardı. Jim ellerinde yabalar ve yanan meşalelerle bir kalabalığın köşeyi dönerek geleceği beklentisi içinde sanki orada yoklarmış gibi hızla içeri daldı. Kendisiyle Gill'in sadece görgü

tanığı olduğu ve Pinion'un sakatlanmasında hiç payları olmadığı konusunda kendini ikna çabalarını sürdürdü. Ama sonra bir anda, Pinion'un düşmesinden hemen önce kendini kakhahalar atarken ve Oscar'ı alkışlarken hayal etti. Onu da en az Oscar kadar suçlu bulacaklardı. Giles'e ise dokunmayacaklardı. Pinion, suçlamada bulunmayacaktı, en azından Gill'e karşı. Tamamen babalık hisleriyle -hâlâ hayattaysa tabi- hareket edecekti. Öbür yandan Jim'le Oscar'ın peşini bırakmayacaktı. Bundan yüzde yüz emindi. Pinion huysuz biriydi ve Profesör Latzarelli'le Edward Amca'yı kışkandığı kesindi.

Jim, ön camdan sokağa baktı. Bayan Pembly ufak bir begonya demeti bulmak istermiş gibi kaldırımda dolanıyordu. Evi seyrettiği açıktı. Jim'in tansiyonu yükseldi. Yoksa Bayan Pembly, Frosticos'la ve Pinion'la ortak mıydı? Fark edilip edilmediğini hiç düşünmeden, kaldırımda dolanıyor ve eve giden yolu gözlüyordu. Görmeye çalıştığı şey, dalgıç çanıydı. Jim, yeşil koltukta moloz yığını gibi oturan, keder dolu Giles'e baktı.

"Evet, ne diyorsun olanlara?" dedi Jim, zoraki bir gülümseme takınarak. "İhtiyar Pinion kaçığının icabına bakılmış oldu, değil mi?"

Bunu kabadayıcı bir ton takınarak söylemişti ama Giles'in suratındaki tepkiyi görünce bu tavırdan utandı. Giles, o anda üzerindeki moloz yığınının kurtuldu, koltuğun kenarına geçirdi ve konuşmaya çalıştı. "Z...z...z...zavallı Pinion!" diye haykırdı. Sonra, "Oscar!" diye bağırdı, türkütücü bir tıslamayla. Bunu duyan Jim, Oscar'ı arkasında bulacağını sanarak hemen arkasına döndü. Giles, başını iki yana salladı. Ağzı titriyordu. Jim'e öyle geliyordu ki, Gill'in söyleyeceği berbat, korkunç ya da ağza alınması zor bir şeyler vardı. Gill, ansızın ayağa kalktı, tek kelime etmeden Jim'in yanından geçti ve arka kapıyı çarptı. Dalgıç çanının büyüüne kapılmıştı ve saniyeler içinde, kapıldığı öfke buharlaşarak yerini bilimsel meraka bırakmıştı. Elleri ceplerinde makineye bakakaldı. Arkasında Jim, gezinip duruyordu.

Profesör Latzarel tarafından Gaviota Oşinografi Laboratuvarı'ndan ödünç alınmış dalgıç çanı bir top gibi yuvarlandı. Hortumlardan uzun bobinler fışkırmıştı. En üstteki üçte birlik bölümde yer alan bir zilde perçinle tutturulmuş bir dizi lomboz vardı. En üstte, pirinç bir vana gibi görünen bir şeyle vidalanmış bir bölme vardı. Aletin tamamı çürümüş ve mavi yeşil pasa bulanmıştı. Alet, Jim'in gözünde Jules Verne kitabından fırlamış gibiydi.

Roycroft Squires hava hortumlarını kurcalıyor, her birini metre metre açarak sanki sızıntı yapan delikler arıyordu. O sırada Jim'e baktı, durakladı ve hortumdaki ufak bir yumruya dikkat kesildi.

"Zayıf nokta mı?" diye sordu Jim.

"Pek sayılmaz," dedi Squires, incelemesini tamamlayıp. "Sadece kauçuktan bir yumru." Tekrar Jim'e baktı. "Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

Bir an için, Squires'in ona bakarak, Oscar'la birlikte John Pion'u dövdüklerini anlamış olduğunu sandı ve burnundaki teri kuruladı. "İyiyim," dedi Jim. "Cidden. Şu rüzgâr yüzünden kendimi yapış yapış hissediyorum."

"Bunun sebebi pozitif iyonlar. İnsanları delirtiyorlar. Santa Ana esmeye başladığında Yerliler kendilerini denize atarlarmış."

"Umarım biz de aynısını yapabiliriz," diye bağırdı Latzarel, dalgıç çanının oradan. Bunu söyleyip Jim'e bakarak sırtıttı. Lombozun kalın camı, yüzünü balon gibi şiş gösteriyordu.

"Bisiklet almayı düşünüyorum," dedi Jim, boşluğa konuşmuş gibi.

Squires, yarı dolu bira şişesinden bir yudum alarak, "Mmmmm," dedi.

"Bisikletler hakkında ne biliyorsun ki?"

"Çok şey değil. Bisikletlerle şimdiye dek çok ilgilenmedim."

"Yakın zamanda seni bisiklet sürerken gördüğüme yemin edebilirim." Jim, dalgıç çanının pirinç duvarını ovalar gibi yaptı.

“Beni bisiklet üzerinde görmüş olamazsın. Kırk yıldır tek bir kere bile binmedim. Güvenilir şeyler değiller. En son kullandığım bisikletin zinciri her yirmi ya da yirmi beş metrede bir kopuyordu.”

Jim, ona yanılıyor olabileceğini ve konuyu kapatmalarını söyledi. Squires’in kendine güveni bilmecenin çözülmesine yardımcı olmuyordu.

Giles Peach, dalgıç çanının üzerine sıçradı ve Latzarel’e baktı. “Bu hortumlar ne işe yarıyor acaba?” diye sordu.

“Hava ve basınç sağlıyor,” dedi Latzarel. “Kırmızı olan hava, siyah olan basınç için.”

Gill, sanki her birinin ne işe yaradığını biliyormuş gibi başını salladı. Burnunu çekti ve kulağını kaşıdı. Yüzünü, aygıtların yetersizliği karşısında küçümseyici bir tavır takınan ve şaşırان birine benzeyecek şekilde buruşturdu. “Ne kadar ilkel,” dedi. Bu koşullar altında Jim’i korkunç derecede rahatsız eden bir laftı bu.

“İşe yarıyor işte,” dedi Latzarel.

Giles, hava hortumunu sıktı. “Bir oksijen cihazı daha iyi olmaz mıydı?” Sonra bir yanıt beklemeden, kontrol düğmelerine bakmaya koyuldu. “Hareket düğmesi yok mu?”

“Yoksa ne olmuş?”

“E o zaman, ancak hortumların uzunluğu kadar dalabilirsiniz.”

“Haklısın,” dedi Latzarel, kendi kendine homurdanarak.

“Ne kadar derine iniyor?”

“Tek atımda 76 metreye. Birtakım sesler almak için yeterli derinliğe yani. Yanılmıyorsam, bunun için çok daha derine inmek zorunda kalmamalıyız. Havuzun duvarları muhtemelen yapay dolgu malzemesinden oluşuyor. Böyle olduğundan eminim. John Pinion yanlış delikte avlanıyor.” Latzarel yaptığı kelime oyunundan keyif almıştı.

Pinion’un adı geçince Giles’in ansızın keyfi kaçtı. Jim, espri-

yi anlayamamıştı. Pinion fazla yapışkandı.

"Pinion demişken," diye devam etti Latzarel, "aracınızın yapımı nasıl gidiyor? Yeraltı tarayıcınızdan söz ediyorum."

Giles omuz silkti.

"Araçtaki daimi motoru çalıştırmayı başardınız mı?" Latzarel, lombozdan bakarak Jim'e göz kırptı.

"Sanırım," dedi Giles. "Bir parçaya ihtiyacım vardı ve bulamıyordum. Bu ikinci vakti Colorado'daki bir ikinci elcide bir tane gördüm." Bir an sustu ve ardından şöyle dedi: "Oscar Pallcheck onun bir burun yıkama tüpü olduğunu düşündü." Burada Oscar'ın budalalığı ve bayağılığından dem vurmaya çalışmıştı. Jim bundan emindi. Ama Giles bu lafı öylece söyleyivererek kendisi bayağılaşmış gibi ansızın kızarıverdi.

Profesör Latzarel kıkırdadı. "Bir burun yıkama tüpü, öyle mi? Ve aracınız için buna mı ihtiyacınız var?" Kahkahalara boğuldu.

"Aslında tam olarak öyle değil. Bir buhar kutusuna tutturulacak röle gibi düşün, ama Oscar..."

"Buhar mı!" dedi Latzarel, kontrol panelindeki pirinç düğmelerden birine yumruk savurarak. "Bir buharlaştırmacıdan mı söz ediyorsun? Arkadaşın haklıydı. O bir burun yıkama tüpü cidden." Sonra Latzarel ayağa dikildi, sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırdı ve ahkâm kesmeye başladı: "Burun burundur, burundur, burundur." Ve sonra kendi burnunu kareli bir mendile öyle şiddetli sümkürdü ki, dalgıç çanı sesin etkisiyle çalmaya başladı. Latzarel kendi kendine ağız dolusu bir kahkaha patlattı. Bölmeden kendini çıkarıp espriyi Edward için tekrarladi. Ona, o edebiyat altyapısıyla William'ın orada olması halinde, gülmekten kırılacağını söyledi.

Halbuki Gill hiç de o kadar eğlenmemişti. Hatta kafasını keuderli bir şekilde iki yana sallamış ve sessiz kalarak mavi bir ikinci sonrası göğüne doğru dizilmiş dağlara bakakalmıştı. Kesilmeye yüz tutmuş rüzgâr ince uzun sarı saçlarını yüzünden yukarı kaldırmıştı. Beş dakika sonra tek kelime bile etmeden sessiz-

ce oradan uzaklaştı. Jim, Profesör Latzarel'in mizahtan zerre anlamayan Giles'e daha az takılmasının daha iyi olabileceğine dair mantık dışı bir duyguya kapıldı. Oscar'ın burun yıkama tüpünün bir daimi motorun parçası olduğu fikri zaten yeterince budalacaydı ama Gill budala biri değildi. Tamam çılgın olabiliyordu ama budala asla değildi. Ayrıca bir de Hasbro'nun arabası meselesi vardı. Bu meseleyi Edward Amca hayal ürünü olarak görmüştü. Konuyla ilgilenmişti, buna şüphe yoktu ama ilgisi en fazla William Hastings'in evi ara sıra ziyaret ettiği zamanlarda takındığı yüz ifadesine neden olmuştu.

"Şuna baksana!" diye haykırdı Edward Amca, Cumartesi sabahı kahvesine, neredeyse kahvesinin içine dalmış vaziyette. Jim *Fu Manchu'nun İğrençlikleri* adlı kitabından kafasını kaldırarak baktı. Annesi masada kitap okumasına asla izin vermezdi ama Edward Amca'nın böyle takıntıları yoktu. Edward elinin tersiyle gazeteye vurdu. "John Pinion Perşembe akşamı buradan üç blok ötede bir çete tarafından köşeye kısıtılmış ve dövülmüş! Hastaneye kaldırmışlar!"

Jim kitabını masaya bıraktı ve bir yudum süt içti. "Kötü mü dövmüşler?"

"Ne yazık ki," dedi Edward Amca, başını sallayarak. "Belli ki ucuz yırtmış. Yoldan geçen biri onu Glendale General'a yetiştirmiş ama bir saat sonra taburcu edilmiş. Saldırganları tanımadığı kesin." Edward Amca durakladı ve gözlerini sütunun etrafında gezdirerek kahve fincanını havaya kaldırdı. Jim derin bir iç çekti ve *Fu Manchu*'ya döndü.

"Baksana!" diye bağırды Edward. "Şunu dinleyin! Saldırganları tanınamasına şaşırmamak gerek. Bir dondurma satıcısı gibi giyinmiş ve süslü bir kamyoneti varmış. Kamyonette 'Daha Dün Annemizin' çalışırmış. İşte bunu biliyorum! Aman Tanrım!" Edward gazeteyi elinden bıraktı ve ahizeyi kaldırarak Profesör Latzarel'in numarasını çevirdi. "Dinle şunu," dedi ahizeye

doğru. "Konuşma, dinle. Yolda gezinip duran bir dondurmacı arabası hakkında cırlayıp durduğumu hatırlıyor musun? Evet işte. Buna inanmayacaksın. Pinion birtakım cinlikler peşinde ve sen buna engel olabilirsin."

Latzarel'e yazıyı baştan sona okudu. Tanıklar, belli ki, Pinion'u dondurmacı arabasında üç çocuğu sıkıştırırken görmüşler. Güya onları eğlendirmek için dans edip şarkı söylüyormuş. Ama çocuklar ona yüz vermemiş ve kırmızı tişörtlü iri kıyım olanı Pinion'un karnına yumruğu geçirmiş. Üç çocuk Hubbard Caddesi'nden aşağı doğru kaçmışlar.

"Pinion'un bir sapık olduğundan şüpheleniyorlar! Düşünebiliyor musun?" Edward durdu, dinledi ve gaddarca kafasını salladı. "Tabi bu sadece bilinen kısmı. Benim de kendi kendime söyleyip durduğum şey buydu. Bir şeyler oluyor." Sonra kitabının ardına saklanan Jim'e baktı. Kitabın kapağında sakallı Fu Manchu, pembe bir mantar ve yaratık görünümlü tosun gibi bir akrep vardı. Resimdekilerin tamamı bir tür rüzgâr cininin eline düşmüş gibiydi. "Seni yine arayacağım," dedi Edward. "Bunu konuşmak için. Bir saat içinde limanda buluşalım."

Edward Amca manalı bir şekilde boğazını temizledi. Jim ne olacağını bilmez halde başını kaldırdı. "Oscar'ın kırmızı bir tişörtü yok muydu?"

"Evet, genellikle onu giyer."

"Perşembe öğleden sonra da onu mu giymişti?"

"Sanırım."

Edward başını salladı. "Bana anlatmak istediğin bir şeyler var mı? Bak bu konu önemli olabilir. Hatta olmalı. Pinion neyin peşinde? Bilmek istediğim şey bu. Arabasında sizi baştan çıkar-maya çalışmıyordu, değil mi?"

"Beni değil kesinlikle. Sanırım Giles'in peşindeydi..."

Ve sonra Jim bütün olayı baştan sona anlattı. Oscar'ı uzaklaştırmak için nasıl uğraştığını, Pinion'un Gill'i kaçırmaya ne kadar hevesli olduğunu, Pinion'u Giles'in peşine düşmüş halde gö-

ren Oscar'ın onu nasıl yumrukladığını ve bir kutup kâşifini yaraladıktan sonra işlerin sarpa saracağını düşünerek oradan nasıl kaçtıklarını tümüyle anlattı. Hikâyeye iyice dalmışken, Jim Pinion'un daha önce Gill'le yaptığı konuşmayı ve Velma Peach'le girdiği tartışmayı da aktardı. Öykünün üzerine bir mantıksızlık bulutu çekeceği ve bütün itirafı şüpheye düşüreceği -belki de Jim'in Hasbro'nun Metropolitan olayıyla ilgili anlattıklarının Edward Amca'da uyandırdığı şüpheleri de derinleştireceği- korkusuyla uçan bisikletten hiç bahsetmedi.

Edward dikkatle dinledi ama en sonunda kafasının hâlâ en baştaki kadar karışık olduğunu da kabul etti. Pinion'un birtakım işlerin peşinde olduğu su götürmez bir gerçektir. Ama Giles'in anormalliklerine karşı bilimsel merakın ötesinde neden ona böylesine düşkün olduğu da bir sırdır. Bir saat sonra San Pedro yönünde Liman Yolu'na düşüklerinde hâlâ düşünüp taşı-
nıyordu.

Bölüm 7

Dip dalgasının ritmik hareketleri dışında okyanus durgundu. On beş santimetre boyundaki dalgalar kıyıya alçaktan vuruyordu ve Santa Ana rüzgârlarının son kırıntıları -zarif kıyı esintileri- Roycroft Squires'in eski balıkçı teknesi *Gerhard*'ın ön güvertesinde meyan şekerini kıtlatan Jim'in saçlarını havalandırıyordu. Tekne de tuhaf bir görünüme sahipti. Baş tarafı kış tarafından daha genişti ve teknelerden zerre anlamayan Jim bile tekneden hoşlanmakla birlikte bunu tuhaf bulmuştu. Sanki amcasının Hudson Wasp marka arabasının kuzeni gibiydi. Kabinin kamburlu, yumru şekli ona ufak ve neredeyse yuvarlak bir Airstream römorkunu hatırlatıyordu. Tekne sanki çok canlı bir hayal gücüne sahip biri tarafından yapılmış gibiydi ve kış tarafına yerleştirilmiş dalgıç çanıyla tam bir uyum içindeydi.

Deniz yüzeyinin gün ışığıyla parlayan yüzeyinde çanın gövdesi büyük bir mücevher -safir, zümrüt ve altın karışımı- gibi parlıyordu. Yansıyan ışınlar parlak camdan bölmeler üzerinde oynuyor, *Gerhardi* kabaran dalgalara batıp çıktıkça kıyıdaki

yalnız gözcüyü parıltılı ışık huzmeleriyle yıkıyordu.

William Ashbless, kumsalda oturuyordu. Işık yüzünden gözlerini kısımış bir halde tekneden karaya doğru çalışan elindeki parazitli ufak telsizi ayarlamaya uğraşıyordu. Profesör Latzarel'in sesi gidip geldi: "Deneme, deneme, deneme..." Tuhaf aralıklarla beş altı defa sesi gidip geldi. Sonra hesaplayarak konuştu ve dörtten fazla seslenmedi. Latzarel belli ki sonuçlardan memnundu zira aleti denemek için espri yapmaya dahi kalkıştı. Ashbless'in her türden espriye, özellikle de Latzarel'inkilere karşı gıcığı vardı. "Öyle görünüyor ki," dedi Profesör Latzarel, altı standart giriş cümlesinden birinin arasına sıkıştırarak, "Long Beach'teki Pier Caddesi'nde bir bara girip bira sipariş eden bir maymun varmış. Maymun barmene bir onluk uzatmış..." telsizden bir parazit patlaması duyuldu. Ashbless ses düğmesine yüklenerek hem paraziti hem de onun içine gömülmüş Latzarel'in sesini kesti. Ashbless "tekne kene tek" benzeri bir şeyler duydu ama elbette öyle bir şey söylenmedi. Telsiz abartılı bir şekilde cızırdadı ve sessizliğe gömüldü. Bir kahkaha patlaması duyuldu. Ashbless küfrü bastı. Belli ki Latzarel'in aptal fıkrasının can alıcı sonunu kaçırmıştı. Sonra anlaşıldı ki, hiçbir şey kaçırmamıştı. Nedensiz bir kahkaha o son cümle yerine geçmişti.

"Yani barmen kendi kendine düşünüyor. 'Maymun paradan ne anlar?'" Kendini tutamayan Latzarel ansızın sessizliğe gömülen telsize doğru kıkırdadı. Ashbless kendi elindeki telsizin tepesine bir şaplak attı. Latzarel'in sesi duyulmadan yirmi otuz saniye evvel parazitli yüklü bir duraklama oldu: "Deneme," dedi, "orada mısın?"

"Buradayım." Ashbless makineye eğilerek çemkirdi. "Şu müthiş maymuna ne oldu?"

"Doğru diyorsun," dedi Latzarel, kıkırdayarak. "Son cümleyi Edward'a sormalıyım." Telsiz yeniden sessizliğe gömüldü.

Ashbless bir düğmeye bastı, bir frekans ayarladı ve Latzarel'i delirtmek amacıyla alete doğru ısıklık öttürdü. Teknenin ön tara-

fında piposunu tüttürerek boş boş denize bakan Roycroft Squires'i izledi. Salınan *Gerhardi*'nin yirmi mil ötesinde Santa Catalina Adası'nın denizdeki sise gömülmüş heybetli tepeleri yükseliyordu. Teknenin sancak tarafına yan yatmasıyla birlikte, piposunu tüttüren Squires yükselen kabinin gövdesi altında kayboldu. Aynı anda uzaktaki adanın güney ucu arkadaki gökyüzüne doğru yükseldi. Sonra, tekne dalganın arka yüzüne doğru yol alınca Squires, kafasının üzerinden yükselen duman bulutları oluşturarak soluk soluğa kabinin ötesine geçti. Adanın ucu bir anlığına gözden kayboldu ardından birkaç saniye içinde büyülü bir şekilde yeniden belirdi. O sırada Squires bir kez daha kabinin ardında yitiverdi. Ashbless, gidip gelen telsiz sesinden kurtulmuş bir halde ılıman havanın etkisiyle kendinden geçmek üzereyken szlen bir martının çığlığıyla uyanıverdi. O sırada bata çıka ilerleyen tekne, piposunu tüttüren Squires ve deniz aşırı adanın puslu tepeleri ona sabah meltemiyle taşınan hiç duyulmamış bir ritim uydurmaya çalışan efsanevi ve masalsı bir makinenin parçaları gibi gelmişti.

Telsizden gelen çatırdama sesi yavaş tempoyu birden kırıverdi ve Ashbless'i rya âleminden çıkardı. Latzarel yine deneme peşindeydi. Ashbless, telsizi kapatmaya yeltendi. "Ondan sonra barmen..." dedi Latzarel, "kırk sent bozukluk çıkartıyor..." İki üç saniyeliğine bir parazit araya girdi. "Ve maymun bozuklukları cebine atıp kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyor..." O anda telsizden gelen patlama sesi maymun hikâyesini yarıda kesti. Arkasındaki molozlu tepeden çakıl ıtırtıları ve ayakkabı pençesi sesi geldi. Ashbless, telsizin düğmelerine el atarak hızla yaklaşan gazeteci Spekowsky'ye döndü. Spekowsky, boynundan ve omzundan aşağıya sarkan büyükçe bir kamera taşıyordu. Yorgunluktan dili sarkmış halde pufliyordu. Bir anda parazit kesildi ve delice bir kahkaha eşliğinde Latzarel bağırdı: "Kısa kesmek gerekirse, barmen diyor ki, 'Buralarda çok fazla maymun gördüğümüz söylenemez.'"

Spekowsky bir anda küçük dilini yutmuş gibi durdu. Gözlerini açarak dalgıç çanına baktı. Ashbless, bu son cümleyle birlikte fıkranın bitmiş olmasını umuyordu ama yine yanıldı. "Sonra maymun diyor ki," dedi Latzarel, neredeyse sağır edici bir parazit sesiyle kahkahası yarıda kesilene dek. "Bir bira dokuz dolar altmış sent. Hiç şaşırmadım!" Ashbless makineyi kapattı ve orada masum ve mahcup bir halde kaşlarını çatmış Spekowsky'ye selam verdi. Spekowsky, spiralli bir defter çıkarıp birtakım notlar karalamaya başladı.

Jim, Spekowsky'nin gelişini -tepelerin üzerinden sağa sola bakınarak, en güvenli yolu bulmaya çalışarak gelen- dakikalar önce fark etmişti. Son Newton Topluluğu toplantısını düşününce onu gördüğüne biraz şaşırmıştı ve Ashbless'le açık açık sohbet ettiğini görmek onu iyice hayretler içinde bırakmıştı. Jim'in uyarısıyla birlikte Edward Amca'nın da kafası karıştı. Spekowsky kıyıda kamera ekipmanıyla uğraşmaktaydı.

Yirmi dakikadan daha kısa bir süre zarfında dalganın birden alçılmasıyla birlikte Edward St. Ives'le Profesör Latzarel bölme-yi kapattılar ve bir uğultu ve şaplak sesinin ardından dalgıç çanı güvertenin kenarından yükseldi ve yavaşça mavi sulara gömüldü.

Jim, dalgıç çanının batışını seyretti. Altı sabit ampulle çevrili koyu renkli küre, su kabarcıklarının altında kayboldu. Çan, üç ya da altı metre kadar ilerledi, bir an asılı kaldı ve ardından üç metre kadar daha alçaldı. Jim bir süreliğine Momus camından baktı ama iki dakika kadar sonra ortada sudan başka bir şey kalmamıştı. Çan, dev havuzun karanlık sularında kaybolmuştu ve dans eden kabarcıklarla uzaktan göz kırpan bir denizaltı parıltısı görülüyordu. Edward'ın sesi güvertedeki telsizle aynı anda Ashbless'in telsizinden de yankılandı. Kıyıda Spekowsky kulak kabartmış bir halde notlar alıyordu.

Çanın içinde Edward'la Profesör Latzarel üşümüş ve kenetlenmiş bir halde taburelerde oturuyorlardı. Ufak buz çözücüler

lombozlara kuru hava üflüyordu ama Latzarel'in camı buğulanmaya devam etti. Latzarel buğudan ve birtakım okyanus canlılarından -kayalık duvardaki bir boşluğun gölgesinde süzülen büyük bir pembe ahtapot ya da araba kaputu büyüklüğünde, uzaklara doğru seğirten, kelp ormanlarının arasında salınıp duran bir manta ray- yakınıp durdu ve camı bir mendille kuruladı.

"Tükür," dedi Edward.

"Efendim?"

"Cama diyorum. Tükür ve ov."

"Sen ne görüyorsun?"

"Camın buğulanmasını önleyecektir. Aman Tanrım, şuna bak!" Edward karanlık okyanusu işaret etti ve yüzünü soğuk, nemli kapağıya yasladı. Latzarel doğruldu ve bakınmak için dizlerinin üzerinde durdu.

"Ne görüyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey. Ama biraz önce şuralarda büyükçe bir şey vardı."

"Ne kadar büyük?"

"Bilmiyorum." Edward başını salladı. "Büyük bir parıltılı göz vardı. Greyfurt büyüklüğünde. Daha da büyük. Bir anlığına bize baktı ve sonra kapandı."

"Kapandı mı! Gözkapağından söz ediyorsun değil mi?"

"Evet işte." Edward, lombozların birinden içeri sızmış ufak bir deniz suyu birikintisini kuruladı. O sırada yosunlu bir kayalık etrafından dolanan rengârenk bir sümüksümböcek ailesinden başka bir şey göremiyordu.

Ani bir çarpma sesi Latzarel'i öne fırlattı. Latzarel, bölmenin alt tarafından çanın duvarına tutturulmuş bir desteğe tutundu. "Dipteyiz."

Edward döndü, bir lombozdan dışarı baktı ve iki menteşeli ufak kolu hareket ettirmeye başladı. Niyeti onları kayalardan kurtarmak ve boşluğa oturtmaktı. Çan, on beş santim ileri sıçradı. Latzarel, Squires'i içine düştükleri durum hakkında bilgilendir-

dirdi. Çan bir kez daha cızırdayarak zıpladı ardından birden sustu, ayaklarından biri mercanların içine daldı. Çan bir süreliğine orada kaldı. Edward bir kez daha çanı dürttü. Çan biraz daha yan yattı ve kaya tabakası ile deniz lahanalarının üzerine yapıştı.

Çan serbest kalır kalmaz Latzarel bağırdı: "Söyle!" "Dur! Bekle!" Ama artık çok geçti. Düşmeye başlamışlardı bile. Latzarel dizlerinin üzerine çöktü, çenesini uzatarak kapıya doğru baktı. Bir metre kadar ileride okyanusun karanlık duvarı görünüyordu.

"Neydi o?" diye sordu Edward.

"Buna inanmayacaksın."

"Söyle yine de."

"İki metre uzunluğunda bir fildişi parçası. Yontulmuş."

"Balina kemiği," dedi Edward, koltuğuna tutunarak.

"Yünlü mamut dişi," diye yanıtladı Latzarel. "Bundan eminim. O tabakaya yaklaşarak onu bir şekilde almalıyız."

"Dönüş yolunda," dedi Edward, "yine buradan geçeceğiz. Göstergeye göre tam olarak yirmi kulaç aşağıdayız. Bir mamut dişi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bahse girerim öyle. Hatta bir şişe Laphroaig'i bile riske atabilirim." Latzarel iskemlesine çöktü, cama tükürdü ve işaret parmağıyla camı sildi. Çan düşmeye devam etti. Latzarel ıslak ve huzurluydu. Çanda bir tür rutubet vardı. Saçları gevşekçe alına dökülmüştü ve bir teli sol gözünü kapatmıştı. Ona paslanmış tuzlu su akvaryumlarıyla dolu havalandırılmamış bir odayı anımsatan küflü bir okyanus kokusu vardı. Telsizin bir düşmesine bastı. "Ne kadar derindeyiz?"

"Elli üç metre," diye yanıt geldi. Squires'in sesi tuhaf biçimde uzaktan geliyordu. Sanki uzun bir konuşma borusunun öte yanından, belki altmış metrelik plastik bir akvaryum borusundan geliyor gibiydi. Bu fikir ona bir anda çok komikmiş gibi geldi ve Edward'a bundan bahsederek onun da mizahı görmesini istedi.

Ama Edward oralı olmadı. Edward, camın önünde gezinen bir mürekkepbalığına el hareketleri yapıyordu. Mürekkepbalığı da

ona karşılık vermekteydi. Latzarel mürekkepbalığını göremedi fakat Edward'daki oyunculuk ruhunu hemen fark etti ve sol elini piring bir vanaya bastırarak abartılı hareketler yaptı. O anda eli hafifçe kanayarak gömlek yakasını kirletti. "Bunu alt edebilir misin?" diye sordu bağırarak. Yakasındaki kan ona kırk yıl önce babasından öğrendiği bir şeyleri hatırlatmıştı. Elini cebine daldırdı ve bir çeyreklik çıkardı. "Buraya bak," dedi Edward'a. "Buraya baaak."

Edward sırtıttı.

Latzarel ellerini salladı ve kan pantolonunun paçalarına bulaştı. "Baksana," dedi, "parmaklarım hiçbir zaman ellerimi bırakmıyor." Ve ustaca bir hamleyle, çeyrekliği sağ elinin başparmağıyla orta parmağı arasına sıkıştırdı, parmaklarını şıklattı ve çeyreklik montunun yakasında belirerek bir anda güverteye doğru yuvarlanırken Edward'a doğru tatminkârlık hissiyle gülmüşü.

Squires, telsizden bir şeyler -bir tür uyarı- söylüyordu. Latzarel araya girdi, bağırarak, "Diğer adıyla bir burun," dedi ve kahkahayı patlattı. Edward, mürekkepbalığıyla işaretleşmeye devam etti. Latzarel'e doğa harikası hayvanı gösterdi. Aynı anda Latzarel sıkışık dalgıç çanının izin verdiği ölçüde dans etmek için açıklanamaz bir isteğe kapıldı.

William Ashbless telsizle ilgilenmiyordu. Akli şüirdeydi. Denizle alakalı karmaşık bir dörtlükle uğraştı ama kafiyeler bir anda uçup gitti. Bir anlığına Spekowsky'nin kalemiyle kâğıt üzerinde çıkarttığı sese gıcık oldu. Bu ses, Russel Latzarel'in burunlarla alakalı esprisini patlatırken çıkardığı sesin en az iki misli rahatsız ediciydi. Boşa vakit harcıyorlarmış gibi hissetti. Latzarel'in Yeryüzünü başarıyla delebileceğine olan inancı hızla yok oluyordu. O sırada Spekowsky'nin kıs kıs güldüğünü işitti. Telsizden şu sözler duyuldu: "Fırtınalar kopsun! Gümbür gümbür kopsun! Tıslayarak gümbürdeyerek kopsun!" O sırada gümbürdeyen ve tıslayan birinin -Latzarel'e benzer- sesi duyuldu. Ar-

dından bir bağırtı koptu: “Şiş göbeğimi dümdüz et de git!” Ve bir kahkaha tufanı işitildi. “Ak saçlarımı ateşten geçir, titretme ustası mürekkepbalığ! Gücün yetiyorsa indir beni et çuvalı!”

Ashbless düğmelerle oynadı. *Gerhardi*’den yüzlerce metre genişliğindeki okyanusa baktı. O sırada Squires ayaklarıyla uzunlamasına gerilmiş hortumlara asılı bir vince tutunur halde tamamen tükenmiş görünüyordu. Spekowsky yeterince dinlemişti ya da en azından öyle düşünüyordu. Telsizden duyulan soluk soluğa bir ses o anda ikisini birden şaşırtıverdi.

“Tekrar gördüm diyorum,” dedi Edward. Bir sessizliğin ardından telsizden yine ses duyuldu. Ashbless işitmek için kulağını eğdi. “Ne menem bir şeydi o? Bir kafadanbacaklı mı?” Latzarel birdenbire güldü ve dedi ki, “Çatlat karnını, arkebüz!”

“Orada!” diye haykırdı Edward. “Orada. Şu çıkıntının ardından!”

Latzarel boş boş şarkı söylemeye başladı ardından ansızın susuverdi. Yine sessizlik çöktü. Ashbless telsizden suyun tıp tıp tıplamasına benzer bir ses duyuyordu. O sırada Latzarel, sufle verirmiş gibi dedi ki, “Plesiosaurus.”

“Fazla büyük,” diye yanıtladı.

“Suyla camın etkisiyle bence.”

“Yine de çok büyük. On iki metre uzunluğunda.”

“Elasmosaurus. Babil’den gelmiş Erasmus.” Latzarel bıyık altından güldü.

Bu defa daha uzun bir sessizlik oldu. “Ne yapmaya çalışıyor peki?” diye sordu Edward.

“Bizi izliyor. Tanrım ya! Neden şu çanda kamera olmaz ki? Off! Bak gidiyor. Dimdik aşağıya.” Latzarel kıkırdamaya başladı, ardından gürültüyle hapşırıldı.

O esnada bir çelik çiziktirmesi duyuldu. Sanki dalgıç çanı bir kayalığa doğru çekiliyordu. “Hey!” diye bağırdı biri. Başka bir çiziktirme ve ardından boğucu, su dolu bir tınlama sesi duyuldu. “Tanrım!” Anlaşılmaz bir gümlemeyle birlikte Edward hay-

kırdı. "Hortumların arasında kalacak! Uzaklaş oradan! Yukarı çek bizi! Squires" O sırada telsiz sessizliğe gömüldü.

Ashbless bir anda ayağa dikildi ve daha önce kumsala çektiği ufak bir ahşap filikaya olanca gücüyle asıldı. Spekowsky bu mas-karalığa dâhil olmadığını belirtmek istermişçesine kafasını iki yana salladı. Ashbless onu görmezden geldi. Filikayı suya sürükledi, beline kadar suyun içine girdikten sonra baş tarafını yirmi beş santimlik bir dalgaya soktu ve kendini tehlikeli bir şekilde batmakta olan teknenin içine çekti. Şapkasını düşürdü, sudan geri aldı ve sonunda kürekleri ardı sıra çekerek *Gerhardi*'ye doğru ilerledi.

Salınıp duran tekneden bir uğultu ve homurtu yükseldi. Deniz suyuna bulanmış kablolar okyanusa yayılmıştı. Jim derinliklerde dalgıç çanından bir işaret görebilmek için duvarın üstüne çıktı ama baloncuklardan başka bir şey göremedi.

Jim göz ucuyla bir şeylerin yaklaştığını gördü: Gelen, kürek-lere olanca gücüyle asılmış Ashbless'ti. Ufak filika deniz yüzeyinde sürükleniyordu, Ashbless omzunun üzerinden geriye doğru tekrar tekrar bakarak istikametini düzeltiyordu. Öyle hızlı geliyordu ki Jim filikayı dürtecek bir şeyler bulana dek o çatırdamaya başlamıştı bile. Ashbless küreklerle son bir kez asıldı, sonra yine suya daldırdı, ardından bir kez daha çekebilmek için tüm gücünü harcadı. Filikadaki oturağın üzerine diz çöktü, onu yerinden çıkarabilmek için kürek kullanmaya çalıştı, yerinden çekti çıkardı ve ayağını giderek yaklaştığı *Gerhardi*'ye doğru uzattı. Birdenbire altındaki okyanus ışığa boğuldu ve yüzeye hücum eden baloncuklar ve tıslamalar eşliğinde aşağıda yalnız ve soğuk bir halde bekleyen dalgıç çanının karanlık gövdesi belirdi. Çanın kendisi de kuvvetsiz ışıklarıyla belli belirsiz bir baloncuğu andırıyordu. O şekliyle Ashbless'in ufak filikasına doğru yükseldi ve suyu tasavvur edilemez, küre biçimli bir deniz canavarı misali yararak açık havaya çıktı. Jim'in arkasındaki vinçten sarkan kablolar zorlanmaları neticesinde uğuldayarak artık

sudan çıkmış olan çanı yukarıya çektiler ve güverteye oturtular. Çan önce iki ayağının üzerinde durdu, daha sonra da eğilmiş ve ters dönmüş üçüncü ayağının üzerine yerleşti.

Ashbless suyun içinde sıçrayıverdi. Kıç tarafından yara almış filikası su yüzeyinin iki buçuk santim kadar altına batmıştı. Jim portatif merdiveni kenar kısma astı ve Ashbless yukarı tırmanmaya başlamadan önce bir süre orada asılı kaldı. Jim aceleyle elini uzattı, ardından bölmeye asılarak Squires'e yardım etmeye koyuldu. Bir müddet sonra Edward dışarı çıktı, Squires'e bir şeyler söyledi ve yeniden çanın içine daldı. Squires de içeri girdi, Latzarel'in koltuk altlarına sarıldı ve Edward'ın da alt taraftan tutmasıyla birlikte Latzarel'i kavramayı başardı. Latzarel'in alnındaki geniş yarıktan güverteye kan damlamaktaydı.

Ertesi gün öğleden sonra dalgıç çanı bir kez daha kamyonetin kasasındaki yerinde yola koyulmuştu. William Ashbless ile Edward St. Ives, çanı kurcalayan Profesör Latzarel'i izlediler.

"Azot zehirlenmesi," dedi Edward uzun bir sessizliğin ardından. "Ya da belki oksijen zehirlenmesi veya hava borusunun tıkanması da olabilir."

"Onun gibi bir şey olmalı." Ashbless ellerini ince beyaz saçlarına daldırdı. "Başta kafayı üşüttüğünü sanmıştım. Tüm o mürekkepbalığı meselesi falan. Russel'in şakalarından biri sandım."

"Şaka falan değildi," dedi Latzarel ona, çanın çatlamış ayağına kurşun bir çekiçle vururken. "Şu kerpeteni uzatsana. Kargaburununu yani."

Edward kapılardaki tuzu temizlemeyi bıraktı ve kerpeteni uzatıverdi.

"Şuna bak!" diye bağırdı Latzarel, bir süre kerpetenle didiştikten sonra. "Kafayı çizmişim öyle mi! Azot zehirlenmesi mi! Derinlik sarhoşluğu mu! Spekowsky'yi ara! Müzeyi ara!" Bağırıp dururken çanın altından kerpetenin ucuyla beyaz bir üçgen çıkardı. Çıkardığı şey Edward'a plastik bir çip gibi gelmişti.

“Buna ne diyorsun peki?” diye sordu zafer kazanmış bir edayla. Ve hafifçe kazınmış, neredeyse konik bir dişi havaya kaldırdı. Diş, yaklaşık beş santim uzunlukla kesilmişti. “Ayağın arkasındaki bir çatlağa sıkışmıştı. Neredeyse göremeyecektim. Derinlik sarhoşluğu öyle mi!”

“Köpekbalığı dişi mi o?” diye sordu Ashbless, şüphe içinde.

Latzarel ona dramatik bir edayla yorgun ve acıyan gözlerle baktı. “Kral Lear hakkında bir bok bilmem,” dedi. “Ama seni bu konuda ikna edeceğim. Şu lanet canavarı biliyorum. Onu ikimiz de gördük. Halüsinasyon falan değildi. Bu elimdeki, dev bir plesiosaurus’un ağzından geldi. Sen de bu konuda bana güvenebilirsin. Lanet olsun!” diye bağırdı, boştaki eliyle çanın gövdesine şaplak atarak. “Şu dişin peşinden gidebilmiş olmayı dilerdim.”

Edward, diş parçasını inceleyerek başını salladı. “Daha iyi malzemeye ihtiyacımız var. Gitmemiz gereken yere asla varamayacağız. Giles Peach’in bütün o oksijenleyiciler ve basınç düzenleyicileri muhabbetiyle bir yere varmaya çalıştığının farkında değil misin?”

“Anti yerçekimi mi? Daimi hareket mi? Giles Peach bilim kurgulara fazla kaptırmış kendini.” Latzarel başını salladı. “Hayır, ben bu dişi doğru insanlara ulaştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir sefer düzenleyeceğiz. Yeni bir dalgıç çanı, yeni bir tekne bulacağız. Fona ihtiyacımız olacak ve bu fon işi bitirmemizi sağlayacak kadar olmalı.” Dişi bir bozuk para gibi döndürerek havaya fırlattı ve tekrar açık avucuna düşmesini sağladı.

Edward bir şeyler anlatmaya yeltendi ama yola düşen gazetesinin çarpma sesi hemen arkasında yankılandığında ve gazete ayağının dibine savrulduğu anda aklında henüz bir şey yoktu. Latzarel’le birlikte aynı anda gazeteyi kaptılar ve her ikisi de Speckowsky tarafından yazılmış olması muhtemel makaleyi aradılar. Ne var ki dikkatleri ön sayfanın alt tarafına takılıp kaldı. Oscar Pallcheck’in bedeni La Brea katran çukurlarından çıkarılmıştı.

Cesedin orada ne aradığını kimse bilemezdi. Özellikle yapışkan katrana batırılmıştı ve katran çamurunun üzerinde duran bir ayakkabı teki -içinde bir de ayak bulunduran bir ayakkabı- olmasaydı cesedin ilerideki kazılarda bulunana dek katran içerisindeki Mesozoik katmana batmış halde gömülü kalacağı söylenebilmirdi. Başta sanki tuhaf bir hastalığın kurbanı olmuş gibi görünüyordu. Derisi, özellikle de kafa ve boyun derisi ayıklanmıştı, neredeyse keldi ve gözkapakları acayip saydamdı. Aykırı istirahatgahı ise kendi kendini atmadıysa -çok olası değil- eğer bir cinayete işaret ediyordu. Otopsi çok işe yaramadı. Soruşturma ise uzak ihtimaldi. Oscar'ın birkaç gün önce kamyonet parkında ve depo alanında John Pinion'un sarkıntılık ettiği üç çocuktan biri olduğu anlaşıldı. Tanınmış kutup kâşifi ve antropolog Pinion katran çukuru olayı hakkında sorgulandı ve kefaletle serbest bırakıldı.

"Pinion'un işi mi!" diye bağırdı Edward. "Buna ne diyorsun?"

"Susuyorum," dedi Latzarel.

Ashbless, aşağı katlanmış *Times*'ı Edward'ın elinden kaptı ve gözlerini cin gibi kısarak haberi yeniden okudu. "Pinion'un bu olayla alakalı olduğunu sanmıyorum. Tamamen masum bence. Bahse bile girerim. Bu işin içinde görüldüğünden daha kötü şeyler var."

"Her zaman öyledir zaten," diyen bir ses işitildi arka taraftan ve bezgin, öfkeli halleriyle ve akıl almaz bıyığı ve Van Dyke sakalıyla William Hastings arka bahçenin köşesindeki çalılıkların gölgesinden çıkageldi.

Bölüm 8

“Mektubumu aldın mı?” diye sordu William, Edward’a, el sıkışma işini yarıda kesmeden.

“Ne, hayır. Almadım. Ne zaman göndermiştin?”

“Bir hafta oluyor. Şu piçler mektubu açmış olmalı.” Kamyonetin şasisine doğru ayak sürüyerek yürüdü ve bir anlığına duraklayarak soluklandı. Önce Ashbless’e ardından bitiştiirdiği ellerinin arasındaki dinozor dişiyle meşgul vaziyette aklından patinaj çeken frenler, uçan bisikletler ve yanıp sönen ışıklar geçiren Latzarel’e selam verdi. William’ın ani gelişi hiçbir sorunu çözmemişti.

“Neden açsınlar ki?” diye sordu Edward, şüpheyi engelleyip bir akılcılık unsuru katacağını umduğu bir ses tonuyla. Güvende olmak en iyisiydi.

William, nefes almak için izin istermiş gibi başını salladı. Ardından oldukça sakin ve kararlı bir şekilde dedi ki: “Dünyayı yok edecekler. Havaya uçuracaklar.”

“Neden yapsınlar böyle bir şey?” dedi Edward, ciddi kork-

muş bir halde.

“Çünkü hepsi orospu çocuğu,” dedi William.

Ashbless, gizli gizli gözlerini yuvarlayarak Edward’a gazetele-ri uzattı. “Seni görmek ne güzel, ihtiyar,” dedi William’a, başıyla selam vererek. “Güçlü ol. Dünyayı patlatmalarına izin ver-
meyeceğiz. Hepinizle sonra yine görüşürüz.” Ve bir ayrılış jesti ola-
rak parmağını alnına götürdü ve yola doğru seğirtti. Arabasının
motorunu çalıştırdı ve gazladı.

“Lütfedersin dangalak,” diye mırıldandı William, bıyığını ve sakalını çekiştirerek. “Bu adamın da onlardan biri olduğuna ina-
nıyor olabilirim. Hemen sıvıştı çünkü oltaya takılmak isteme-
di.”

William, o sırada, yaslandığı şeyin dalgıç çanı olduğunu fark etti. Yüzü düştü. “Bensiz gittiniz,” dedi umutsuzluk içinde. Sanki bunun böyle olacağını zaten biliyor gibiydi.

“Dalga,” dedi Edward güçsüz bir sesle. “Üstelik sadece bir de-
nemeydi. Elimizde bilim dünyasını sarsacak kanıtlar var.”

Latzarel dişi William’a uzattı ve Elasmosaurus meselesini de-
taylarıyla anlatarak hikâyeyi bir de mamut dişiyle süsledi. Wil-
liam gözlerini kısarak başını salladı ve dalgın dalgın çenesinin
üzerinde nokta gibi duran sakalı dürtükledi. Ardından sakalını
sağa sola sallanır vaziyette bırakarak Oscar’ın ölümünden bahse-
den gazete haberine bakakaldı. Edward gözlerini sakaldan ala-
madı. Sakal, yamuk yumuk bir resmi andırıyordu ve Edward o
resmin içinde olmak istedi. “Ah şu sakalın, William,” dedi so-
nunda, bu yapmacık maskenin oradan geçen birinin gözünde bir
acayıplık simgesi olabileceğinden şüphe ederek.

“Ne dedin? Evet tabi,” dedi William ve zamazingoyu tekrar
çıkarak güvenle saklayabileceği palto cebine sokuşturdu.

“Spekowsky!” diye bağırdı Latzarel. “Spekowsky’yi unuttuk.”
Ve o anda bilim teknik sayfasına gözü takıldı. Tek bir bakışta
dalgıç çanının yolculuğu hakkındaki yarım sütunluk haberi
gördü. “Arzın Merkezine Seyahat,” şeklindeki manşetin altında

“Russel Latzarel’in akıl dışı dalga havuzu kazısı”nı anlatan bir haber vardı. Kazı, su sızdıran bir dalgıç çanıyla altmış metrelik bir çizgiden Arzin çekirdeğine ulaşma amacıyla yapılmıştı. Habere göre deniz yılanları ve fillerle alakalı raporlar daha sonra azot zehirlenmesine bağlanmıştı ve olayla ilgili raporun sadece bilimsel merak ve doğruluk adına hazırlandığı söylenerek özür dilenmişti.

Latzarel mosmor kesildi. Edward çok şaşırmadı. “Göreceğiz!” diye bağırdı profesör. “Bir dakikalığına telefonunu kullanacağım!”

“Tabi ki,” dedi William, ricanın kendisine yönelik olduğunu düşünerek.

Latzarel beş dakika sonra iki misli sinirlenmiş, patlayacak denli kızarmış ve hem herkese hem de doğa tarihi müzesinin yöneticisine küfür eder halde geri döndü. Belli ki müdür de Spekowsky’nin haberini okumuştur. Dinozor dişine falan inanmıyordu ve Yeryüzünün içerisindeki ülkelerle -onun sözleriyle “bilimsel şarlatanlık”tan başka bir şey değildi- ilgilenmiyordu. Latzarel’in lafını ağzına tıkamıştı.

“O da onlarla birlikte!” diye bağırdı William, bir gözünü kırsarak diğer gözüyle ise Latzarel’i keserek.

“Aynı fikirde olmamıza az kaldı,” dedi Latzarel. Elindeki diş bir kez daha inceledi ve yine cebine sokuşturdu. “O zaman yarın sabah diyelim. Bu şeyi Gaviota’ya götüreceğiz. Onlar başka bir seferi finanse etmeye istekli olabilirler.” Acımasızca başını salladı ve bilimsel şarlatanlık lafını aklında evirip çevirdi. Heyecan dolu bir halde Land Rover’a koşturdu ve ardında toz bulutu bırakarak gazı körükledi.

William, kayın biraderini rahatsız edecek bir hızla, kamyonetin ardından diz çöktü ve bir yengeç gibi çalılıkları aralayarak karides çiçekleri, begonyalar ve cennet bambuları arasından sü-ründü ve otoyola doğru bakakaldı. “Ben yokum,” diye fısıldadı Edward’a. “Haftalardır beni görmedin.”

Edward'ın karışmış aklı birdenbire caddede yavaş ve planlı bir şekilde ilerleyerek gelen tanıdık bir panelvanı görmesiyle aydınlandı. Edward'ın kalbi güm güm atmaya başladı. William'ı korumaya -en azından bir an için- kararlıydı. Acaba Bayan Pembly onu görmüş müydü? Takma sakal beş para etmezdi. Hatta kör göze parmaktı. Edward, Frosticos'a bir şeyler söyleyecek oldu. Sonra vazgeçti. Bu onu ele verirdi, ayrıca hiçbir şey kazandırmazdı.

Ama panelvan durmadı. Peach malikânesinin yanındaki kaldırıma yanaştı. Edward kamyonetin kasasına çıktı ve çanın gövdesine yanaşarak kapağın üzerinden gözetlemeye koyuldu.

"Buraya gelmiyorlar," diye fısıldadı, tabiri caizse bu kadar sessiz konuşmak zorunda olmasa da. Zira Frosticos yanındaki beyaz giyimli biriyle -Edward'a göre bir Doğulu- birlikte yarım blok ötede panelvandan çıkmıştı. Bir anlığına Edward bu adamın bahçıvan Yamoto olduğunu düşündü. Ama olamazdı. Bu adam fazla kısaydı. Az daha kontrolünü kaybediyordu. Bunu görmek zorundaydı. Ama Tanrı aşkına Frosticos'un Peach malikânesinde ne işi vardı? Paranoya falan yaptığı yoktu. William'ın caddeyi görebilmek için ön bahçeye doğru sürünmesiyle arkasındaki çalılıklarda bir kıvıldanma sezdi.

Korkutucu derecede tuhaf bir şeyler oluyordu. William bunu hissediyordu. Edward'ın fısıldadığı şeyleri yarım yamalak işiti-mişti. Aslında kayınbiraderinin fısıltıları ona anlık bir ikinci boşluğu denizinde kaybolmuş telsiz sesleri gibi gelmişti. Balığı andıran çiçekleriyle somon rengine bürünmüş kırılğan yaprak saplarını ezerek karides çiçekleriyle evin duvarı arasında süründü. Kırılmış eğik bir dal palto cebindeki takma sakala takıldı, yukarı çekti ve üçgen keçi sakalını bir sopanın ucundaki peruk misali yukarda asılı tuttu. William onun aşağı yukarı sallanışını bir müddet seyretti ardından turuncu ve yeşil bir bambunun ardından gözetleme yapabileceği yere dek sürünmeye devam etti.

Havada ansızın bir değişim yaşandı. Yukarıdaki gökte gözle

görülemeyen bulutlar güneşin önünden geçerek caddeyi gölgeler içinde bıraktı. Hafif bir yel esti. Hiçbir şey titremedi. Etrafta sadece yaprakların ve ince dalların hışırtısı ve bir sineğin uzaktan duyulan vızıltısı vardı. Ama o sanki durgun havada bir ses duyar gibiydi. Sanki sesi içine çekiyordu ya da sanki nefesi geniş ve ritmik bir teneffüsün ısıklı fısıltısından, birbirleriyle fısıldaşan sayısız ince sesin birleşik titreşimlerinden oluşan tasavvur edilemez bir gelgitin parçası gibiydi. William, bu sesleri duymak, anlamak için gerildi ama geceyarısı okyanusu gibi geniş ve sulak bir vahadan, karanlık bir boşluktan başka bir şey sezemedi.

Siyah asfalt yol sanki bir nehrin harekete geçmesi misali dalgalanmaktaydı. Yüzeyde karanlık iniş çıkışlar vardı. Sanki ağaçlardan gizlenmiş bir şeyler, gölgeli günışığına doğru ilerlemekteydi. Neydi bu? William emin olmamakla birlikte onun orada olduğunu biliyordu. Leviathan'ın. Doktor Frosticos'un kamyoneti asfalt nehrin üzerinde yüzüp duran, onlara doğru bakan ve seyreden beyaz bir balinanın sırtını andırıyordu. Ne bekliyordu ki? Hepsi birlikte orada ne bekliyorlardı? Cadde, doğruya doğru akan bir nehirdi ve altında yaban hayvanları -yeraltı mağaralarından burunlarını yukarı uzatan bilinmeyen yaban hayvanları- bekliyordu. William'a nehir ona doğru ilerliyormuş gibi geldi ve o anda aklına şu davetsiz kelimeler yerleşti: "Günü lanetleyenler, Leviathan'ı uyandırma marifetine sahip olanlar lanetlensin. Şafak yıldızları kararsın; ılık için yalvarsınlar ama hiçbir şey göremesinler, sabahın gözkapaklarını dahi."

Altındaki zeminin kaydığını hissetti ve bir bambu dalına tutunarak kopardı. Elinde yumuşak ve ıslak bir denizlahanası filizi kaldı. Nefes almaya çalışarak onu elinden bıraktı. Her tarafındaki su otları, sualtı bahçesinin dalgalarında salınıyordu: Mavi yeşil ve mor alglerin narin gövdeleri, dalgalı ketencik çimeninin tutamları, aralarında deniz minareleri ve kitonların bulunduğu kahverengi denizlahanası yaprakları. Önünden yengeçler geçi-

yordu. Menekşe rengi solucanlar ve suyılanları evin duvarlarından aşağı süzülüyordu.

William boğuluyor ve can çekişiyordu. Bir deniz pervanesinin köküne tutundu, onu sapından kopardı, dantelimsi organizma güneşin sulu ışınlarıyla kıvılcım saçan ve bir bulutun içine sürüklenen pembe toz zerreciklerine dönüşerek akıntıda kaybolup gitti. William evin duvarına şaplak attı, dövuündü ve tekmeledi ve kırılğan deniz canlılarını akıntıya sürükledi. Ardından sanki rüyadaymış gibi, birdenbire isterse nefes alabileceğini -bir akciğer dolusu suyu teneffüs etmeye yetecek denli aklı olan budala bir farenin aksine- düşüündü. Buna kesinlikle gücü yeterdi. Rahatladı, yüzerek yosunlara tutundu, yavaşça nefes aldı. Aldığı nefesler, üzerinde belli bir mesafe boyunca yavaşça salınan baloncuklar yarattı.

Bütün bu olan biten şey, özellikle de baloncuklar ona tuhaf görüündü. Ve neredeyse onları fark etmeye başladığı anda baloncuklar ufak kristal patlamalar eşliğinde civardaki deniz yaşamını yerle bir etti. Ay salyangozları ve horozbinalar, anemonlar ve yengeçler, cezayir menekşeleri ve denizyıldızları hep birlikte pürtlêş bir koşuşturmaya giriştiler. William tutunduğu yeri hafifçe bıraktı, suyun içinden genişliğine doğru yükseldi. Gözlerini oturma odasındaki kanepede açıverdi. Edward orada hırsla piposuna yüklenmiş vaziyette duruyordu.

William, pantolonunu kuru bulduğuna şaşırmış halde oturdu kaldı. Ellerini saçlarında gezdirdi. "Saat kaç? Ne kadar zamandır yokum?"

"Dört. Neredeyse on beş dakikadır yoksun. Frosticos gitti bile. Giles'i yanında götürmediğine eminim."

"İnanılmaz bir rüya gördüm," dedi William. "Bir çeşit kehanet olduğuna eminim." Edward'dan bir yorum gelmesini beklermiş gibi elini kaldırdı fakat Edward'ın kehanet ya da herhangi bir mistisizmle işi olmazdı. Öte yandan tartışma havasında da değildi. "Bu kazı makinesi. Giles Peach ona ne ad takmıştı?"

“Kazıcı Leviathan, yanılmıyorsam. Bir tür timsahı anımsatıyor. Ama görebildiğim kadarıyla daha çok bir tarla kuşunu andırıyor. Pinion alete bir şeyler yüklemiş gibi görünüyor ama fikir baştan ayağa bir imkânsızlıktan ibaret: Daimi hareket, karşı madde, anti yerçekimi. Bir uydurmaca. Tümüyle delilik. Pinion açısından durum böyle. Giles’e bok atmamak lazım, o sadece bir yardımcı. Pinion keçileri kaçırmış halde. Latzarel de böyle düşünüyor.”

William, kayınbiraderine bir bakış attı. “Acımasız davranıyorsun,” dedi. “Ne gördün ki?”

“Ne mi gördüm?” diye sordu Edward, alaycı bir şaşkınlıkla. “Hiçbir şey. Sadece seni çalılıklardan çıkarıp aldım. Dürüst olmak gerekirse, bir tür çöküş yaşıyordun. Son dakikada yetiştim. Ödümü kopardın.”

“Tamam bir şeyler senin ödünü koparmış olabilir ama benim kadar korkmuş olamazsın. Benim gördüğümü gördün mü peki?”

“Hayır,” dedi Edward.

“O zaman nereden biliyorsun? Nasıl bir lanet şey gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Senin tasavvur ettiğinden fazlasını ben hatırlıyorum. Newton Topluluğu’ndaki mürekkepbalığı kamçısını hatırlıyor musun? Elbette hatırlarsın. O zamanki sözlerini hatırlarsak, şu sahte bahçıvanla boş yere uğraştığımı düşünüyordun. Ama bu benim suçum değildi. Bugün daha fazla kamçı gördün mü? Bu o mu?”

“Sayılır,” dedi Edward, parmağıyla piposundaki tütünü sıkıştırırmaya çalışarak. Birden elini geri çekti ve parmağına suçlarcasına bakarak şaşkınlık ve korku içinde çığlık attı. “Bir an için, sen de bana baskı yaptığından, toprağın şuna dönüştüğünü sanmıştım...” Sesi kesiliverdi.

“Suya mı?” dedi William.

“Evet. Kısaca öyle. Bundan pek bir şey çıkarabildiğimi söyleyemem.”

"Ben de." William, kendi tütün tabakasını bulabilmek için ceplerini karıştırdı. "Biraz pipo tütürmek istiyorum. Bana eşlik eder misin?"

"Lütfen," dedi Edward.

"Olayları net görmeye başlıyorum," dedi William, her ikisi de koltuklarına yerleşip pipolarına asıldıktan sonra. William ne zaman böyle respitler yapacak olsa Edward yüzünü ekşitirdi. Ama bu sefer yarım ağızlı bir ekşitmeydi, Frosticos'un kamyonetiyle alakalı kendisinin de hatırladığı şeylerden kaynaklanan bir ekşitmeydi. Edward, doktoru daha iyi gözetleyebilmek için dalgıç çanının içine zıpladıktan sonra kamyonet kapılarından birinin bozuk eğiminden gerçek anlamda görebildiklerinden kaynaklanan bir yarım ağızlı ekşitmeydi. Göz açıp kapayınca dek geçen bir saniye içinde orada karanlık bir denizde yüzen büyük bir balık ya da büyük bir balığın hayaletini gördüğünü sanmıştı. Bu görüntüyü gözlerinin önünden uzaklaştıramamıştı. Ve uzun bir an boyunca dalgıç çanının erişilemez derinliklere doğru yol alarak büyük bir okyanus çukurunun karanlığına gömüldüğünü düşünmüştü. Ama halüsinasyon geçti ve orada karides çiçeklerine toslayan, bambuları yolan, evin duvarlarına kendini çarpan William'ı fark etti.

"Biliyorsun fizikle çok ilgiliyimdir," dedi William, Edward'ın düşüncelerini yarıda keserek.

"Efendim?" dedi Edward, irkilerek. "Evet elbette. Roketteki şişko adam ve diğerlerinden bahsediyorsun. Öyküyü bitirebildin mi bari?"

"Tabi ki bitirdim. *Analog*'a gönderdim hatta. Onların hoşuna gidecektir. Ama işte biraz ruhani şeyler de var. Burada sözünü ettiğim şey kurgu değil." William söylediğinin tam anlaşılması için kafasını hızlı hareketlerle salladı. Piposunun ön yuvasına baktı, ardından piponun sapını Edward'a doğru çevirdi. "Şu Leviathan. Ondan hoşlanmıyorum. Birazcık bile. Onun dünyanın sonunu getireceğine zerre inanmıyorum. Yeryüzünün iç tarafın-

da oluşan basınçları hayal edebiliyor musun?"

Edward gözlerini gereği kadar açtı ama kendi kendine bunu hayal edemeyeceğine karar verdi. "Basınçlar mı? Kutup açıklıklarına ne diyorsun peki?"

"Hangi kutup açıklıkları? Sen gördün mü onları? Pinion gördü mü? Bahse girerim kutup açıklıkları okyanus altı şeylerdir, aynen senin dalga havuzun gibi. Hayır efendim. Orada içeride bu gezegeni havaya uçurmaya yeterli basınç var. Bundan adım gibi eminim." Önce piposundaki tütünü biraz sıkıştırdı, sonra bardağının dibindeki tortuyu incelemeye koyuldu. "Bir hafta kadar önce çok tuhaf bir rüya gördüm. Rüya diyorum. Bu ikinci vakti olan şey gibi değil. O rüya falan değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Ama söylediğim gibi, bir hafta önce tuhaf bir rüya görmüştüm. Giles Peach ile makinesini -mekanik köstebek- gördüm. Makine, Yeryüzünün içine doğru kazı yapıyordu. Onu kimin kullandığını bilmiyorum ama Peach değildi. Çölde bir yerlerdeydi. Sanıyorum Near Palm Springs'te. Çevrede bir avuç insan vardı. Sirk benzeri bir şeydi. Afişler sallanıyor, trompetler çalınıyordu. Babil Kulesi'nin büyük açılışı gibi falandı. Bana öyle geldi. Giles Peach deliğin üzerindeki bir tür platformda ayakta bekliyor, aygıtının Yeryüzünün içine, içi boş çekirdeğe doğru yolunu bulmasını seyrediyordu. Üzerinde muazzam bir kıyafet vardı. Çoğu şişman bir avuç ileri gelen onun etrafında toplaşmış, kurdeleler sallıyor ve konuşma yapmak için sıralarını bekliyorlardı. Köstebek hedefine yaklaşırken hepsi sessizliğe gömüldü.

Yeryüzü sallandı ve aşağıda uzak bir noktada örtülü bir patlama duyuldu. Giles Peach açık oyuktan aşağı eğilerek ray sisteme göz attı. Bir çocuğun kuyu derinliğini ölçmek için kuyuya taş atması gibi o da aşağıya yumurta büyüklüğünde bir taş fırlattı. Yukarıya doğru bir yel gümbürdedi ve Giles'in aşağıya bıraktığı taşı da taşıyarak onu alnından çiviledi..."

"Çiviledi mi?" diye sordu Edward inanmamış gözlerle. "Rüyanda bunu mu gördün?"

"Evet," diye mırıldandı William, lafının kesilmesiyle biraz keyfi kaçarak. "Ama bu daha işin başlangıcıydı. Sonra rüzgârla, bu yoğun basınç kaynağıyla birlikte soyu tükenmiş hayvanlar - mastodonlar, stegosaurus'lar, triceratops'lar- çölün zeminine sanki kayıp bir ülkeye geri gelirlermiş gibi yağdılar."

"Peach'e ne oldu peki?" diye sordu Edward.

"Bir uskumru kadar ölüydü," dedi William. "Taşın marifetiy-le tabi. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence taş onu öldürebilir," dedi Edward düşünceli bir şekilde. "Yani yeterince hızlı çarptıysa işte."

"Onu demiyorum. Rüya hakkında ne düşünüyorsun? Ben bunun bir kehanet olduğundan eminim."

Edward göz kırptı. "Şüphesiz ki öyle. En azından bana öyle geliyor. Elbette kehanetle falan benim çok işim olmaz. Ama bunda ona benzer bir şey var. Çok fazla yalan gibi değil. Evet." Elindeki şarap bardağıyla oynamaya başladı ve gömleğinin ön tarafına mor bir damla döktü. "Kahretsin," diye cırladı, yerinden hoplayarak. Ama leke çoktan yayılmıştı, bu nedenle o da geri oturdu. "Gayet oturaklı bir öykünün ana parçası gibi duruyor. İçi boş Yeryüzü hikâyesinin."

"Öykü falan değil bu. Sana anlatmaya çalıştığım şey başka. Peach'in olayın merkezinde olduğuna ikna olmuş vaziyetteyim. Ashbless de aynı durumda. Bu sözlerimi bir kenara yaz. Şu rüyayı da unutma. Bütün bunlar beni ürkütüyor. Üstesinden gelebilirdim ama sonra devreye Peach malikânesinin etrafında dola-nıp duran Frosticos giriyor. Neyin peşinde olabilir? Bunu öğrenmek zorundayız."

"Ben de öğrenmeye niyetliyim. Yarın sabah Velma Peach'e uğrayacağım. Hiçbir şey olmasa bile, onu Frosticos'a karşı uyuracağım. O adamdan hayır gelmez." Edward, o anda ettiği son cümleye ne kadar aşına olduğunu ve gelecekte, hatta çok yakın bir gelecekte Frosticos'un William'ı almaya geleceğini fark ederek çarpılmışa döndü. Bu defa bu konuda bir şeyler yapacaktı.

Leviathan

Aklından William'ın son kaçışlarını, Frosticos'un bu kaçışlar karşısındaki ikircikli tutumunu geçirdi. Durum karmakarışıktı ve her gün daha da tuhaflaşıyordu.

"Hemen çalışmaya dalıyorum ve bunları yazmaya başlıyorum," dedi William ayaklanarak. "Belki de kısa öykü konusunda hakkın vardır. Rüyamda kullanılmayacak denli çok şey var."

Edward kurt gibi aç olduğuna ve mangalı yakmakla vakit kaybedemeyeceğine karar vererek ona hak verdi. Ama koltuğunda kaldı ve yemek hazırlamaya girişmeden önce yarım saat kadar düşüncelere daldı. Velma Peach'le konuşmaya kararlıydı. Giles'in nasıl bir belaya bulaştığını öğrenmek zorundaydı.

Bölüm 9

Edward'la Profesör Latzarel, Gaviota'dan döndüklerinde saat öğleden sonra ikiye yakındı. William labirent kulübesinde yeniden hırslanmış -görevinin önemine dair yenilenmiş bir hisle halde çalışmaktaydı. Bilimin sorunu, hiç şüphe etmiyordu ki, hayal gücünden mahrum olmasıydı. Fareleri elindeki bir çift kaliperle yukarı aşağı koşturdu ve ağızlarından hortum sokarak ciğerlerini suyla doldurdu. Bilimin sabrı yoktu. Evcillik. İşte yanıt buydu. Evcilleştirme eylemi uygarlaştırma anlamına geliyordu. Bir tez yazacak olsa adını "Uygarlık Teorisi" koyardı. Bu teori Darwin'i desteklerdi. Tüm yaban hayvanları uygarlaşmaya meyillidir. Evrimsel gelişme bu doğrultudadır. İnsanoğlu bunun peşinden gitmiştir. Köpekler ve kediler de buna yatkındır. Fareler bile vahşi hayat yerine şehirlerdeki hayatı tercih etmiştir. Bunda büyük bir gerçeğin izleri -onun ortaya çıkarmaya çalıştığı- vardı. Oyuncak bir bebek kıyafetinin kolunu bir farenin incecik ayağına geçirdi. Hayvan, kolu koklayarak onaylar gibi bir bakış attı. Pantolon giydirmek ise imkânsız olacaktı. En

azından tadilat yapılmazsa. İşi doğru yapmak için bir miktar terzilik şarttı. Ama yelekler, en azından ilk farelerde oldukça işe yarayacaktı. William ısıklık çalmaya koyuldu. Aylardır bu kadar mutlu olmamıştı. Çalışmak gibisi yoktu.

Amfibi, alacalı bulacalı bir at gibiydi. Oynanamayacak denli pisti ve şapkalara ve paltolara karşı ayrı bir nefreti vardı. Kuyruğunu uzatabilmesi için koltukta genişçe bir yarık açılması şartıyla, üzerinde şort gibi duran bir pantolonu gönülsüzce kabul edebilmişti. William, oyuncak bebek kıyafetleriyle dolu ufak bir karton kutuyu masanın üzerine boşaltarak bir şapka aramaya koyuldu. Ama tek bulabildiği, sadece Fransızların takabileceği bir tür bereydi. Yani olmasa da olurdu.

Kapıdan dalan Edward, giyinmiş kuşanmış hayvanların görüntüsü karşısında yavaşladı ama manzaranın olanaksızlığı öyle çarpıcıydı ki oturup uzun uzun bakmaya karar verdi. William'a gülümsedi. "N'aber?"

"Selam!" dedi William, bir farenin paltosunu düzelterek. "Bunu görmelisin. Yeni bir şeylerin peşindeyim. Şundan hiç şüphem kalmadı. Bütün problemimiz, memelilerden amfibilere doğru geriye gittiğimizi düşünmemiz. Tersine evrim yani. Ama işte mesele bu kadar basit değil. En bayağı hayvan bile karmaşık ilişkiler kuruyor. Bir farenin dahi basit hiçbir tarafı yok. Bizim göremediğimiz bazı eğilimleri var ve bu eğilimlerden biri, benim gördüğüm kadarıyla, uygarlık yani letafer eğilimi. Elbette daha asgari düzeyde. Bu benim naçizane fikrim değil. Shakespeare okurdum bir dönem. Elizabeth dönemi insanları, hayvanların yaklaşan kaosu fark edebilme yetisinin farkındaydılar. Çinliler, anladığımı kadarıyla, deprem tespiti için domuzları ve inekleri gözlüyorlardı. Bu hayvanlar kendi düzen güdülerini, içlerindeki evcilleşme ve medeni davranış yönelimini tehdit edecek her şeye karşı açıklanamaz bir şekilde tetikte kalıyorlar. Pe ki biz ne yapıyoruz, diye sordum ben de kendime. Süreci hızlandırıyoruz. Yani her şeyi medenileştiriyoruz. Ve bu konuda iler-

leme sağlayabileceğimize bahse bile girerim. Şu paltoyu amfibiye giydirmeme yardım eder misin? Tek elimle beceremiyorum.”

William, amfibinin önünü kesti ve William paltoyu giydirmeye çalışırken onu tuttu. “Su ne için peki?” diye sordu Edward. “Teorini sorgulamak niyetinde değilim. Aslında anlayabildiğim kadarıyla kusursuz görünüyor ama tüm bu süslü kıyafetler su içinde kaldıklarında medeniliklerinden bir şeyler kaybetmiyorlar mı?”

William, uygarlık teorisini anlamak konusunda Edward’ın henüz yeterince gelişmemiş olduğunu ima eden bir bakış fırlattı. Kafasını iki yana salladı. “Hayvanları gözünde büyütme, Edward. Teoriyi fazla geniş algılıyorsun. Bilim genelde böyle tuzaqlara düşer. Ufak bir değerli maden bulur ve hemen koca bir damarın peşine düşer. Bu hayvanlardaki uygarlaşma eğilimi o kadar da esnetilemez. Düzgün giyinmenin etkilerini hemen göreceklereinden emin olsam da, doğru modayı takip edeceklerinden şüphe duyarım. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Edward, “seni anlıyorum. Bu konuda tamamen haklısın.” Boğazını temizledi, ardından kapıları yarı açık kafeslerin içinde farklı kıyafetlere bürünmüş halde dolanan ve birbirlerine bakan bir düzine fare gördü. Bir tanesi üzerindeki paltoyu ince parçalara ayırıyor ve bu parçaları kullanarak köşede kendine yer yatağı yapıyordu. Edward, William’ı hiç bu kadar ciddi ya da coşkulu görmemişti. Coşkulu olmasın da ne yapsın, dedi kendi kendine.

Caddeden gelen bir araba kapısı sesi, beyaz saçları kulaklarına inmiş William Ashbless’in gelişini haber verdi. Garaj yoluna doğru ilerlerken arabasının tamponuna baldırı çarpan Ashbless, tampona bağırды ve garaja doğru seğırtmeden önce elindeki fotoğrafa benzer şeyle ona bir tekme savurdu.

Kapı sesleri ve bağırtılara kulak kesilen William istifini bozmadı ve giyinik hayvanlarıyla uğraşmaya devam etti. Ashbless, heyecanla bir şeyler geveleyerek içeri daldı ve William’ın dikkat

kesildiği şeyleri fark ederek birdenbire susuverdi. Birkaç saniyeliğine sus pus kalsa da William'ın davranışlarında özellikle tuhaf bir şeyler olmadığını görebildi. Elindeki fotoğrafı Edward'a doğru salladı.

"Benner," dedi. "Genç Steerforth Benner'ı hatırlarsın. Kendi halinde yaşayıp giden önemsiz bir yılan olsa da işe yarıyor. Neyse, onun sorgu hakiminin yanında yarı zamanlı çalıştığını, krematoryum benzeri yerleri temizlediğini falan öğrendim. Bir arayım dedim ve bak bana ne verdi."

Edward'a siyah beyaz bir ceset resmi uzattı. Resimde katran çukurundan çıkarılmış Oscar Pallcheck'in cesedi vardı. Edward irkildi. Fotoğraf inanılmaz görünüyordu. Resmi ters çevirdi ve bir sahtelik falan bulma umuduyla arka tarafını dikkatle inceledi, ardından pencereden içeri sızan gün ışığına tutarak ön tarafına uzun uzun baktı. Oscar'ın boynuna bir şeyler yapılmış olduğu çok belliydi. İlk, parmak çentikleri gibi göründü. Sanki Oscar özenle ve simetrik olarak boğulmuştu. Edward eline bir büyüteç aldı. İzler barızdı. Kan izi olmayan yırtıklar vardı. Ve Oscar'ın kafası, *Times*'ta yazıldığı kadarıyla, keldi ve tuhaf, üçgeni bir görünümdeydi. Gözleri fazla açıktı. Gözlerdeki ifade ise oldukça tanıdıktı.

"William!" diye bağırdı Edward, kayınbiraderinin böğrünü dürterek. William, sanki çalışmasına öyle gömülmüş de şairin geldiğini hiç fark etmemiş gibi şaşırılmış taklidi yaparak yüzünü döndü. "Şuna yakından bak. Bunu tanıyor musun?"

William fotoğrafı eline aldı, gözlerini kıstı ve masanın yanındaki döner koltuğa oturdu. Titreyen elleriyle cebinden piposunu çıkardı. "Tabi ki," dedi. "Narbondo'nun deniz adamı bu."

"Bu, Oscar Pallcheck," dedi Edward.

"Hangi Narbondo?" diye sordu Ashbless, şaşkınlıkla.

"Bilimsel sanatlarda bu isimden sadece bir tane var," dedi Edward, Narbondo'nun *Solungaçlı Hayvanlar* eserinin doğru cildini raftan çekerek. Sargasso Denizi'nde bulunan deniz adamının res-

mini açtı ve o sayfada ölü Oscar Pallcheck'in amfibi gibi çizilmiş bir karikatürü, pantolon giymiş bir kurbağa adam resmi görölüyordu.

Herkes sustu. Edward fotoğrafı sayfadaki resimle yan yana getirdi. Benzerlik inanılmazdı. "Narbondo bu mu?" diye sordu Ashbless.

"Bu," diye yanıtladı Edward.

Ashbless, eserin ilk cildini eline aldı, ilk sayfayı açtı ve Doktor Narbondo'nun detaylı bir ahşap büstünün bulunduğu resmi inceledi. "Tam bir orospu çocuğuydu. Ayrıca megalomandı. Yıllarca Windermere'de yaşadı. Koyunlara olmadık şeyler yaptı. Herkesten uzak durdu. Akademideki bilim adamlarından öç almak uğruna bir keresinde okyanusları kirletme ve bütün yüzünü bitirme tehdidi savurmuştu."

"Hadi ya," dedi William patavatsızca. "Akraban falan mı yoksa?"

"Wordsworth'un uzaktan kuzeniydi. Gerçi bunu kimse bilmez. Wordsworth'un dostlarına katlanamazdı. Kendisi bir kâşifti. Bir macera düşkünü. Orangutanlarla ilgili beyinsizce bir hevesin peşinde Borneo'da kayboldu. Birbirinden farklı hayvanların -su aygırlarıyla yılanlar, balıklarla kuşlar- çiftleşmesi için elinde birtakım serumların olduğunu iddia etmişti ve en sonunda viviseksiyon suçlamasına maruz kaldı. Wells'in romanındaki Doktor Moreau karakterine örnek oldu. Daha sonra balıklarla alakalı efsanevi bir hayat iksirinin peşinde Çin'e gittiği söylendi ama bu en az yüz yıl önceydi." Ashbless, birden sessizliğe gömüldü. Sanki kastını aşmış gibi hissetmiş ve dilini tutmak istemişti.

William, Ashbless'in bu şekilde zırvalamasından -sanki sadece için ehli insanların bildiği sırlara vakıfmış gibi davranmasından- hiç hoşlanmıyordu. Arada bir ya da iki parlak laf edip bir süreliğine kendini şişirmesinden sonra daha da şişinmek için devamında gelen sessizlikten -konuşulmamış ilginç şeyler olduğu hissiyle- faydalanmasından nefret ediyordu.

William, Ashbless'in Narbondo resmine gözlerini kısarak bakışını izledi ve yaşını tahmin etmeye çalıştı. Anlamak imkânsızdı. Az aydınlatılmış bir odada Ashbless, yetmişin üzerinde bile gösterebilirdi. Dağınık, gür saç her ne kadar beyazlarla dolu olsa da, ona dinç, genç ve zinde bir görünüş kazandırıyordu. Güneş ışığı altında, yüzünün kırışıklıkları belirsiz ve titrek ışıklandırmayla perdelenmediğinde, daha yaşlı, oldukça yaşlı gösteriyordu. Doksan bile olabilirdi. Tamı tamına doksan. William'ın aklına, anlatıldığı kadarıyla, güç gösterisi yapmak için sırtında at taşıyan Tennyson geldi. Belki de bir şair olmanın yarattığı etkiden haberdar olduğu için. Bu, onu Ashbless konusunda da rahatsız ediyordu. Şairler William'a her zaman ciddiyet ve sevgi sahibi edasıyla kendilerine yoğunlaşarak kasıla kasıla yürüyen oyuncuların yakın akrabaları gibi gelirdi.

Ashbless'te bundan fazlası da vardı ama William ne olduğunu tam çıkaramıyordu. Sırf eğlence olsun diye ona yem atmaya karar verdi. "Dedenin yazdığı şiirlerden birkaçını okudum," dedi, Ashbless adına dair herhangi bir sahtelik ya da varsayım imasının şairi kıracağına bilerek.

Ashbless yanıt vermedi.

"Bayağı iyi şeyler," diye devam etti William, mutlu mesut. "Senin şiirinde onun izlerini görmek çok da zor değil. Bal gibi ortada yani. Onun değindiği konularla sen de birtakım iyi işler yapmışsın."

"Ona karşı ruhani bir bağlılığım var," diye mırıldandı Ashbless, şiiri hakkında atıp tutulmasından çok Narbondo'nun *Solungaçlı Hayvanlar*'ıyla daha fazla ilgilenir gibi görünerek.

William başını göstere göstere salladı. Ashbless'in ne kastettiğini açıkça anlamış gibiydi. "Ruhani yazım gibi mi?" diye sordu. "İçten gelen yani. Öyle bir şey mi? Romantik dönemle alakalı zinde bir anlayışının olduğu muhakkak."

"Ruhani yazım denen şeye inanmıyorum. Romantik dönem bilgim ölesiye çalışmaktan geliyor. İçinizde Peach ailesinin

Windermere'deki malikânede ne kadar yaşadığını bilen varmı?”

Gösteriş yapıyor, diye geçirdi içinden William. “Hiçbir fikrim yok. Savaş sonrası paranın pul olduğu dönemde orayı Basil Peach'in babası almamış mıydı? Eski bir aile oradan çıkarılmıştı, diye hatırlıyorum.”

“Aslında,” dedi Ashbless, sahiden kafası karışmış gibi davranarak ve karanlık ve girift bir sırrın dolambaçlı yanlarını anlamaya başlıyormuşçasına, “on asırdan uzun süre, belki daha da fazla orada yaşadılar. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, Peach'le Narbondo -yani Ignacio Narbondo- arkadaştlar. Doktorun Peach'e yönelik bilimsel bir merakı -ne kastettiğimi biliyorsunuz- vardı.”

“Tabi tabi.” William piposunu bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. “Bilgi dağarcığınız inanılmaz geniş.”

“O konuda yolu yarıladığım bile söylenemez,” dedi Ashbless esrarlı bir edayla ve fotoğrafı paltosunun cebine soktu.

William, kitabın Sargasso Denizi maddesinde kaybolup giden kayınbiraderine döndü. “Her neyse Edward, Giles Peach'ten bahsetmişken, Velma'yla konuşman nasıl geçti?”

Edward birden kendine geldi. Ashbless, kenara bırakılan cildi eline aldı ve karıştırmaya başladı. “Onunla bu sabah konuştum,” dedi Edward. “Russel'la ben Gaviota'ya giderken o da fırından çıkıyordu. İyi konuştuk. Onu Frosticos'a karşı uyardım. Sanırım Giles bir tür nöbet geçirmiş. Anlaşıldığı kadarıyla bir solunum problemi. Hem o hem de sıvı kaybı. Belli ki ikisi aynı anda olmuş. Basil'de de aynı sorun vardı. Ve şunu dinle: Frosticos yirmi yıl önce onun doktoruydu. Bu yüzden Velma, Frosticos'u çağırmış. Ondan zerre hoşlanmıyorum, dedi. Ama o anda aklına gelivermiş. Zavallı kadının başından dert eksik olmuyor. Bunu görmek zor değil.”

William, Ashbless'i kesti. Şairin kitapla ilgileniyormuş gibi yaptığından ama bir yandan da göz kenarıyla Edward'ı izledi-

ğinden emindi.

Edward devam etti: "Frosticos'un ilkin Basil'le Pinion'un sıkı fıkı olduğu Arktika öncesi günlerdeki gibi göründüğünü hissetmiş gibiydi. Ben de ona Pinion'la Frosticos'un da çok sıkı dostlar olduğunu söylemek durumunda kaldım. Bu onu sinirlendirdi. Giles'i birtakım kaçık projelerde yardım etmesi, kazıcıyı geliştirmesi için kandıran Pinion'a katlanamadığı açıktı. Giles'in yoldan çıkmasından korkuyordu. Her neyse, bu sabah Frosticos'u aramış ve borcunu sormuş. Ona Giles'in iyileştiğini ve faturayı göndermesini söylemiş. Yani böyleyken böyle."

Frosticos'un adının birden fazla geçmesi William'ın heyecanını körüklemişti. Aklından sözü edilen Frosticos-Pinion ilişkisini, Oscar Pallcheck'in ölümünü, gizemli Doktor Narbondo'yu, sırtıkan Yamoto'yu, etraflarını sarmış karanlık ve tehditkâr sırtları geçirdi. Edward konuşmaya devam ediyordu fakat duvara raptiyelerle tutturulmuş tozlu, yırtık ve modası geçmiş gelgit grafiğine bakakalmış William artık bir şey duymaz haldeydi. Gelgit tablosunda aylık gelgit tablolarının hemen aşağısında belli belirsiz girift harflerle "Len'in Yem Dükkanı" yazılı bir tür siperli kaptan kasketinin altından göz kırpan obez ve komik bir ahtapot resmi vardı.

Jim elindeki *Fu Manchu*'yu kahve sehpasının üzerine fırlatarak aniden ayağa kalktı ve kapıya seğirtti. Bunu daha önce düşünmemiş olduğuna hayıflandı. Başta bir şey ifade etmeyebilirdi. Ama sonra... Görünüşte Oscar'ın ölümü tam bir saçmalıktı. Ama perde arkasında, birtakım karanlık yeraltı dehlizlerinde, olayın gün gibi ortada -tamamen tuhaf bir şekilde basit- olduğunu gösteren belli belirsiz bir düşünce sallanmaktaydı.

Bay Hasbro'nun evine doğru, kaldırım kenarına park etmiş turuncu küçük Metropolitan'a doğru yöneldi. Etrafta kimsecikler yoktu. Jim kendini çimlerin üzerine attı ve belki de bizzat Hasbro'nun kendini gözleyeceği gibi bir şeyden biraz olsun şüp-

he ederek arabanın altından gözetlemeye koyuldu. Arabanın altında alelade bir egzozdan başka bir şey yoktu. Isıdan dolayı çoktan renk atmaya başlamış aletin çelik gövdesi üzerinde "Ajax Egzoz - Whisper Quiet" yazısı görölüyordu. Çelik kablolardan, eflatun ve yeşil ışıklardan, ruhani ya da fantastik şeylerden eser yoktu.

Jim düşünceler içinde ayağa kalktı. Velma Peach'in arabası yolun karşısında garajın önüne park edilmişti. Oscar'ın ölümüyle ilgili Gill'le yüzleşmek, Gill'in suç ortaklığına dair kesin bilgilere sahip olduğunu üstüne bastıra bastıra söylemek ve ardından aynen Nayland Smith gibi Gill'in yüzünde onu ele verecek ince değişimler olup olmadığını görebilmek -Fu Manchu'nun Doğulu klişeleriyle bin sözcüğe değer bir resim olurdu bu- fikirleriyle kuşanmış halde arabaya yöneldi.

Velma Peach o sırada evden çıktı ve Jim'i düşüncelerden uyandırdı. Endişeli ve korku dolu bir hali vardı ve elinde çizgili bir defter yaprağı tutuyordu.

"Giles'i gördün mü?" diye sordu Jim'e, telaşla.

"Bugün görmedim. En son dün sabah görmüştüm."

"Sekizde evden çıkarken buradaydı. Ondan sonrası için soruyorum. Bugün yani."

"Ben görmedim," dedi Jim. "Sorun ne?"

"Amcan nerede?" diye sordu Velma ve yanıtını beklemeden yoldan yukarı yürümeye koyuldu.

Elindeki defter yaprağını sallayarak labirent kulübesine daldı. Giles kaybolmuş ve bir ihtimal kaçırılmıştı. Kendi elyazısıyla yazılmış bir de not vardı. Çekip gitmişti. Annesinin endişelenmesine gerek yoktu. Halletmesi gereken önemli işler vardı. Hayat memat meseleleri. Herkese yük olmuştu ve üzgündü. Artık harekete geçme zamanı gelmişti. Onlar için yeni bir dönem başlıyordu. Bu sözlerin ardından, peşine düştüğü ya da olasılıkla elde edeceği şu belli belirsiz ve ihtimal dışı şöret hakkında bir şeyler karalamıştı.

"Geri gelecektir," dedi Edward.

"Ona geceye kadar izin ver," dedi Ashbless, inceden gülerek.

Fakat William, Ashbless'in tuhaf görüldüğünü fark etti. Sanki bir şeyler aydınlanmış, sanki gizlemek için boşuna çırpındığı ve söylememek için kendini zor tuttuğu bir şeyler açığa çıkmıştı.

"O zaman," dedi şair, "ben sokağa çıkıyorum. Etrafa bakınacağım. Kaygılanma canım," dedi Velma Peach'e, elini şefkatle tutarak ve duygusal ve içten bir şeyler söylemiş gibi gülümseyerek. Sonra Jim'in yanından geçerek arabasına yöneldi. Ama birden durdu, döndü ve cebindeki fotoğrafa bir göz atmak için Jim'e doğru yürüdü. Edward'la William, Velma Peach'i sakinleştirmekle meşgullerdi.

"Kolla kendini delikanlı," dedi Ashbless, kolunu Jim'in omzuna atarak ve çalılığın etrafından kaldırırma doğru yönelerek. "Bunun gibi bir resim gördün mü daha önce?"

O an olanlar Jim'e tuhaf, hatta daha da kötü gibi geldi ve yaşlı şairin cebinden tiksindirici birtakım resimler çıkaracağından, bir tür yakınlık kurmaya çalışacağından korktu. Ama kazın ayağı öyle değildi. Resimde, görünüşe göre, balığa dönüşme yolunda ölmüş Oscar Pallcheck vardı.

Jim irkildi. Görüntü ürkütücüydü. "Evet," dedi, Ashbless'in tamı tamına nereye varmak istediğinden bihaber. "Kulübedeki kitaplardan birinde, Doktor Narbono'ya ait eski dizide." Ashbless'e yüzünü okumak istemişçesine baktı. İfadesiz bir tatmin duygusundan başka bir şey görmedi.

"Giles Peach'in bu kitaplara bakmış olma ihtimali var mı?" diye sordu şair. "Bu tür şeylerin gençler üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin edebiliyorum. Resmi görmüş olabilir mi sence?"

"Gördüğünü biliyorum," dedi Jim doğrucu bir tavırla. "Hatta defalarca baktı. Üstelik hikâyeyi dergisinde kelimesi kelimesine aktardı."

Ashbless başını salladı, fotoğrafı cebine soktu, Jim'in kolunu sıktı ve arabasına koşturdu.

İKİNCİ KİTAP

Uygarlıklar Teorisi

Robinson Crusoe bize medeni ve eğitimli beyinlerdeki şemsiye isteğine dair çarpıcı bir örnek verir... Dış görünüşle alakalı bir şeyler gerektiren mazide kalmış bir saygınlığa dair bir hatıra. Bir şemsiye. Dindar bir deniz kazazedesi, kendince bir çan kulesi yapıp Pazar sabahlarını güya kilise çanı çalma taklidi yaparak geçirebilirdi ama Crusoe dindar değil de daha çok bir ahlakçıydı ve yapraktan ürettiği şemsiyesi, her zaman karşılaşılabileceğimiz kötü koşullarda da kendini göstermeye çalışan medeni akla iyi bir örnek teşkil etmektedir.

ROBERT LOUIS STEVENSON

“Şemsiye Felsefesi”

Giriş

Hava fazla sakindi ve deniz suyunun tuz kokusuyla kapalı bir mekânın rutubet kokusunu taşıyordu. William Ashbless sırtını bir zamanlar bir geminin, büyük ihtimalle de bir balıkçı teknesinin kamarası olan şeye dayamış vaziyette yerde oturuyordu. Her tarafa cam parçaları saçılmıştı. Çerçevelerin çoğu uzun zaman önce kırılmıştı -iki tanesi ise mucize kabilinden yekpareydi- ama tüm cam parçaları yıllar önce teknenin temizlikçiliğini yapan kişi tarafından özenle temizlenmişti.

Hemen üzerindeki ufak tümsekte için için yanan büyükçe bir ateş vardı ve bu ateşin dumanı yukarıdaki kubbeli karanlığa doğru dimdik yükseliyordu. Tuhaf harabenin altı metre aşağısında kıyıya bir sandal çekilmişti. Sandalın bambudan uyduruk bir direğin sallandığı baş tarafında, kayalık adanın küçük bir kısmına belli belirsiz açılı gölgeler gönderen bir gaz lambası yanmaktaydı.

Ashbless kendini inanılmaz bitkin hissediyordu. Uzun zamandır bu işin peşindeydi ve karşılaşmadığı bir şey kalmamıştı. Ye-

ni bir şeylerin yaklaşmakta olduğuna dair hisler içindeydi. Havada bir tür elektrik, bir sihir vardı. Bunu yıllar önce Jari Gölü'nde Basil Peach milyonlarca tetrayı bir araya toplayıp gökteki ayı yere indirmiş gibi yaptığında da hissetmişti. Sanki günün birinde gizem dolu tarih öncesi bir okyanusa dökülecek karanlık ve yabancı bir nehre doğru dalgalar eşliğinde yelken açan bir gemi vardı. Ashbless, o gemi yelken açtığında güvertede olmayı isterdi.

Ama işler her zaman yolunda gitmiyordu. Biletlerin kimde olduğu kesinlikle belli değildi. Pinion ona sponsor olmayı, onu madden desteklemeyi teklif etmişti. Bu fikir karşısında Ashbless gülerek homurdanmıştı. Pinion, kendine övgüler düzmesi için bir şair satın almak isteyen megalomanın tekiydi. Teklif edilen para yabana atılacak gibi değildi. Ama onun parayla ne işi olurdu ki? Mesele para değildi. Asıl mesele, o yabancı denizlere ilk kez açılan geminin Pinion'un gemisi olmasıydı.

Yüz metre kadar aşağıda harabeye dönmüş bir iskeleye üç Çin hurdası bağlanmıştı. Bunların ikisi karanlık ve sessizken, biri karanlık denizde salınıp duran bir aydınlık ada misali ışıklar içindeydi. Ashbless doğruldu, pantolonunun kışını temizledi ve kayalıklara doğru kıvrımlı bir yoldan yürümeye başladı. Yıkık dökük limana doğru elinden geldiğince sessiz adımlarla yürüdü. Işıklı hurdanın kamara penceresinde Ashbless işe gömülmüş Hilario Frosticos'un -pis işler kesin, diye düşündü Ashbless, Peach ailesinin bir başka ferdi daha bastırmaya yarayacak işlerbaşını görebiliyordu.

Önce etrafta başka kimse olup olmadığını anlamak için çevreye bakındı, sonra pencereyi gözetlemeye koyuldu. Doktorun önünde T şeklinde uzun raptiyelerle bölmeli bir panoya asılmış bir sazan vardı. Balık, solungacından kuyruğuna doğru özenle kesilmiş ve iç organlarının görülebilmesi için ikiye ayrılmıştı. Frosticos bir yandan bir cerrah bıçağıyla doku katmanlarını birbirinden ayırıyor bir yandan da hayvanın belli belirsiz atan kal-

biyle uğraşıyordu. Sazan balığı korkulu gözlerle pencereye doğru bakıyordu. Ufak bir döner alet zorlukla soluyan balığı buharla yıkayarak kuruyup ölmesini önlüyordu. Frosticos, lima fasulyesi büyüklüğünde bir iç organ çıkardı ve yarıya kadar suyla dolu bir deney tüpüne koydu. Tüpü havaya kaldırdı ve ışığa tuttu. Bir an için Ashbless, Frosticos'un tüpü bir martini misali kafasına dikleyeceğini sandı ama o tüpü tıpayla kapattı ve kabin kapısındaki çekmeceye yerleştirdi.

Frosticos birden durdu, boğulur gibi oldu ve bir adım geriye yalpaladı. Öksürdü, nefes almaya çalıştı ve gırtlaklarını temizledi. Yüzündeki ifade diseksiyon masasındaki balığinkiyle aynıydı. Kapıyı açıp karşısında pis pis sırttan ölümü bulmuş birinin ya da bir şeyin görüntüsü gibiydi. Kabinin zemininde silkelenip duran Frosticos'un göğsü inip kalkmaktaydı. Kolu istemsizce savrularak ameliyat malzemelerini ortalığa saçtı. Siyah çantasını kavradı, ağzını yırtarcasına açtı ve içindekileri masanın üzerine döktü. Neydüğü belirsiz tıbbi gereçler arasında kavanozlar ve ilaç şişeleri de vardı. Frosticos yeşil bir şişeyi kavradı, parmaklarıyla sararak kapağını açmayı başardı ve içindekileri yutuverdi, tekrar bir çantaya doğru yönelirken çenesinden ve gömleğinden aşağı yeşil bir sıvı süzülüyordu.

Yüzü bitkin görünüyordu. Derisi öyle gergindi ki sonradan canlandırılmış bir ölü, bir iskelet gibiydi. Çene kemiklerinin altındaki deri yavaşça inip kalkıyordu, sanki hızlı hızlı titreşen solungaçların etrafındaki kâğıt inceliğinde bir et katmanına dönüşmüştü. Frosticos bir sandalyeye yığıldı, kafası ellerinin arasında ağır ağır nefes alarak bir süre oturdu, sonra kalktı, ceketi giydi ve hayli düzenli bir şekilde kavanozlarını ve ilaç şişelerini çantasına geri koydu. Etrafa saçılmış aletlerini topladı ve onları da yayvan bir kaba yerleştirdi, ardından buhar makinesini kapadı ve sol eliyle kuyruğundan kavrayarak ve sağ elinin parmaklarını yalayarak ölü sazanı yerinden çıkardı. Frosticos ansızın arkasını dönüp pencereye yanaşınca tuhaf davranışlardan

ürkmüş Ashbless gölgeğe çekildi.

Ashbless, beyaz gömlekli bir kolun ve elin sazan balığını iskeleden denize bırakışını seyretti. Kol kaybolur kaybolmaz Ashbless tekrar pencereye yöneldi. Frosticos'u bitkinlikten kurtulmuş sakin bir yüz ifadesiyle sandalyeye yığılmış halde buldu. Doktor, tuhaf bir sınavdan bitmiş tükenmiş halde çıkmış da uyuyakalmış gibi görünüyordu.

Parçalara ayrılmış sazan balığı eğik bir kazıktan ayrılmış bir tahta parçasına yapışmıştı. Balıktan çok şey öğrenemeyeceğini bilse de Ashbless ona bir göz atmaya karar verdi. Eğildi, iskelelinin ucuna diz çöktü, ileri doğru esnedi, kolunu uzattı ve sadece sağ eline güvenerek neredeyse dengesini kaybedecek denli uzağa erişmeye çalıştı. Balığın sadece burnuna dokunabildi ve kaygan şeyi eline alamadı. Hatta oradan kurtulmasına neden oldu ve kabininden gelen sarı ışık altında koca balığın kuyruk aşağı batışını izledi.

Suyun içinde aşağıda bir gölge belirdi ve sazan balığı tam karanlığa kavuşacakken dev gibi bir balığın dişlek çenesi derinliklerden yükselerek onun üzerine kapandı ve artık yoktu. Ashbless bu defa fazla özenli davranarak kendini iskeleye doğru çekti, son bir defa uyuyan Frosticos'a göz attı ve kayalık sahilinden geçerek bambu direğin ucunda gaz lambasının hâlâ yandığı yere doğru yöneldi. Kayıgı kendine çekti, içine atladı ve sessizce denize açıldı. Adadaki ateşin turuncu ışığı, arkasında kalan karanlığı ısıtıyordu.

Bölüm 10

Velma Peach'in çılgılığını -inanılmaz dehşetli bir şeyler görmüşçesine cırlak bir uluma- duyduğunda kaldırımın dikiliyor, Ashbless'in köşeden kaybolup gidişini seyrediyordu. Velma Peach, labirent kulübesinin kapısından yüzünde korku ve dehşet ifadesiyle fırlamıştı. Arkasında tuhaf kıyafetleriyle bir çift fare sanki kasabaya inermişçesine dolanıyorlardı. Arkadan elindeki ağla farelerin peşine düşmüş babası, onun arkasından da Edward Amca geliyordu.

İşleri çok zordu. Farelerden biri doğruca çalılıklara koşturdu, diğeri özgürlükten sarhoş vaziyette hoplaya zıplaya arka çimenliğe seğirtti. "Amfibi!" diye bağırdı William. "Amfibiye bulun! Fareleri siktir edin!"

Velma Peach tekrar çılgılık attı ve eliyle boğazını tutarak Hudson'un ön tamponuna yöneldi. Bir kapı sesi duyuldu. Bayan Pembly yavaşlayarak Jim'e bir bakış attı ve başka giyimli kuşamlı dehşet görüntüleriyle karşılaşacağı beklentisiyle tiksinti dolu gözlerle bakan Velma Peach'in titreyen haline tutulup kaldı.

William, çalılıklara sıvışan farenin peşinden sokaktan aşağı

koşturdu. Elindeki ağı bir tür kaldırım ölçme aleti gibi kullanarak Bayan Pembly'nin önünden geçti, ardından gerisin geri döndü ve muhtemelen nefretlik ve tehlikeli komşularının amfibinin peşine düşmesini önlemek için bir kez daha arka bahçeye döndü. Sonuçta farelerin bini bir paraydı. Ama iyi bir amfibi bulmak her zaman mümkün değildi... Edward'ın gürlmesiyle William koşmaya hazırlandı. Jim peşine takıldı. Velma Peach Hudson'a atladı ve kapısını kapadı.

"İşte oradalar!" diye haykırdı Edward, Kilroy gibi kendini çitin üzerine çekip Pembly'lerin bahçesine atlarken. Amfibi, biri yırtık pırtık bir palto giymiş peşindeki iki fareyle birlikte sürünerek geçti. Hepsı koklaşarak ilerliyordu ve Edward'ın bağırmasıyla irkilerek onlara doğru koşturan Pembly köpeğinden habersizlerdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı William, doğabilecek trajediden Edward'dan daha fazla korkarak. Elindeki işe yaramaz ağı köpeğe doğru fırlattı ancak ağ köpeği geçerek evin duvarına doğru gidince küfrü bastı. "Onları yakalayacağım," dedi Jim, bütün o şeylerin tehlikeli olacak şekilde sınıra doğru süründüklerini fark ederek. William ise mahlûkatın güvenliğinden ve uygarlık teorisinin geleceğinden duyduğu endişe içinde boğularak, kafası karışık köpeği bir kenara itip ondan önce çitin tepesine fırladı ve kıymetli amfibiyi yakaladı.

Bayan Pembly anlaşılmasa bir sebeple elinde bir düdüklü tencere tutarak arka kapıdan çıktı ve tehditkâr bakışlarla William'a yöneldi. William bu bakışların kuşkusuz hayvanlara yönelik olduğunu düşünerek yere düşmüş ağını alıp doğrultarak onu uyardı. Bayan Pembly, diz boyundaki uzun çimler arasında sürünerek ilerleyen pütürlü ucube amfibiyi görünce taş kesildi. Elindeki düdüklü tencereyi düşürdü, çığlık attı ve arka kapıya koşturarak kendini mutfığa attı. Asma kilit ve sürgü sesleri duyuldu.

William, şaşkın amfibiyi kucağına aldı, Edward'a uzattı ve çite tırmanmaya çalıştı. Birden güçsüz düşmüştü. Ağrılar içindeydi. Çite tırmanmak için yeterli gücü yoktu. Bu yüzden ağı arka-

sında bırakarak kapıya yöneldi. Giderek yaklaşacak sirenlerin kaçınılmaz sesini, beyaz minibüsün gelişini beklemeye koyuldu. Babasına, Bayan Pembly'ye ve kendisine karşı sıkıntı ve öfkeyle doldu. Babası sanki gideceği yeri olmayan bir adam gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

William arka bahçeye daldı, durdu, boş boş etrafına baktı, çimlere uzandı ve ahşap çerçevesi bir mazgalı kaldırıp tesisat kanalına girerek evin altına kıvrıldı. Amfibiye hâlâ sıkı sıkı kavrayan Edward ona gereksiz yere söylendi. William'ın ayakları evin altından bir an Doğu'nun Sefil Cadısı'nın⁹⁹ ayakları gibi göründü. Sonra sirenlerin uzaktan gelen sesi rüzgâr eşliğinde onlara ulaştığında ayaklar da birdenbire kayboluverdi.

Evin altındaki ince kum tabakası soğuktu. Orada neredeyse elli yıldır el değmeden duruyordu. Akşam serinliğinde büyük kuşların kanatlarından çıkan kızılca kıyamet seslerden zerre haberdar değildi. Tarihin gidişatından, uygarlık teorisinden, insan acılarından azadeydi. William yan döndü, kulağı toza bulanmış avcunun içine gömüldü. Elinin içinden duyabildiği kadarıyla yeryüzünde bir koşturmaya başlamıştı. Yerlilerin bufalo sürülerinin gürültüsünü duyabilmek için kulaklarını yere dayamalarını düşündü ve kendi açısından da kırk yıl önce bilinmeyen egzotik diyarlara doğru hızla yol alan uzaklardaki bir trenin güm-bürtüsünü duyabileceğini düşünerek tren raylarının sıcak çeliğine kulak dayadığı zamanı hatırladı.

Şimdi altında derinlerde belli belirsiz bir telaşın seslerini duyar gibiydi. Kocaman bir şelalenin sesi yeraltı bölmelerinden geçerek geliyordu ya da kazıcı Leviathan'ın dönen alt çenesi aşağıda bir yerlerde Yeryüzünün millerce derinliğindeki kabuğunda taşları eziyordu.

William'ın uykusu geldi. Uzun bir gün olmuştu, uygarlık teorisine esin kaynağı olacak bir gün. William, parçaların ve bölümlerin bir araya geldiklerinde kendi toplamlarından fazlasını

oluşturdukları felsefeye büyük bir bağlılığı vardı. Fare için palto, amfibi için yelek, köstebek için pantolon. Bilim adım adım daha parlak günlere doğru ilerleyecek, ıllelliğe ve zalımlığe bir son verecekti. Ama neden onun ortaya çıkarmaya çalıştığı tez-gâhlar, maskelerini düşürmeye çalıştığı kötü adamlar, gerçeğın parçaları birer birer açığa çıktıkça daha da karmaşık hale geli-yorlardı? Gerçeğı öğrenmek olayları birbirinden ayırt etmek de-mekti. Bilgi bir çimento, kaosa karşı bir duvar değildi. Bin fark-lı yöne doğru ilerleyen, en sarsılmaz inançlarımızı parçalara ayır-ma potansiyelini taşıyan sonsuz sayıdaki çatlaaktı. Bunu anlama-sı mümkün değildi. Onun için fazla derin bir konuydu. "Bunu anlayabileceğini düşünüyorsan," dedi yüksek sesle, "cidden ko-lay gelsin."

"Neyi anlamaktan söz ediyorsun?" diye sordu kulağının birkaç santim ötesinden gelen bir ses. Paçasından biri çekirtiyordu. "Gel o zaman." William bir gözünü açtı ve kambur bir gölge-den başka bir şey göremedi. Aşağıdaki bir yerlerden ona işken-ce etmek için gelmiş bir gölge. Hava iyiden iyiye karadı ve so-ğudu. William'ın sağ ayağı uyuşmuştu. "Burada akıllı bir deli-kanlı var," dedi gölge, onu canlandırmak amacıyla. William tekrar uykuya teslim oldu.

Tozların içinden bir yılan misali kayıp giderken yarı bilinçliy-di. Kayma işi bir yaşam boyu süren harika bir rüyanın, mırıl-da-nan seslerle, çarpan kapılarla, dünyanın tüm entrikalarından azade bir rüyanın parçasına dönüştü.

Edward allak bullak olmuştu. Bir şekilde kendi işlerini düşü-nerek, farelerle oynasarak, tropikal balıklarla meşgul olarak, Ar-zın merkezine seyahat fikrini savunup üzerine bir pipo tıttır-mek için Newton Topluluğu toplantılarına katılmayı hayal ede-rek eksiksiz bir masumiyet edasıyla dolanmaktaydı. Ve olayların gidişatında bir yerlerde tam olarak ne zaman aklının karman çorman olduğunu söyleyebilecek halde değildi. İşler bu şekilde

gelişti işte, diye düşündü. Hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildi. William haklıydı.

Ve zavallı William. Yine uçup gitmişti. Her şey öyle sarpa sarmıştı ki. Planlara bir son vermek için artık çok geçti. Bu çok fazla sorun yaratırdı ama William'ı da işin dışında tutacaktı. Her şey birdenbire hız kazanmıştı. Sadece günler önce anlaşılan ve o zamana değin saklı kalan tezgâhlar hızla açığa çıkıyordu. Fazla masum görünen, geçerken ona gülümseyen ya da gülümsemeyen veya tuhaf güneş gözlükleri takan yabancılara şüpheyle yaklaşmaya başlamıştı. İki gün önce bir kadın, kafasının üzerinde bir karton kutuyla, bir düzine şeker çubuğunun sığabileceği bir Butterfingers şekerlemesi kutusuyla yanından geçtiğinde Edward, Long Beach Bulvarı üzerinden Acres of Books'a doğru gidiyordu. Kadının darmadağın saçlarını kapatan gülünç kasketi küçük bir lastik tutmaktaydı. Yani onu öylesine takmamıştı. Rüzgârla savrulurken yanından geçerken bu kasketten hoşlanmış ve almıştı. Üzerinde çalışmıştı. Çevresinde ufak delikler açmış, otuz santim uzunluğunda bir lastik bulmuş ve lastiğin kopuk uçlarını deliklerden geçirerek birbirine bitiştirmişti. Edward ansızın anlaşılmaz bir edayla şüpheye kapıldı. Ama bir anda kadının mı yoksa kendisinin mi daha kaçık olduğunu düşünmeye başladı. Kendi kendine bir kaçığın kendi kaçıklığını anlamayacağını, sınırı çoktan geçmiş olduğunu bilemeyeceğini düşünerek rahatladı. Kaçık bir gün uyanır ve çoktan kafayı sıyırmıştır. Sınırdan diğer dünyaya geçmiştir. Kafasının üzerine bir kutu geçirir ve bir tuhaflık yokmuş gibi şehre iner.

Peki ama hangi aptalca sebepten, diye düşündü Edward, bir karton kutuya takmıştı kafayı? Neden bir jant kapağına değil? Neden gösterişli bir ayakkabıya değil? Ve yine merak etmeye başladı, şüphelerden şüphelere akarak, hangisi daha kaçıktı: Masum bir tasarımla kafasına bir karton kutu geçirerek şehre inen deli mi yoksa kendisi gibi tuhaf şüpheler uydurmaya başlamış, bu şüphelerin tuhaflığını anlayan ve yine de bunlardan kurtula-

mayan bir adam mı? Bu onun için fazlaydı. Durumu kabullendi. Delilik hakkında endişelenmek yersizdi. Bu, kader gibi bir şeydi ve istediği anda seni alıp götürürdü. Akıl sağlığı, seni bir gün saçlarındaki otları temizler ve kasket yerine kafana şekerleme kuları takar halde bırakarak un ufak olabilecek bir kabuktu.

Edward, bahçe işlerine merak saldığını söyleyerek Yamoto'yu kovmuştu. Hemen ardından Teeslink adında Hollandalı yeni bir bahçıvan tutmuştu. Bu yeni bahçıvan ön bahçedeki yaprakları mahvetmiş, her bir çalılık bir çift damarlı sürgüne dönüştürülmeye dek de durmamıştı. Edward, Teeslink kendi işini görürken Yamoto'nun Pembly çimenliğini kırkmak için çıkagelmesinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü, William'ın doğaüstü bir şekilde bacadan ya da açık bir rögar deliğinden gelip Teeslink'i de Hilario Frosticos'la işbirliği yapan bir tehdit unsuru olarak görmesinden çekiniyordu. Tehditlerin canı cehennemeydi. Edward tüm bu işlerden elini eteğini çekmek için can atardı. Ama bunu yapamayacağını adı gibi biliyordu.

Profesör Latzarel çıkageldi. Kaldırım kenarına öyle bir yanaştı ki, Land Rover resmen titredi ve kendine geldi. Profesörde bir şeyler vardı. İnanılmaz bir keşif falan yapılmıştı. Gazeteler bu keşifle dolu olmalıydı. Görünüşe göre deniz adamları dört bir yandan kır çiçekleri, kum pireleri gibi bitmeye başlamıştı.

"Deniz adamları!" diye cırladı Edward, önceden duyduğu tüm kuşku­ları bir kenara bırakarak. "Kaç tane varmış?"

Latzarel sakinleşti. "Henüz belli değil. En az iki."

"Yapma ya," dedi Edward.

"Ama iki tanesi bile bir orduya bedel olabilir. Üstelik dünyanın iki ayrı yakasında bulunmuşlar. Şunu dinle. Yarım saat önce telefonda Lassen'den öğrendiğim kadarıyla solungaçlı bir adam Madagaskar sahilinde kıyıya vurmuş halde bulunmuş. Bulunmadan önce bir hafta kadar kumsalda kalmış. Deniz kuşları falan biraz yemişler ama yine de hayli belirginmiş. Şu anda doğuya Los Angeles'a götürülüyor."

Edward kaşlarını çattı.

"Biliyorum. Benim de tepkim tam olarak böyleydi. Neden Los Angeles? Bunun Oscar Pallcheck'le bir ilgisi olmalı. Bu yüzden kasabaya indim ve *Times*'ta neler bulabileceğime baktım." Latzarel bir gazete çıkardı ve açtı. Ön sayfanın alt köşesinde "Catalina Deniz Adamı" başlıklı bir haber vardı. Catalina Adası'nda yürüyüşe çıkmış insanlar tarafından hayli çürümüş halde bulunmuş başka bir sözde solungaçlı insandan bahseden kısa haberde inceden inceye alaycı bir dil kullanılmıştı. "İşte bu!" Latzarel gazeteyi koltuğa fırlattı.

"İkimiz de o yaratığın nereden geldiğini biliyoruz," diye devam etti. "Palos Verdes'teki havuzdan, tam olarak oradan. Sonradan akıntıya kapılıp Catalina'ya sürüklenmiş olmalı. Ya bu şekilde oldu ya da oradaki deniz yatağı tünellerle kaplı. Bundan adım gibi eminim."

Telefon çaldı. Arayan Ashbless'ti. Evet, gazeteyi okumuşlardı. İşler hızla ilerliyordu. Onları yarım saat içinde görecekti. Edward nedeni belirsiz bir rahatsızlık hissiyle kapadı. Yamoto'yu neden kovduysa Ashbless'ten de aynı şekilde şüpheleniyordu. Bunlar hep William'ın başının altından çıkmıştı. Profesör Latzarel ise heyecanlıydı. Gelecek her türlü yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Cebinden bir ajanda çıkardı ve günleri tiklemeye başladı. "Jim'in okula dönmesine ne kadar var?"

"Bir hafta kadar," dedi Edward. "Ocak'ın ikisinde."

"İyi. Bu akşam hazırlanınız. Squires'i ara. Onun teknesine ihtiyacımız olacak."

"Ona nereye gittiğimizi söyleyeyim?" diye sordu Edward.

"Catalina Adası! Burada bir şeylere iyice yaklaştığımıza dair en ufak şüphem kalmadı. Bütün parçalar yerine oturuyor. Hedefimize tahmin ettiğinden de yakınız. İşler kızışıyor ve biz gevşek gevşek otururken Pinion'un da oraya gitmeyeceğini sanıyorsan feci aldanıyorsun demektir. Onun bir adım önünde olmalıyız."

O ikinci vakti Jim geldiğinde ön verandanın kamp malzemeleri, haritalar, ceketler, kamera ekipmanları, konserveler ve yeşil mataralarla tepeleme dolu olduğunu gördü. Geceyi dalgalar üzerinde salınan *Gerhardi*'de geçirdiler. Hava inanılmaz soğuktu. Profesör Latzarel'le William Ashbless bir çift kaz kadar zinde bir halde akşamın büyük kısmını güvertede rüzgâra karşı konuşarak ve sigara tüttürerek, eski seyahatleri ve seferleri anarak geçirdiler. Bir adam, dedi Latzarel, kutuplara gitmeden önce gerçek anlamda üşüdüğünü söyleyemez. Jim kutupların yakınına dahi gitmediğine yemin etti. *Gerhardi*'nin güvertesi onun için fazla soğuktu ve canlı görünmeye çalıştığı bir yarım saatin ardından pes etti. Daha fazla ne kadar üşünebilirdi ki? Parmakları buz kesmişti ve uzun kasketi rüzgârdan kaynaklanan baş ağrısını kesmeye yaramıyordu. Bu nedenle gecenin çoğunu kabinde okuyarak ve aklına getirmedeği sürece deniz tutulmasına yakalanmayacağını bilerek geçirdi. Geceyarısına doğru güverteye tekrar çıkmaya karar verdi. Yoğun, çiseli ve ağır bir gri sis bulutu köktü. Ashbless'le Latzarel kış tarafta konuşuyorlardı ama sis, seslerinin ulaşmasını önliyordu ve ona doğru eserek gelen bu sesler Jim'e sanki başka bir evrenden ya da başka bir boyuttanmış - sanki kendisini Fu Manchu'nun mantarlarından birini yemiş ve kapalı bir gerçeklik kutusuna girmiş gibi hissediyordu- gibi geliyordu. Ellerini kullanarak sisi yolundan çekebileceğini, belki de onun içerisinden yüzebileceğini düşündü. Akıllı bir kez çalışmaya başladığında bütün olasılıklar beynine üşüşürdü ve her an uçan bir dev balığın şişe gözlü yüzünün alaca bulaca ve ıslak bir halde önünde belirerek denize kavuşmak için bir kapı aradığı gibi acayip fikirlere kapılabilirdi.

Jim, hava ansızın kararmış da o karanlığın içinde bir şeyler yakalamak istermişçesine gözlerini kısıtı. Ama elbette görececek bir şey yoktu. *Gerhardi*'yi Catalina Adası'dan ayıran hiçbir şey yoktu. Sadece durgun ve kaygan deniz sis perdesinin altında uzanıyordu. Birden adanın iskele tarafından olduğu kadar sancak ta-

rafından da görülebileceğini sandı. Hiçliğe doğru da bakıyor olabilirdi ya da açık denize doğru. Ama her şey aynıydı. Etrafındaki gece, soluk gri bir geçilmez duvardı.

Bir rüzgâr sesi işitildi ve fırıldak gibi dönen sis hızla yok oldu. Bir geceyarısı hava koridoru; yarısına kadar suya gömülü halde orada denizin ortasında kalakalmış tuhaf, belli belirsiz bir geminin hayaletimsi gölgesini ortaya çıkaracak şekilde bir anlığına inanılmaz bir berraklık yarattı. Eski ve kuyruklu beyaz bir denizaltı, Atlantis'ten gelen bir denizaltı sanki sisin içinde kaybolmuş gibiydi. Okyanustan bir sis girdabı yükselince bir anda denizaltı ortadan yok oldu. Jim, tuhaf geminin öylece daldığını ya da denizin onu içine çektiğini söyleyemezdi ama bir an sonra sis tekrardan kısa süreliğine açıldığında denizaltısının yerinde yeller esiyordu ve ortada karanlık, dalgalı okyanus yüzeyinden başka bir şey yoktu.

Jim olayı anlatırken Latzarel rahatsız oldu. Ashbless olayı hayal gücüne bağladı. Sis ve sessizlik, dedi, bir insanın aklını esir alabilirdi. Sis esnasında şöyle halüsinasyonlar görmek oldukça yaygındı: Hayalet gemiler, deniz adamları, akıl dışı deniz yaratıkları, suda gidip gelen karanlık kelpeler arasında yüzler. Bunların hepsi sisin işiydi. Onlara güvertede katılan Edward paltosunun yakasını kaldırdı ve piposunu yaktı. Deniz yaratıkları ve hayalet gemilerin, bile isteye sis esnasında ortaya çıkması, sisin bir görünmezlik pelerini ya da onların dünyasının bizimkine sızan ve içinde gece silüetleri ve sis yaratıkları taşıyan atmosferi olması da, dedi, aynı oranda doğru olabilir.

Jim, gördüğü şeyden emin olduğunu söyledi. Bir hayalet olup olmadığını söyleyemese de, orada olduğunda ısrarcıydı. Bir an, babasının yanlarında olması halinde bu olaya akılcı bir açıklama getirebileceğini düşündü. Ardından sadece babasının her alelade olayı şişirmesinden değil aynı zamanda o şişirmelerin Jim'e de akılcı gibi gelmeye başlamasından dolayı da bu düşünceden bir anda uzaklaştı. Sisli okyanusa baktı, bir şeyler aradı ama ne

aradığını bilmiyordu: Hayalet denizaltının yeniden belirmesi ya da gri okyanus yüzeyinin hemen altında dolanıp duran ölü denizcilerin otlara bulanmış iskeletlerinin hayalet kabilinden yüzerek geçmesi.

Latzarel içeri gireceğini söyledi. Edward aynısını yapmaya karar verdi. Jim de birdenbire Fu Manchu'nun uyduruk ve olasılık dışı hikâyelerini dalgalar üzerinden onlara doğru sürüklenme ihtimali olan -kim bilebilir ki?- şeylere tercih ederek onları takip etti. Bunların ötesinde, Roycroft Squires'in acayip kahvesinin mutfak havalandırmasından süzülerek gelen küflü kokusunu alabiliyordu. Bu koku, iç karartıcı siste yaşayan hayaletlerin panzehiri gibiydi. William Ashbless güvertede kalarak atmosfere yakın olmayı tercih etti. Kafasına uzun bir bere geçirdi, paltosundan kalem kâğıt çıkardı ve "tetikte olacağım," dedi. Kırk beş dakika kadar sonra Jim uykuya dalmak üzereyken Edward Amca ile Profesör Latzarel'in fısıldayarak konuştukları duyuldu. Denizaltı, Pinion ve deniz adamları sözcükleri kulağına kadar gelmişti ama Jim uykuya yenik düştü ve konuşmada geçen sözcükler bir rüyanın kasvetli figürlerine dönüştüler.

Uyandığında güneş doğmuştu. Sisten arta kalanlar ufuk çizgisinde gün ışığını engelliyordu. Kayalık ve yeşil Catalina Adası denizin içinden fışkırmış haliyle onlara fazlasıyla yakındı ve Jim onun gece boyunca mı orada olduğunu yoksa güneşle birlikte mi yükseldiğini merak etti. Ashbless geceyi güvertede şiiirlerle cembelleşerek geçirmiş ve hayalet denizaltı falan göremeden şafaktan önce uyuyakalmıştı. Belki biraz da Jim'in içindeki kötücül şüpheleri dindirmek adına olanları tiye aldı. Kahvaltıdan sonra yanlarına su kapları ve yemek kutuları alarak kıyıya kürek çektiler. Kıyıda onları karşılayanlar sadece bir avuç şaşkın keçiydi. Roycroft Squires öğleden sonra el sallayarak motorunu çalıştırdı ve dört gün içinde döneceğini söyleyerek uzaktaki anakaraya doğru uzaklaştı.

Böylece serüvenciler kayalık adanın çalılıklarla kaplı batı kı-

yısında baş başa kaldılar ve Jim ne bulmaları gerektiği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi.

Profesör Latzarel ise kendinden tamamen emindi. Kamp kurulduktan bir saat sonra ucuna ağırlık taktığı halatını sözde derin havuzlara bırakmak üzere tekneyle açılmıştı. Suni kauçuk bir dalgıç kıyafeti içindeki sıska bir fok balığını andıran Edward Amca ise şnorkelle soğuk sulara daldı, güneş lekeli kelp ormanları içerisinde derinliklere göz attı fakat yarım saat kadar sonra öyle şiddetli bir baş ağrısına tutuldu ki kendini kıyıya atarak çadırında uykuya daldı ve böylece dipsiz derinliklerde hiçbir şey bulamadan dönmüş oldu.

Latzarel denizin daha derin yerlerine doğru yüz metre kadar kürek çekti, halatı çıkardı, denize attı, yeniden sudan çıkardı ve dalgayla birlikte ufak bir burnun öte yanına geçerek gözden kayboldu.

Jim bodur meşelerin kalın gövdelerini ve iğne gibi batan armut ağaçlarını aşarak ve diz boyundaki çalılıkları iki kenara ayırarak kampın arkasındaki dik yamaca tırmandı. Kırık adaçayı yapraklarının kokusu etrafındaki durgun ve ılık havayla yayılıyordu. 'Orada sık bir çalılığın arasında bir göbekli domuz kovaladı. Hayvan korku içinde homurdanarak sıska küçük ayakları üzerinde soluk soluğa kaçtı. Zirveye ulaşp da öte yanda siyah saçlı bir kadının domuzlara yem attığı bir çiftlik görmeyi pek ummuyordu. Böyle bir beklentim olsaydı, dedi kendi kendine, sırf meraktan dahi o yöne gider ve kadının cazibesine dayanıp dayanamayacağımı görürdüm. Bir süre sonra zirveye ulaştı. Güneş batıdan denize doğru yaklaşıyordu. Aşağıda bir ova uzanıyordu fakat orada çiftlik falan yoktu. Sadece bir avuç keçi onun yaklaşmasından da korkarak kayalıklara doğru hoplaya zıplaya uzaklaştı. Zirveden yürümeye devam etti, denize paralel yürüdü ve en sonunda kendini Japon adalarından ayıran binlerce mil uzunluğundaki Pasifik Okyanusu'na yukarıdan bakan bir uçurumun kenarında buldu. Birkaç yüz metre aşağıda teknesiyle

geri dönmeye çabalayan Profesör Latzareli görebiliyordu. Profesör, iki saat önce onu burnun öte tarafına sürükleyen akıntıdan uzak durmak için olabildiğince kıyıda kalmaya çalışıyordu. Jim uçurumda oturmaya ve güneşin batışını izlemeye karar verdi. Geride kalan yarım saatlik alacakaranlık süresinde geldiği bir ya da iki millik yolu dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu. Ne var ki, okyanus üzerinden yaklaşmakta olan bir sis bulutu aklını çeldi ve gün batımını izlemekten vazgeçti.

Hızını koruması halinde kampa kendisinden önce varacak Latzareli son bir bakış attı. Kıyı çizgisindeki su berrak ve yeşildi. Kayalar, kelp yatakları ve sığıklar ise bir suluboya resim kadar netti. Denizin dalgalı yüzeyi o mutlak netliği biraz gölgeleyen fırça darbelerini andırıyordu. Latzareli'nin ufak kayığının hemen altında etraftaki mavi yeşil suyla tam bir zıtlık oluşturan bir siyah su yaması var gibi görünüyordu. Başta bunun bir mercan kayası ya da yoğun bir kelp ormanı olduğunu düşündü ama öyle yoğun bir gece rengi vardı ki orada derin bir çukurun olmasından şüphelendi. Profesörün belki de adaya dönüş yolunda onu fark etmiş olabileceğini sandı. Yerden bir taş aldı ve uçuruma doğru fırlattı. Taş tepeliğin kenarındaki çalılar arasında kaybolarak adanın içine düşmüş gibi oldu. Uçurumun kenarı göründüğünden daha dikti. Başka bir taş daha aldı ve fırlatmak için kolunu arkaya atarken taşın oldukça garip bir görüntüsü olduğunu fark etti. Sanki üzerine bir resim çizilmiş gibiydi. Bu düşünceye yoğunlaşmadan taşı fırlattı ve taş denize doğru bir yay çizerek otlar arasında sessiz sedasız kaybolmadan önce uçurumun yüz metre aşağısına kadar uçtu. Etrafta buna benzer düzinelerce taş vardı. Uçurum bunlardan oluşuyor gibiydi. Sanki masalsı bir dev taş ustası burayı taş külçeleri kullanarak inşa etmişti ve her bir taşta bir tür prehistorik balık mezarlığı misali karanlık bir fosil izi vardı.

Jim bu taşları ceplerine doldurmaya başladı. Daha iyisini buldukça, cebindeki kötü olan bir taşı fırlatıp atıyordu. İç içe geç-

miş mesquite dallarına tutunarak, deniz yumuşakçaları ve helezonlarının koni şeklindeki evleri olan fosilleşmiş deniz kabuklarını ufalayarak uçurumun kenarındaki bir çatlaktan aşağı inmeye başladı. O sırada adanın bütün bu tarafının denize yarı gömülmüş dev güneşin turuncu rengine boyandığını fark etti. Aynı esnada ortasında nuh nebiden kalma bir yaratık olan kusursuz bir trilobit fosili bulunan bir taş parçası gözüne çarptı. Ceplerindeki balıkları boşalttı ve trilobiti cebine sokuşturarak zirveye doğru sanki bir cep dolusu yumurta taşıyormuş gibi tırmandı. Hava kararmaya yüz tuttuğunda tepeye varmıştı. Denizde ne kadar görünen Profesör Latzarel'in burun civarında kürek çektiğini görebiliyordu.

Jim kamp ateşinin parıltısına ulaştığında hava kararmıştı. Edward Amca onu aramak için ha çıktı ha çıkacaktı. Akşam yemeği hazırды. Edward'ın başı hâlâ ölesiye ağrıyordu. Latzarel tek bir şey bile keşfetmemişti ve ilk sis bulutları denizin üzerine çoktan çökmüştü. Meşe ağaçlarının dalları yerden üç beş metre yukarıya çökmüş sisin içinde neredeyse kaybolmuş bir halde hayalet dallara dönüşmüşlerdi.

Jim cebinden trilobiti çıkararak Edward Amca'nın tepkisine gülümsedi. Belli ki baş ağrısından eser kalmamıştı. Profesör Latzarel daha da şaşkıındı ve Jim ona kendisinin bir buçuk saat kadar önce kürek çektiği havuzun hemen üzerindeki fosille dolu kayalıktan söz ettiğinde şaşkın bilim adamı yukarıya derhal çıkmaya yeltendi. Bir ölçüm yapmalıydı, dedi. Ama sonuçta özellikle de William Ashbless'in ıstakoz kuyruklarını dumanı tüten büyük bir demir tavadaki çorbanın içine attığını görünce sabahı beklemenin daha iyi olacağına kanaat getirdi. Jim'in gördüğü deniz çukur doğruysa eğer, dedi, ertesi gün öğleden sonra kampı adanın kıyısına taşıyabilirlerdi.

Sis, bir önceki akşam açık denizde olduğu kadar yoğun değildi. Kampın ardındaki meşe ağaçlarını örtüyor, sonra onların içinde kayboluyor ve belki de gri pus ve gölgeler içinde solup gitmiş

mutlak netlikteki iç içe geçmiş bir dallar bütününe arkasında bırakarak pamuksu parçalar halinde geçip gidiyordu. Bir süre sonra her şey siste kaybolacak ve kamp ateşiyle çevresindeki kâşifler topluluğuna gri denizin ortasında bir ada kalacaktı.

Bölük pörçük sisin etkisi daha yoğun ve her şeyi perdeleyen bir sisten daha fazlaydı zira bir grilik duvarının ardında beliren hayali sis yaratıklarının yerine bu defa tuhaf ve anlaşılmaz gece şekilleri ortaya çıkıyordu: Tam kaçmak üzereyken taş kesilmiş koşan bir hayvana benzer ileri doğru atılmış çıkıntılı bir granit kaya ya da harikalar diyarındaki bir meydana yerleştirilmiş boyalı bir pano misali iki boyutlu bir yeşil yapraklı duvar.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. William Ashbless dahi susupustu. Öte yandan huzursuz görünüyordu ve viskiyle dolu gümmüş bir kaptan ufak yudumlar alıp havanın açıldığı anlarda belki de bir şeyler belirmesini umarak ayağa kalkıyor ve denize bakıyordu. Yolculuğun amacı herkes için aynıydı: Özellikle canlı bir deniz adamı bulmak. Bu, olmayacak bir hayalin peşinden koşmak gibiydi ama Latzarel çok da belirgin olmayan bir sebepten Arzın merkezi gizeminin çözülme üzere olduğunu hissediyordu. Bu artık bir an meselesiydi. Bütün hayatını zamanı geldiğinde hazırlıksız yakalanmak için bu şeyin peşinde koşarak geçirmemişti. O anın neden bu kadar yakın olduğunu açıklayamazdı fakat bütün ipuçları bu yöneydi. Havada bir şeylerin kokusu vardı. Okyanusun çakıllara vurarak çıkardığı ses ve Santa Barbara Kanalı'nda bir yerlerden gelen uzak bir sis düdüğüne belli belirsiz mırıltısı eşliğinde o puslu ada gecesinin büyüü altında Jim de aynı kesinliği duyumsuyordu. Kendi kendine bu hissini gece büyüünün ürünü olduğunu söylemesi dahi gerçeği değiştirmede. Belki de bunun sebebi bizzat o büyüünün de oldukça gerçek oluşundan emin olmasıydı. Bundan adı gibi emindi.

Birden, o gizemin ötesinde bir sebepten olmasa da, deniz yüzeyindeki eğimin kampın ötesinden yükselen granit ve çalılık dolu tepelerin eğimiyle aynı olup olmadığını merak etti. Biri-

nin, diğzerinin baş aşğı bir yansıması olması mümkündü. Deniz altındaki arazi, üstündeki arazinin karanlık bir muadili; algerin ve denizkestanelerinin ve polip ve midye birikimleriyle, bitki ayrışmalarıyla ve ağaç köklerinin ve makilerin bozulmasıyla ve tozlu, çürük ve fosilleşmiş sayısız soyu tükenmiş canlı kuşaklarıyla geçen kadim yüzyılların altında gizlenmiş bir ters görünüştü. Bunu birilerinin fark etmiş olma ihtimali var mıydı?

Yoğun akşam sisinde dördünün deniz dibinde kelp yaprakları kullanılarak yakılmış cızırdayan bir ateşin etrafında oturmuyor olduklarına kendini ikna etmesi giderek zorlaşıyordu. O anda, kaçık bir Kaptan Nemo ile birlikte ahtapotlar ve denizyıldızları arasında denizaltı bahçelerinde gezinirken kendini bütünüyle evinde hissedeceği kesin olan Giles Peach'i düşündü.

Burnuna deniz yosunu -açıktaki kayalıklara yayılmış kahverengi kelp- kokusu geldi. Diline değen sis çiğ istiridye misali tuzlu ve soğuktı. Neredeyse uyur vaziyette sessiz sakın oturdukça sanki etraflarındaki sis örtüsü kalınlaşıyordu ve bu örtünün üzerinde deniz yaşamının ve okyanus takımının tuhaf yaratıkları salınarak dolaşıyordu: Japon fenerleri kadar boyalı ve parlak bölmeli deniz helezonlarının kâğıt kalınlığındaki kabukları, ufak mor denizkestanelerinin ve dans eden cezayirmenekşelerinin hafif hafif salınan kümeleri, puslu gece göğündeki yıldızlar gibi ıslak alev ışığında göz kırpan ve dalgalarla birlikte etrafa yayılan silisli parlak kum taneleri. Beraberindekilere baktığında onların da deniz hülyalarına daldıklarını, Nod Ülkesine doğru gezintiye çıktıklarını düşündü. Sanki okyanus üzerinden bir ses, acayip insanca ve acı dolu gibi gelen bir mızıldanmaya benzer kısa bir çığlık ve bir şap sesi duymuş gibi oldu.

Sis dağıldı. Jim ayaklandı ve elleri ceplerinde bir şeyler -ne olursa- aranarak kumsala giden tozlu yola girdi. Bir ihtimal bulacağı şeyin ne olduğunu biliyormuşçasına alışıldık bir hisse kapıldı. Bir tutam ay ışığı; solgun ve yansımali ışıktaki renksiz görünen karanlık ve su yosunu dolu dalga havuzlarında oynuyor-

du. Yaprak kımıldamıyordu. Sağ tarafında bir dizi kaya parçası yuvarlandı ve denize döküldü. Solunda kumsal burna doğru kıvrılıyordu ve büyük kısmı siste kaybolmuştu. Suda bir süreliğine oynaşp duran ama sonra sis tarafından yutulan ay ışığından başka görülebilecek bir şey yoktu. Sağda son kaya kütesinin ötesinde bir su sesi duyuldu. Bir anda derinliklerden bir şey fırladı ve tekrar yüzeyin altında kayboldu. Sanki bir yaratık gölgeler üzerinden ona doğru yüzermiş gibi kıyıya doğru bir kabarcık ve girdap silsilesi yaklaştı. Jim ilk anda bağırarak, amcasına seslenmek, herkesi beklenen deniz adamının olası gelişinden haberdar etmek istedi ama bağırırsa tılsımın bozulacağından, geceyi kuşatan büyü balonunun patlayacağından ve yaklaşan masalsi yaratığın görüş alanından kaçacağından bir şekilde korktu.

Sudan bir kafa çıktı, üzerinden damlalar dökülerek bir çeşit yalvaran bakışla ona baktı. Ağzı oynadı, kafası sallandı. Sanki açıklamaya kalkışamadığı çok gizli bir keder taşıyordu. Sudan çıkan Giles Peach'ti.

Jim bağırdı ve bunu yaparken dahi aslında şaşırmadığını biliyordu. Gill'in varlığını başından beri hissetmişti. Sessiz bir işaret vermek için kumsala seğirtti. Bağırıtıyı duyan Giles gitmişti. Kabarmış dalganın altında yitmişti. Sis hafiften açıldı ve kıyıdan uzakta çapa atmış vaziyette duran hayalet denizaltı ay ışığına tutuldu. Arkasında bir hareketlenme oldu, koşan ayakların sesi duyuldu ve üç yol arkadaşı ona doğru koşarlarken sis okyanusu tümüyle örtecek şekilde ansızın kapandı.

Latzarel beline kadar ıslanmış halde sıg sulara zıplıyor, kayadan kayaya atlıyor, deniz adamlarını arıyordu. Jim bir anlığına onun denizden çıkmanın Giles Peach olduğuna inanmadığını sandı. Deniz adamları, demişti Latzarel, solungaçları, perdeli parmaklarıyla -benzerliklerinden yola çıkarak- birbirlerine çok benzerler. Midye kaplı yekpare bir kayalığın yanına gitti, daha yüksek bir görüş açısı yakalama isteğiyle iki avuç zayıf su yosunu kavradı, yosunları bırakarak bağıra bağıra bir havuza doğru

kaydı ve su yüzeyinin altında kayboldu. Paçalarını boş yere dizlerine kadar çekmiş Edward onun ardından atladı ve ikili en sonunda sırsıklam halde hiçbir şey bulamadan kıyıya çıktı.

“Onu gördün mü?” diye sordu Ashbless, şişesinden bir yudum alarak. Latzarel’e de uzattı ama o, soruya yanıt vermeye tenezzül etmeyerek bu ikramı geri çevirdi.

“Onu bulmak zorundayım!” dedi Latzarel, yarım saat sonra nispeten kurumuş ve kahvesini yudumlar halde. Ashbless güldü ve Latzarel’in dalışına dair komik bir şeyler söylemeye yeltendi ama profesörün dik bakışıyla susmak zorunda kaldı.

“Peki ama denizaltının orada ne işi var?” diye sordu Edward, ateşi bir sopa yardımıyla karıştırarak. “Kıyıya o kadar yakın yerde ne arıyor? Bu deniz adamının denizaltıdan çıkıp gelmediğini nereden bilelim? Belki bir tür keşif görevi falandır.”

“Denizaltıları varsa neden deniz adamı getirsinler ki?” diye sordu Ashbless. “Saçma görünüyor.” Edward’a bakarak gülümsedi.

“Giles olduğuna eminim,” diye lafa girdi Jim. “Onu görmüş olmamdan fazlası da var. Sanırım bana ismimle hitap etti.”

Profesör Latzarel başını salladı, biraz abartarak. “Kesin öyle yapmıştır,” dedi. “Ama büyük ihtimalle sıradan bir deniz adamı gibi görünüyor, yani benzer görünüme sahip alelade biri. Bu nasıl bir tesadüftür ki Giles bir şekilde öylece denize dalıp gitmiş -babasının onu oralarda sonuna dek aradığını da biliyoruz- ve bir milyon mil kare okyanusta yüzdükten sonra buraya bizimle aynı hafta sonunda çıkagelsin? Hiç akla yakın değil.”

“Tabi denizaltıyla gelmediyse,” dedi Edward. “Bu işin içinde tesadüfen deniz adamlarıyla karşılaşmaktan fazlası var. Sise kapılıp gidebilirdim ama bu gece havada tuhaf bir şeylerin olduğunu net olarak hissettim, tuhaf...” Sustu ve William’ın bir zamanlar yaptığı gibi Latzarel’in de sözünü tamamlamasını umarak arkadaşına baktı. Ashbless önce atıldı.

“Bir bit yeniği,” dedi.

“Evet, biraz öyle.” Edward piposuna tütün tıktırdı. “Kastet-

tiğim şeyi anladığınızdan emin değilim. Bir an için orada kendimin de su altında olduğuna yemin edebilirdim. Çok acayıptı.”

“Hadi ya,” dedi Latzarel, ateşe bakarak. “Sanırım sana katılıyorum...”

“Bütün bunlar sisle alakalı, beyler,” dedi Ashbless. “Sis insana böyle şeyler yapar, diyorum. Aynen karanlık gibi. Tam anlamıyla karanlık gibi. Görmek zorundayızdır. Tek cümleyle özeti bu. Göremediğimizde karanlığı gulyabanilerle -hayali şeylerle- doldururuz. Çok basit. Orada olabilecek şey bizi gerçekte orada olanın iki misli korkutur. Örneğin bir şair, sizi temin ederim, hayal gücünü dizginler. O hayal gücünün kendisi için çalışmasını istiyorsa bunu yapmak zorundadır. Şiir dizginleri elden bırakma meselesi değil, onları sıkı sıkı kavrama meselesidir. Bu gece olanlar, beyler, kolayca açıklanabilecek -ılık hava ile soğuk okyanus suyu karışımı- bir bilimsel fenomendir. Sis. Suyu havadan çökeltecek denli fazla rutubet. Hayalet gemiler ya da kayıp arkadaşlar yaratabilecek basit bir mesele.” Jim’e babacan bir gülümseme fırlattı. Sanki yaşı ve hayal gücünü henüz kontrol edebilme yetisi olmadığı dikkate alındığında sözü edilen halüsinasyonların tümüyle normal geldiğini anlatmak ister gibiydi.

Jim’de ona karşı bir güvensizlik oluştu. Ona bir anda John Pion’u anımsatan ve Ashbless’in onların üzerine oynadığına, onları ters köşeye yatırdığına dair bir kuşku patlaması, neredeyse bir katiyet hissi yaratan bir güvensizlik. Edward Amca da tatmin olmamıştı. Jim’e göz kırptı ve inceden inceye başını salladı. Profesör Latzarel ise şairin mantığındaki doğruluk payını görmüştü. Şair, rutubet yoğunluğunu hayalet gemilere tercih etmişti. Ve adanın kıyısından onları izleyerek geçen gerçek bir denizaltı fikri, tenindeki kurumuş tuz yüzünden kaşındıran gömleği ve an itibarıyla sis içinde giderek daha da ıslanan saçıyla uğraştığı soğuk bir gecede hâlihazırda gücünü aşan tuhaf bir görevi daha da karmaşık hale getiriyordu. Yarın hayalet gemiler hakkında düşünmek için daha iyi bir gün olabilirdi.

Bölüm 11

Gece daha fazla macera olmadan bitti ve gün ağardı. Sekiz civarında Edward'la Profesör Latzarel kayıkla burnun etrafında dolanıyor, Jim ise yine keşif amacıyla tepelere tırmanıyordu. Ashblëss bütün gece sanat adına uyanık kaldığından kampta uyuyordu.

Kış yağmurları kayalıkları yıkadı, taşları yerlerinden sökerek okyanusa sürükledi ve kayalık alanı gelgit çizgisi üzerinde ufak bir dikey deltaya çevirdi. Taşların sivri uçları havaya doğru çıkıntı yaparak parçalanma ve kayma tehdidi yarattılar ve Paleozoik kafadanbacaklılar ve fosilleşmiş denizlahanalarını tozlu bir yığına dönüştürdüler. Edward tepeliğin ön tarafını binokülerle incelerken Profesör Latzarel çukurun en derin yerlerine ulaşmak amacıyla ucuna kurşun bir top taktığı iple oynamaya başladı.

Edward binokülerle dört bir yana bakınarak denizin üzerine yükselmiş sabah güneşinin fırlattığı uzun gölgelikleri araştırırdı. Ne bulmayı beklediğini söyleyecek durumda değildi. Belki de hiçbir şey. Bu, ona on üç yaşında bir çocukken çölde taş -yakut-

lar, zümrütler falan- aramaya gittiği ve siyahlı grili bir dizi taş arasında el büyüklüğünde bir kuvars kümesi bulunduğu zamanı hatırlattı.

Tepeliğin sırtındaki gölgeliklerde tarih öncesi hayvan kemiklerini andıran şekiller -gözlerini dikmiş etrafa bakan bir triceratops'un ibiği, bir stegosaurus'un köpekbalığı dişli sırtı- görünce keyiflenmeye başladı ama büyük ihtimalle güneşin etrafında toplanmış bir bulut kümesinin karanlık yerleri daha da karartarak, ardından da dakikalar önce açık ve net görülen oluşumları ansızın örtterek yarattığı gölgelerin azizliğine uğruyordu.

Denizin içinde ölçülemez derinliklere inen tepenin pekâlâ bir taraftan yeryüzünün içine giren öte taraftan yıldızlara yükselen bir tür dikey yol olabileceğini düşündü. Bu yol boyunca geçmişe giderek hassas bir Senozoik yıkıntı katmanında gezinebilir ve 300 milyon yıllık eğreltiotu bataklikları ile balık kertenkeleler ve dişli balinalarla dolu puslu Paleozoik denizlerden fışkırmış geniş tahıl ormanlarıyla ve kanatlı sürüngenlerle dolu Mezozoik çağa dalabilirdi. Arzın daha derinlerinde, içi boş çekirdeğe doğru en az bir milyar yıl boyunca denizlerin altındaki derinliklerde gizli bir şekilde jeolojik dönemlerde kaybolup gitmiş kara çamurlar ve tekhücreli bitkilerin ardından böcekler gibi ortalık yerde yüz milyon yıldır amaçsızca koşuşturan algler, trilobitler ve kolsuayaklıların Cambria çağında yitip giden ucube, çenesiz, zırlı yaratıkların ve balıkların çağı geliyordu.

Edward binokülerle bir şey göremediğini fark etti. Duvarlarında bir saat içinde suyun bir iki metre altına batacak lastiksi yosunların asılı olduğu tepelik zeminindeki dalga yorgunu bir mağaraya odaklandı. Aklına hemen Lourdes'teki mağara geldi ve Bakire Meryem'in başında deniz pusundan bir haleyle çıkagelmesini biraz olsun istedi. Ama onun yerine bir ceset -son dalganın kayalıklara getirip bıraktığı soluk yüzlü ve belinden kıvrılmış- gördü. Üç yüz metrelik son halatla oynarken kendinden geçmiş Latzarel'i dirseğiyle dürttü.

“Ne oldu?” diye sordu Latzarel. “Büyüleyici bir şey. Çana ihtiyacımız olacak. Bir şey var...”

Ama Edward onu susturdu, binoküleri uzattı ve mağarayı gösterdi. Latzarel hızlı bir bakış attı, bağırdı ve küreklere asıldı. Bir süre sonra küçük tekne dalgalara bata çıka kayalıkların arasına girmişti. Edward tekneyi dengede tutmak amacıyla ağır yosun saplarına asıldı. Havada tuz aroması ve midye kokusu ile soluk benizli cesetten yayılan ağır bir çürük kokusu vardı. Sanki okyanus suyu deri katmanlarının arasına sızarak bu katmanları birbirinden ayırmış ve cesedi balon gibi şişerek patlayacak hale gelinceye dek kabartmıştı. Edward cesedin öylece çürümüş parçalara ayrışabileceğini düşündü. Bunu bilimsel bir keşif olarak görmüyordu. Çürümüş deniz adamı onun için en fazla bir kılavuz, altında onları barındıran okyanus suyunun Pellucidar’a açılan bir kapı olduğunun göstergesi idi. Profesör Latzarel ise cesedi tekneye taşımakla meşguldü. Cesedin perdeli parmakları ve tırnakları vardı. Başında ve boynundaki etli kısımlar balıklar ve yengeçler tarafından kemirilmiş olsa da solungaç yarıkları hâlâ belirgindi. Ceset tamamen keldi ve başparmak tırnağı büyüklüğünde pulcuklarla kaplıydı. Bu pulcuklar ansızın beliren güneş ışınlarını yakaladı ve bir anlığına ağır çürük kokusuyla taban tabana zıt güzellikte incelikli pastel renklerle parladı.

“Bir el atar mısın şuna?” diye pufladı Latzarel, Edward’ın mesafeli haline gıcık olarak.

“Onu kımıldatma,” dedi Edward, yüzünün üzerine beyhude bir hamle yaparak. “Dağılacak. Bir kar küreğine ihtiyacın olacak.”

“Saçmalama. Bu fazlasıyla sağlam. Öleli daha bir hafta olmamış. Kimilda ve tekneyi kayaların arasından çıkar. Dalga tekneyi kaldırıncı ben de bu adamı oturakların arasına yerleştiririm.”

Bilim adına Edward kumlu bir dalga havuzuna sıçradı. Havuz görüldüğünden bir iki metre daha derindi. Buz gibi deniz suyu göğsünün etrafında dönüyordu. İnceden soluklandı ve kendi

kendine ıslık çaldı.

Latzarel kabarak yaklaşacak bir dalga beklemeye koyuldu. "Şarkı söylemeyi bırak da şu şeyi tut," dedi. "Hadi gidiyoruz!" Kısa bir süre sonra Edward'ın ayakları kayaların etrafında girdap oluşturan bir okyanus akıntısıyla yerden havalandı, tekne alabora oldu ve baş aşağı denize kapaklandı. Edward suyun altına devrildi, dibe vurdu, kendini yukarı çekti ve gözleri sımsıkı kapalı halde teknenin iç kısmına tosladı. Çırpınarak kendini kelp filizlerinin arasına attı, saniyeler içinde her yanına kahverengi yapraklar dolanmış halde ağzından tükürükler saçarak sudan çıktı. Tekne döne döne on metre kadar suya açılmıştı. Latzarel dizlerine kadar ıslanmış halde deniz adamının yanında kayalıklarda çömelmişti. Gözlerinde, Edward'ın dalmak için daha iyi bir zaman bulabileceğini ima eden bakışlar vardı. "Tekneyi tut ihtiyar," dedi, kafasıyla salınarak giden kayığa işaret ederek. "Tek bir dalga daha cesedi kayalıklardan alır götürür. Elimizde ağ olmadan onu sudan çıkarmamız bir mucize olur."

Edward teknenin ardından koşturdu ama tekne ileriye çıkıntı yapmış bir mercan kayalığından seken bir dalganın içine dalarak yeniden uzaklaştı. Edward tekneye tutunarak su üstünde kalmaya çalıştı ve sonunda filikayı yakalayarak geri gelmek için bir başka dalga bekledi. Tekneyi ileri geri sürükleyerek kayalığa getirmeye çalışırken her yanının buz kestiğini fark etti.

"İşte geliyor!" diye bağırdı Latzarel, deniz adamının sırtında tutacak bir yer arayarak.

Edward kayalığa tutundu, tekneyi ileri sürükledi ve okyanus tekrar onu içine alırken nefesini tuttu. Tekne ansızın ellerinden kaydı. Öne yıkıldı, kulaç atmaya çalışarak kendini düzeltti ve başarıdan dolayı gözleri parıldayan Latzarel'in yanındaki kayalığa tırmandı. Tekneye imkânsız sayılacak bir şekilde yatırılmış deniz adamının kafası arkaya düşmüştü, göz çukurları ise manasızca güneşe dönüktü. Ellerinden biri sanki tepeliğe bakmak istermiş gibi Edward'ın binokülerinin üzerindeydi.

“Başardık oğlum,” dedi Latzarel. “Bakalım *Times* bu defa ne yazacak?” Döndü ve tepelere baktı. “Bence dönüş yolun için en iyi rota batımızda kalıyor. Kırk metre kadar aşağıda. Uçurumun orada bir yarık var sanırım. Şu meşe ağacının neredeyse suya değdiği yerde.”

Edward meşe ağacını ve onun üzerinden uzanan kayalık kanyonu rahatça görebiliyordu. Ama başta arkadaşının ne kastettiğini anlamadı. “Ne rotası?” dedi, ayakkabısını çıkarıp içindeki suyu boşaltarak.

“Kampa dönüş için,” dedi Latzarel. “Tekne hepimizi almaz. Ben de sana yürüyerek dönmeni öneriyorum. Hem ada okyanustan daha sıcaktır hem de aynı zamanda kampa varabiliriz.”

Edward itiraz edecek oldu ama Latzarel haklı gibiydi. Ölü bir deniz adamı eşliğinde akıntıya karşı yavaş yavaş kürek çekme fikri hiç çekici gelmedi. Latzarel tekneye atlayıp üzerindeki ceketini yeni mürettebatının ürkütücü suratına örterken Edward da tekneyi elinden geldiğince sabit tuttu. Latzarel sığ havuzların etrafından dolanarak denize doğru küreklere asıldı. “Bir saat içinde görüşürüz!” diye bağırdı, yaptığı işe ara vermeden. Edward batıya yöneldi, kayadan kayaya sıçrayarak meşe ağacının dalları arasında kayboldu ve dik kanyonun kuru yaprakları arasında ilerlemeye başladı.

“Bunu kamp yakınlarında tutamayız,” diye ısrar etti Ashbless, Latzarel’in ganimetine şüpheyle bakarak. “En azından iki gün boyunca olmaz. Squires gelene kadar güneşte ne hale geleceğini bir Tanrı bilir. Şimdilik benim için gayet yeterli görünüyor. Diyorum ki onu bir kamp torbasına tıktırıp gömelim. Sonra yarından sonraki gün onu çıkarıp torba içinde eve götürebiliriz.”

“Torbaya nasıl tıktıracağız?” diye sordu Edward merak içinde. “Lime lime olur.”

Latzarel onayladı. “Kürek çektiğim esnada az daha bir kolunu kaybediyordu. Onu torbaya falan koymayacağım. Bir soğutucu-

ya ihtiyacımız var. Okyanus suyunda bırakmak en akıllıcası olur. Onu kayalara bağlayıp öylece dibe bırakalım ve üstüne de tekne koyalım. Orada kalsın.”

“Buraya bakın!” diye bağırды Ashbless. “Bunu kabul edemem. Onu doksan metre ötedeki diğer koya rüzgâr yardımıyla götüreceğiz. Sizin planınızdaki bir tekne dolusu su ise bu güneşte birkaç saat içinde ısınacaktır. Sürekli doldur boşalt yapmadan onu soğuk tutmanız mümkün değil. Bu iş için bana güvenebilirsiniz.”

“Ama o içindeyken tekneyi nasıl kullanacağız?” diye sordu Edward. “Onu bir şeylere sarıp oraya buraya rahatça taşıyabiliyoruz.”

“Uyku tulumu olabilir,” dedi Jim. “Yeterince battaniyemiz var ve geceleri henüz endişe edecek kadar soğuk olmuyor. Çantayı açıp onu içine yerleştirir ve ağzını sıkı sıkı kapatırız.”

“Pişer orada,” diye karşı çıktı Ashbless. “Eve döndüğümüzde çantadan ne tür bir çamur çıkacağını Tanrı bilir.”

“Bir şey olmaz,” dedi Latzarel. “Tüm o şeyi olduğu gibi çantadan çıkarmaya çalışmadığımız sürece. Bence bu mükemmel bir fikir. Çantanın ağzını iple kapatır ve bütün o şeyi kumsalın aşağısındaki dalga havuzuna bırakırız.”

“İpe dizilmiş alabalıklar gibi,” dedi Ashbless yardımcı olma gayretiyle.

“Kesinlikle.” Latzarel çoktan çadırın yolunu tutmuştu. Jim’in tümüyle açık uyku tulumu hızla boşaltıldı. Tulumu tamamen açtılar, tekneyi taşıdılar ve cesedi tulumu yerleştirdikten sonra tekneyi kumsalda rüzgâra karşı bıraktılar. Gazyağına batırılmış bir mendille nefes alıp veren Profesör Latzarel tulumu kapattı ve ağzını bağladı. Sonra Edward’la birlikte onu sahil çimleri ve ufak kayalara sürte sürte doğudaki ufak koya sürükledi. Profesör Latzarel o şeyi paramparça bir balçığa dönüştüreceği korkusuyla ağız dolusu küfrediyordu. Sonunda ceset havuza güvenle yerleştirildi. Suyu bırakıldıktan sonra artık o kadar da kötü kokmu-

yordu. Düzinelerce ufak dalga havuzu balığı ve opal gözlü levrek merak içinde gölgeliklerden çıkarak mavi naylon torbanın başına üşüştü. Latzarel balıklara şüpheyile baktı.

“Bu gece izlemede kalalım,” dedi.

Edward onayladı ama neyi izleyeceklerini bilmiyordu. Sadece sırası geldiğinde bu işi uzak bir mesafeden yapabileceğini anladı. Zamanı gelince Ashbless izleme işine gönüllü oldu zira geceleri nadiren uyuyordu.

O gece hava açıktı. Tepelerin üzerinden sessiz sedasız geçip giden ufak bir bulut haricinde pek sis yoktu. Devasa bir ay gökyüzünde dolanıyor ve denizin üzerinde gerisin geri iki misli yansıyan gümüşten geniş bir yol oluşturunuyordu. Profesör Latzarel’le Edward Amca deniz adamını götürdükleri koyda ganimetlerini izliyorlardı. Yorgun ve yaşlı görünen Ashbless ateşin başında Jim’in karşısına oturdu ve on dokuzuncu yüzyıl Londra’sından ısrarla Bill ve Noel olarak andığı Wordsworth’le Byron’ın hayatları hakkında anekdotlar, espriler ve önemsiz ayrıntılarla dolu uyduruk hikâyeler anlattı. Konu Jim’i sarmamıştı. Açıkçası ihtiyar şairin masallarını gizemli edebiyat dedikodularıyla süslemeye çalışması sıkıcıydı. Jim, bu şekilde davranarak ne elde ettiğini ya da Ashbless’in yalanlarını birinci şahsın ağzından anlatmakla ne kazanmayı umduğunu bilmiyordu.

Geceyarısı Ashbless ayaklandı, kamp çantasından çıkardığı bir şişeyle matarasını doldurdu ve matarayla şişeyi paltosunun cebine sokuşturdu. Döndü ve sıcak bir battaniyeye sarınmış halde ateşin önünde uyuyakalmak üzere olan Jim’e kısa bir bakış fırlattı. Çantasını açtı, içinden alet edevat çıkarttı ve bunları da uzun paltosuna tıktırdı. Sonra uyku tulumuna iki gömlek, bir pantolonun yanı sıra birkaç kitap ve defter yaprağı doldurdu ve tulumu kıvrarak kullanışsız bir plastik kordonla bağladı. En sonunda Edward’la Profesör Latzarel’den nöbeti devralmaya gitti. Jim yarı şaşkın yarı uykulu halde onun gidişini izledi.

Bir saat sonra ateşin sönmeye yüz tutmasıyla birlikte üşümüş

ve kaskatı kesilmiş bir halde uyandı. Hava açık olduğundan dışarıda kalmaya karar verdi. Ayağa kalktı ve ikinci bir battaniye almak için çadıra yöneldi. Edward Amca'nın uyku tulumunun ayak kısmı büyük kanvas çadırın ağzından dışarı taşmıştı. Profesör Latzarel kendi yatağında horluyordu. Ashbless'in eğreti bir şekilde yere atılmış kamp çantasının görüntüsü Jim'in bir saat önce duyumsadığı şüpheleri yeniden canlandırdı. Görülmediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra çantayı ters-yüz etti. Çanta tamtakırdı.

Jim ceketini çıkardı, bir kazak giydi ve ceketini tekrar üzerine geçirdi. Ashbless'e bir göz atmak için koya doğru giden batı yolunu takip etti. Nöbette kimseyi bulamaması halinde, dedi kendi kendine, hiç şaşırmayacaktı. Ne var ki yanılıyordu. Koya daha varmadan içlerinden ikisi tanıdık gelen sesler duydu. Bir granit kayalığın kenarından gizlenerek yürüdü ve nihayet Ashbless, John Pinion ve Doktor Hilario Frosticos'u gördü.

Haşat olmuş uyku tulumu etraftaki kayalara üç ayrı halatla bağlanmış vaziyette içindeki ucubeyle birlikte hâlâ havuzda salınıyordu. Gece ayışığıyla öyle ısıldı ki karanlık deniz yosunları ve suya batmış kayalar deniz adamının salındığı dalga havuzunun sakin sularında tamamen görünür haldeydi. Kumsalda konuşup duran iki adamın gölgeleri kuma doğru uzamıştı. Denizde salınıp duran şey ise sisli gecede iki kez beliren ufak beyaz denizaltıydı.

"Geçen ay yaptıklarından fazlasını bilmiyorlar," dedi Ashbless, küçümser bir edayla.

"Elbette bilmiyorlar," diye yanıtladı Pinion anında, sanki Ashbless'in söylediği şey kesin bir doğruymuş gibi. "Peki ama ya yaptılarsa? Ya bu havuzları kullanmanın bir yolunu buldularsa ne yapacaksınız? Böyle adamlarla işbirliği mi yapacaksınız?"

Ashbless yanıt vermedi.

"Teklifim hâlâ geçerli," diye devam etti Pinion. "Bir anı yazasına ihtiyacım var, nasıl söylesem, senin ayarında birine. İsteğim

budur. Şuna bak."

Pinion paltosundan bir fener çıkardı ve dört kez ışığı açıp kapatarak denizaltıya sinyal gönderdi. Ashbless matarasını kafaya dikti ve yudumladı. Denizaltı her yanından sular damlar halde uğuldayarak ve birtakım görünmez kaynaklardan ya da belli ki aydan gelen eflatun ve zümrüt yeşili ışınlarla parlayarak göğe doğru dikine yükseldi. Bir zeplin misali, Hasbro'nun Metropolitan'ı gibi havada süzüldü. Jim, önceki gece dalga havuzunda gördüğü kişinin Giles olduğundan artık emindi. Uçan denizaltı, tüm soruları yanıtlamıştı.

Ashbless aracın ayışığı altında hafif hafif dönen pervanesinden gözünü ayırmayarak ağzı açık kalakaldı. "Anti yerçekimi mi?" diye gakladı.

"Bittabi," dedi Pinion. "Çocuk oluncağı. Daha yarısını bile görmedin. Nisan'ın biri itibarıyla içeriye dalmış olacağız. Kazıcı neredeyse bitti. Bu Peach resmen bir dahi. Yapamayacağı tek bir şey bile yok. Daimi hareket, karşı madde, ne dersen de. Açıkçası bunların çoğu hayli basit meseleler. Peki bu üçkağıtçılar neyle oyalanacaklar? Bir çuvala tıktırdıkları cesetle mi? Onunla ne halt edecekler, cennete giden yolun tarifini mi alacaklar?" Pinion kıs kıs güldü. Ashbless sakalını karıştırdı. Suçlu gözlerle -Jim'e öyle gelmişti- arkasındaki kampa doğru baktı. Jim, bu buluşmanın önceden ayarlandığından emindi. Ashbless gitmeye hazırdı. Sabah uyandıklarında onun deniz adamını da alıp gittiğini fark edeceklerdi.

Denizaltı alçaldı, içinden bir ip merdiven sarkıtıldı, merdivenin ucu şairin ayaklarının ucuna değiyordu. Üç adam birer birer ay ışığında parlayarak gemiye bindiler. Merdiven yukarı çekildi ve denizaltı içindeki dönek Ashbless'le birlikte bir kez daha denize daldı. Hızla deniz adamının üzerinden geçti. Tulumun içindeki şey zıpkin yemiş bir balık misali bir iki kez hopladı. Onu kıyıya tutturmuş üç halat titreşerek koptu ve deniz adamı, uyku tulumu ve oradaki her şey baştan ayağa dönerek ve yara-

lanmış yengeçlerin yarattığı bir tufana tutularak havalandı ve kıyıda yüz metre kadar açıkta okyanusa dalıverdi.

Jim, Edward Amca'yla Profesör Latzarel'i uyandırdı ama üçü birlikte koya vardıklarında denizaltı denizde yavaş yavaş ilerlemekteydi ve ardında bir ışık demetinden başka bir şey bırakmamıştı. Birkaç dakikalığına kıyıda kuzeye doğru seyreder gibi oldu ama sonra dalgaların içine daldı ve gözden kayboldu.

"Frosticos mu?" diye sordu Edward Amca harlanmış bir ateşin yanında durarak.

"Evet," dedi Jim. "Oydu. Saçıyla denizaltı aynı renkteydi. Ashbless koya onları karşılamaya gitti. Öyle olmalı. Önceden çantasını boşalttı. Başından beri onlarla haberleşiyordu. Bu yüzden konuyu sürekli geçiştirdi."

"Hain!" diye bağırdı Latzarel, deniz adamını kaybetmekten çok şairin düşman tarafına geçmesine öfkelenerek. Bir yandan da uçan denizaltı meselesini düşünerek sessizliğe gömüldü. "Peach olduğundan emin miyiz?" diye sordu ansızın. "Tanrım! Garajın önünde o gün anlatıp durduğu şu lanet olası burun yıkama tüpünü hatırlıyor musunuz? Onunla ne yapmayı planlıyordu ki? Dalgaları falan mı dizginleyecekti?"

"Bir anti yerçekimi motoru yapacaktı," dedi Jim.

"Anti yerçekimi ha!" Latzarel kafasını iki yana salladı. "Arzın merkezine seyahat ederken anti yerçekiminin ne gibi bir faydası olabilir? Kendilerini ayda bulurlar. Yanılıyorsam düzelt Edward ama anti yerçekimi konusu izafiyet teorisinin söylediği her şeye taban tabana zıt değil mi?"

"Tartışmasız."

Latzarel iç çekti. Edward, Jim'den Hasbro'nun anti yerçekimi egzozu hikâyesini anlatmasını istedi. Jim de, hem dürüstlük adına hem de daha fazla kaçık gözüyle görülmek istemediğinden, Roycroft Squires'in yağmurlu günde çatıların üzerinden geçişini -Squires'in kendisinin de belli ki hatırlamadığı bir olay anlattı.

"Bu işe tamamen yanlış bakıyoruz," dedi Edward. "Giles'in icatlarının bilimsel yöntem ürünleri -tamamen mekanik icatlar- olduğunu sanıyoruz. Ama öyle olmaları mümkün değil. Hepiniz bunu biliyorsunuz. Anti yerçekimi diye bir şey yok. Öte yandan bu gece uçan bir denizaltıya ve bir cesedin havaya yükseleşine tanık olduk. Giles Peach'in şekil olarak yakınlığının toplu halüsinasyona yol açabileceğinden ya da daha ürkütücüsü çevreyi dönüştürebileceğinden eminiz. Ashbless'in Jari Gölü'nde Basil Peach hakkında anlattığı hikâyeyi hatırlayın. O hikâyeye göre bu olanlar imkânsız şeyler. Söylemeye çalıştığım şey, burada o anlatılanlara hiç de uymayan olayların -şimdiye dek anladıklarımızdan daha tuhaf ve tehlikeli ama Pinion'un da kendi amaçları doğrultusunda kullandığı- olduğu. Ve en tuhafı da ne, biliyor musunuz?"

Latzarel ona boş gözlerle baktı ve kafasını iki yana salladı.

"En tuhafı, William'in bunları biliyor olması. En başından beri biliyordu. Ama Tanrı aşkına, şu şarkılı danslı meselenin William'in gidiş gelişleriyle ne alakası var? Oradaki hesap nedir?"

"İçimize sızmak," dedi Latzarel. "Öyle olmalı. William'in kaçışlarını organize et. Bir dolu anlamlı tehdit uydur. Paranoya yarat. Mektuplarını buharla aç. Yemeğine zehir katıldığını söyle. Etrafta dolanması ve acayip yerlerde belirmesi için o Japon bahçıvanı tut. William da böylece birtakım tezgâhlara alet edildiği -hayatının ve sağlığının tehlikede olduğu- korkusunu geliştirsin. Bu yüzden kaçsın, böylece salıverilmemek üzere kapatılacak denli ağır suçlar işlesin. Ve günler sonra onu iyileştirdiklerinde bizden aldığı tüm bilgiden, düşmanla işbirliği yapma isteğinden arınmış olsun. William'in bizimle alakası bu."

Edward kafasını iki yana salladı ve öfkeyle kaşlarını çattı.

Özellikle uçan denizaltılar ve havalanan cesetlerle dolu böyle- sine tuhaf bir gecede ortaya çıkan yeni kumpaslarla aklı çıkan Jim, Latzarel'in açıklamaları sonrası babasının en fazla diğerleri kadar kaçık olduğu umudunu taşımaya başladı. İçten içe bu ka-

çıklığın derecesinin ne olduğunu merak etti. Açıkçası, düşününce, tanıdığı hiç kimsenin bir diğerinden daha kaçık olmadığını biliyordu. Herkes bir tür kaçıklığın peşinden koşar -ya da o kaçıklık tarafından kovalanır- gibiydi. Kendi kendine, bunun ne anlama geldiğini sordu. Ya hepsi sınırı geçmişse? Giles Peach'ten ne kadar etkilenmişlerdi ya da ne oranda Giles Peach'in ürünüydüler? Bu, rahatsız edici bir soruydu. Aslında dünyayı bir arada tutan zayıf iplerin -dalgaların, kutup manyetizmasının, kozmik dansın, tüm o korunmuş düzenin karşıt güçlerinin- bu kadar tuhaflığın gerginliğini kaldırabilecek olması pek mümkün görünmüyordu. Sözde düzen böyle bir temaşa içinde sağlamlığını yitirirdi. Her şey birbirinden ayrılırdı.

"Bence bir problem var," dedi Edward.

"Hadi ya!" diye homurdandı Latzarel.

"Dinle bak. Bu sızma meselesinde haklıysan eğer. Yani William bir şekilde hem hepimizden uyanık -başka nasıl ifade edebilirim?- hem de en kolay erişilebilir çıktıysa, başı kesin belada demektir. Pinion'la Frosticos, Giles'in yardımını alıyorsa eğer artık bize ihtiyaçları yoktur. Bundan böyle biz dalgıç çanıyla oyun oynayan önemsiz rakipleriz. Biz hâlâ dinozor dişi için müzeyle tartışaduralım, Pinion çoktan kazı makinesini hayata geçirmiş olacak. Frosticos'un öyle ajana falan ihtiyacı yok, değil mi? Bahse girerim William bir daha ortaya çıkmayacak. Ya onun başı derttedir ya da ben bir aptalım. Giles Peach jokerdi ve kâğıtlar dağıtılırken Pinion'a geldi. William artık işe yaramaz bir kart.

Latzarel somurttu ve bir sopayı ucunu kızartmak maksadıyla ateşte gezdirdi. Sonra sopayı havaya kaldırarak gecenin ortasında turuncu renkli sekizler çizdi. "Bu işin fazla içindeyiz, diyeceğim bu. Bizim hatamız Queensberry Markizi'ne güvenmek oldu ama bu yüzden şimdi çok fazla risk oluştu. Diyorum ki Giles'i geri alalım. Gerekiyorsa kaçıralım. Pinion onun aklını nasıl çelmiş olabilir? Bütün o yavaşlığıyla..."

"Belli ki onu Arzın merkezine götürmeye söz verdi," dedi Ed-

ward, kulak misafiri olduğu konuşmaları aktaran Jim'e dönerek.

"Onu Arzın merkezine götürmek ha!" diye bağırdı Latzarel. "Giles Peach'in Pinion'a zerre ihtiyacı yok ki. Bence kendi başına oraya gitmek onun için bir çocuk oyuncağı."

"Giles, yanılmıyorsam, kendi icatlarına fazlasıyla güveniyor," dedi Edward, piposunu yakarken. "Pinion'un karmaşık bir makineyi finanse etme gücü olduğunu biliyor. Makinenin çalışacağına, kendi bilim anlayışına sonsuz inancı var. Makineyi tamamladığını biliyor olsaydı, şimdi bütün bu konuşmalar boş laf olurdu."

Latzarel şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. "Ne kadarını tamamladığını düşünüyorsun?"

Edward omuz silkti.

"Tamamlayıp tamamlamadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Jim.

Edward yine omuz silkti. "Bu konu hakkında bir şey anlamadığım sonucuna vardım. Ama yine de William'ın her zaman ısrarla söylediği gibi belaya bulaşmış olduğunu söyleyebilirim. Ve Giles'i geri almamız konusunda da hemfikirim. Bunu çocuk için yapmalıyız. Pinion'la Frosticos üçkâğıtçı tipler ve çocuğu zavallı annesinden kopardılar. Giles'e bir borcumuz var, William'a da."

"Ve Squires de iki gün uzaklıkta," dedi Jim, babasına olan borcunu düşünerek.

Son aşamada beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Squires'e telsiz mesajı göndermek için adayı arşınlamak onun gelişini yeterli ölçüde hızlandırmazdı. Bu yüzden ertesi gün deniz adamı ararmış gibi yaparak ve bir tekne dolusu deniz adamının onları Arzın merkezine çeyrek mil daha yaklaştıracığını düşünerek vakit öldürdüler. Müzeden ya da oşinografi enstitüsünden gelecek bir teşekküre falan ihtiyaçları yoktu. Dalgıç çanıyla bir adım öteye gidemezlerdi. Yeraltı dünyasının varlığı hakkında kesin bilgilere sahip olmanın zerre değeri yoktu. Gelecek Giles Peach'in ellerindeydi. Ashbless, bu kadarını biliyordu.

Bölüm 12

Bir hafta sonra bilimsel çalışmalarla meşgul William'dan bir mektup geldi. Edward'ın pek bir şey anlamadığı birkaç süslü, teorik tartışmanın yanı sıra mektupta bir düzine mekanik aygıt çizimi vardı. Bunların tamamı William'a göre "tümüyle yanlış" olan yerçekimiyle alakalı aygıtlardı. Yerçekiminin tümüyle nasıl yanlış olacağını Edward algılayamadı ama William'ın Arzın içi boş merkezindeki yerçekimini kastediyor olması ihtimali vardı. Yerçekimi, diyordu William, bir dalga meselesiydi. Bir ayçiçeğinin üzerindeki tohum sarmalını andıran spiral dalgalar meselesi. Bunlar beden üzerinde bir girdap etkisi, bir kanaldan boşalan suda oluşan ufak girdaptan farksız bir anaför çekimi yaratıyordu.

Kendi tabiriyle "hayvanatın" duyarlılıklarına olan inancını koruyarak, "kalamar sensörü" adını verdiği ve deniz canlılarını -genelde kalamarlar ve ahtapotları- fiziksel uyarıcılara -yerçekimine de- karşı hissizleştirecek denli düşük ısılarda tutacak alüminyum silindirler içeren bir aygıtın yapımına yönelik çizimle-

re girişmişti. Edward hiçbir şey anlayamadı. Sonuçta kalamaların duyu mekanizması olup olmadığı ya da bizzat duyu nesneleri olup olmadığı açık değildi. Ayrıca bunlardan Edward'a neydi? Aygıtı o mu yapacaktı? Planlar kusursuzdu. Ciddi teknik yeterlilik gerektiriyordu. Oval, dikdörtgen ve dalgalı çizgilerden oluşan bir çizimin -belli ki kablolar ya da yerçekimi dalgaları niyetine veya her iki amaçla da çizilmiş- orta yerine tersten şu sözcükler yazılmıştı: "Los Angeles'ın Kanalizasyon Sakinlerini Bul; Kaptan H. Frank Pince Nez." Tartışma bitmişti.

Edward kalakaldı. Son talimatlara göre, planları Cal Tech'e, yerçekiminin büyüü hakkında engin bilgiye ve büyük akvaryumdaki tanıdıkları üzerinden aygıtın geliştirilmesi için gerekli sayıdaki kalamara ulaşma şansına sahip olan Profesör Fairfax'a göndermeliydi.

Edward fotokopi çekti ve paketi aynı gün postaya verdi. Sonra kanalizasyon sakinleri hakkında hiçbir fikri olmayan Profesör Latzarel'le görüştü. "Acaba," diye sordu Latzarel, "kanalizasyonlarda yaşadığı varsayılan şu devasa timsahlardan ve kör domuzlardan mı söz ediyor?"

"Olabilir," dedi Edward şüphe içinde. "Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

"Belki de aygıtıyla ilişkilidir. Kalamar sensoruyla yani. Neden olmasın? Talimatlarında onları kesin olarak ihtimal dışı bırakmıyor."

"Hayır," dedi Edward, "ama kapsamıyor da. Biri ötekini tutmuyor. Ve kör domuzları kastediyorsa neden doğrudan adlarını vermesin ki? Yok yok, bu işin içinde bir bit yeniği var."

"Belki bu Fairfax bir şeyler biliyordur. Onu arayabiliriz. William ona fazla güveniyor gibi."

"Aslında ben onu hemen aradım. Şehir dışındaymış. Yerçekimi üzerine bir konferans için Berlin'e gitmiş. William'ın iddia ettiği ölçüde bir uzman olmalı."

"Şehir dışında," diye mırıldandı Latzarel. "Tam tahmin etti-

ğim gibi. Düşündükçe tümüyle yanlış yönde olduğumuza dair inancım da pekişiyor. Dinle bak. Ya kalamar sensoru bir palavradan ibaretse. Tümüyle yalansa ya da William'ın bilimsel bir dergiden falan aşırıldığı bir şeyse. Kim bilir belki de aygıtına bir gerçeklik boyutu katmak, bu haftaki mektubu gizlice açan kişiyi tatmin etmek için şu Fairfax'ten bahsediyordur. Mektubun tamamını aynaya tut ve elinde ne kalıyor, gör. On sayfa dolusu zırva ve tek bir anlamlı cümle. Bence William burada titiz davranmış. Senin ne kadar ince eleyip sık dokuyan bir adam olduğunu bildiği için mesajı sayfalar dolusu saçmalığın arasında gizlemiş."

Edward düşüncelere daldı. Latzarel'in teorisi algı kapılarını açmıştı. Hem de tüm o kalamar meselesinden dahi yirmi misli fazla. "Kanalizasyon sakinleri," dedi, piposuna asılarak. "Var mı böyle bir şey?"

"Kulağa biraz Yerli gibi geliyor," dedi Latzarel, kendi düşünceleri içinde savrulurken.

"Yerli mi?"

"Bu Pince Nez denen adam. Owen's Valley'den olduğunu düşünüyorum."

"Nez Perce'i kastediyorsun sen," dedi Edward. "Tümüyle farklı kişiler."

Latzarel onayladı. Sonra gözlerini kıstı ve havaya sıçradı. "Bir kitap bu! Bu Pince Nez de bir yazar. Bir rumuz olmalı. Böyle olmalı. William bizden kitabı bulmamızı istiyor. Kütüphaneyi ara! Danışma masasından Robb'la konuş. O adam işinin ehlidir. Zekidir. Çözemeyeceği sorun yoktur. Bu kitabı kesin duymuştur." Latzarel telefona kendisi koşturdu ve hızla numarayı çevirdi. Bu kitap, ne hakkında olursa olsun, çok önemli olmalıydı. Bunu gizlemek için William on sayfa boyunca gereksiz kalamar muhabbetine girmişti.

Latzarel, kütüphaneci Bay Robb'u bir dizi baş işareti ve tek heceli ünlemler eşliğinde soru yağmuruna tutarken Edward en-

dişeyle izledi. Kitabın Los Angeles'ın altında yaşayan kanalizasyon sakinleriyle içli dışlı olduğu söylenen ve yeraltı denizleri olarak tabir ettiği yerlerde gezen ve bunların şemasını çıkaran ilk kişi olan Bostonlu bir yazara ait olduğundan şüphe edilemezdi. Aynen Wilhelm Reich ve orgon akümülatörü gibi Pince Nez de hasıraltı edilmişti. Bazı sırları saklamakta kararlı olduklarını söyledi Robb.

"Kim kararlıymış?" diye sordu Latzarel, gözlerini faltaşı gibi açıp Latzarel'e bakarak ve başını hafifçe sallayarak.

Konuşma aniden kesildi. Latzarel butona bastı ve çevir sesi geldi. "Kestiler. Hiç hayra alamet değil. Çok kötü." Sonra Edward'a konuşmayı anlattı.

"Ne zaman yayımlanmış bu kitap?" diye sordu Edward.

"Robb'a göre, 1947'de özel olarak bastırılmış. Sence ona ne oldu?"

"Pince Nez'e mi? Bilmiyorum..."

"Robb'a diyorum. Onun da bu işin içinde..."

Edward oralı olmadı ve omuz silkti. "1947 mi dedin? Neden telefon rehberine bakmıyoruz?" Mutfığa gitti, bir rehber aldı ve P harfine göz gezdirmeye başladı. "İşte burada. Tanrım! H. F. Pince Nez, Long Beach. 815 Fourth Street. Forth and Ximeno burası," dedi Edward. "Hemen Egg Heaven'in yanında. Haydi gidiyoruz."

Latzarel bu son sözleri duymadan bile önce paltosunu giymeye başlamıştı. İkili Hudson'a atladı ve Edward'ın tabiriyle "bir av peşine düştükleri" için mutlu mesut Santa Ana Otoyolu'na doğru yola koyuldu. Her ikisi de William'ın bir şekilde onların yol göstericisi olduğuna ve hastane parmaklıkları ardından operasyonları yürüttüğüne inanmıştı.

Kaptan H. Frank Pince Nez, ortaya çıktı ki, denizci aletleriyle dolu daracık bir apartman dairesinde içilen bir bardak viskidenden yarım saat sonra söylediği üzere "doksan iki" yaşındaydı. "Kulaklarım duvar," dedi Pince Nez, "duvar" kelimesine bastı-

ra bastıra. Kulağına oldukça gösterişli ama bir o kadar da işlevsiz bir iştirme megafonu tuttu. Uzun ve sıskaydı, yaşına göre belli fazla bükülmemişti ve elma suratlı bir oyuncak bebek kadar kırışıktı. Beyaz saçları düzgünce kırpılmıştı ve ona ciddi bir hava -emirler veren ve bu emirlere itaat edildiğini gören bir adam havası- katıyordu.

“Kaptan Pince Nez...” diye başladı Latzarel, kanalizasyon yolculuğu konusuna dolanmadan girme niyetiyle.

“Efendim?” diye bağırdı Kaptan.

“Kaptan Pince Nez diyorum!” diye haykırdı Latzarel.

“Doğru,” dedi Pince Nez, Latzarel’i garipseyerek. Ayağa kalktı, odadan çıktı ve antika bir tekerlekli fanla geri geldi. “Bunu onarabilir misin?” diye bağırdı.

Latzarel şaşkındı. “Ne sorunu var?” diye sordu normal ses tonuyla. Hatta sessiz bile kalmış olabilirdi.

“Fanın...nesi...var!” diye haykırdı Edward, her kelimedenden sonra duraklayarak ve yüzünü eğip bükmenin iletişimi kolaylaştıracağı umuduyla sesli harflerin üzerine basarak.

“Vızıldıyor,” dedi Pince Nez hemen.

Edward, Latzarel’e döndü. “Vızıldamak mı?”

“Vızıldıyor! Lanet...olsun!” diye bağırdı Pince Nez. “Hepsinin...hepsinin...canı cehenneme! Ne zaman peki?”

“Sözcükler aklına gelmiyor,” diye fısıldadı Latzarel, Edward’a. “Bazı isimleri unutmuş. Sence ne zaman vızıldıyor?”

“Geceleyin!” diye bağırdı Edward.

Pince Nez purosunu yaktı. Edward’a koca bir bardak viski koydu. “Bütün gece vızıldıyor! Bana bunu yapıyorlar,” dedi. “Her zaman böyleydi. Arkasından çıkan ışınlar yüzünden oluyor.”

“At gitsin o zaman!” diye bağırdı Latzarel ama duyulmadı.

“Satayım mı?” diye sordu Pince Nez, Latzarel’in salak olduğunu düşünmeye başlayarak. Edward’a döndü. “Sen onarabilir misin?”

"Sanırım," dedi Edward, kapıdan çıkıp arabasına yönelerek. Kısa süre içinde elinde bir tornavidayla ve üzerinde Çince yazıların olduğu ve şans getirmesi için sürekli cebinde taşıdığı krom kaplı küçük bir pachinko topuyla geri döndü. Fanın arkasına geçti, bir süre inceledi ve pachinko topunu bulmaya çalışır gibi yaptı. Kaptan Pince Nez'in önünde topu havaya kaldırarak adamın korkuya kapılıp ellerini kulaklarının üzerinde çırpırmaya başlamasına neden oldu. Edward mendilini çıkardı ve topu sarıdı. Mendili düğümledi ve cebine sokuşturdu. Fanın arkasını kapattı ve ellerinin tozunu silkeledi.

Anca ondan sonra Latzarel'in odanın köşesinden ona yüz işaretleri yaptığını fark etti. Yanmış pipolar, küller ve kibritlerle dolu bir masada hacimli bir mavi kitap vardı. Kapakta yazılı kelimeler öyle küçüktü ki Edward durduğu yerden yazıları okuyamıyordu. Ama Latzarel'in yüz ifadesinden hangi kitap olduğunu anlamıştı. Pince Nez fanı çalıştırdı ve sesine kulak kabarttı. Memnun görünüyordu. Birden Latzarel'in yüz ifadesinden rahatsız olarak ona döndü.

Latzarel sırtıttı. "Şuna bakabilir miyim?" diye bağırdı, masayı işaret ederek.

Pince Nez pipolardan istediğini sandı. Yüz ifadesi, başkalarının pipolarını içme isteği duyacak bir adam olduğu izlenimini veriyordu.

Latzarel kendini tutamadı. Masadaki çerçöpü temizledi ve kaptana bakıp gülümseyerek kitabı eline aldı. Islık çaldı. "Bunu almak zorundayız," diye mırıldandı.

Edward, onun dediklerini anlamadı. "Normal konuşsana," dedi, "ihtiyar küp kadar sağır."

"Efendim!" diye haykırdı Pince Nez, etrafta dolanarak. "Kıyından kıyıya! Yemin edemem ama çok yakındı!"

"Elbette," dedi Edward, sırtıtarak ve onaylayarak.

Latzarel sendeledi ve bir sandalyeye yığıldı. "Para önerelim," dedi Edward'a. "Ne kadar isterse verimiz."

Edward bunu pek doğru bulmamıştı ama yine de cüzdanını çıkardı. İhtiyar, başını salladı ve elinin içiyle Edward'ı uzaklaştırdı. Sonra Edward'ın parmaklarının arasından banknotu aldı ve tatmin olmamış gözlerle, Edward'ın uzattığı yirmiliğin değersiz olduğunu belirten gözlerle parayı cebine sokuşturdu.

"Beni dolandırmanıza izin veremem!" diye bağırdı, işitme aygıtını kulağına götürerek.

"Asla!" diye haykırdı Latzarel, ayağa kalkıp.

Kaptan Pince Nez yanlamasına bakarak işitme aygıtının onun yüzüne tuttu.

"Bir yirmilik daha çıkar!" diye tısladı Latzarel, tekrar oturup. "Cimrilik etmenin zamanı değil."

Edward bir yirmilik daha salladı. Pince Nez, ansızın gülümseyerek, parayı elinden kaptı. O sırada telefon çaldı. Edward zil sesinden rahatsız olup da telefonu işaret edip kaşlarını çatana dek Kaptan oralı olmadı.

"Bir yirmiliğinize daha mal olur," dedi Pince Nez.

"Ver," dedi Latzarel, kitaptan başını kaldırmadan.

Edward cüzdanındaki son yirmiliği de verdi. Telefon sesi birden kesildi. Kaptan Pince Nez elini cebine attı ve diğer banknotları da çıkardı. Acayip şaşırılmış halde, sahte olup olmadığını anlamak istermiş gibi birinin köşesini ağzına götürdü. "Vay be," dedi, etkilenerek. "Siz kiminlesiniz?"

"Kiminle mi?" diye sordu Edward güçsüz bir ses tonuyla.

"Onunla mısınız yoksa ona karşı mı?" Pince Nez sert bir bakış fırlattı.

"Karşıyız," diye bağırdı Edward, doksan iki yaşındaki Kaptan Pince Nez'in artık neredeyse herkese karşı olması gerektiğini varsayarak.

"Yavşak," dedi kaptan, başını yorgun argın sallayarak. "Ama artık bu para var." Üç yirmiliği havada salladı. "Rüşvet. Benden korkuyor. Çok şey biliyorum." Sinsice güldü ve kaşlarındaki şaşkınlık ifadesiyle kitabın sayfalarını çeviren Latzarel'e baktı.

“Kim o?” diye bağırdı Edward, koşulların elverdiği ölçüde gelişigüzel ve kayıtsızca.

“Onun hakkında ne biliyorsunuz?” diye bağırdı Pince Nez, Edward’a sert bakışlar fırlatıp bardağını yudumlayarak. Parmaklarını odanın köşesindeki anlamsız bir denizcilik nesnesi olan piring bir silindire bastırdı.

Edward düşünceli bir şekilde başını salladı, kaptanın sorusuna soruyla yanıt verme gayretiyle. Bir soru bulamadı, o yüzden “Kim hakkında?” dedi, ihtiyarı pirelendirmemek umuduyla.

“Ignatz de Winter,” dedi Pince Nez.

“İşte o!” diye bağırdı Edward, zerre fikri olmadan. “Ne biliyorsunuz onun hakkında?” Konuşma anlaşılabilir bir kısır döngüye girmiş gibiydi.

“Sazanlar ölmez,” dedi Pince Nez. “Bu kadarını biliyorum. Evet.”

Edward şaşkınlıkla başını salladı. Sonra neredeyse anlamsızca Kaptan Pince Nez’e yöneldi ve “Ya Ashbless’e ne dersin?” diye bağırdı.

Latzarel zikredilen ismi duyunca kitaptan uyandı. Pince Nez sandalyesine oturdu ve Ashbless gibilerini çok gördüğünü söyleyecekmiş gibi yorgun argın elini salladı. Edward gözlerini açarak Latzarel’e baktı ve cesaretlendirme gayesiyle Pince Nez’e benzer bir bıkkınlık mesajı verdi.

“İhtiyar şair mi?” diye sordu kaptan, sanki geçmişteki bir takım olayları anımsar gibi anlamsızca gülerek.

Latzarel kitabı kapattı. Edward şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Pince Nez başını salladı. “Onunla ve Blanding’le Pedro’da tanıştım,” dedi, ‘e’ harfini uzatarak. “Blanding iyiydi ama Ashbless ihtiyardı. Yorgundu sanırım. Tam bir zırdeliydi bence.”

“Blanding kim?” diye sordu Latzarel, kaptanın iştirme aygıtına eğilerek.

“Diğer şair.” Pince Nez, Latzarel’e kadirşinas bir bakış attı ve pipo sehпасına daha iyi bakabilmek için sandalyesinden doğrul-

du. Edward, Latzarel'in Pince Nez'e daha fazla para vermekte ısrar edeceğinden korktu ama kriz aşıldı ve kaptan rahatladı. Bir an kafası karışık gibi göründü, sonra pirinç silindire yeniden odaklandı ve yavaşça gözlerini kapadı.

Edward, ihtiyarın uyuyakaldığını düşünerek "Merhaba!" diye bağırdı, sonra Pince Nez ansızın gözlerini açınca sırtıverdi. Kaptan elini cebine attı, üç kırışık banknotu çıkardı, parmaklarını yaladı ve paraları iki kez saydı.

"Size ne kadar borcum var?" diye sordu Edward'a ve "Kırk yeterli," cevabını aldı ama Edward'ın lafı, "Hiç yok, hiç borcun yok! Ashbless'ten bahsetsene. Şairden," diyen Latzarel tarafından yarıda bırakıldı.

"Onu Berdoo Straits'e götürmemi istedi."

"San Bernardino'ya mı?" diye sordu Edward.

"Hemen hemen."

"Ne zaman oldu bu?" Latzarel başını sallayarak kitabı gösterdi. Kitapta kıyıda elli mil içerideki ve herhangi bir nehre ciddi uzaklıktaki San Bernardino'ya yapılan yolculuğun anlatıldığını ima eder gibiydi.

Edward, Pince Nez'e döndü ve bağırdı, "Ne zaman?"

"Otuz altıda," dedi Pince Nez, tereddütsüz. "Lanet olası deprem içerideki geçidi kapatmadan iki yıl önce. Feciydi, çok feciydi."

Edward teselli eder gibi onayladı. "Bu da seni altmış beş ya da altmış altı yaşında yapar." Pince Nez gözlerini kıstı ve bir gayretle tek elinin parmaklarıyla hesap etmeye girişti, sonra vazgeçti ve omuz silkti. "Berdoo'ya gittiğinizde Ashbless kaç yaşındaydı?"

"Zor soru. Yüz falan olabilir. Ama ben onu Berdoo'ya götürmedim. O kadar uzağa gitmedik yani. Pasadena'ya doğru götürdüm ve birtakım yaratıklar bizi alabora etti. Öylelerini hiç görmemiştim. Gemi battı. İkimiz de kendimizi Los Angeles Nehri'nde bulduk ve Los Feliz açıklarında Tommy's Little Oasis diye bir yerde lordlar gibi sarhoş olduk. Dün gibi hatırlıyorum."

"Yaratıklar mı?" diye sordu Latzarel.

Pince Nez onu süzdü.

“Ne yarattığı?”

“Şimdi saymam mümkün değil, değil mi?” dedi Pince Nez.
“Her türden yaratık vardı.”

“Elbette vardı,” dedi Edward. “Hatta büyük bir tane de vardı.”

Kaptan onayladı. Telefon çaldı ve Edward bir kuyruklu yıldız misali koltuğundan fırladı. Pince Nez telefonu açmaya yeltenmedi bile. Sonunda Edward kalktı ve yanıtladı. Diğer taraftan ses gelmiyordu. Sadece bir nefes ve sonra uzun bir uluma kahkahası. Sanki sesin kaynağı telefondan uzakmış, sanki arayan kişi numarayı çevirip, ahizeyi bırakmış da uzun bir koridordan ve birkaç farklı odadan koşarak geçip dizginsizce gülmüş gibi anlaşılabilir bir mesafeden gelen tamı tamına bir kaşık kahkahası. Kahkahayı bir klik ve bir çevir sesi izledi. Olanlar Edward için anlaşılmazdı ve elbette onu ilgilendirmezdi de. Yine de moral bozucuydu. Açıkçası bir an sanki onu ilgilendiriyormuş, arayan kişi Pince Nez’le konuşmanın manasızlığını bildiğinden sanki telefonu onun açmasını ummuş gibi hissetti.

“Yanlış numara,” dedi Edward, telefonu kapatarak. Kaptan Pince Nez koltuğunda uyuyakalmıştı. Latzarel ayağa kalktı, elindeki değerli kitapla birlikte kapıya doğru sessizce yürüdü. Edward, Pince Nez’in kitabı sattığından haberdar olmadığını biliyor olduğu için tedirgindi. İhtiyarı uyandırmak ve ona işitme cihazı aracılığıyla olanları anlatmak istedi ama kırık dökük bir kitaplığın en alt rafında kitabın daha eski püskü kopyalarının üst üste yığılmış olduğunu görünce vazgeçti. Hatta aynı kitaplığın arkasındaki bir kolinin içinde çok daha fazlası tepeleme bir halde duruyordu. En üsttekinin kapağı yoktu ve belli ki yıllar boyunca bardak altlığı olarak kullanılmıştı. Edward, Pince Nez’in önündeki sehpa duran üç yirmiliğe baktı ve kafasını iki yana salladı. Onların kaptanda oluşuna değil, Latzarel’in değil de kendi cebinden çıkmış olmasına içlerimdi. Arkadaşı açık

ön kapıdan ona işaret etti ve Edward onun arkasından basamaklardan inerken tuhaf telefon görüşmesini anlattı.

"Maskaralıktan başka bir şey değil," dedi Latzarel. "Çocuklardır kesin."

"Çocuk sesi gibi değildi ama."

"Neden birileri arayıp da sadece gülsün ki? Çocuklardır."

"Gülmedi ki. Kahkaha sesi gerilerden geliyordu. Ve öyle sandığın gibi bir kahkaha değildi..."

"Şuna bak!" Hudson, şehir yolunda Fourth Street'e girerken Latzarel araya girdi. "Arroyo Seco Denizi'nde demirlemiş bir gemi var. İki adam güvertede duruyor. Birinin elinde bir eşya sandığı var, diğeri ise boynunda acayip yaraları olan uzun, sıska, soluk benizli biri. Bana söylenene göre, sandıkta balık kafalı bir çocuk varmış."

"Ne?" dedi Edward, yarı şaşkın yarı inançsız gözlerle. "Balık kafalı çocuk da ne demek oluyor? Gerçekten balık kafalı mı yoksa yanında bir balık kafası mı var? Ne şimdi bu, roman falan mı?"

"Bir seyir defteri," dedi Latzarel sakince. "Daha çok tablolar-dan ve haritalardan oluşuyor. Buna göre Pasifik'ten San Gabriel Dağları'na dek uzanan yüzülebilir bir yeraltı denizi var. Burada ki simgeleri pek anlamadım ama sanki denizin büyük kısmı sadece denizaltıyla geçilebilir gibi görünüyor."

Edward, Latzarel'e bakmak için koltuğunda döndü ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ayrıca çocuğun bir balık kafası takmış olup olmadığı da belli değil. Dinle bak. 'Doktoru Venice'e götürdüm..."

"Hangi doktoru?" diye sordu Edward.

"Eşya sandığı olanı, belli ki," dedi Latzarel, baştan alarak. "Doktoru Venice'e götürdüm. Orada 26'sı akşamı geç vakitte sandığı ham deriyle birbirlerine bağlanmış üç adet kara afyon demeti karşılığında bir Çinliye verdi. Çinli, Han Koi adıyla biliniyordu ve benim *de Winter* olarak tanıdığım doktora o Çinli

korku içinde Doktor Frost olarak hitap ediyordu." Latzarel başını kaldırmadan Edward'a susmasını işaret etti ve okumayı sürdürdü. "Sandıktaki cesedin de Winter'ın deneylerinin kurbanı olduğunu bir arkadaşımdan duyduğum için ben de aynı korkuyu taşıyordum. Birden sandıkta bir hareketlenme oldu ve sandık baş aşağı dönüp açıldı. İçinde, yeşil bir öd havuzuna uzanmış, fena halde acı çeken, gözleri korkuyla yuvalarından fırlamış büyük bir balık kafasına sahip bir gencin canlı bedeni vardı. Han Koi bağırdı ve yarısı ellerinde bıçaklarla bir düzine örgülü saçlı Çinli akın etti ve sandığı limanın altındaki terk edilmiş bir konserve fabrikasına sürükledi. Ödeme olarak bana da beş santimlik bir kara afyon demeti verildi ve artık *de Winter*'dan kurtulduğum için mutluydum." Bu kadar, dedi Latzarel.

"Bu kadar mı?" dedi Edward. "Sandıktaki şey hakkında başka bilgi yok mu?"

"Yok. Bu bir seyir defteri. Sana söylüyorum. Pince Nez bu konuda daha fazla bir şey bilmiyor belli ki. Tabi kitabın sonraki sayfalarında başka göndermeler olabilir."

"Bu *de Winter*'ın kimliği hakkında hiç şüphem yok."

"Benim de."

"William'ın mesajı bu kadar ustaca saklamaya çalışması boşuna değilmiş." İkili Harbor Freeway'e çıkan rampada bir süreliğine sessizce yol aldı. "Bence tümü yalan dolan," dedi sonunda Edward.

"Bana öyle gibi gelmiyor," diye yanıtladı Latzarel. "Ne sebeple böyle bir yalana başvursun ki? Bir kurgu için yeterli sebep yok ortada. Kitabın yarısı zaten grafikler ve tablolarla dolu. Ayrıca *de Winter*'ın kim olduğundan şüphe duymayan da sensin."

"Balık çocuk kim peki?" diye sordu o zaman Edward. "Zavalı bir delikanlı bence. Muhtemelen bir sokak köpeği gibi ağa yalananmıştır."

Edward onayladı ama ikna olmadı. "Peki Reginald Peach ne zaman kaybolmuştu? Basil'den daha gençken, değil mi?"

“On yaş daha gençti,” dedi Latzarel. “Otuzlarının sonundaydı, yanılmıyorsam. Basil de ilk o zaman teşhir olmuştu. Onun doktorunun kim olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Gemideki şu sıska adam,” dedi Edward, “ya o adam Basil Peach’sen.”

“O zaman tuhaf bir dünyada yaşıyoruz demektir,” dedi Latzarel, kitabı kapatıp pencereden dışarı bakarak.

“Pince Nez, *de Winter*’ın bir viviseksiyoncu olduğunu düşünmüştü. Böyle düşünmesi doğaldı.      başkaca mantıklı açıklaması yoktu. Sandık içindekinin doğanın bir ürünü olduğunu aklından bile ge iremezdi.”

“Belki,” dedi Latzarel, “tabi yeraltı denizi sakinleriyle daha önce hiç karşılaşmadıysa. Onun doğanın ürünü lafından ne anladığını bir Tanrı bilir.”

Edward onaylar gözlerle baktı. Ve konu üstüne düşündükçe ona daha da hak verdi. Sonra sağ şeritten gaza bastı, rampayı indi ve Carson Caddesi’ne girerek sağ taraftaki Figueroa trafiğine, oradan da yine sağdaki Sepulveda’ya daldı, ardından Harbor Freeway’e yine girdi, bu defa batıya doğru geldikleri yöne gidiyorlardı. Latzarel bir anda neden y n değiştirdiklerini anladı. Kaptan Pince Nez’den alabileceklerinin yarısını bile almamışlardı. Alamamışlardı. İki de ne almaları gerektiğini bilmiyordu. İşitme cihazı ve yaşlılık meselesi ikisini de fazla meşgul etmişti.

Pacific Coast Highway’de bir trafik ışığından diğerine geçerken saatler kaybettiler. Alameda’ya, oradan Dominguez Kanalı’na yöneldiler, sonra Santa Fe’deki ışığı geçtiler ve Long Beach Freeway’e dönerek Los Angeles Nehri’nin üzerindeki köprüye vardılar. Nehir,  ay kadar koyu renkli ince bir su kanalıydı ve tuhaf, bilinmez kaynaklardan besleniyor gibiydi. Nehir kıyısındaki beton duvarlara ve belki de parıltılı denizaltıların ışıklarıyla ve kanalizasyon sakinlerinin lambalarıyla, uzak adalarda parılayan ufak yıldızlarla, yüzeydeki caddelerin beton ve asfaltının millerce aşağısındaki kara boşlukta goblin ateşleriyle aydınlanan

karanlık bir yarığa açılan demir kapılar vardı.

Fourth and Ximeno'daki binanın önünde ambulans ve polis bekliyordu. Edward transit geçti, Ximeno'dan döndü ve Broadway'e park etti. İkili, kendilerini kaldırıma atmalarına neden olan bir korkuyla arabadan fırladı. Köşeye yaklaşırken yavaşlamaya çalıştılar. Yarım düzine donuk bakışlı izleyicinin yanından geçip giden ambulansın arka kısmına yerleştirilen kişi ölmüş Kaptan Pince Nez'di. Doksan iki yaşında bir adamın ölmesi gayet doğaldı; en azından Edward'la Latzarel dışında kimse bundan tedirginlik duymazdı. Onlar ve ev sahibi olduğu her halinden belli bastonlu ve purlu kel bir adam dışında. Evsahibi, Pince Nez'in kendi dairesinde ölmeyi tercih etmesinden biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Kaçık ihtiyar," dedi evsahibi, bastonuyla içi ot dolu bir kaldırım saksısını karıştırarak.

"Kalp krizi mi?" diye sordu Edward, turist gibi görünmeye çalışarak.

"Bence öyle," dedi şişko adam, purosunu ısırarak. "Doğruca cehenneme gitmiştir. Korkusunu yüzünde görebilirdiniz. Ne bakışlardı onlar öyle. Onun gördüğü şeyi umarım ben hiç görmem. Sonunda şeytan ziyarete geldi demek ki. Onu ben buldum. Bağırıyordu. Hem de ne bağırma. Kapıyı kırdım ve orada yüzüstü yerde yatıyordu. Elinde ölü bir balık vardı. Anlıyor musun? Bir tür morina. Sanırım onu yiyordu. Tuhaf Doğulu alışkanlıklar işte."

Edward boş daireye bir göz atabilmek için bahane arayıp durdu. Ölü balık meselesi can sıkıcıydı. Latzarel'le birlikte bu işe karışmaları şüphe çekerti. Her ne kadar Edward bunun basit bir kalp krizi olmadığından emin olsa da, ihtiyarı öldüren şeyin ne olduğu bilinmiyordu. Evsahibinin dediği gibi, bir şeyler görmüştü. Ama işte gördüğü şey cehennemden yollanmış bir ruh falan değil, kanlı canlı bir şeytandı.

Sonra evsahibi haki iş tulumunun cebinden bir tomar para çıkardı. Edward paraların birimini ve sayısını -üçü de yirmilikti-

kolayca tahmin etti. Evsahibi paraları zevkle saydı. Edward, kafasını sağı sola sallayan Latzarel'e baktı. "İş işten geçti," dedi.

"İnsani Barınma Konseyi'nden geliyoruz," dedi Edward evsahibine. "Burası -bilinmeyen sebeplerle ölen adamların olduğu bu yer- artık bir tehdit içeriyor. Her tarafta ölü balıklar var. Şuna bakın!" Kaldırım saksısındaki ardıça işaret etti. Ağacın altında haftalar önce ölmüş bir farenin, tesadüfe bakın ki, kokmuş cesedi vardı. Edward oraya seğırtti ve bir sopa yardımıyla fareyi oradan aldı. Fare bir santim genişliğindeydi ve bir deri parçasından ibaretti. Edward üzüntü içinde başını salladı. "Çarşamba günü görüşürüz sizinle," dedi. "Size bir şans veriyoruz." Bunu söyleyip Latzarel'e yöneldi ve ikili, evsahibini şaşkınlıktan kekeleler halde kaldırım kenarında bırakarak köşeyi döndü. Arabaya bindiler ve basıp gittiler. Edward bir an gözlendikleri -izlendikleri- şüphesine kapıldı. Pince Nez'i öteki dünyaya yollayan kişi hâlâ oralarda olmalıydı. Ama Long Beach'e doğru izledikleri dolambaçlı rotada şüphe çeken birini görmediler ve bir saat sonra neyin tesadüf neyin kasti olabileceği konusunda sayısız düşünce içinde sürüklenir halde eve vardılar. "Her şeyin bir anlamı var," demişti William haftalar önce.

Bölüm 13

Giles Peach'ten hâlâ haber yoktu. Annesi, giderek daha iyi olduğunu, belki Windermere'e babasını ziyarete gitmeyi düşündüğünü belirttiği boş laflarla dolu bir kartpostal aldı. Kart Los Angeles'tan postalanmıştı ve bir ipucu falan içermiyordu.

William'ı akıl hastanesinden çıkarma girişimleri hayli yorucuydu. William Hastings tehlikeli bir manyaktı. Bu konuda fikir birliği vardı. Terapiye girecekti. Doktor Hilario Frosticos terapinin devam etmesinde ısrarcıydı. Mahkemeden de destek almıştı. Edward, içinde bir yaratık bedeninin olduğu bir eşya sandığıyla görüldüğünü mahkemelerin duyması halinde ne söyleceklerini merak ediyordu. Elbette, bir şey değişmezdi. Zira bu mesele akıl dışıydı. Frosticos'u herhangi bir yasa dışı tezgâhla ilişkilendirecek tek bir kanıt bile yoktu. Ama artık birtakım adımlar atmaları şarttı. Gevşek davrandıkları sürece yenilmeye mahkûmdular.

Edward, Cal Tech'teki Doktor Fairfax'tan, gönderdiği ilginç paket için teşekkür edilen bir mektup aldı. Kayınbiraderinin,

diyordu Fairfax, “hayret verici ama tuhaf bir şekilde de yanlış yönlendirilmiş bir zekâsı” var. Tablolarda ve diagramlarda kulanılan matematiği ve fiziksel bilmeceleri anlamak neredeyse yıllar alabilirdi ama yine de yerçekimi anomalilerini teşhis etmek için kalamarların kullanımı açık ve net bir şekilde dâhiceydi. Ayrıca modern fiziğin baştan beri yanılıyor olması ihtimali dışında William'ın çıkarımları imkânsız boyuttaydı.

Edward mektubu okurken kendi kendine her şeyin o kadar yanılma ihtimali olabileceğini söyledi. Bu kaniya bir tür vecize yakıştırması yaptı. Ebediyetin şaşkın gözlerinde, gururla karton şapkalar takan ve tespih böceği gibi ayakkabılar giyen, her gün yeniden sağa sola bulaşan, osuruktan tayyare tuhafliklar peşinde maymunlar gibi koşturan ve sonunda ellerini ovuşturan bir evsahibi tarafından gecenin bir yarısı elinde bir morinayla güm diye ölü bulunan insanoğlunun budalalıklarında sınır yoktu.

En iyisi, diye düşündü Edward, kendi kendini onaylayarak, hiç büyüklük taslamamaktır.

Pencereden gökyüzü kapkaranlık görünüyordu. Saat neredeyse sabahın dördüydü. William Hastings yatakta uzanmış bekliyor, kendi kalp atışını ve muhtemelen çitin ötesindeki X koğuşundan arada sırada gelen bir deli kahkasını dinliyordu. Pencereden içeri bir ışık -tepeyi tırmanan ve bahçenin sol tarafına kıvrılan bir arabanın farları- girdi, tavanda iki metrelik bir bölümü aydınlattı ve kayboldu. Fayans döşeli koridorda kauçuk tabanlı bir ayakkabının tak tak tak yaklaşma sesi duyuldu. Kapı ardına dek açıldı. William nevreşimin altında tam giyinik vaziyette uyurmuş gibi yaptı. Kapı hafifçe kapandı ve ayakkabılar aynı sesi çıkararak uzaklaştı, bir süre sonra durdu, sonra koridordan kayboldu.

William yatağın kenarına geldi, kırışık yün paltosunun içinde biraz önceki adam tarafından kapatılmış kapıya usulca yaklaştı. Sağ elinde ayakkabılarını tutuyor, sol eliyle ise Frosti-

cos'un ofisinde bulduğu Kaptan Pince Nez'e ait seyir defterinin katladığı yaprağını yirminci kez kontrol etmek için paltosunun klapasına dokunuyordu. Sonunda kötü adamları yakalamıştı. Onların kirli tezgâhlarını açığa çıkarmıştı. Kapı koluna uzandı ve tırnağını ihtiyar Warner'ın huzursuzca uyuduğu yatağın tekerleğine geçirdi. Bir inleme ve homurtu sesi duyuldu. "Ne var?" dedi ürkütücü bir ses. "Saat altı." William dondu ve yarı beline kadar eğilerek dinledi. Tırnağının kenarından çorabın içine kan aktığını hissedebiliyordu. "Aletler, kediler, çuvallar, bıçaklar," dedi ihtiyar, tuhaf bir rüyanın derinliklerinde kaybolmuş bir halde. "Bebeklerin ağzından altı yüze kadar gitti!" William yatağa geri dönmeyi düşündü. İhtiyar Warner yine homurdandı ve dişlerini bir şaka dükkânından alınmış yağla çalışan yapay dişler misali ardı ardına on defa gıcırdattı. William kapıyı açtı, koridora göz gezdirdi ve kapının kenarındaki iki şişe kapağından birini yerinden söktüğü anda kaydı. Kapak bir cınlamayla yere düştü. William kendine küfretti, ihtiyar Warner'a küfretti, tırnağına küfretti ve karşı koyulmaz bir tuvalet ihtiyacına tutuldu. Kapağı ve mantar contayı yerden aldı ve birkaç saat önce çaktırmadan dilinin altına gizlediği iki kırmızı Nembu-tal kapsülünün de bulunduğunu cebine sokuşturdu.

Koridorun altı metre aşağısında kapısı yarı açık halde bir umumi tuvalet vardı. William rahatladı. Kapıyı kilitli bulmayı umuyordu ve karanlıkta planını uygulayıp uygulayamayacağından emin değildi.

O sırada kapının açık oluşuyla ilgili bir korkuya kapıldı. Titreyerek kendi kendine orada birilerinin saklanmış olabileceğini söyledi. Planını anlamışlar, kitaptan eksilen sayfanın farkına varmışlardı. Her şey en başından itibaren -iki hafta önce şans eseri Frosticos'un ofisini açık ve boş halde bulunduğu andan itibaren- ayarlanmıştı. Onu tuzağa düşürmüşlerdi. Bir kilitsiz kapı özensizlik ya da hata olabilirdi ama iki kapı için aynı şey söylemezdi. Tuvalette onu bekleyen şey neydi? Frosticos mu? Elin-

de şırıngasıyla bir tür beyaz önlüklü şeytan mı? Bir doktor kalabalığı ve lobotomi araçlarıyla dolu çelik bir tabla mı? William ayakkabısını içeride bekleyen şeyin suratına geçirmeye kararlı halde kapının koluna uzandı. Ama içeride hiçbir şey yoktu. Sadece çöple dolu plastik bir çöp kutusunun yanındaki çinko bir kovanın içinde kırık bir paspas vardı. Arkadaki rafta dört pille çalışan üç uzun el fenerinin yanı sıra bir kutu temizleyici ve bir şişe Lysol duruyordu.

William el fenerlerinden birini aldı, karanlık köşeye tuttu ve kapıyı yavaşça kapadı. Dikey koridordan gelen ayak sesleriyle bir an durdu. Tuvalet girdi ve kapıyı ufacık bir aralık kalacak şekilde kapattı. Ağır el fenerini kolay teslim olmamak adına omuz hizasına kadar kaldırdı. Ayak sesleri birden kesildi. Kapının ardında birtakım homurdanmalar duyuluyordu. William korkudan taş kesildi. Kim bilir ne menem bir şeyle karşı karşıya kalacaktı. Bir ayak, kapıyı aralayarak içeri girdi. Aralıkta duran şey bir insan gövdesine ve karton kutudan bir kafaya sahipti. O şey William'a doğru onu fark etmeksizin yürüdü. William elindeki el fenerini havaya kaldırdı. O sırada elindeki ağır kutuyu tuvaletin zeminine bırakmaya çalışan kambur işçinin kıvrık kızıl saçlarını gördü. Bu adam kötü biri değildi. William onun diğerlerinden olmamasına hayıflandı. Dişlerini bir kararlılık göstergesi olacak derecede aralayarak fenerin ağır ucunu boyundan kavradığı adamın kafasının arkasına -kurbanını kutunun üzerine yığılacak şekilde düşürmekten başka işe yaramadığı geçirdi. Kutu William'ın ayak bileklerine takıldı ve rafların üzerine kapaklanmasına neden oldu. Raftaki temizlik tozu beyaz mavi bir toz bulutu oluşturacak şekilde homurdanan işçinin sırtına dökülürdü.

William ayaklarını kurtarma çabasıyla kendini duvara doğru itti. Yana doğru bir dönüşle feneri adamın kafasının yan ve arka tarafına güm diye oturttu ve çene üstü kutunun içine yığılmasını sağladı. William bilincini kaybetmiş işçinin sırtının üzer-

rinden emekleyerek kendini kurtardı. El feneri tuzla buz olmuş, kırık cam parçaları fayansların üzerine saçılmıştı. William feneri tuvaletin içine fırlattı, karton kutuyu olabildiğince geriye itirdi ve yerde iki büküm olmuş bedeni onun içine tıktırdı, sonra raftan başka bir fener alarak kapıyı kapattı.

Ardından bir süre daha düşünerek kapıyı tekrar açtı, bilincini kaybetmiş adamın yüzünü yukarı kaldırdı, ağzını aralayarak iki Nembutal kapsülden geriye kalanları içine tıktırdı. Kapsüllerden biri yere düşüverdi, diğeri ise adamın diline yapıştı kaldı. William küfretti. On dakika sonra hâlâ odasının kapısından sadece altı metre uzaktaydı. Kaçış, inanılmaz yavaş ilerliyordu. O ana dek, kendine gelir gelmez bağırmaya başlaması an meselesi olan yarım akıllı, zavallı bir işçinin kafasına bir şeyler geçirmekten başka bir şey yapamamıştı. William adamın ağzına tıkaç misali tıktırma düşüncesiyle raftan bir bez aldı. Adamın ağzını bantla da kapatabilirdi. Ama bu sefer de onu tümüyle bağlaması gerekecekti. Bunun için ise adamı koridora sürükleyecekti. Adamın ellerini birbirine bağlamak için ne kullanabilirdi? O sırada işçi kımıldandı. William feneri havaya kaldırdı fakat fark edilme korkusuyla terlerken masum bir adama vurarak sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış da o koridorda sonsuz zaman geçiriyormuş gibi hissedeceğinden çekindiği için ona saldırma fikri itici geldi. Artık elindeki tek koz hızlı olmaıdı.

Kapıyı bir kez daha kapayarak kilere ve oradaki bir kapıdan devasa bir mutfığa süzöldü. Ceket cebinden kartondan bir cep ajandası çıkardı ve onu kapı mandalı ile kilit kapağının arasına sokarak bir yükleme alanına oradan da açık havaya çıkan kapıyı araladı. Asfaltın ilerisinde bir çalılık ve ağaçlar, onların da ötesinde özgürlüğe açılan demir kapıya götüren kıvrımlı bir yol vardı.

Yana eğilmiş hilalden süzölen zayıf ışınlar çalılığı öyle belli belirsiz aydınlatıyordu ki aradaki çalılarla karanlık çimenleri birbirinden ayırmak mümkün olmuyordu. Gökyüzü fazla açıktı

ve yıldızlarla doluydu. Greyfurt büyüklüğündeki Venüs ayın alt ucuna bir taş atımı kadar yakın görünüyordu. Zayıf ayışığı altında bir tavşan çalılığın gölgesinden çıkarak yola doğru koştu ve gecenin içinde hızla kayboldu. William, el fenerini yan taraflara tutarak, ardındaki karanlıkta birden bir ışığın yanmasından, yaralı işçinin tuvaletten çıkıp gelerek önünü kesmesinden, tehlikeli bir hastanın insanları döve döve çıktığı bahçede serbestçe dolaştığını haber veren bir bağırıtı işitmekten korkarak iki büklüm halde tavşanın peşinden koştu. Ama korkuları yersiz çıktı.

Yolun önünde bir ebegümeci çalışı vardı. William nerdeyse ikiye katlanmış vaziyette, yün paltosu ile pantolonu fundalığın karanlık yüzüne karışmış halde gölgelikleri seçerek ebegümeci çalılığının yanından ilerledi. Tam olarak nereye gideceğinden emindi. Biraz daha ileride, siyah kapının otuz metre kadar gerisinde, yolun tam orta yerinde kamyon tekeri büyüklüğünde demirden yuvarlak bir rögar kapağı vardı. Kapak kaldırılamayacak kadar ağırsa William kapıya yönelecekti. Daha önce bir kez kaldırmayı denemişti ve bekçi uykuda olduğu takdirde tekrar yapabiliirdi.

Uyumuyorsa William onu paraklamak zorunda kalacaktı. Fundalığın yanından geçerken, ilk fırsatta zavallı işçiye bir özür ve açıklama mektubu göndermeye karar verdi. Bir beyefendiden de zaten böylesi beklenirdi.

Çalılığın içerisindeki boşlukta durdu, çitin üzerinden uzakteki bekçi kulübesine göz attı ve ufak bir pencere pervazından bekçiyi arkadan görebildi. Bekçi kitap okuyordu. William boşluktan sürünerek yola çıktı, sonra dört ayak üzerine çökerek çitin karanlığına doğru emekledi. Paltosunun cebinden, daha önce bahçıvanın alet edevat çantasından aşırıldığı levveyi çıkardı. Bir yengeç misali yolda süründü ve hiç tereddütsüz levyenin eğik ucunu demir yuvarlağın çeyreklik büyüklüğündeki deliğine soktu ve hızla kendine çekti.

Hiçbir şey olmadı. Levveyi çıkardı ve düz ucunu kapakla çelik daire arasına soktu, ağır yuvarlağı yuvasından oynattı ve bir santim kadar havaya kaldırdı. Parmaklarını yuvarlağın altına soktu sonra ustaca geri çekti. Levveyi sıkıştırmadan çekerek kapağı arka üstü yatırdı.

Kapaktan caddenin alt kısmında yankılanan bir tangırtı sesi geldi. William boşluğa doğru sürünerek sindi ve kendini gizledi. Ufak kulübesinden çıkıp elindeki lambayı yola doğru tutan bekçiyi gözetledi. Bekçi, tam bir dakika boyunca etrafa bakındı, sonra vazgeçti ve kitabına geri döndü. William yerinden çıktı. Ne kadar zamandır dışarıda olduğunu merak etti. Yirmi dakika olmuş muydu? Doğuda, ufuk çizgisinde, şafağın turuncu gri aydınlığının yıldızları yavaş yavaş söndürdüğünü görüyordu.

Tekrar yola doğru süründü, ayaklarının üzerine doğruldu, levyesini deliğe soktu ve asıldı. Nefesini tuttu. Omzuna ve boynuna doğru bir acı dalgası yayıldı. Kapak yavaşça yükseldi ve neredeyse açılmak üzereyken sinir bozucu bir şekilde tekrar kapandı. William, terlediğini fark ederek soluklandı. Biraz bekleyip tekrar kapağa asılacaktı. Hareketlilik olup olmadığını görebilmek amacıyla bekçinin ensesini gözledi, sonra tekrar işe koyuldu. O anda arka tarafta sonsuz gibi görünen bir ışık patlaması yaşandı. Mutfak tarafından bir çığlık duyuldu. Bir pencere çarparak kapandı ve art arda kesik ve kuvvetli üç siren sesi duyuldu. X Koğuşundan nahoş bağırtılar işitildi ve bekçi yanan lambasını kapıp kulübesinden çıktı ve çığlığa doğru çitin etrafından koşturdu. William, levveyi kapıldığı gibi çelik dairenin alt tigen ekseninde avuç içinden deriler bırakarak rögar kapağının deliğine geçirdi. Bekçinin koşturmasından faydalanıp kapıya yönelmesi gerektiğini biliyordu. Ama artık çok geçti. Daha fazla bağırtı duyulmaya başladı. "Orada!" diye bağırdı bir ses. "Dur!" "Ağı atın!"

"Piç kuruları!" diye haykırdı William ve son bir gayretle kapağı kaldırdı, birkaç santim geriye çekti, el fenerini kapıp deli-

ği aydınlattı. Demir basamaklara tutunarak aşağıya indi ve kahkahalar içinde delikte kayboldu. Hâlâ durması için gereksiz yere bağırarak peşinde koşanlara delice küfürler savurdu. O anda beyaz pantolonlu bir bacak peşinden deliğe girdi. William ayağın topuk kısmına elindeki fenerle vurdu ve vahşi ve tehlikeli bir ses tonuyla "Silahım var!" diye bağırarak bacağın gerisin geri kaçmasını sağladı.

William son bir küfür savurdu ve her bir ayağını beton borunun oluğundan akıp giden suyun iki yanına koyarak kanalizasyonda doğuya doğru ilerledi. Elli metre kadar sonra birden sağa, sonra yine ansızın bir öncekinin yarıçapında başka bir boruya doğru tekrar sağa saptı. Attığı her bir adımla birlikte sırtını borunun sert yüzeyine daha fazla sürterek iki büklüm halde suyun içinde yürümek zorunda kaldı. Kısa süre sonra boru mağaramsı silindirik bir tünele açıldı. William derin derin soluk alarak ve elindeki fenerle ön tarafı aydınlatarak hızla ilerliyordu. Kaptan H. Frank Pince Nez ve onun kanalizasyon çizimleri sayesinde artık izini kaybettirebilirdi.

Geriye baktığında arkadan gelen bir ışık belirtisi olmadığını gördü. Pısırtıklar peşini bırakmışlardı. William kıkırdadı ve yavaşladı. İri yarı bir işçinin hakkından gelerek ve caddenin yarısına kadar gömülmüş dehşetli bir rögar kapağını yerinden sökerek o kadar da umutsuz vaka olmadığını kanıtlamıştı. "Acımasız Kurbağayım ben!" diye bağırırdı, en sevdiği edebiyat kahramanına çocukça bir bağlılık duygusuyla. Beton duvarlar derin ve yüksek sesli bir tasdik korosu misali bu sözleri üç kez yankıladı.

William paçalarına su sıçratarak, o anda uydurduğu şarkılar eşliğinde ve söz bulamadığı yerlerde boşlukları "ho ho ho ho" diye doldurarak ilerledi. "Hey o iki dirhem bir çekirdek piç kuruları yataklarındaydı, ho ho, William Hastings sıvışırken ve pataklarken işçiye acımadan, ho ho, dev gibi bir el feneriyle!" Aynı anda silahını geniş bir yay çizerek döndürüyor ve borunun duvarları bir aşağıdan bir yukarıdan aydınlanıyordu.

Ama sonra, son yankılar da kesilince, arkasındaki karanlıkta koşturan bir milyon ayak sesini ve fısıldaşan sesleri duymaya başladı. Hızını iki misline çıkarttı, akciğerlerinde bir ateş varmış gibi soluk soluğa kaldı. "Ne kibirli bir Kurbağayım," dedi kendine gülerek ve bir yamaç misali hızla aşağıya doğru giden büyükçe bir tünele saparak feneri söndürdü. Sonra yavaşlayarak ışığı tekrar yaktı ve on beş metre kadar ileride borunun tavanındaki bir mazgala çıkan başka bir demir merdiven gördü. Lambayı kemerine sokuşturdu, kendini merdivene doğru çekti ve doğal ya da taştan yontulmuş bir mağara gibi duran bir alçak tesisat kanalına çıktı. Lambanın ışığı karanlığı deldi ve o da ışığın ardından yürüyerek uzaktaki bir tünele, oradan da yirmi ya da otuz derecelik bir eğime sahip başka bir koridora yöneldi.

Tökezledi, kış üstü düştü ve giderek daha hızlanacak şekilde aşağıya kayarken bir taş yığını sayesinde feneri kırmadan durabildi. Düşüş esnasında yırtılan paltosunun cebinden Pince Nez'in seyir defterinden yırttığı sayfayı çıkardı, bir hafta önce rotasını belirlemek için kullandığı mor mürekkepten izi takip ederek kuzeye giden borudan çıkarak birden kendini doğuya açılan bir kavşakta buldu. Yüz metre kadar sonra aptalca şarkılar söylemekten bıkmış halde durdu ve peşindekilerin sesini duymak için nefesini tuttu. Arkada ses falan yoktu. Gülümsedi ve haritasını açtı. Beş dakika sonra özgürlük yolunda Glendale'e doğru ilerliyordu.

Şu dünyada onu suçlamaya gücü yetecek bir jüri yoktu. Bir Frosticos'a bir de William Hastings'e tam bir frontal lobotomi uygulanması için Frosticos'un imzasının bulunduğu belgeye - Frosticos'un masasında bulunduğu ve yol boyunca yaşamsal haritayla birlikte palto cebinde taşıdığı- bakacaklardı. Hiç kimse yaşam boyu bitki olarak kalmaktansa özgürlüğü seçtiği için bir adamı suçlayamazdı. Arkasında bilim dünyasının desteği vardı. Fairfax yardımı koşardı. Elinde artık kalamar sensoruyla alakalı veriler vardı. Ve Binghamton'daki Profesör Ryan medeniyet te-

Leviathan

orisi üzerine tez önerisini okumuş olur ve onun kendi parlak çalışmasıyla ne kadar yakın olduğunu görürdü. Bu, o zamana kadarki tüm davaları bitirecek bir dava olurdu. Scopes duruşmaları⁽¹⁰⁾ bunun yanında solda sıfır kalırdı. Frosticos köşeye sıkıştırdı. Bütün foyası -viviseksiyon, kazıcı Leviathan, yeryüzünü yok etme planları- açığa çıkardı. William haklılık ve zafer düşüncesiyle gülümsedi. Bunun kokusunu alabiliyordu. Onu durdurmaya çalışacaklardı ama o, tüm o börtü böcek kalabalığını saf dışı bırakacaktı. Kahkaha attı ve şarkısı için söz düşünmeye çalıştı fakat genelde ho ho ho'lara takılıp kaldı ve gücünü korumak adına bu işten vazgeçti.

En sonunda dinlenmek üzere durdu. Pantolon ceplerini karıştırdı ve bir şişe kapağı çıkardı. Çıkardığı şey bir White Rock vanilyalı soda kapağıydı. Şişenin etiketindeki kaya üzerine oturmuş kanatlı kadın resmini görür gibiydi. Bir köşesinden yırtılmış mantar conta oldukça narin durumdaydı ama başparmağının ucuyla onu kapağın içine ustaca yerleştirebildi. Parmağının ucuyla kapağa bir iki kez fiske vurdu ve kapak gömleğine sabitlendi. Fazlasıyla mutlu mesut halde yeniden ayaklandı, ileride daralacak beton tünelde hızla yürüdü. Tünelin içbükey duvarları aşağıdaki izbe karanlığa doğru kıvrılarak ilerliyordu.

Roycroft Squires elindeki yırtık pırtık *Doom* kitabını altıncı kez okuyordu. Lord Ottercove'un arabasının kanatlanarak "Piccadilly üzerinden" Fleet Caddesi'ndeki evlerin çatılarını yalayıp geçtiği en sevdiği bölüme gelmek üzereydi. Romanda onu tatmin edecek oranda bilim mevcuttu. Unutulduğu için yarı soğumuş kahve fincanından bir yudum aldı ve derin düşünceler içinde kafasını sallayarak boşlukta ölümlülük hakkında bir şeyler kuraladı. Kapı sesi duyuldu. Squires yerinden sıçradı. Akıllı başında kimse onun kapısını öğleden önce çalmazdı. Kapıdakiler, muhtemelen onun Noel'e ilişkin ne kadar umarsız olduğunu söylemek için gelmiş Yehova Şahitleri'ydi. Onlara karşı sağlam dura-

caktı. Belki dergileri için bir iki kuruş alıp çekip giderlerdi.

Ama gelenler Yehova Şahitleri değil, elinde kıvrık bir kâğıt tutan sekiz yaşında bir çocuktı. “Bayım,” dedi özür diler ve Squires’in kalkık kaşlarından korkar bir edayla, “bu sizin.”

“Benim mi?” dedi Squires, ciddiyetle başını sallayarak. “Neymiş o?”

“Sokaklarda uçuyorlardı bayım,” dedi çocuk. “Yüzlercesi hem de.” Cebinden bir düzine not çıkardı. Notların her biri sanki bir deliğe tıktırılmak üzere silindirik biçiminde kıvrılmıştı. Squires’in kafası karıştı ama notların Edward St. Ives’in tuhaf işleriyle alakalı olduğundan emindi. Çocuğa elli sent verdi ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde gönderdi. Sonra notları kahve sehпасına yaydı. Toplamda sekiz tane not vardı.

Her birinin üzerinde şunlar yazılıydı: “Bu mesajı Roycroft Squires’in 210 East Rexroth’taki evine ulaştırın.” Notlardan birinin sonunda “lütfen,” diğesinde “acilen,” bir başkasında “Tanrı aşkına” yazılıydı. Sanki her birinin ardından umutsuzluk iyiden iyiye derinleşiyor gibiydi. Her kâğıdın arka yüzünde şöyle anlaşılmaz bir cümle yazılıydı: “Akşam altıda harnup ağacının altında ol. Gözünü aç. W. H.”

“W. H. mi?” diye sordu Squires yüksek sesle. Bir anlığına kafası karıştı ve bir tür çocukça şakanın kurbanı olduğunu ya da mahalle çetesinin onu kafaya aldıklarını falan düşündü. W. H. mi? William Hastings yani! Tabi ki. Başka kim olabilir ki? Pe ki ama notlar neden sokaklarda uçuyordu, diye düşündü Squires. Tamamen mantık dışıydı. Evinin ön tarafındaki büyük kemerli pencerenin panjurlarını araladı ve altında beklemesi gereken harnup ağacına baktı. Hayretler içinde caddenin ortasındaki rögar kapağından küçük bir kâğıt rulonun çıkışını ve rüzgarla birlikte savruluşunu izledi. Yan komşunun oğlu mucize mektubun peşinden koşturdu.

Tam bir muammaydı. William Hastings -ki o olmalıydı- kanalizasyonda saklanıyordu. Buna şüphe yoktu. Neden gün yüzü-

ne çıkmıyor oluşu yanıtlanmayı hak ediyordu ama Squires bir yanıt bulamadı. Eline kalem kâğıt aldı ve şöyle yazdı: “Bir kez tıklatırsan ben gözümü dört açmaya hazırım, yok eğer akşam altıda olsun diyorsan iki kez tıklad. Bana güvenebilirsin. R. S.”

Kâğıdı sigara sarar gibi yuvarladı, dışarı yöneldi ve caddede bir aşağı bir yukarı bakındı. Görünürde kimsecikler yoktu. Komşunun oğlu dahi kaybolmuştu. Rögar kapağına seğirtti ve mesajını delikten içeri sokuşturdu. Kâğıt hızla elinden çekilip alındı. Bir süre sonra kapaktan iki tıklama sesi geldi. Squires omuz silkti ve eve döndü. Daha yedi saat vardı. Bu, oldukça rahatsız edici bir durumdu. Beklemekten nefret ederdi. Kitap okusa olmazdı. William’ın kanalizasyonda olduğu fikri romanla arasına bir set örmüştü. Çalışma odasına gitti ve postalanacak kitapları paketlemeye koyuldu. Elindeki *Manly Wade Wellman* koleksiyonunun tamamını New Yorklu bir kadına küçük bir servet karşılığında satmıştı. Ama böylesi bir işe yoğunlaşmak bile imkânsızdı. Puro üstüne puro yakarak pencereden dışarıyı izledi ve yirmi beş yıldır bir kez bile fark etmediği rögar kapağını gözetlemeye koyuldu.

İkinci vakri geçti, güneş alçaldı ve dakikalar sünerek saati altıya yaklaştırdı. Squires karanlık çimenliğe yöneldi ve tam saat altıda demir kapak gacırdadı ve karanlık bir kütle şeklindeki yün paltolu William Hastings tarafından dışarı itildi. Squires caddeye koşturdu, kapağı bir gayretle çekti ve pantolonu kanalizasyon çamuruna bulanmış, saçları kafasına yapışmış, ölesiye yorgun William tek kelime etmeden kendini yukarı çekti ve eve doğru koşturdu.

Bölüm 14

Edward'la Profesör Latzarel, Hudson Wasp'ı Western Avenue'nun altı blok ötesindeki Rusty's Cantina'ya park edip Patchen Caddesi'ne doğru yokuş yukarı yürümeye başladıklarında saat akşamın onunu bulmuştu. İkisi de mahremiyet söz konusu olduğunda Hudson Wasp'ın doğru bir seçim olmadığını biliyordu. Hava yağışlı ve soğuktu. Kış yaklaşıyordu ve South Bay kumsalları üzerinden gelen bir esinti vardı. Edward rüzgârın getirdiği deniz tuzu kokusunu alabiliyordu. Kadife paltosunu sıkıca düğmeledi ve piposunu yaktı. Doğudaki alçak tepelerin üzerindeki ay parçası fosforlu bir portakal dilimi gibi parlıyordu.

Yarı karanlık mahalleler boş ve sessizdi ve Edward bir an için ayak seslerinin millerce öteye ulaştığını ve Doktor Hilario Fros-ticos'un dört blok ötedeki ahşap evinde kulak kabartıp ayak seslerinin titreşimlerini rüzgâr sayesinde işittiğini ve kaldırım boyunca yaklaşan rap rap rap seslerini dinlediğini düşündü. Çalışlıkların ve hışırtılı, yapraksız ağaçların gölgeleri sokak lambası altında dönüşerek ve dalgalanarak uzuyordu. Edward, bir pence-

rede yanıp sönen ışığı işaret etmek üzereydi ki bunu yapar yapmaz kendini fazla belli ettiği için Latzarel'in bıyık altından tıslayacağını bildiği için vazgeçti. Rastgele gezinen tipler gibi görünmeleri gerekiyordu.

Bir polis tarafından durdurulmaları halinde Rexroth'ta yaşayan Roycroft Squires'i ziyaret etmek için geldiklerini söyleyeceklerdi. Peki neden yürüyerek gidiyorlardı? Arabaları bozulmuştu. Bu yüzden onu Rusty's Cantina'da bırakmak zorunda kalmışlardı. Kahrolası eski arabalar işte. Ayak bağından başka bir şey değiller. Edward yaklaşan bir arabanın farlarına korku içinde bakarak yalanları zihninden tekrarlardı. Her tarafından sesler çıkaran bir külüstür önlerinden geçerek gözden kayboldu. Rexroth'tan karşıya geçtiler ve iki blokluk mesafeleri kaldı. Squires'in evinin önündeki çıkma kule caddenin aşağısından görünmeye başlamıştı. Edward, kapalı Venedik jaluzisinin ardında yanan ışığı görebiliyordu. Squires'in sıra sıra dizilmiş biralarla cennete çevirdiği buzdolabını düşündü ve gece çökmeden o buzdolabına doya doya bakmaya karar verdi.

Caddenin uzak tarafından yürüyerek Patchen üzerinden sağa döndüler ve yavaşladılar. Frosticos'un arazisi normalin iki katı büyük bir arazi üzerindeydi. Ön bahçe kış ortasında bile yemyeşildi ve öyle yoğun ve hizalı ekilmişti ki adeta bir kilimi andırıyordu. Ev, bir çift dev kâfur ağacının altında siyaha çalan rengiyle karanlık ve sessiz görünen ahşap bir bungalovdu. Edward, bahçıvan Yamoto'nun çim biçme makinesinin arkasına takılıp ağaçların etrafında nasıl ufak daireler çizdiğini hayal edebiliyordu.

İkinci katta bir ışık parlıyordu, bodrum katta yanan bir başka ışık da o mesafeden mum ışığı gibi görünüyordu. Profesör Latzarel, Edward'ın omzuna dokunarak karşıya geçti ve evin hemen yan tarafından bir ardıc çalılığının içinde kayboldu.

İki adam bir ömür gibi gelen uzun bir süre boyunca çalılıklarda debelendiler. Sonra yine sessizlik oldu. Yeni bir ışık yanmadı. Kimse bağırmadı. Köpekler sakindi. İkili, evin kenarından

parmaklarının ucuna basarak geçti, ışıklı bodrum penceresine varana dek gölgeliklerden eğilerek yürüdü. İçeride yanan şey mum değil, üzeri lale şeklinde camdan bir abajurla kaplanmış bir ampuldü. Işık öyle cılızdı ki Edward ilk anda tek bir şey bile göremedi. Zemin sıkıştırılmış kilden ya da betondandı. Lambanın hemen karşısında deri kaplı, çubuklu Morris marka bir iskemle sanki ışıktan daha iyi faydalanmak amacıyla oraya yerleştirilmiş gibi duruyordu. Daha arka taraf karanlıktı.

Odadan belli belirsiz bir guruldama sesi geldi. Edward kasvetli odayı gözetleme uğraşı içinde gözlerini kıstı. Karanlıkta belli olmayan yuvarlak bir şeyi ucundan kıyısından görebildi. Dakikalar sonra o şey -yükseltilmiş bir beton havuz ya da bir kesme taş çemberi- daha da belirginleşti. Taştan kenarların üzerine doğru görünüşe göre su bitkileri, elodealar uzamıştı. Edward havuzun içinde bir şeyler -birilerini- görmeyi başardı. Su sıçradı ve çağlıladı. Bir miktar su otların kenarlarından yere döküldü ve solgun sarı ışığın rengini yansıttı. Su bitkileriyle dolu havuzun içinde yıkanan birileri vardı. Bir kafa şekli gayet belirgindi. Kafayı kaşımak için uzanan koldaki perdeli bir parmak bir kulağa ileri geri sürtündü. Edward, aradığı şeyi bulduğunu bildiği halde donakalmıştı.

Dizini pencerenin altında, Latzarell'le arasındaki bir sayaca doğru iterek kendini pervaza doğru çekti. Yaklaşmalı ve daha iyi bir görüş açısı -tek bir iyi görüş- yakalamalıydı. Dizini emniyetle bir borunun üzerine yerleştirmiş halde kendini, Latzarell'in yüzünü cama dayamış vaziyette havuzun dibinde gezinen kişiyi seyrettiği pencereye doğru çekti. Edward altındaki borunun onu tek seferde yukarı kaldıracığını düşünerek kendini sayacın üzerine doğru ittirdi. Demir, abartılı bir tıslamayla kırıldı. Edward öne devrildi, kafasını çarptığı cam tuzla buz oldu.

İçeriden ürkünç su sesleri geldi. Yanıbaşlarındaki evde bir ışık yandı. Bir kapı çarpıldı. Evin arka tarafından bağırtı sesleri duyuldu. Edward o anda tam olarak üç şeyin farkına vardı: Yarıl-

miş alnından burnuna doğru süzülen kan sızıntısı, gaz kaçağı kokusu ve cılız ayışığı altında çimenlikten Patchen Road'a doğru iki büküm halde kaçan Profesör Latzarel'in görüntüsü. Edward da onun arkasından fişek oldu.

Göz ucuyla ön verandalarından oraya buraya bakınan birilerini -belki paniğe kapılmış bir komşu- görebiliyordu. Kendi kendine Latzarel'in kaçmakla budalalık ettiğini, bir yalan uydurarak zeytinyağı gibi üste çıkmayı akıl edebileceklerini düşündü. Bodrumunda kaçırıldığı açıkça belli bir Giles Peach'i yüzer halde tutan Frosticos onları ele verebilecek son kişiydi. Ama artık çok geçti. Heyecandan saçları dimdik halde cüssesine göre hayli yüksek hızla koşan Latzarel'i takip etmekten başka çare kalmamıştı. İkili köşeyi döndü, arkalarına bakmaksızın Rexroth'a doğru iki blok geçti, sonra bir çimenlikten geçerek Rexroth'tan yukarı Squires'in evine yöneldi. Latzarel'in zili çalmasıyla kapıyı iteleyerek açması bir oldu ve kıpkırmızı suratıyla oflaya puf-laya Edward'ın üzerine doğru tökezledi.

"Kapat kapıyı ihtiyar," diye hırıldadı Latzarel ve yanıt için bir saniye bile beklemeden kapıyı kendisi ittirdi ama çarpmadan önce yakaladı ve titreyen eliyle yavaşça kapadı. "Peşimize düşecekler."

"Kim?" diye sordu Squires, piposunu ağzından çıkararak.

"Dehşete kapılmış komşuların."

"Evet," dedi Edward soluyarak. "Sebebi de belli."

"St. Ives!" diye bağırdı Latzarel, arkadaşının suratına güzel bir bakış atarak.

"Saldırıya mı uğradınız?" diye sordu Squires, Edward'ı mutfığa çekerek. Bir mendili suda ıslattı ve Edward'ın alnındaki yarığı sildi.

"Hayır hayır," dedi Latzarel, güven aşılayan bir tonla. "İki cadde yukarıdaydık. Frosticos, Patchen'de yaşıyor..." O sırada kapıdan gelen bir tıkırtı sözlerini yarıda kesti. Edward'ı omzundan tutarak kütüphaneye doğru sürüklerken buzdolabından bi-

ra sandığı bir kutuyu aldı ve kütüphane kapısını kapadı. Edward şaşkın bir ses tonuyla bir şeyler söyledi fakat Latzarel'in onu duymak için beklemeye sabrı yoktu. Kutunun kapağını açtı, yarısını lavaboya boşalttı, Squires'e doğru başını salladı ve bir iki saattir felsefe tartışan bir adam edasına bürünerek kahvaltı masasındaki sandalyeye oturdu. Squires ön kapıyı açtı ve piposuna kıvrık siyah tütünlerden tıktırarak biraz geride bekledi. Verandada içeriye şüpheli gözlerle bakan tişörtlü bir adam duruyordu.

"Buraya iki adam geldi mi?" diye sordu, Squires'e değer bilir bir bakış fırlatarak. "Dağınık saçlı bir şişkoyla kahverengi paltolu bir sırık. İçlerinden biri yaralanmış olabilir."

Göz ucuyla Squires, Latzarel'in bir cep tarağıyla saçlarını düzeltmeye çalıştığını görebiliyordu. "Hayır, gördüğümü söyleyemeyeceğim. Arkadaşlarınız mı yoksa?"

"Pek sayılmaz," dedi adam, Squires'in üzerinden odaya göz atarak.

Saçları mantıksızca tam ortadan ikiye ayrılmış Latzarel mutfaktan çıkıp geldi. Paltosu yoktu ve kollarını sıyırmıştı. Elindeki şişeyi kapıda kaşları çatık bekleyen adama doğru salladı. "*The Polyglots*'un bu ilk baskısı için size ne önerebilirim, bilmiyorum. Fazla yıpranmış."

Bu sözler Squires için bir şey ifade etmiyordu. Açıkçası Latzarel için de aynısı geçerliydi. Sadece kapıdaki adam bir anlamı olduğunu düşündü ve Latzarel'e kısa bir bakış attıktan sonra, "Kim bu?" diye sordu.

"Sizi ilgilendirmez," dedi Squires anında. "Siz kimsiniz ve bu saatte kapımı yumruklayarak ne demeye çalışıyorsunuz?"

Adam böyle bir soruyla karşılaşınca donakaldı. Latzarel adama gülümsedi ve şişesinden ilk uzun yudumunu aldıktan sonra sıvı dilinden aşağı akarken hırıldadı ve öğürdü. Boğulmuş gibi yaparak öksürdü. "Kim olduğumu sanıyorsunuz, sevgili dostum?" diye sordu, şişesinin etiketine uzun uzun baktıktan sonra

bira yerine yanlışlıkla Dr. Brown marka Cel Rey şuruplarından birini aldığını fark ederek.

"Belli ki senin kaçak bir şişko olduğunu sanıyor," dedi Squires, adama dik dik bakarak.

"Ama ama," dedi adam, başını sallayıp bir elini havaya kaldırarak. "Ben kimseyi itham etmedim. Patchen'de bir hırsızlık teşebbüsü oldu ve iki adam, az önce de söylediğim gibi, bu yöne doğru kaçtılar. Ama burada olmadıklarını görebiliyorum."

"Çok fenaymış," dedi Latzare. "Tam da onları kapana kısırdığınızı düşündüğünüz anda. Çok gözükara tiplermiş." Sonra Squires'e dönerek, "Kapıyı kilitleseک iyi olacak. Bir kovalamaca falan olabilir."

Adam, muhabbeti kısa kesmek için gerekli sözcükleri bulmaya çalışıyormuşçasına kapıda birkaç dakika daha bekledi. O sırada yoldan gelen bir bağrış ve kaldırımından gelen hızlı ayak sesleriyle birlikte "kaba herifler" benzeri bir şeyler çığırarak gerisin geri koşturmaya başladı. Squires onun ardından kapıyı kapadı ve kemerli pencerenin Venedik jaluzisini sıkı sıkı örttü.

Edward kütüphaneden başını uzattı. "Güvende miyiz?"

"Sayılır," dedi Latzare, "ama şu hır gür bitene kadar dikkatli olsak iyi olur."

Edward, Latzare'in şaşkın bakışları altında peşine William Hastings'i takmış vaziyette kapıdan çıktı. "Saçlarına ne yaptın öyle?" diye sordu William.

Latzare saçlarını karıştırdı. "Hiç," dedi. "Sen de nereden çıktın böyle?"

"Rögardan," dedi William, onlara anlatacağı öyküyü düşünüp gülümseyerek. Dörtlü, elektrikli sobanın etrafındaki koltuklara çöktü.

"Yani," dedi William iki saat sonra, son bira şişesinde kalanları da bardağına dökerken, "biraz araştırma yaptım. Noktaları birleştirdim. Fiziki evrenin bizim düşündüğümüzden çok daha

karmaşık olduğuna kanaat getirdim. Giles Peach'e dair bilgilerinizi beni doğruluyor. Bilim buradan hayli beslendi ve yanılıyor olamaz. Ama bir yandan da at gözlüğü takıyor. Bu gözlükleri çıkarmasını sağlamak şart. Artık bu işe edebiyat penceresinden bakmak gerekiyor." William bira şişesini bir teleskop gibi tuttu ve içine -üçüncü birasını bitirdikten sonra sergilemeyi alışkanlık haline getirdiği bir davranış- göz attı. Edward, William'ın orada ne gördüğünü merak ediyordu ama yaptığı şeyin tuhaflığını ima etmeksizin bunu sormanın bir yolunu bulamadı.

"Edebi meselelere gelince," diye devam etti William, "izafiyet öyküsünü geliştirdim."

"Rokette şişen adamla alakalı olmalı, değil mi?" diye sordu Squires, piposunu kibritle yakarak.

"Doğru. Bana bir takdirname yolladılar. Gerçi o da biraz sorunlu oldu."

"Kim yolladı?" diye sordu Squires.

"*Analog*," dedi William.

Squires bunu duyduktan sonra piposunu koltuğa bıraktı. Bir tutam yanık tütün, bacağıyla koltuğun kenarı arasına yuvarlandı. Squires yerinden sıçrayarak koltuğa vurmaya başladı ve tütünleri önce haliya oradan da fayanslara fırlatmayı başardı. Ardından mutfığa gitti ve elinde altılı birayla döndü. "İzafiyet öyküsüne içelim," dedi, biraları dağıtırken. Ağzı kulaklarına varmış William da şişesini kaldırdı. Biranın gül pembe parlaklığı altında işler onun adına iyi gider gibi görünüyordu. Pantolonundaki çamur lekeleri ve ceketinin yırtık kolu artık birer yadigâr gibiydi. İyi ve güzel şeyler adına piçlerin elinden kurtulmayı başarmıştı. Ama daha William Hastings'in son hamlesini görmemişlerdi. Yaklaşan savaşları düşündükçe ağzı zevkten daha bir açıldı.

"Roy," dedi ansızın, yeni bir pipoya tütün tıkıştırarak meşgul arkadaşına bakarak, "İzafiyet hakkında yine bir şeyler okuyordum da. Işık konilerini bilhassa. Bunlar hakkında ne biliyor-

sun?"

Squires bir an tereddüt etti. Kim bilir belki de kaçınılması imkânsız boş konuşmaların yaklaştığını düşünmüştü. "Işık konisi terimi," dedi sakince, "uzayın üç boyutunu ve zamanın tek boyutunu kübik bir grafik halinde çizmekle alakalı olmalı. Oradaki dikey aksis bir kişinin zaman içindeki konumunu, yatay aksis ise uzay içindeki hareketini gösteriyor..."

"Ama benim anladığım kadarıyla," diyerek sözünü kesti William, koltuğunda heyecan içinde kıpraşarak, "koninin kendisi, onun etrafında geniş, dengeli bir balon misali şişmekte olan bir ışık çeperinin ürünü. Demek istediğim, hepimiz sonsuza dek genişleyen ve yıldızlara doğru ışık hızıyla akıp giden foton çemberleri serisinin -ya da başa bir deyişle durgun evren gölünün üzerindeki dalgaların- merkezindeyiz. Buna isterseniz aura da diyebilirsiniz. Başka bir açıdan -genelde çoğumuzun göz ardı ettiği bir açıdan- bakarak ayla bile diyebilirsiniz. Şimdiye dek böyle geldi. Mitolojiye bir kez daha dönüp bakmakta yarar var." Tek gözünü kısarak Squires'i süzdü. Squires anlamlı anlamlı başını salladı.

"Beyler, o halde doğru anladıysam eğer, ışık konileri genişleyen bir foton aylasının -çizim halinde gösterildiklerinde yıldızlara doğru dönerek giden bir yayılmalar tufanı oluşturan sonsuz aylaların- merkezi oluyor."

"Buna karşı çıkamam," dedi Squires, Latzarel'e dönerek. Latzarel de itirazının olmadığını söyleyiverdi.

"Hayatlarımız, beyler, yollardaki ışık konileri tarafından -insan çilesinin, uzay ve zaman içindeki yolculuğunun sembolleri- uzam ve zaman bakımından belirleniyor."

"Ne tarafından?" diye sordu Latzarel. "Yollar hakkında şu söylediğin şey kafamı karıştırdı."

"Şu kırmızı konilerden söz ediyorum. Yollarda kordon oluşturmak için kullandıkları ışıklı trafik konilerinden yani. Mecaz kullanmak gerekirse, ters dönmüş ışık konileri. Dünyadaki va-

roluşumuzun, uçan ışık aylalarının sonsuz gözlerinde yeryüzüne gerçek anlamda bağlı oluşumuzun somut göstergeleri." William durakladı ve bir an için söylediklerini düşündü. Kâğıt kalem alıp bir şeyler karaladı ve bir süreliğine düşünceler içinde kaybolup gitti. Sonra durdu, sırtıttı, biraz daha karaladı ve tam bir tatmin duygusuyla arkasına yaslandı. Kafasını kaldırarak, "Sizce bir sorun var mı?" diye sordu.

"İtiraz edebileceğim hiçbir şey yok," dedi Squires, kafasını sallayarak. "Çalışmanın tüm niteliklerini içeriyor."

"Sağol," dedi William, bu son sözlerin bir övgü olduğunu düşünerek. Sonra kurnazca gözlerini kısarak ellerini aynadaki aksine bakan bir örümcek misali parmak uçlarından birleştirdi ve bilmece gibi konuşmayı keserek birasından bir zafer yudumu aldı. "Bilimi edebiyat adamlarının ellerine bırakın," dedi muzafferane bir edayla, "ve neler olacağını görün."

"Bu konuda haklısın," diyerek onayladı Squires. "Burada bir kısa hikâyenin izlerini görebiliyorum."

William kafa salladı. "Üstelik neredeyse kendi kendine yazılmış, değil mi? Hikâyenin ete kemiğe bürünmesi için bir iki karakter de ekledin mi..." William bir iki karakter ekledikten sonra neler olacağını tasvir etmek için eliyle kıvrımlı bir dalgalanma hareketi yaptı.

Kısa süre sonra Edward, "Peki o halde Peach konusunda ne yapıyoruz?" diye sordu.

"O olduğundan emin misin?" diye sordu William.

"Pencereye döndüğünde yüzünü gördüm. Oydu. Babasının kopyası gibiydi."

"O halde arama izni çıkaralım," dedi William. "Giles'in kaçırıldığına inanmak için yeterince sebep var. Haydi kendi kaçmış olsun. Kaçmışsa ve Frosticos da onu alıkoyuyorsa ortada yine aynı oranda işlenmiş bir suç var demektir."

"Savcıyı arama izni çıkarmaya nasıl ikna edeceğiz peki? Bence ona mahallede aylıklık ederken tesadüf eseri Frosticos'un bodru-

mundaki bir havuzun içinde Giles'i gördüğümüzü söyleyelim." Edward başını salladı. "Kırık camı nasıl açıklayacağız peki? Hırsızlık girişimi ya da benzeri bir şey gibi görünüyor."

"Bundan hiç söz etmeyiz," dedi William. "Bir mektup hazırlarız. Kâğıda dökeriz. Giles'in imzasını taklit ederiz. Orada kendi rızası dışında tutulduğunu -doktorun viviseksiyon uygulaması yaptığını ve kendisini de keseceğini- belirten bir mektup olur. Bodruma indiklerinde ne bulacaklar sizce? Şüphelerini haklı çıkaracak her şeyi. Giles karşı çıkacak olsa ne olur? Tüm işaretler onun manipüle edildiğini gösterir. Özellikle daha on beş yaşında olduğu düşünüldüğünde. Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak. Velma Peach de bize destek olacaktır."

Latzarel yavaşça başını salladı. "İşe yarayabilir," dedi Edward'a.

"Yarın işe yarayacaktır," dedi Edward yorgun gözlerle. "Ama şimdi saat sabahın ikisi oldu. Haydi gidelim."

Yirmi dakika içinde, Rusty's Cantina'ya yürüdükten sonra Edward, William ve Profesör Latzarel sessizce koltuklarına gömülmüş vaziyette Western Avenue'da kuzeye doğru yola koyulmuşlardı bile. Sessizliği bozan William oldu. "Aslında," dedi, elini saçlarında gezdirerek, "planımız işe yaramayabilir. Bahse girerim çoktan kaçmışlardır. Camı kırmanız çok fena olmuş."

Edward onayladı. Haklıydı. Kayıp camı kırmamış olsaydı Frosticos uyanmamış olacaktı. Doğru zaman gelene dek bekledikten sonra içeri dalıp Giles'i oradan çıkarabilirlerdi. Arkalarında Velma Peach vardı. Ama şimdi Frosticos hazırlıklıydı. William haklıydı. Çoktan kaçmış olabilirlerdi.

"O halde," dedi Edward, elini araba koltuğuna bastırarak, "ben saldırıya geçmekten yanayım. Yetkililere bu konuda güven olmaz. Yapacakları şey etrafta dolanıp sorular sormak olacak. Ne duyacaklar peki? Giles Peach'in bir deniz adamı olduğunu mu? Bizim Arzın merkezine gitmeye çalıştığımızı mı? Frosticos'la Pinion'un Catalina Adası açıklarında uçan bir denizaltıyla gö-

rüldüğünü mü? Bunların hepsi akıl dışı şeyler. Çılgınlık. Bize gülüp geçeceklerdir. Doğru düzgün bir bilimsel eğitim almadıklarından anlatılan hiçbir şeye inanmayacaklardır. Hayır beyler, size burada kanun dışı davranmamız gerektiğini söylüyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Edward, kanun dışı davranmak ve saldırıya geçmekle alakalı şüphelere kapılarak. Latzarel her zaman onu saldırıya yönlendiriyordu.

“Onun peşinden gideceğiz. Giles’i oradan çıkarıp çıkarmadıklarını bilmiyoruz. Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bizden korktukları falan yok. Gece evin çevresinde dolaşanların biz olduğumuzu bile bilmiyorlar. Ve Giles’i nereye götürebilirler ki? Pinion’a mı? Yok artık. Bunun bir anlamı olmaz. Diyorum ki, Pince Nez’in grafiklerini kullanalım. Fransız Direnişi’ni düşünün. Macerayı kanalizasyonlardan sürdürelim.”

“Pince Nez mi?” diye bağırdı William, oturduğu yerden. “Kitabı buldun mu yani?”

“Biz kaptana ulaştık,” dedi Edward ağzının içinden. “Frosticos bizden hemen sonra ona ulaşmış olmalı. Ya da en azından biz öyle düşünüyoruz.” Edward olabildiğince fazla diyalog parçasından söz ederek ve bu benzersiz bakış açısı sayesinde kaptanın Ignatz de Winter ve sazan balığının ölümsüzlüğüne dair şifreli yorumlarından William’in bir şeyler çıkarabilmesini umarak Pince Nez’le yaptıkları konuşmayı tekrar aktardı.

Ama William başını sallamakla yetindi. “Yani kitap sizde, öyle mi?”

Edward onayladı. “Evet. Bana altmış papele, Pince Nez’e ise hayatına mal oldu.”

“O halde onu kullanmak zorundayız!” dedi Latzarel. “Eve girmeliyiz. Orada onu paketleyip en yakın rögara sokmalı ve yarım saat içinde evine götürmeliyiz.”

Arabada sessizlik hâkimdi. Edward planın yetersizliğini düşünerek rahatsız oldu. Frosticos’un camını kırmış olmak bile yete-

rince kötüydü. Latzarel'in mantığı bu türden aceleci hareketlerin karşısındaydı. Yakalanırlarsa, mermiler havada uçuşursa, böylesine meşhur bir doktorun evine girmeyi neden zaruri gördükleri sorulursa ne derlerdi? Edward yeterince coşkulanamadı.

William ise henüz kazandığı zaferin sarhoşluğuyla farklı bir kafadaydı. "Hızlı hareket edelim," dedi, Latzarel'in planını destekler bir ifadeyle. "Yarın harekete geçiyoruz. Onu oradan çıkarmayı planlıyor olsalar bile o kadar hızlı hareket edemezler. Benim ortaya çıkıp sizin planlarınızı alt üst edeceğimi düşüneceklerdir. Elinizde benim gibi bir koz var. Ve ne olursa olsun, bizim böylesi bir saldırıyı gerçekleştirecek denli umutsuzluk içinde olduğumuz akıllarından bile geçmeyecektir. Bu hataya akıl hastanesinde de düştüler. Benim zayıf olduğumu sandılar. Geçileri kaçırdığımı yani. Sümsük olduğumu. Ruhumu yitirdiğimi düşündüler. İblisler. Ama ben onlara fazla geldim. Bir erkek, Tanrı aşkına, saldırır ve sonuçlarını düşünmez!"

William olayın ruhuna kendini kaptırarak ileri atıldı. "Yani sonuçta kendime bu kadar pay çıkarmayabilirdim fakat onların üstesinden gelen bendim, değil mi? Frosticos'un ofisine gözümü kırpmadan daldım ve masasını karıştırdım, kitaplarını yokladım ve sağ salım oradan sıvıştım. Bu da yetmediyse, burunlarının dibinden kaçtım, caddenin altında kayboldum ve kanalizasyonlarda hepsini peşime taktım. Bir de birlikleyken neler yapabileceğimizi düşünsenize! Hep birlikleyken. Budalaca tezgâhları ne işe yarar ki? Biri bir dondurmacı arabasında çocukları kenara sıkıştıran bir ibne, diğeri ise hepimizi öbür dünyaya postalamaya çalışan beyaz bir megaloman. Bunların bile hakkından gelemiyorsak vay halimize. Benim fikrim bu."

"Benim ki de!" diye haykırdı Latzarel. "Hemen yarın bu işe girişiyoruz. Sen ne diyorsun, Edward?"

Ortamdaki heyecan dalgasına kendini kaptıran Edward da başıyla onayladı. En zayıf halka olmanın hiç zamanı değildi.

Ertesi gün saat dokuz gibi Edward akıl hastanesini aradı. Tam

da istediği gibi, doktor oradaydı. Bay St. Ives'le konuşmaktan mutluluk duyardı. Acaba Edward bir şekilde William'dan haber almış olabilir miydi? Hayır, almamıştı. William, Edward öyle sanıyordu ki, kaçmıştı. Belki San Francisco'ya. Belki daha da kuzeye. İlk evlendiğinde kısa süreliğine oturduğu Humboldt County'ye. Daha önceleri geriye dönmekten söz etmişti. Yeşil kırlardan bahsetmişti. Zümrüt gibi derdi daima, Oz'un duvarları gibi. Elbette tüm bunlar nostaljiydi. Ama Edward, William'ı arıyor olsaydı, gidip Eureka'ya bakardı.

Doktor Frosticos, Edward'ın ne yapacağıyla pek ilgilenmiyordu. Kayınbiraderinin, hem onun için hem de herkes için bir tehlike arz ettiğini söyledi. Masum bir adamı öldüresiye dövmüş ve bir diğerinin de parmağını kırmıştı. Yetkililere haber verilmişti.

"Yetkilileri bu işe karıştırmamak," dedi Edward, "daha iyi olurdu aslında."

"Mümkün değil," dedi Frosticos, ne yaptığından emin bir edayla.

"O halde yetkilileri daha etraflıca bilgilendirmek gerekebilir. Elbette bir eşya sandığı ve Han Koi adlı bir Çinliyi duyunca oldukça heyecanlanacaklardır." Edward söylediklerinin hazmedilmesi için bir süre bekledi. Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. "Aynı zamanda Kaptan H. Frank Pince Nez'in ölümüyle de yakından ilgileneceklerdir. Bu olay hakkında sağlam bir fikrimiz var. Hem de oldukça sağlam."

Diğer uçta sessizlik daha da derinleşti. Edward ansızın şüpheye kapıldı. Bir şeyler duymaya çalışıyordu ama belli belirsiz nefes seslerinden başka bir şey yoktu. Sonra birden derin sessizliği, fazla uzaktan gelen ve meymenetsiz solukların içinden uluma gibi duyulan delice ve uygunsuz bir kahkaha bozdu.

"Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin olsaydı," dedi Frosticos kısıp sesle, "sen de şimdi kuzeye doğru kaçıyor olurdun."

Edward cılız bir kahkaha atmaya -hiçbir anlamı olmayan bir

ha ha ha sesi- çabaladı. Hiç faydası yoktu. Asıl Frosticos'un kasabayı terk etmesi gerektiğini söylemeye hazırlanıyordu ki lafı yarıda kesildi.

"Eşya sandığı içindeki çocuk hikâyesi tam bir acemilikti. Artık benimle çalışmayan bir asistanım neşteri normalde olabileceği kadar iyi kullanamadı. Giles, amcası kadar talihsiz olmayacak. O oldukça gelecek vadediyor. Reginald ise tam bir başarısızlık örneğiydi. Yine de bugün bir akvaryumda da olsa yaşıyor. Onu gören insanlar onun sahte olduğundan eminlerdi. Durumun imkânsızlığı kafalarını karıştırmıştı. Bu kadar grotesk - başka nasıl ifade edebilirim ki- bir şeyi hayal edemiyorlardı. Han Koi onu dev bir üç renkli sazanla çiftleştirmeyi düşünüyordu. Çıkacak şey sence de fazla değerli olmaz mıydı?"

Edward yutkundü. Akli başından gitmişti. Bağırarak, Frosticos'u aşagılama, utandırmak istedi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Sana tavsiyem," dedi Frosticos, "Bay Hastings'in canlı yakalanmamasını sağlamandır." Bu sözle birlikte telefon kapandı.

"Kandırabildin mi onu?" diye sordu William.

"Pek sayılmaz." Edward yarı dolu bir kahve bardağını eline aldı ve mutfak lavabosuna boşalttı. Boş bardağı lavaboda yavaşça dönüp duran bir su birikintisi içine bırakıverdi.

"Evet öyle bir etkileyiciliği var," dedi William, yorgunluktan koltuğa gömülü halde. "Humboldt County saçmalığına nasıl tepki verdi?"

"Anladı tabi ki. En ufak bir tereddüt hissi bile yoktu. Bildiğim bir şey varsa eğer o da senin burada dizimin dibinde oturduğunu anlamış olması."

"Dün gece kırılan pencereden söz etti mi?"

"Hayır," dedi Edward, "etmedi."

"İşte!" William açık avcuna yumruk attı. "Onu enseledik. Reginald Peach meselesi ona zarar veremeyecek denli eskide kaldı. Giles ise başka. Kaygılanıyor, tamam mı? Bugün harekete geçi-

yoruz. Şu anda hastanede olmalı, haydi saldıralım.”

“Ne?” dedi Edward. “Şimdi mi?”

“Elbette şimdi. Jim okulda, o yüzden ona yardım edemez. Russel’ı alır ve yarım saat içinde kanalizasyonda oluruz. Brand’deki askeri malzeme dükkânında durup üstünde lamba olan şu madenci başlıklarından üç tane alalım.”

“Bilemiyorum,” dedi Edward, başını iki yana sallayarak. “Belki de şu velvele yatışana kadar birkaç gün ortalıkta görünmesen iyi edersin.”

William kuşkulu bakışlar fırlattı. “Ortalıkta görünmemek mi? Nedenmiş? Akşam olmadan bir minibüsle buraya gelirler. Nerede saklanmamı istersin? Bir otelde falan mı? Bir adamın kanalizasyondaki kadar iyi saklanabileceği başka bir yer yoktur. Benim fikrim bu. Ben Giles için gidiyorum. Geliyor musun gelmiyor musun?”

“Geliyorum,” dedi Edward kabullenerek. “Latzarel’i ara. On dakika içinde onu alacağımızı söyle. Zaten çoktan ikna olmuş durumda.”

“İşte bu,” diye haykırdı William heyecan içinde. “Ciğerlerini sökeceğiz. Pince Nez olayını ortaya çıkaracağız. Bir rota çizeceğim.”

Bu sözlerle birlikte dışarı çıktılar ve koşturarak Profesör Latzarel’in Pasadena’daki evine gittiler. Wasp’ta umutsuzluk içinde taş kesilmiş halde oturan Latzarel’i gördüklerinde ikisinin de heyecanları yüzlerinden okunur -William gurur duyuyordu ve Edward gözlerinin suç işleme niyetlerini ele verdiğiinden emindi- haldeydi. Ancak hiç kimse onları durdurmaya kalkışmadı. Hiç kimse yüzlerine suçlar gözlerle bakmadı. Askeri malzeme dükkânında hiç kimse üç madenci başlığının yasa dışı bir macera amacıyla kanalizasyonu aydınlatmak, bir adamın evine girip bir deniz adamını kaçık doktorun ellerinden kurtarmak amacıyla kullanılacağından şüphelenmedi. Ve öğlen vaktinden biraz önce, üçlü Los Angeles Nehri’nin beton duvarından inip sırtkan

Leviathan

bir kedi suratına benzeyecek şekilde boyanmış büyük metal kapğı açarak aşağıya eğimli tünele girerken Bakersfield ve Saugus ve San Fernando yönlerine doğru seyahat eden ve madenci başlıklı üç adamı işçi sanan yarım düzine otoban yolcusundan başka kimse onları fark etmedi.

Bölüm 15

“Tanrı aşkına neden gideceğimiz yere bu kadar uzak bir noktadan yola çıktık. Bunu bilmek istiyorum. Hareketten tasarruf her zaman benim tarzım olmuştur ve şimdi kim bilir neredeyiz. Arabayı Rustys’de bıraksak en azından paradan tasarruf etmiş olurduk.” Latzarel gözlerinin üzerine kapanmış madenci başlığını düzeltti. Kanalizasyonda inanılmaz pis bir koku vardı ama neyse ki yürüdükleri koridor öyle genişti ki çamura bulanmak zorunda kalmıyorlardı.

“Yanılmıyorsam,” dedi William, bile isteye önlerine geçerek, “bu tünel dosdoğru dağın eteklerine çıkıyor. Yüz tane falan çıkışı olmalı. Ve Brand’e doğru burada haritadan çıkaramadığımı bir ya da iki geçiş var. Topografik bir haritada acayip bir yöne götüren kesik kesik bir akıntı gibi görünen ufak çentikli çizgiler var. Kafam karıştı. Keşke önceden bir baksaymışız.”

“Haritaya bakmak için vaktimiz yok,” dedi Latzarel sinirlenerek. “Saldırıyoruz, gezintiye çıkmadık.” Daha fazla söylenecekti ki başlığındaki ışık söndü ve onu karanlıkta bıraktı. William’la

Edward önde hareket halindeki iki ışık havuzunun içerisinde yürüyorlardı. "Bekleyin!" diye tısladı Latzarel, başlığını çıkarırken. Başlığın altındaki iki kabloyla oynadı. Lamba bir an yanacak gibi oldu sonra yine söndü. Yandığı an ön tarafta kısa süreliğine yeryüzünün içine doğru uzanan karanlık ve devasa bir dik koridoru aydınlattı. Koridorun iç tarafında parlak yeşil ve pembe renkleriyle üç kez S şeklinde kıvrılmış halde daha derinlere yönelmiş bir adet dev yılan sürünüyordu. Hiç biri yılandan korkmadı. Hayvan bir örtünün altına girer gibi karanlıkta kaybolup gitti. Hayvanın kuyruğu karanlıkta şaklarken Latzarel'in lambası kendi kendine bir kez daha yandı.

"Tanrım," dedi William, bir süredir içinde tuttuğu nefesini salarak. "İimde onu takip etmemi söyleyen bir ses var. Adım gibi eminim ki Pince Nez'in bildiği evrene ve yeraltı denizine gidiyor."

"Başka zaman artık," dedi, yılanlara o kadar da ilgi duymayan Edward. Öne geçti ve iki yol arkadaşını arkasında bırakarak hızlandı.

"Squires'in evinin önüne geldik," dedi William bir süre sonra, üzerindeki deliklerden iki adet gün ışığı süzülen siyah demir çemberi göstererek. "Burada notlar alarak epey zaman geçirdim. Su seviyesi ikinci vakti yükselirken kâğıttan bir gemi yapıp kuzey doğuya doğru yüzdürüyordum. Bir ara, şayet tüm bunlardan alnımızın aklıyla ıkabilirsek, dev bir kâğıt gemi yapıp onu gün batımına doğru bırakacağım. İimde öyle bir his var ki -bir kesinlik hissi- gemi sonunda battığında ben de kendimi bir yerlerde..." William, belli ki, kendini nerede bulacağını bilemediğinden susuverdi.

"Nerede?" diye sordu Edward.

"İslak," dedi Latzarel, kâğıttan gemi hikâyeleriyle çok ilgilenmeyerek. "Tamamen suya gömülmüş olmak. Babama sorsalardı böyle söylerdi. 'Nerede doğdun' diye sorsalar ona. 'Çıplak doğdum' derdi. Bunu asla unutamam. Hâlâ düşündükçe yarılıyo-

rum." William başlığındaki lambayı Latzarel'e tuttu, arkadaşının kâğıttan gemiyi kolayca yırtıp atan anıları karşısında hayal kırıklığına uğrayarak.

"Bir kır evinin bahçesinde," dedi William, Edward'a. "Öylece denizin altında, maviliğin ve yeşilliğin içinde. *The Water Babies*'i okuduğunda akla gelebilecek, belki çello ve flüt çalan bir ah-tapot ve denizatıyla ve baloncuklar yüzeye yükselirken ve kâğıttan gemim orada pembe mercan kayalıklarının yanı başında yüzüp duruyorken."

Edward başını salladı. "Orayı bildiğimden eminim."

"Dinleyin," dedi Latzarel, başlığıyla oynayarak ve hâlâ babasının hatıralarıyla boğuşarak. "Başka bir tane daha var. Bunu neredeyse her gün duyardık. 'Sakız çiğneyin lütfen,' derdi, öylece boşluğa doğru, anlayın işte, hiç kimseye hitap etmeden. Sonra başka bir ses tonuyla derdi ki, 'Sa-kız mı, ben hayatımda bir tane bile kız çiğnemedim!' Ve güler güler gülerdi." Latzarel hatıralarını yâd ederek gülümsedi. "Elbette hiç sakız çiğnememiştik. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama bir şeylere dikkat çekmeye çalışıyordu. Bir tuzluğa, süt renginde bir cama olabilir. Ne olduğu önemli değildi. Çılgıncaydı." Kendi kendine kı-kırdadı ve başını salladı. Lambası birden sönmüverdi. "Kahretsin!" dedi kısık sesle. Lambayla uğraşırken ışık bir kez daha gidiyordu.

"Vaktidir," dedi Edward, tüm o kaçırma işine iyiden iyiye kendini kaptırmış halde. "Yeterince dinlendik. Haydi Patchen'e çıkalım ve neler oluyor görelim."

William, Pince Nez'in çizimlerini çıkarttı ve yollarını gösteren ince mavi çizgiyi işaret etti. Her biri kendi kafasında mesafe hesaplayarak bir süre ayak sürüdüler. Beş dakika sonra yenden incelemek için caddenin altında durdular.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Latzarel, haki gömleğinde ki rozetlerin tozunu alarak. Rozetin üzerinde "Güney Kaliforniya Gaz Şirketi" yazıyordu. Başlığını çıkardı ve Edward'a uzattı.

“Bunu çözeceğim ve tehlikede olup olmadığımızı sana söyleyeceğim. Harekete geçmeye hazır ol. Zamanlama çok önemli.”

“Gaz şirketi kıyafeti hakkında,” dedi Edward, “biraz kuşkulu-yum. Sonuçta patlak bir gaz borusuyla ilgilenirken giyilebilir elbet ama bir gaz şirketi elemanının kanalizasyonlarda ne işi olabilir ki?”

“Boş versene,” dedi Latzarel, kimsenin umrunda olmayacağını belli edecek şekilde elini sallayarak. “Önemli olan üniforma. Üniforma ve kemerindeki anahtarlık. Elime bir klasör tutuştur ve dünyayı nasıl ele geçirdiğimi gör.”

Edward omuz silkti. Hâlâ kuşku içindeydi. Bir süre Patchen’e doğru gelen arabaları dinlediler ama muhtemelen sokakta top peşinde koşturan çocuklardan başka ses duymadılar. Rögar kapağını kaldırdılar ve Latzarel tüneli göz kamaştırıcı gün ışığına boğarak dışarı çıktı. Kapak kapandı ve birdenbire lambaların gücünü yitirmesiyle birlikte ikili karanlıkta kaldı.

İki adam konuşmadan Latzarel’den işaret bekledi. Karanlık yavaştan açıldı. William lambasını tünele doğru tutarak çömel-di. Tavanı işaret etti. “Şuraya bak.”

Edward baktı ama bir şey göremedi.

“Orada. On metre aşağıda.” William oraya yöneldi. Edward peşinden gitti ama hâlâ nereye gittiklerini anlamamıştı. Mezar benzeri borunun tavanına yakın bir yerde bir kapak vardı. Bir diğeri de duvara iliştilmişti.

William kendini demir basamaklara doğru çekti ve demir bir mandala asıldı. Kapak içeri doğru düştü ve onu neredeyse düşürüyordu. Bir halının alt yüzü deliğe doğru bel verdi ve William onun ani düşüşüne tepki olarak başını eğdi. Halıyı temkinli bir şekilde dürttü, sonra tedbiri elden bırakmadan halının kenarını kaldırarak ve yukarı bakarak kendini yukarı çekti. Sonra yine bir hamlede onu geri bıraktı. “Başardık,” dedi arkasına doğru fısıldayarak.

“Neyi?” dedi Edward.

Ama William çoktan halının altından yukarı tırmanmaktaydı. O şeyi son olarak kenara çekti ve delikten çıkıverdi. Edward onu takip etti ve kendini rutubetli, ıslak ve bitki kokusuyla dolu bir bodrumda buluverdi. Tamamen betondan yuvarlak bir havuz odanın büyük kısmını kaplıyordu. Bakır bir saksıdan eğilmiş bir lale silüetinin altında Morris marka bir arkalıklı iskemle vardı.

Profesör Latzarel başını delikten çıkarır çıkarmaz ona darbe indirmeye hazır bir motorcuyla karşılaşmayı umuyordu. Ama öğleden sonra sokaklarda önlerindeki topa bir hokey diski misali sopalarla ileri geri vuran üç çocuktan başka kimse yoktu. Çocukların üçü de bağırarak ona doğru koşturdular. Sokağın içinden ortaya çıkışındaki mucize karşısında donakalmışlardı. Latzarel bir telaşla deliğin üzerini kapakla örttü. Aşağıdaki William'la Edward'ı görmelerini istemiyordu. Şu an deşifre olmak işlerine gelmezdi.

"Herkes merhaba," dedi onlara, ne diyeceğini bilemeyerek. Çocuklar onun için daima bir sır olarak kalmıştı. Sanki konuşma yetileri yoktu. Kendini tanıtmak için kıyafetindeki rozeti gösterdi. O an çok daha tehditkâr bir tavır takınmadığına, onları kovalamadığına pişman oldu ama artık çok geçti. Çocuklardan biri, belli ki bir oğlan çocuğu, muhtemelen şakası olmadığını göstermek amacıyla elindeki çubukla rögar kapağına vurdu.

Latzarel, aşağıdaki arkadaşlarının o vuruşu bir tür işaret olarak algılamalarından korkarak çocuğu kovaladı. "Sopayı uzak tut," dedi ama hemen ardından kendini kötü hissetti. Bu yaşlardaki çocukların kelimelere çok önem vermeyerek sadece davranışlara tepki göstereceklerini düşündü.

"Nedenmiş o?" diye sordu çocuk, havaya kaldırdığı çubuğuy-la kapağa yeniden yönelerek. Diğer iki çocuk -cılız, neredeyse saçsız ve üzerinde "Pizzacı İtalya'da buluşalım" yazan bir tişört giymiş bir çocuk ile iki ya da üç yaşlarında ay gözlü bir kız- Lat-

zarel'in telaşlı halini bir tür oyun olarak algılayıp rögar kapağına yöneldiler. Latzarel önce kendi baldırına bir şaplak indirdi, sonra ellerini sallayarak ve olduğu yerde tepinerek çocukları uzaklaştırdı. Çocuklar kaldırım kenarında yeniden topluştılar.

Gülümsemesinin bir tür heyecan belirtisi olarak algılanmasından korkarak ağzının kenarından gülümsedi ve onları Squires'in evine dek kovalayan tişörtlü adamın hâlâ o gecenin etkisinden kurtulamayarak bir yerlerde dolanıyor olmasından endişe duydu.

Adam muhtemelen çalışıyordu. Ama ya işe gitmediyse? Squires'in loş oturma odasında Latzarel'e acaba ne kadar dikkatli bakmıştı?

Pizzacı İtalya tişörtü içindeki çocuk topa olanca gücüyle vurdu ve -muhtemelen rögar kapağına gitmek için bir bahane olarak kullanmak üzere- Latzarel'e doğru gönderdi. Latzarel topu durdurdu ve geri fırlattı. "Aşağıda çok hassas aletler var," dedi üç çocuğa doğru yürüyüp çocukların aşağıdaki aletlerin ne kadar hassas olduklarını kavramalarını umarak. Oğlanlardan büyüğü ansızın zırlamaya başlayan kız çocuğunun önüne geçti. Çocuk Latzarel'i elindeki çubukla korkutmaya çalışıyordu. "Seni ihtiyar dobişko," diyerek onunla alay etti.

Kız, çocuğun alaycılığıyla rahatlayarak saklandığı yerden çıktı. "Seni ihtiyay topişko," dedi.

Latzarel'in acelesi yoktu ama zaman geçtikçe rögar kapağı üzerine gelecek her darbenin bir tür işaret olarak algılanma riski de artıyordu. Açık avcuna üç adet madeni para koydu ve çocuklara bakarak -ne aptalca bir iş yaptığını da düşünerek- sıırıttı. Bu, aralarında bir anlaşmazlığa yol açacak gibi görünmüyordu. En iyisi onları kapağın uzağına sürüklemektir. Ama çocuklar bozukluklarla ilgilenmediler. Buna benzer şeyleri daha önce duymuşlardı. Acayip tişörtlü çocuk uludu, sonra topuklayarak sokağın biraz aşağısındaki bir evin kapısında gözden kayboldu.

"Tanrım," dedi Latzarel yüksek sesle. Çocuklara yanlış bir üniformayla yaklaşmakla aynen Pinion gibi davranmıştı. Elindeki

bozuklukları civardaki çalılıklardan birine fırlattı, döndü, üniformasını sıkılaştırıp Frosticos'un evine doğru seğirtti. Onun uzaklaştığını gören çocuklar paraların peşine düştüler ve Latzarel çalılıkların arasında kaybolurken bozukluklar için deliler gibi birbirlerine girdiler.

Görebildiği kadarıyla evde kimse yoktu. Üst katın ve alt katın tüm panjurları kapalıydı. Ev fazla sessizdi. Önünde kırık pencere, sayaç ve yeni tamir edilmiş gaz borusu duruyordu. Pencerenin önünde durdu ve incelemeye yeltendi. Ama önce bir tür telaşenin sürdüğü sokağa doğru yan gözle baktı. "Kahrolası çocuklar işte," dedi kendi kendine ve pencereden içeri baktı. Işık açık olmadığından içerisi dünkünden bile karanlıktı. Kirli pencereden içeri sızabilen gün ışığı zeminin bir bölümünde birazcık grilik yaratmaktan başka işe yaramıyordu.

Latzarel gözlerini kıstı, sonra odada bir hareketlilik olduğunu fark ederek geri çekildi. Nefesini tutarak, içeridekinin Peach olduğunu düşündü. Avı hâlâ oradaydı! Caddeden gelen çocuk zırlamasını belli belirsiz duyabiliyordu. Odaya dalmak amacıyla yüzünü biraz daha ileri uzatarak içeriye bir kez daha göz attı. Yedi santim kadar önünde, kırık pencerenin hemen diğer yanında, başka bir yüz de inanılmaz şaşı gözleri ve düşmüş diliyle ona bakıyordu. O şeyin alnında birdenbire kör edici bir ışık yanıverdi.

Latzarel çığlık attı ve tekmeler yumruklar atarak çalılıklara doğru gerisin geri koştu. O sırada bodrumdan sağır edici bir kahkaha patladı. Kırık pencere aralandı ve yüzü allak bullak ve kendini tutamayarak kahkahalara boğulmuş halde William Hastings pencereden görünüyordu.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Latzarel. "Kalbim! Oracıkta ölebilirdim! Ben..." Sonra Edward'la William'ın içeride olduklarını anladı ve ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak sustu.

Caddede birileri ıslık öttürdü. Bir başka bağırıtı duyuldu. Bir adam, "Şu yöne gitti!" diye bağırıyordu.

"Tanırım!" dedi Latzarel, sokaktaki hareketliliğin nedenini

kavrayarak. “Benim peşimdeler!” Kafasını ve kollarını kırık pencereden içeri sokuşturdu. Orada sıkıştı kaldı. Edward zıpladı ve William’la birlikte birer kolundan tutarak pencerede yılan misali sıkışmış Latzarel’i içeri çektiler. William bir kahkaha daha patlattı.

“Acele edin!” diye bağırdı Latzarel, öfke içinde. “Bacağımdan yakaladılar! Kurtarın beni!” Ve bu uyarıyla birlikte bir kaynaktan fırlarmışçasına, Edward’la birlikte zemine yapışacak biçimde odaya atılıverdi. William pencereyi kapadı ve dışarıdaki kalabalığa nanik yaparak kilidi indirdi. Kalabalık içinde öfke ve cesaret dalgasına kapılmış biri Latzarel’in ayakkabı topuğunu bir sopa misali pencereye indiriverdi.

William haykırdı ve iki arkadaşının peşinde döşeme kapağına doğru ilerledi. Oda bir anda boşalmıştı. William önce halıyı yerine yerleştirmeye çalıştı ama sonra kimsenin buna kanmayacağını anlayarak kapağı kapattı. Latzarel kalan tek ayakkabısıyla sekerek ve nefes almaya çalışarak başlığını kurtardı.

“Ucuz yırttık,” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Edward. “Gidelim haydi. Bir dakika içinde burada olacaktıdır.”

Ama yanılmıştı. Gelmeleri o kadar uzun sürmedi. Neredeyse bunu söylediği an caddedeki rögar kapağında bir gürültü duyuldu. Döşeme kapaklarıyla uğraşmaktansa daha kolay bir yol seçmişlerdi. Bir gün ışığı huzmesi kapaktan içeri süzüldü. Bir kafanın karanlık gölgesi etrafındaki altın bir hale gibiydi. Bu tür kovalamacalara alışık William arkadaşlarına kendisini takip etmelerini söyleyerek tünele atıldı. Sonuçta avantajlıydılar. Arkadakiler el feneri bulmak zorundaydılar. Karanlık bir kanalizasyonda böylesine zorlu bir çetenin peşine daha önce düşmemişlerdir. Ama ya düşmüşlerse... William bunu da düşündü.

Bir kilometre boyunca tünelden başka bir şey yoktu. İzlerini kaybettiremediler, daha hızlı olmak zorundaydılar. En az Latzarel kadar dayanıklı olmalıydılar. Ama bir kilometrelik yol onu

da güçten düşürmüştü. Tek ayakkabıyla gidilecek bir yüz metre daha muhtemelen onu bitirecekti. Kimseyle dövüşecek güçleri yoktu. Bu bayağı aptallık olurdu ve Arzın merkezi için Pion'la girdikleri yarışta yenilmeleri anlamına gelirdi. Bir hapisane hücresinde onun zaferlerini okumak zorunda kalırlardı. William, hemen ardındaki Latzarel'in soluk alış verişini hâlâ duyabiliyordu. Bakmak için arkasını döndü.

Otuz metre kadar geride gün ışığı halesine bulanmış halde onların kaçışını izleyen birileri duruyordu. Cesur komşulardan biri hiç şüphesiz bir el fenerinin gelmesini bekliyordu. Ya da bir silahın. William hızlandı. Geçtikleri her metre şanslarını biraz daha artırıyordu. Brand'a çıkan tünellere ulaşabilirlerse yırtmışlar demektir.

Edward'ın hızlandırma çabalarına karşın Latzarel geride kalıyordu. Koşmaya çalışmadığı sürece başarmasının imkânı yoktu. Bu yüzden William durakladı. Latzarel elleri belinde dizlerinin üzerine çökerek ve körük gibi soluk alıp vererek kalakaldı. "Ben geri dönüyorum," dedi William, "onları durduracağım. Kalplerine korku salacağım." Edward başını salladı. "Evet dönüyorum. Siz gidin. Yakalansam bile iyi bir doktora eziyet etmeye çalışan kaçak bir deli gibi görülürüm en fazla."

Edward yakınır gibi oldu.

"Vaktimiz yok," dedi William, tünelin gerisine bakarak. Başka bir gözüpük komşu da demir basamakların yarısına kadar inmişti. William tam olarak ne yapacağını ciddi merak eder bir halde geldiği yolu geri yürümeye başladı. Belli ki saldırıya uğradığını sanan zemindeki adam bir çılgılık attı. Bir diğeri bir havan topu misali kendini çukurdan dışarı atarken ilk adam abuk subuk bir şeyler çığırarak merdivenden tırmanmaya başladı. William kıkırdadı.

"Aradığınız bela benim," diye bağırdı, daha etkili olabilmek adına ellerini başının üzerine kaldırarak. Sonra bir iblis gibi uludu, ulumanın ardından zırladı ve kahkahalara boğularak bir kez

daha sergilediği cesaretle kendinden geçti. Sıkıyorsa gelsinlerdi! Böyle davranabildiği için kendine biraz şaşırdı. On üç yaşındayken bile çok daha ihtiyatlı biriydi. Onu bu hale getiren dünkü ateşli kovalamacaydı. Kendi doğal tutkusunu, gücünü keşfetmişti. İsterse bir sokak dolusu pis herif kanala üşüşsündü. Karşılarında onu bulacaklardı! O sırada bir kafa aşağıya uzandı ve ona baktı. William da kendini göstermek amacıyla hoplayıp zıpladı ve atabilecek uygun bir laf bulmaya çalıştı. Aklına gelen tek şey ise Ashbles'ten bir vecizeydi: "Kaşlarımın üzerine çöreklenmiş, karların soğuk köpekleri." Ama bu dizeler kafa karıştırmaktan başka işe yaramazdı. Kendi kafası bile bu sözlerin karşısında her zaman karışmıştı.

Bir an için arkasına baktı. Edward'la Latzarel gözden kaybolmak üzerelerdi. Başaracaklardı. William boruya uzanmış kafaya bağırdı. Sonra lambasını söndürdü ve karanlıkta elinden geldiğince ağır ağır yürümeye koyuldu. Sonuçta onu takip eden her kim olursa olsun, karanlık bir tünelde, cadde altı karanlığında birden inleyen ve tehlike saçan ağzı kalabalık bir kaçığın üzerine doğru gelmesi riskini göze alması mümkün değildi. Bu konuda haklı çıktı. Oradaki kafa kayboldu ve rögar kapağı tamı tamına yuvasına oturarak kapandı. Kapağın etrafından ufak bir gün ışığı kavisi içeri sızıyordu.

William uzaklaştı ve bir yumruklaşma falan olmadığı için yarı hayal kırıklığına uğramış vaziyette ve tuhafliklarla dolu son otuz saattir onu birbirinden farklı çok sayıda masum adamla bunun buruna gelmeye mecbur bırakan olaylar zincirini kafasında tartarak uzaktaki iki arkadaşının peşinden koşmaya başladı. Kim bilir Latzarel o kalabalığı galeyana getirecek ne yapmıştı? Muhtemelen babasının fıkralarından birini falan anlatmıştı.

Los Angeles Nehri üzerindeki kapı açıldığında ve yorgun ve elleri bomboş üç adam o kapıdan geçerek yan duvardan ve otların arasından Los Feliz'e açılan çitteki delikten geçtiklerinde hava çoktan kararmıştı. Profesör Latzarel arabaya kadar tek ayak-

kabısıyla geçtiği yol boyunca küfürler savurarak Doğu Hintli bir çömlek dansçısı gibi yürüyordu. Arabaya vardıklarında hemen arka koltuğa gömüldü ve daha yolun yarısında derin bir uykuya daldı.

William kuru bir çığlık sesiyle gözlerini birden açarak gecenin bir yarısı yatağında hopladı. Geniş bir kol hareketiyle üzerindeki örtüyü yere fırlattı. Nutkunun tutulduğu bir süre boyunca büyük bir böceğin, tabak büyüklüğünde bir böceğin ayaklarının etrafında dolanarak parmaklarının arasındaki yumuşak eti antenleriyle gıcıkladığını sanmıştı. Nefes nefeseydi. Kalbi deli gibi atıyordu. Ortada böcek falan yoktu. Elbette yoktu. Medeni yerleşimlerde bu tür böcekler görülmezdi.

Gördüğü rüyadan kesitler hatırladı. Kendi hayal dünyasında sıkça gördüğü, hep aynı çatık kaşlı, koyu dağınık saçlı ve şüpheci bakışlı sıska adam tarafından işletilen birkaç kitapçıdan birindeydi. Belki William bir kitap yürütecekti ya da sayfaları katlayarak kitabın cildine zarar verecekti veya işte dükkânın tercih etmeyeceği bir müşteri profili sergileyecekti. Belki de adam neden tuhaf geceler boyunca bir cin misali çağrıldığını ve içinde bir saat mekanizması kadar şaşmazcasına aynı yün ceketli müşterinin, hem de rüyanın hem öznesi hem yaratıcısı olan müşterinin dolandığı, kitaplara bakındığı ve akla mantığa sığmaz bir şekilde bir kitabı bir pantolon misali üzerine geçirene dek kitap adlarından ve fiyatlarından yakındığı başka bir tozlu ve biçimsiz dükkânı işlettiğini içten içe merak ediyordu. William'ın hatırladığı kadarıyla rüya böyleydi. Gördüğü kitapçı rüyaları hep aynı şekilde bitiyordu. Birtakım rüya fiziği oyunlarıyla bir kitabı pantolon misali ayakkabılarının üzerinden geçirerek giyebiliyordu. Pantolonun üzerine tam oturduğunu da hatırlıyordu. Fiyatı da fahiş değildi. Kitapta ya da pantolonda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kötü bir şeyler. Bir yüz, ön sayfada bir gravür -tamamen ifadesiz ve donuk, sakın ve soğukanlı bir

yüzün üzerinde sağa sola sallanan kırılğan alg yaprakları misali çizilmiş dalgalı ufak çizgiler- görünüyordu. Bu yüz kimin olabilirdi?

William gözleri yarı kapalı halde yatak kenarına oturdu. Bir şeylerin çıkacağı, içinde bir yerlerde gizlenmekte olan siyah bir kaos ve karanlık mermerinin gırtlığına doğru yuvarlanabilmek için ihtiyaç duyduğu karanlık yola açılan kadim bir kapının önünde beklediği korkusuyla gözlerini tam olarak kapatamıyordu. Yüzün kime ait olduğunu bulmak zorundaydı. Silinmeye yüz tutan rüyadan ufak parçalar gözünün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Karanlık çizgiler oynadı, titreşti ve bir anlığına önce uzun bacaklı bir böceğe ardından Doktor Ignacio Narbon-do'nun yüzüne dönüştü. Bu görüntü gözkapaklarının ardında ışıklı bir pencerenin negatif ardıl görüntüsü gibi büyük ve dehşetli Oz'un dalgalı, şekilli kafası misali asılı kaldı. Surat değişerek yok olmaya başladı. Siyah çizgiler önce bir kış denizinin griliğine sonra da balık derisi ya da lekeli kar beyazlığına büründü. Ve tamamen yok olmadan hemen önce Hilario Frosticos'un ruhsuz, neredeyse uyur vaziyette ama ağzının kenarlarından pis pis gülümseyen görüntüsü gözlerinin önüne geliverdi.

William'ın tüyleri diken diken oldu. Elini saçlarına götürdü. Başını inanılmaz derecede soğuktu. Omuzlarına bir battaniye aldı ve titreyen elleriyle piposunu yaktı. Çıplak ayakları soluk, ıslak çamurdan yapılmış gibiydi ve baldırları neredeyse etsiz görünüyordu. Bu halleriyle vücudunu kaldıramazlardı.

Kendini sınamak için ayağa kalktı, bacakları lastik gibiydi. Ayak parmakları dev gibiydi ve bir an sanki fazladan eklem yerleri varmış gibi geldi. Emin olmak için saydı ve parmaklarının üzerinde bitmiş gereksiz ufak kıllara iç geçirdi. Ayak parmakları aynen kulaklar ve burunlar gibi çirkin şeylerdi. Onlara dikkatle bakmayı içi kaldırmazdı kimsenin, aksi takdirde insanın öz saygısı ve onurunu zedeleyebilirlerdi.

Birden aklında bir kısa öykü fikri belirdi. Öykü, kendisine il-

ham perileri bahşedilmiş bir şair hakkında olacaktı. Belli ilaçlar gibi, bu perilerin de her birinin kötü yan etkileri vardı. Bunlar şairin kibrini utanılası boyutlara dek şişirecekti. Adam kibirli bir soytariya dönüşecekti. Sonra bir şekilde, fazlasıyla ateşli bir dizenin orta yerinde, kendini bir aynada ya da buğulu bir camda veya bir sos tenceresinin cilalı metal arka yüzünde görecekti ve bir maymuna dönüştüğünü görerek ağzı bir karışık kalacaktı.

William bir tomar çizgili kâğıt ve bir kalem çıkardı, olası bir sözcük tufanının ilk damlalarını beklemeye koyuldu. Gecenin yarısı olması sebebiyle uğraştığı şey daha bir ciddiyet kazanmıştı. Nadiren bu kadar esinlenmiş -zihni açılmış- olurdu. Ancak tek bir kelime bir gelmedi. Bir paragrafa girişti sonra üzerini karaladı. Aptalcaydı. Başka birine başladı, durdu, piposunu yeniden yaktı, sonra birden ayaklandı ve konsolun üzerinde asılı çerçeveli ufak aynaya baktı. Rahatladı, kâğıtla kalemi komodinin üzerine bıraktı ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yazmaya yeniden girişeceğine dair kendine söz verdi. Battaniyesini üzerine sardı, pipoyu ağzına götürdü ve karanlık koridora yöneldi. Geçerken Edward'ın odasında bir sağa bir sola döndüğünü duyabiliyordu. Jim'in yarı kapalı yatak odası kapısını araladı ve içeri girerek battaniyesini boynuna dek örttü.

Oğlu, ağzı yastığın üzerinde azıcık açık halde uyuyordu. William, yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, korkutucu şeylerden uzak rüyalar gören oğlunu kışkırdı. Çocukların yaradılışın anlaşılmasız taraflarına ve mucizelerine yetişkinlere oranla bir şekilde daha kolay ayak uydurduğu konusunda sağlam kanıları vardı. O yaşlar çocuklukta çok önemli olan ama sonraki yıllarda kayıtsız kaldığımız ya da öylece unutuverdiğimiz o hisleri solduran ve zayıflatan bir belli belirsiz beyazlıkla örtülü gibiydi.

Pencerenin altından sızan hafif gece esintisinin kokusu ferahlatıcı ve güzeldi. Beraberinde asfalt üzerindeki sisin, nemli kış bitkilerinin hafif kokusunu getiriyordu. William, yok olmadan önce onu yakalamak ve tadına varmak için derin derin nefes al-

dı. Ama o bunu yapar yapmaz koku yok oldu ve odayı anlamsız, sıradan bir hava doldurdu. William, Jim'in hâlâ mis kokulu gece havasının esintisiyle yıkandığını biliyordu. Jim, o havanın peşinden, boş bir istasyondan kalkan son trenmiş gibi koşmak zorunda değildi. William, geçen hafta içinde, gökyüzünde herkesin sandığı gibi o kadar çok yıldız olmadığını, yıldızların fazlasıyla eski çağlarda boşluğun uzak köşesine doğru fırlatılmış bir avuç serpintiden ibaret olduğunu okumuştı. Böyle bir şeyi iddia edebilen astronomun kaç yaşında olduğunu merak etti. Göklerdeki yıldızların sayısı belli ki bir araştırmacının artan yaşıyla birlikte giderek azalmıştı.

Piposu kendi kendine yanıyordu. Onu tamamen unutmuştu. Piponun haznesindeki tütün karanlık odada ufak bir fener misali parlayana dek pipoya var gücüyle asıldı. Gri duman tavana doğru dönerek yükseldi. Gece esintisi perdeleri dalgalandırdı, bir anlığına havaya kaldırıp geri indirdi. Perdeler sert bir hareketle eski yerine döndü. Jim titredi ve tekrar yastığa gömülmeden önce sırt üstü döndü.

Koyu kahve rengiyle ne kadar eski olduğunu belli eden meşeden yapılmış alçak komodinde bazıları oldukça bildik -bozukluklar, bir çakı, buruşuk bir mendil, yırtık bir sinema bileti- bazıları ise neredeyse sihirli -mantarla kapatılmış bir kavanozun içinde gökkuşağı renkli sulak bir ay bahçesi tasarımı, bir dizi pastel renkli fanus içi kale, *Define Adası*'nın resimli bir kopyasını barındıran oyma ahşap bir korsan gemisi, her bir kenarında özenle çizilmiş bir elma çiçeği resmi barındıran kâğıt kenarlı bir Japon feneri, kusursuz bir çember şeklinde dizilmiş bir avuç şişe kapaklı- birtakım eşyalar vardı.

William ayağa kalktı ve komodine yaklaşmış şişe kapaklarına göz attı. Kapakların nereden geldiğini, yıllar önce Griffith Park'tan başlayan tuhaf yolculuklarını iyi biliyordu. Ve içlerinden birinin iki ay önce komşusunun hortumuyla giriştiği talih-siz savaşta kaybolduğunu da hatırlıyordu.

Kapağı aldı ve arkasını çevirdi. Çimlerden alınıp özenle yerine yerleştirilmiş mantar conta oradaydı. Kapak sanki yakın zamanda birilerinin eline yerleştirilmiş gibi sıcak ve neredeyse canlı görünüyordu. Kapağı avcunun içine aldı ve zihninde onun gün ışıyla dolu bir bahçeye ya da bir teleskobun ters tarafından bakınca oldukça uzakta gibi görünen ufak bir yeşil araziye açılan küçük bir çember kapı olduğunu hayal etti.

Arkasında bir kıpırdanma oldu. Döndüğünde Jim uykulu gözlerle dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. William bir anlık sessizlik süresince sırttı. Puposuna yüklendi ama pipo çoktan sönmüştü. Pipoyu ağzından çıkardı, kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. “Bunları da mı sakladın?”

Jim başıyla onayladı ve oturdu. “Ceketime iliştiirdiğim bir tane daha vardı ama düştü ve kaybıldı. Bu yüzden hepsini komodininde tutuyorum.”

“Akıllıca,” dedi babası. “Ben şahsen korumaya çalıştıkça hep kaybettim. Bazen düşünüyorum da, acaba hepsini kaybetsem daha mı iyi olurdu?”

Jim başını salladı. İkisinin de onları tutmakla akıllılık ettiklerinden emindi. Hem de fazlasıyla. Ama bunu söyleyemedi. Hatta hiçbir şey söyleyemedi.

“Haklısın,” dedi babası, komodinın üzerindeki yarım düzine kapağa yönelip onları yeniden düzenleyerek. “Sanırım benimkileri kendi komodinimin üzerine koyacağım. Dediğin gibi, orada güvende olurlar.”

“Kaybettiğini alabilirsin,” dedi Jim, birden aradığı kelimeleri bularak. “Onu senin için saklıyordum.”

“Ciddi misin? Benim daha iyi bir fikrim var. Sana bir teklifim olacak. Sen Nehi portakal suyu kapağını al ben de Crush üzüm suyu kapağını alayım. Onu cebimde taşıyacağım. Bir tür şans parası gibi. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Jim.

William yontulmuş mor şişe kapağını aldı ve avcunun içinde

Leviathan

görünmeyecek şekilde sıkıca kavradı. Birden gece esintisiyle birlikte soğuk ve ıslak havanın kokusu odaya doldu. "Uyku vakti," dedi, battaniyesine sarınıp kapıya yönelerek. "Sabah görüşürüz."

"Olur." Jim, onun da eski bir hayali duvarın yıkılışını hissedip hissetmediğini merak ederek babasının ardından baktı. Perdeyi araladı ve geceyi izledi. Uzaklarda bir yerlerde mesafeden dolayı kısılmış bir trafik gürültüsü vardı. Bahçede bir cırcır böceği ötüyor ve aydede aydınlanmış bir bulutun ardından uyuyan Yeryüzüne delici bakışlar fırlatıyordu.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Arzın Merkezine Seyahat

Sızdıran teknelerle büyük ve tehlikeli denizlerde dolanıyoruz. Şu eski acılı denizci türküsünde geçen sözlerle deniz kızlarının şarkılarını işitmekteyiz ve bir daha asla karaya ayak basmayacağımızı iyi biliyoruz. Tayfalardan birinde bir tutam tütün varsa eğer, ne olur onu paylaşsın. Göçmeden önce bir pipo tüttürelim!

ROBERT LOUIS STEVENSON

“Crabbed Age and Youth”

Giriş

William Ashbless, bahar yağmurlarıyla birlikte azgınlaşmış Windermere Nehri'nin yosunlu zemininde bitmiş bir söğüt ormanı içinde gizlenen uzun bir sandalda oturuyordu. Uzaktaki tepelikler fazla yeşil görünüyordu. Kadim zamanlarda yeryüzünü yarararak çıkmış sonra kendi yaptığına şaşarak uzun otlar arasına yavaşça sinip geri çekilmeye başlamış gibi görünen kaya çıkıntıları dışında tamamen opak bir zümrüt yeşili göze çarpıyordu.

Tek bir yaprak dahi kıpırdamıyordu. Göl, berrak bir havuz misali sakindi ve söğütleri çevreleyen suda, göğün alçak katmanlarından geçen arduvaz grisi bulut kümelerinin yansımaları vardı. Havada yaklaşan yağmurun kokusu sezilebiliyordu. Tepelerdeki kabarık tüylü ve başıboş koyunlar dalgın dalgın otlanıyor ve bir şeyler beklemiş gibi etraflarına bakınıyorlardı. Her an içlerinden biri sanki omzuna bir hayalet dokunmuş gibi yerinden fırlayarak koşacak, sonra arkadaşlarının sakın sessiz otlandıklarını görünce birden duracak gibiydi. Yaklaşan fırtınadan olsa gerek, diye düşündü Ashbless. Paltosuna iyice sarındı

ve yakasını uzun beyaz saçlarını örtecek kadar kaldırdı. Gölün karanlıklarından büyük bir balık çıkageldi. Bir süreliğine yüzeyin birkaç santim altından bulutlu gökyüzünü seyrederek gibi yapıp tekrar gözden kayboldu. Sandalın kış tarafında ise tuhaf ve ölü bir balık yatmaktaydı.

Sanki dipsiz derinliklerden fırlamış da yarı beline kadar patlamış gibi görünüyordu ve ok kuyruklu, kolsu yüzgeçli arkaik, dişli bir torpil balığına benziyordu. Ashbless, onun bir ganoid olduğunu düşünmüştü. Paleontolojiye gerektiği kadar hâkim değildi fakat Windermere Gölü'nde böylesi bir mahlûkun olabileceği üzerine ahkâm kesebilirdi. Belki o da aynen Ashbless gibi tatile çıkmıştı.

Ashbless binokülerini kaldırdı ve iki yüz metre kadar aşağıdaki sahili gözetledi. Basil Peach elleri ceplerinde taşlık bir yoldan kayıkhaneye doğru yürüyordu. Kapıyı açtı, içeri girdi ve elinde uzun saplı bir ağ ile dışarı çıkıp hızla sahile yöneldi. Arkasında soğuk ve kasvetli Peach Malikânesi yükseliyordu. Dev yontma taşların arasındaki çatlaklardan yeşil ve kahverengi yosunlar fışkırmıştı ve batı duvarının büyük bölümü yapraksız ama yoğunluğu sayesinde duvarı ve camları tümüyle kaplamış sarmaşıklarla doluydu. Duvarın altında geniş bir kanal vardı. Kanalin duvarları kırkkilit ve eğrelti otlarıyla bezenmişti. Duvarın orta yerinde, su kanalının hemen üzerinde yıllar içinde kararmış, meşe odunundan eski bir kapı vardı. Duvarın sarmaşıktan yoksun tek kısmı burasıydı. Ashbless kapının açılıp açılmayacağını merak ediyordu. Şafak vakti söğütlüğe yanaştığında kapının içeri doğru açıldığını ve arka fondaki solgun ışıktaki karanlık bir gölgenin -paltosu ve bastonuyla kurbağa tipli kambur birinin gölgesi- başını dışarı uzattığını gördüğünden emindi.

Basil Peach ağını sazlıkların içine fırlattı, sağa sola oynattı ve bir şeyi -ölü bir şeyi- çekip çıkardı. Ashbless, bunun ne olduğunu göremedi. Peach'in Jari Gölü'nde kaybolmasının üzerinden yıllar geçmişti, Ashbless Windermere Gölü'nde kürek çekmeye-

li ise belki milyon yıl olmuştu. İki adam da çok değişmemişti. Belki Peach biraz kamburlaşmış olabilirdi. Ve yüzü daha geniş, gözleri ise gergin ve kilitlenmişçesine faltaşı gibi açıktı. Derisi, belli bir mesafeden alacalı bulacalı görünüyordu ama bu belli ki bulut gölgelerinin bir oyunuydu. Peach ağı yokladı, sonra kayıkhaneye geri tırmandı, kapıyı açtı, ağı içeriye sokuşturdu ve yakaladığı şeyi oraya saldı.

Ashbless, Basil Peach'in her gün nasıl bir hayat yaşadığını, bu gündelik hayatın babasının ve büyükbabasının ve onlardan önceki sayısız -kaç tane olduğunu kim bilebilir ki?- Peach'in hayatlarına ne kadar benzediğini, suda geçen uzun yılların ardından ta ki bir gün Basil boğuk sesli ve ıslak amfibi borazanların çıkardığı ve balık misali su yosunlarının etrafında dolanan notalarla davet edilerek o kemerli kapıdan bir daha karaya geri dönmemesine çıkana dek günbegün insanlıktan nasıl uzaklaştığını ve bir kurbağa ya da semendere nasıl dönüştüğünü merak ediyordu. Ashbless, bu kadar ıslak olmasaydı bu geçiş sürecinin sonunda bayağı gıpta edilecek bir süreç olduğunu düşündü.

Ona öyle geliyordu ki, John Pinion, Basil Peach'i hiç anlamamıştı, Giles'i anlamanın ise yakınından bile geçmemişti. Onlar Pinion'un algı sınırlarını aşıyorlardı. Pinion'un tek bildiği bilimsel açgözlülüktü ve özünde masumdu. Giles Peach amaca ulaşmak için kullanılan bir araçtı. Hilario Frosticos, peki, ne amaca hizmet ediyordu? Onun hırsı parayla alakalı değildi. Çürümüş olmak ve iflas etmekle ve aynen dedesi Ignacio Narbon-do'da olduğu gibi sapkınlıkla alakalıydı. Ya kendisine ne demeli? Ondaki hırs neydi? Edebi mi? Geleceği yakalamak mı? Ölümsüzlük mü? Bu düşüncelerle keyiflendi. Çok fazla hırsı vardı. Sonuçta uzun yıllar içinde modayı takip etmeyi öğrenmişti. Ve gösterişten öte ne gibi bir amaç olabilirdi ki?

Sadece Edward St. Ives başka bir şeyin peşinde gibi görünüyordu. O ve William Hastings. Ama William'ı yönlendiren şeyin ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Edward sürekli gökku-

şaklarına tırmanıyor, kayan yıldızları kovalıyor ve bir tür görkemli mucizenin belki de ince bir bulut kümesi tarafından gizlenmiş halde dalgalar üzerinden yaklaşmakta olduğunu düşünüyor gibiydi. Ekibin en budalası oydu fakat Ashbless onu her zaman sevmişti. Latzareli'nin eşek şakalarını çekmek pahasına olsa bile Edward'la William'ı daima Pinion'la Frosticos'a tercih ederdi. Pinion aptalın önde gideniydi. Ama elinde mekanik köstebek vardı ve Edward'la William'da sadece şu grotesk dalgıç çanı. Basil Peach ise bir başka alternatifti.

Ashbless uyumak üzereydi ki Basil Peach malikâneye döndü ve ortamda bir kuş cıvıltısından ve herhangi bir koyun melemesinden başka sessizliği bozan bir şey yoktu. Gökten süzülerek geçen hantal bulutları seyrederek kısık sesle mırıldanmaya başladı. Neyi beklediğini tam bilmiyordu ama denizde kum onda zamandı.

Batı duvarındaki kapı içeri doğru açılınca mırıldanmayı kesti. Pelerinli şey elinde bastonuyla daha önceki gibi ardında yanan bir lambanın önünde duruverdi. Sonra bastonunu duvara dayadı ve kanalın yeşil sularına dalarak gözden kayboldu. Ashbless, kanalın ağzına doğru kürek çekerek koyu yeşil suları izlemeye koyuldu. Derinlerde su yosunlarının ince saplarını ve karanlık sularlarda birden daha net görünen ama sonra koyu yeşillikte yeniden kaybolan kaya parçalarını görebiliyordu. Işıksız bir odanın karanlığında bir şeyler görmeye çalışmış gibi gözlerini kısıtı ama sular bakış geçirmezdi ya da bilinmez bir derinlikten bir adam büyüklüğünde hantal bir yüzer yaratığın yavaşça yaklaşan bir gölge misali ona doğru yaklaşıp kendini göstermesine kadar öyle görünüyordu. Yaratık kanaldan çıkıp gölün geniş açıklığına yöneldi, yavaşça daldı ve sandalın hemen altındaki karanlıklarda gözden kayboldu.

Ashbless paltosunun altından matarasını çıkardı, tıpayı açtı ve suya yüz mililitre kadar kehribar suyu döktü. Şişeyi geri kapatırken, neredeyse karşılıklı birer içki içecek kadar birbirimize

yaklaştık Squires, diye düşündü. Şişeyi yerine koydu, kürekleri kavradı ve sandalı bağlayacağı iskeleyle doğru ilerledi. Peach Malikânesine doğru giderken kayıkhanenin kirli penceresine dikkatle baktı.

Kırık bir camdaki delikten dışarı berbat bir koku, Catalina Adası'ndaki deniz adamının yakın bir akrabasına ait çürümüş et kokusu yayılmıştı. Kırık dökük bir kapıyı araladı, nefesini tutarak içeri daldı. Uzak köşede duvara çakılı ufak tezgâhlar üzerine oturtulmuş dört sandal vardı. Fareler ve örümcekler için bir cennete dönüşmüş ahşap zemine kırık ve paslı kürekler ve ıskarmozlar yığılmıştı. Onların yanında bir kireç tabakasının altında parçalara ayrılmış çürümüş etler vardı. Leş yığınının üzerine her an kaçacakmış gibi görünür halde iliştirilmiş şey, Basil Peach'in bir saat önce hızlı hızlı avladığı balıktı. Ashbless bunun Jurasic türünden ufak bir dişli balık kertenkele olduğunu düşündü. Akciğerlerine doldurduğu tüm o havayı geri boşalttı ve huzur içinde parçalanacak tuhaf yaratıklar öbeğini arkasında bırakarak kayıkhanenin kapısından çıkıp gitti.

Ashbless, varlıkları konusunda değil de -nereden geldiklerini biliyordu- daha çok Basil Peach'in sahili onlardan arındırması konusunda tahminler yürütmeye çalıştı. Yalnızca Peach Malikânesi kıyılarında yüzmeleri, Windermere'i Pellucidar okyanuslarına bağlayan derin su tünelinin kıyıdan uzakta, belki de tüm Peach kuşakları boyunca gizli saklı akan özel bir su yolundan başka bir şey olmayan ufak yosunlu kanalın ağzında yer alması tümüyle anlaşılır bir şeydi. Ashbless, Arzın merkezine açılan kapının asıl başka bir yerde olmasına şaşırırdı zira Peach ailesi bir şekilde o kapının bekçisi idi. Hatta kadim zamanlardan kalma tuhaf yaratıkların da burada belirmesi Squires Peach'in benzer ününü de açıklamış olacaktı.

Malikânenin etrafından dolanarak kemerli ıhlamur ağaçlarının bulunduğu meydana çıkan bir taşlık yol vardı. Çalıların arasından başıboş bir kirpi çıktı, Ashbless'e sanki, al beni cebine

koy götür, der gibi baktı. Ashbless onunla medeni medeni konuştu, hiçbir şey dayatmadı. Ön tarafta ahşap bir çit vardı ve öte taraftan bir yerlerden belli belirsiz mırıltılar duyuluyordu. Ashbless matarasını yoklamak için bir an durdu, sonra çitteki aralığa daldı, oradan düz bir labirenti gören ufak bir yeşil meydana çıktı. Sola döndü, oradan sağa sonra tekrar sola dönerek bir çıkmaza saplandı. Ayak izlerini takip ederek yeniden denedi. Mırıldanma sesleri arttı. Belli ki iki kişinin sesi akan bir suyun çıkardığı seslere karışıyordu. Daha fazla çit görmeyi umarak bir köşeyi döndü ama ansızın kendini eski bir dairesel havuzun orta yerindeki geniş çayırılıkta buldu. Havuzun ortasından su fışkırıyor, bu su sonra kapının üzerinden kanaldaki o yüzücünün başını ve omuzlarını ıslatıyordu. Bu adam Basil'in babası ihtiyar Cardigan Peach idi. Adam, göz açıp kapayıncaya dek ortadan kayboluverdi.

Basil yaklaşan şairin geldiği yöne gözlerini kısarak şaşkınlık içinde baktı ve ileri uzanmış bir elle ama zerre gülümsemeden onu karşılamaya gitti.

Bölüm 16

Babasının ziyaretinden sonraki sabah Jim miller boyunca çatıların üzerinde duyulan gümbürtülerle gelen fırtına sesine uyandı. Rüzgâr aralıklı esiyor, biraz yavaşlıyor, sonra pencereye ritmik sesler çıkaracak şekilde çarpıyor, yorganın üzerine damlalar savuruyordu. Jim *Huckleberry Finn*'in sayfalarını çevirdi, ilk bölümleri tekrar okudu. Yağmurlu hava için ideal kitap, diye düşündü. Kalkmak zorunda değildi. Canı sıkılana dek iki üç saat takılabilirdi.

Yağmurlu havayı neredeyse dilinde hissediyor ve oluklardan çağıldayarak akışını, çimenlikten geçerek çayıra dökülüşünü duyabiliyordu. Akvaryumla uğraşmak için mükemmel bir gündü. Babasıyla amcasına onu tropikal balık dükkânına götürmelerini söyleyecekti ya da yağmura yakalanmazsa kendisi bisikletle gidecek ve bir çift bufalo kafalı çiklet balığına para bayılacaktı. Bir an için, öylece camdan dışarıyı seyredip ara ara özellikle hatırladığı bir iki paragrafa göz atmak, kelimelerin ve resimlerin yağmur damlaları karşısında çıkaracağı seslerden haz almak fik-

ri de hayli çekici geldi.

Tek hamlede yataktan fırladı ve komodine yöneldi. Komodin üzerinde yarım düzine şişe kapağı vardı. Kapakları altıgen oluşturacak şekilde dizdi, sonra daireye dönüştürdü, bu şekilden hoşlanmayıp rastgele dağıttı. Hâlâ doğru görünmüyorlardı. Doğru düzgün bir rastgelelik oluşturana dek tekrar tekrar denedi. Şimdi iki renk bir aradaydı ve her biri ne birbirine değişiyor ne de fazla uzak duruyordu. Şişe kapaklarından bir tür ufak sirk yapmıştı. Sonra Nehi marka portakal suyu şişesinin kapağını aldı ve babasının dediği gibi şans getirsin diye pantolon cebine sokuşturdu. Sonunda tam Jim'in istediği gibi olmuştu. Kalan kapakların ortasındaki boşluk ona hem o kapağı hem de babasının geceyarısı gelişini hatırlatacaktı.

Jim yataktan çıkar çıkmaz kendini dışarı atmak istedi. Tam Giles Peach'in hoşlanacağı, garajda takılmak için, boş işlerle uğraşmak için mükemmel bir gündü. Arkadaşının nerede olduğunu ve neler çevirdiğini merak etti. Bu merak onu düşünceden düşünceye sürükledi ve birdenbire ne yapması gerektiğini fark etti. Herkes macera peşinde kanalizasyonlarda koştururken o elinde bir kitapla evde takılıyordu. Harekete geçme vakti gelmişti. On dakika içinde kimse görmeden ön kapıdan sıvıştı. Babasının holde dolandığını ve amcasının büyük ihtimalle Profesör Latzarel'le telefonda konuştuğunu duyabiliyordu.

Jim, caddeden aşağı Gill'e doğru yürüdü. Velma Peach bir saat kadar önce gitmiş olmalıydı. Cumartesileri yedide çıkıyordu. Önünde tam bir gün vardı. Arka bahçeye süzülüp yemek odası penceresinden içeri dalacaktı. Bunu Gill'le genelde geceyarıları defalarca yapmışlardı. Kendini garantiye almak için kayıtsız bir edayla ön kapıyı çaldı. Velma Peach üzerinde sabahlıkla kapıyı açtığında ise neredeyse çılgılık atacaktı. Ağzı burnu su içinde görünen Velma Peach bir mendile sümkürdü. Hasta olduğundan işe gitmemiş, evde kalmıştı.

Jim, yutkundü. Pencereden içeri dalma planıyla öyle meşgul-

James P. Blaylock

dü ki o an bir bahane uyduramadı. “Birkaç kitap almak için gelmiştim,” dedi dürüstçe. “Ama hasta hasta sizi rahatsız etmek istemem. Başka zaman gelirim.”

Velma Peach kapıyı araladı ve onu içeri buyur etti. “Bence de alsan iyi olur. İçeride binlerce kitap var. O kadar kitabı nasıl muhafaza ediyor, bilmiyorum. Hangileri onun hangileri başkalarının, onu da bilmiyorum.”

Jim gülümsedi. “Ben biliyorum,” dedi onun yanından geçip holden Gill’in odasına yönelerek ve peşinden gelmemesi için dua ederek. Velma Peach’in kitaplarla işi olmazdı. Gürültüyle sümkürerek ve soğuk algınlığı hapları hakkında bir şeyler söylenerek mutfaka geçti. Jim, Gill’in dergilerinin bir cam tuğlaya yaslanmış halde bir arada durduğu yere yöneldi. Orada sadece üç dergi vardı. Bir yerlerde, muhtemelen yatağın altında bir kutu dergi daha olmalıydı. Gill de yanında bir cilt götürmüş olabilirdi. En fazla o kadar götürdüğü kesindi. Elinde üç klasör dolusu dergiyle holden geçip kapıdan çıkması mantıklı değildi. O yüzden en son sayıyı ceketinin içine sokuşturdu, ellerini cebine soktu ve defteri koltuk altına sıkıştırmış oldu. Holden geçerken iri ve sivrilmiş görünüyordu ama bir sorun çıkmadı. Neyse ki arkadaşının annesi lavaboda bir şeylerle uğraşıyordu. “Aradığını buldun mu?” diye seslendi.

“Evet,” diye bağırdı Jim, “teşekkürler.” Ve daha fazla muhabbete girmek zorunda kalmamak için ön kapıdan sıvıştıverdi. Bir buçuk dakika içinde kalbi gümbür gümbür atar halde kendi odasına varmış ve ağır cildin kapağını açmıştı bile.

Kahvesinden bir yudum alıp, “Burada tarihlerle ilgili bir sorun var,” dedi William. “İlk bakışta anlaşılıyor. Şu olmasaydı, bu sorun o kadar da önemli olmayabilirdi.”

“Uyduruk olabilirler,” dedi Edward.

“Elbette öyleler,” diye araya girdi Latzarel, bir dilim tost ekmeğine yağ reçel sürerken. “Hayal gücü var orada. Abartı var.”

“Buraya bakın,” dedi William dergide bir şeye işaret ederek. Elbette diğerleri onun gösterdiği şeyi göremiyordu. “Kasım’ın onunda. Okuyorum: ‘Kayaların arasında bir çocuğun kemikleri yeşil suda bir mercan misali dalgalarla birlikte salınıyordu. Orada tek başınaydı ve mürekkepbalığı tarafından çeikiştirilerek insan kemiğı yuvaları oluşturacağı yere götürölmüştü. Ondan geriye tek bir el kalmıştı ve balıklar o el tarafından yakalanma korkusuyla yaklaşamıyorlardı.’”

Edward ağız açık oturuyordu. “Takvimi olan var mı?” diye sordu yüksek sesle.

William cüzdanından cep takvimini çıkardı.

“Yazının tarihi neydi?” diye sordu Edward.

“Ayn onu.”

“Cumartesi mi yani?”

“Hayır,” dedi William. “Çarşamba. Cumartesi on üçü oluyor.”

Edward koltuğundan fırladı ve koşarak odadan çıktı. “Dalga tablosuna bakmam gerek,” diye bağırdı, mutfak kapısını çarparken. Dışarıda labirentte Len’s Baithouse’tan alınma ahtapot, başındaki komik şapkayla duvardaki tablodan başını çıkarmıştı. Bunun üzerine Edward eve döndü.

“Bırak tahmin edeyim,” dedi Profesör Latzarel, elindeki tost dilimini Edward’a doğru uzatarak. “Dalga havuzu göstergesi beklenenden üç gün sonrasını gösteriyor.”

“Bir balık kılçığına -görünüşünden bir dalga havuzu balığı olduğı belli- sarılmış halde buldum.” Edward alnını kaşıdı. Olay tamamen akıl dışıydı, saçmaydı. “Böyle olduğunu düşünmezdin, değıl mi...” diyecek oldu ama rasyonalist Profesör Latzarel lafını ağızına tıkadı.

“Elbette düşünmezdim. Hiç birimiz bunu aklından bile geçiremez. O tarih özörlüsüydü. Dahası kendini dev aynasında görürdü. Açık yanlışları telafı ederdi ya da en azından öyle yaptığını düşünürdü. Muhtemelen tarihleri de kendisiyle oynadığı bir oyun sonucunda değıştirdi. Hatta büyük olasılıkla kendini

buna ikna etti. Çok basit. Aynen burun yıkama tüpü gibi oldukça basit bir mesele.”

“Onun burun yıkama tüpü, uçan bir denizaltı yaratılmasını sağladı.” Edward anında yanıt verdi.

William onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı. “Kendime ait sebeplerle bu konuda Edward’a katılıyorum. Ama burada göz var nizam var. Giles bu şeyden, bu elden bahsetmeden balıktan söz etti. Ama onlar bunu yapmadılar. En azından hepsi yapmadı. El onlardan birini tufaya düşürdü...”

“Tufaya mı düşürdü!” diye haykırdı Latzarel. “Bütün mesele işte bu noktada çamura saplanıyor. Geleceği görmek diye bir şey var elbette ama bu türden uyduruk bir öngörü saçmalığının daniskası. Dediğim gibi, tümüyle uyduruk. Hem de lanet olası tuhaf bir hayal gücüyle.”

William yavaşça başını salladı. “Bir şey haricinde. Hayali bir örümcekle karşılaşacağız diye boşuna o kadar uzağa gitmişiz. Ama bu iş giderek içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Şimdi, olayı iyi anlamak adına onun eve o Cumartesi günü gitmediğini ve günlüğündeki herhangi bir güne bir şeyler karaladığını kabul edelim. O halde, o elin bir balık falan yakaladığını biliyor olmalıydı. Ne akla hizmet bilmiyor gibi yapıyor olabilir ki? Bunu kabul etmiyorum. Bunun günler önce yazıldığına eminim. İyi hoş da, geleceği görmek bunun neresinde?”

“Öyle olmalı,” dedi Edward, sehpayı vurarak.

“Evet,” dedi William. “Nedenini de anlayacaksınız.”

“Ben burada aptallıktan başka bir şey göremiyorum,” dedi Latzarel. “Yine de bir açıklamaya çalışın bakalım.”

“Şey, bunun sadece bir geleceği görme meselesi olmadığını düşün,” dedi William. “O zaman tek bir anlama gelir. Giles’in tahminleri o şeyi yaratmıştır. Dalga havuzundaki el onun tahminlerinin bir ürünüdür.”

Latzarel itiraz edecek gibi oldu ama Edward sözünü kesti. “Öyle olamaz,” dedi. “Çok açık. Öyle olsaydı, o el tek bir balık

bile yakalamamış olurdu. Dergide bunun tam aksi yazıyor. Geleceği görmek gibi olsaydı, zaten hata yapmasına da izin verirdik. Sonuçta o havuzun tüm geleceğini görmesini beklememiz saçmalık olur.”

“Elbette,” dedi William, parçaların birleşmesinden duyduğu sevinçle. Yazının geri kalanını hızla gözden geçirdi, durakladı ve başını kaldırdı. “Ayrıca,” dedi, “Giles o elin varlığından sorumluysa mürekkepbalıkları da insan kemiğinden yapılma yuvalarda yaşıyor olurlardı. Biri olmadan diğeri de olmaz.”

“Doğru,” dedi Edward. “Bir sonraki sayfaya baksana. Burada bir şeyler var.”

Sonraki sayfada, aynı haftanın Perşembe günü için kısa bir şey yazılmıştı. “Yengeçler tarafından parçalanmış ilk balığını yakaladı.” Bunun ardından bir isim geliyordu: “Oscar Pillbug.”

“Oscar Pillbug mı?” dedi Latzarel. “Çok acayip. Oğlan kafayı sıyırmış.”

“Daha kötüsü bence,” dedi William. “Bu, geleceği görme teorisini de çürütüyor.”

“O kadar da değil,” dedi Edward. “Sadece başka bir teorinin önünü açıyor. Yaratıcı Giles teorisinin. Göğüs kafesinde yaşayan mürekkepbalığı teorisinin.”

“Oscar Pillbug da kim ola ki?” diye sordu Latzarel.

“Bence Oscar Pallcheck’i kastediyor,” dedi Jim. “İsimleri bu şekilde değiştirdi ama çok da başarılı değildi. Oscar hepsine gülüp geçerdi.”

Latzarel aldığı yanıtla rahatlayarak başını salladı. “Zavallı çocuk,” dedi. “Ama beni dinleyin. Bu mürekkepbalığı ve kemik meselesinin bilimsel bir temeli falan olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı birileri çoktan bu fenomeni belgelemiş olurdu. Okyanuslar o kadar da keşfedilmemiş yerler değil sonuçta.”

“Evet,” dedi William. “Ama bahse girerim ki, geçen Kasım ayına kadar mürekkepbalıklarının iskeletler içinde yaşamaları gibi bir olay mevzu bahis değildi. Olay bundan ibaret.”

"Tabi Giles geleceği görmemişse," diye söze karıştı Edward.
"Elbette," dedi Latzarel, kahve fincanına kısık gözlerle bakarak.

William dergiyi göstererek bir şaşkınlık ıslığı öttürdü. 13 Kasım sayısında "Oscar Katranbebek" adı geçiyordu.

Masada sessizlik oldu. "Çok acayip," dedi Edward.

"Rahatsız edici," dedi William. "Ne kadar ileri gitmiş olabilir sizce?"

"Bununla Pallcheck'in katran tarlasındaki ölümü arasında bir bağlantı olduğunu mu ima ediyorsun?" dedi Latzarel.

William omuz silkti. "Bir şey ima ettiğim yok. Aksine dergi bir şeyler ima ediyor. Dahası da var. 'Karşı yerçekimi aygıtlarının gümüş telleri bisiklet tekerlerine bağlanabilir ya da bir arabanın egzoz sistemine yerleştirilebilir. Böylece havanın fiziksel özellikleri üzerinde benzer bir etki yaratılmış olur.' Burada hava sözcüğünü nasıl yazdığına bakar mısınız? Bunu nereden öğrenmiş olabilir sizce? Paracelsus'tan esinlenmiş belli ki." William, kahvesine şeker atmak için lafını yarıda kesti. "Aynı şekilde insan akciğerine de uygulanabilir. Zira oluşacak etki gaz halindeki moleküler yapılarda gezinen ışın etkisiyle aynıdır.' Bu çocuk bir dahi!" diye bağırды William. "Bunu Fairfax'a iletmeliyim. Bu durum sensor fikrini baştan aşağı değiştiriyor."

"Kesinlikle doğru söylüyorsun," dedi Edward hemen, William'in kendisini bilimsel meditasyona sokacağından korkarak, "ama insanın akciğerlerine o karşı yerçekimi mekanizmasının nasıl yerleştirileceğinden bahsediyor mu peki?"

"Elbette," dedi William, bir kez daha sayfaya dönüp okumaya devam ederek. "'Basit bir ışın doğru yönlendirildiği takdirde bir bedeni pekâlâ kaldırabilir ve ben Oscar Şişsurat'ı bulunduğu o La Brea Katran Tarlası'na fırlatmayı başardım. Ama ilk fırsatta bunu telafi edeceğim. Ancak biraz üzgün ve çirkin bir kurbağaya dönüşecek.'"

"Bu her şeyi açıklıyor!" diye haykırdı Edward.

“Nasıl?” dedi Latzarel.

“Tamamını! Hepsi doğru. Her bir kısmı. Ve bu bizim kurtuluşumuz da olabilir, sonumuz da.”

“Elbette olabilir,” diyerek onayladı William, sonra ayağa kalktı, mutfakta bir ileri bir geri yürümeye koyuldu. Buzdolabını açtı, içine baktı, eski bir yarım marul ile birkaç ekmek diliminin arkasında bir kavanoz koşer turşu buldu. “Pinion budalanın teki. Her iddiasına varım. Elindeki mekanik köstebek en fazla bir bank işlevi görebilir.” Bir an için durakladı ve açık turşu kavanozunu masaya doğru itirdi. Latzarel, sabah sabah turşu yeme fikrine suratını buruşturarak yanıt verdi. William kavanoza iki parmağını daldırdı ve bir turşu daha çıkarıp katır kutur ısırdı. Geri kalan parçayı bir tür işaret gibi havada salladı. “Şayet Giles’i bulabilir,” dedi, “ve onlardan uzak tutabilirsek, Pinion’la Frosticos da dönüş biletlerini almak zorunda kalacaklardır.”

“Ya da teneke bir arabaya binmek,” diye ekledi Edward.

“Motorlu bir iskemleye belki de,” dedi William, kayınbiraderine gülümseyerek.

Jim, derginin sayfalarını boş boş çevirirken, keşif icat hikâyeleri okurken turşu muhabbetine kayıtsız kaldı. Rulmanlar, makaralar ve yulaf ezmesi kutuları kullanılarak yapılmış daimi hareket motorları, aynalar ve eski elektrikli süpürgelerden yapılmış anti madde aygıtları, eski abajurlar, pembe renkli bir kâse su ve bir bahçe dolusu kömür cürufu ve meneviş kullanılarak yapılmış ışık hızı tetikleyicilerine dair hikâyelerdi bunlar. Derginin sonuna doğru Oscar Pallcheck’in tüyler ürpertici fırlatılışını anlatan bir yazıdan sonra Jim’in gözüne alelacele yazılmış uzun bir makale ilişti. Giles’in dalgıç çanını geliştirebilme olasılığından söz eden amcasını susturup okumaya başladı: “Yolculuk 21 Mart’ta, bahar ekinoksunda başlayacak ve önce ekvatora uğrayıp, yavaşça kendini doğrultan araç güneybatı çölünün altında bir yerlerde gerekli düzlemi bulana dek yoluna devam edecek. Yolculuk için on sekiz saat yeterli olacak. Sonunda ne olacağı benim

için bir sis perdesinin ardında şu an. Doktor Pinion'un dediği gibi, sis, Cenneti bile gizleyebilir. Ama şimdilik denizaltı nehirlerinin kutup geçitlerinden geçerken çıkaracağı kükremeyi, dolayısıyla o büyük patlamaları ve depremleri görebiliyorum. Sonuçta, ikisinin bir farkı yok."

"Nasıl farkı olmaz?" diye sordu Latzarel. "Keşke bu kadar kaçık bir ucube olmasaydı! Tanrı aşkına, bilim kurgu yazarıymış gibi davranıyor."

"Tufandan söz ediyor," dedi William. "Edward, gördüğüm rüyayı hatırlıyor musun? Giles Peach'in çölde öldüğü hani. Dinozor yağmurunu. Her şeyin un ufak olduğu."

Edward onayladı. Kabul etmek istemese de William'ın rüyasını her şeyiyle hatırlıyordu. "İşin büyük kısmından Giles'in sorumlu olduğu ihtimalinden," dedi sonunda, dilimlenmiş tost ekmeğini çatalıyla dürterek, "korkmaya başladım. Olayın açıklanamayan kısmından yani. Hatta deniz adamı olayından bile..."

"Olabilir," dedi William, araya girerek, "içi boş Yeryüzü meselesinden bile. Doğru olabilir, biliyorsun. Basil'le Giles'in ortak ürünü bile olabilir. Bu olaydaki psikolojik duruma yakından bakacak olursak..."

"Haydi ama," diyerek söze karıştı Latzarel. "Aslı astarı olmayan şeylerin peşinden gitmem ben. Bunu yapmayacağım. İkiniz de pireyi deve yapıyorsunuz."

"Korkarım ki," dedi William karamsar bir ses tonuyla, "bu meselede çok da abartıya kaçmıyoruz. Müdahale etmezsek Giles'in yeryüzünü karpuz gibi ortadan ikiye ayıracağına inanmaya başladım. Giles'in kazmayı vuranlardan biri olmaması gerekir."

"Başa dönelim," dedi Latzarel, Giles Peach'i arama konusuna dikkat çekerek. "Şimdi nereye bakacağız?"

William omuz silkti. Edward kendine son bir kahve daha koydu ve mutfak penceresinden dışarı baktı. Hurdaya dönmüş bir pikap, caddeden yukarıya doğru gıcırdayarak çıktı ve evin önünde durdu. Kasasında bir çim biçme makinası, bir kenar malası

ve süpürgeler, tırmıklar, makaslar, çuvalar ve küreklerden oluşan bir yığın vardı. Bahçıvan Yamoto, Pembly çimenliğine doğru seğırtti. Edward'ın kalbi duracak gibi oldu.

Yamoto'nun bagaj kapağını gıcırtyla açıp kapamasıyla panikleyen William'ın turşu kavanozunu bir kenara bırakıp ön odaya koşturmasıyla birlikte Yeryüzünün yok oluşu meselesi ikinci plana düştü.

William pencerenin önüne sindi, perdeyle kendini gizledi ve bahçıvanı gözetlemeye koyuldu. Bahçıvanın amacı belliydi. Çim biçmekle falan alakası yoktu. Üzerindeki hacimli beyaz pantolon ile beyaz şapka yıllar önce akıl hastanesinde kullanılanların aynıydı. William durumdan emindi. Yoksa neden böyle komik şeyler giysindi? Elindeki alet edevatla ilgilenir gibi yaptı: Çim biçme makinesine benzin koydu, bujiyi çıkardı ve küçük bir parça zımpara kâğıdıyla üzerini temizledi. William'ı kandıramazdı. Çitlerle, yabancı otlarla, fiskiyelerle uğraşır gibi yapıp bir yandan da izleyen, bekleyen, havayı koklayan Yamoto'nun endişesini fark etmiş, çevresinden duyduğu huzursuzluğu görmüştü.

Bulutlar tekrar toplanır gibiydi. Bir saat bile kuru kalamayan cadde birden bulutların gölgesinde kaldı. Zayıf ve etkisiz haliyle neredeyse bir kahkaha sesi gibi gelen gök gürültüsü rüzgârla birlikte caddede yankılandı. William gök gürültüsünün sesini kulağını dayadığı soğuk pencere camından işitebiliyordu. Mutfakta muhabbet eden Edward'la Profesör Latzarell'in sesleri giderek kısıldı ve Yamoto'nun makinelerle çıkardığı şakır şukur sesler çorak bir kış tepesindeki yapraksız bir ağaç misali belirginleşti.

Bahçıvan ipe asıldı, makineyi çalıştırdı ve çimenlikte ileri geri dolanarak çimleri çelik bir hazneye doldurmaya başladı. İkide bir görüş açısından kaybolmaya, kavisli bir hibiskusun ötesinde yok olmaya başlamıştı ki sanki bir şeyler -William'ın tırnaklarını çerçeveye sürmesi, alyansının camda tıklaması ya da ritmik soluk alıp veriş- duymuş gibi kafasını hızla çevirdi. Sonra yok oluverdi.

"Bence," dedi Edward, birdenbire William'ın arkasında bite-rek, "artık onu kafana takmana gerek yok. Bize bir şey yapamaz sonuçta. Yani gözden uzak olduğun sürece diyorum. Muhteme-len sana bakınması için göndermişlerdir."

"Elbette onun için gönderdiler. Zerre şüphem yok." William ansızın sessizliğe gömüldü, perdenin arkasından dışarı baktı ve Yamoto yağmur yeniden başlamadan işini bitirmek istercesine uçan çim biçme makinesinin ardından koşarak yeniden görüş açısına girince tekrar paniğe kapıldı. William bunun bir tezgâh olduğunu biliyordu. Asıl işi çim biçmek değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Ondan, onun gücünden korkuyorlardı. Hastane kisvesi altında onu bir hapis haneye kapamışlar, başına iri yarı gardiyanlar dikmişler, uyusuk kalması için ilaç dayamışlardı. O ise gözle-rinin önünden kaçıvermişti. Kanalizasyona dalmış ve sihirbazın madeni parası gibi puff diye ortadan kaybolmuştu. Sonra bizzat doktorun mahzeninde kendi istediği gibi belirmiş ve yeniden peşindekileri atlatarak göz açıp kapayıncaya dek kaybolmuştu.

Yamoto tırsıyordu. Bu da onun tuhaf davranışlarını, heyecanını açıklıyordu. Bir hayaleti izlemekle görevliydi. William, Fros-ticos'un dahi alt edemediği bir düşmandı. William onu parmağında oynatırdı. Uyuyan dev uyanmıştı. Kılıcını kuşanmıştı. Mağarasından çıkmak üzereydi.

"Ciddiyim," dedi Edward, omzuna dokunarak, "adamı rahat bırak. Şu gereksiz çimleri kesecek ve yoluna gidecek. Bu işi her hafta yapıyor. Onunla bir alıp veremediğin yok, en azından bu-gün yok."

William, Edward'ı duymazdan geldi. "Benimle uğraştıklarına pişman olacaklar. Şu andan itibaren. Ödleğin sırası değil. Bu-nun kokusunu alabiliyorlar. Kurtlar, leş yiyiciler gibi bunun ko-kusunu içlerine çekiyorlar. Korkudan besleniyorlar. Adam dedi-ğin harekete geçer. Bu bir onur meselesi. Kendine saygı mesele-si. Lanet olsun ona da boktan makinasına da. Adi herif. Onu dert manyağı yapacağım. Demişti dersin."

William devam edecekti ki, Edward'ın yüzündeki ifadeyi görüp sustu.

"Jim'i düşün," dedi Edward üzerine basa basa.

"Onu düşünmediğim tek bir saniye yok," dedi William. "Beni anlayacağından eminim. Ayrıca gidip öyle kavga edecek falan değilim. Sadece ortamı ısıtacak, sabit fikirleri sarsacağım."

Ani bir gök gürültüsü camları sarstı. Aynı anda bir fırtınayla daha üçgen veranda çatısının altı yağmur sularıyla doldu ve kaldırımlar sağanak yağmura tutuldu. Oluklardan sular taşıyordu. Pantolon paçaları dizlerine kadar çekik Yamoto pikaba koşturarak kasasına alet edevatını doldurdu ve fırtına iyice kopmadan Pembly çimenliğini yarı kesilmiş halde bırakarak yok oldu.

"Bak gidiyor rezil herif!" diye bağırdı Edward, uğurlu fırtınanın gelişine sevinerek. En azından bir süreliğine tehdit ortadan kalkmıştı. Edward, günün kalan kısmında, hatta bir hafta daha yağmur yağması için dua etti. Ortada William'ın özgürlüğünden daha fazlası vardı. Hem de çok daha fazlası.

William, Yamoto'nun ardından üzgün gözlerle baktı. Onunla yüzleşme fırsatı yakalayamamıştı. Yine de onun içine korku düşürmek için kozunu oynama -dışarı çıkıp Bayan Pembly'nin begonyalarını dümdüz etme, yağmur altında onun mutfak penceresine karşı abuk subuk dans etme- fikri aklında vardı. Ama Edward ona eşlik etmezdi. Bunu görebiliyordu. Bayan Pembly'nin arabası da görünürde yoktu. Belli ki evde değildi. Kaçıklar gibi yağmur altında dans etme fikrinden vazgeçti. Ama yine de onu bir şekilde göz önünden ayırmayacaktı. Kötü bahçıvanla işbirliği yapmayı düşündüğü güne lanet okumasını sağlayacaktı.

Bir gazetenin ön kapıya çarparak çıkardığı sesle düşüncelerinden sıyrıldı ve dışarı baktığında bisikletinin gidonlarına sarılmış halde üzerindeki naylon yağmurlukla yağmur altında pedal çeviren gazeteci çocuğu gördü.

"Times olmalı," dedi Edward. "Spekowsky'nin köşesine bakalım bir. Artık Ashbless'in Newton Topluluğu'ndaki o gecede

onun üzerine kasten gittiğini ve sonra da bir şekilde taraf değiştirdiğini düşünmeye başladım.” Kapıyı açtı, gazeteyi yerden aldı ve William’a uzattı. William biraz da isteksizce, gazeteyi açtı ve göz gezdirmeye koyuldu. Profesör Latzarel mutfaktan içeriye daldı.

“İşte,” dedi Edward. “Onuncu sayfada. Russ!” diye bağırdı, William gazeteyi ona uzatırken. Edward gazeteyi düzleştirdi, sayfaya göz atmaya başladı. Bir sokak köpeğini kovalayan dev bir öküz kurbağası -Bufo Morinus- hakkında bir makale ve astronomların bir disk kadar düz olduğu için yan taraftan bakıldığında görünmediğini -dördüncü boyutun sonucunda- iddia ettikleri onuncu bir gezegenin varlığı hakkında bir başka makale vardı. Bir sütunun üçte birini kaplayan bir başka hikâyede ise bir grup denizkulağı tüccarının Palos Verdes Yarımadası açıklarında bulduğu insan kemiklerinden oluşmuş mercan kafeslerden söz ediliyordu. Kemiklerin nereden geldiği bilinmiyordu fakat belli ki bir kıyı akıntısıyla birlikte aşağıya sürüklenmişler ve orada tuhaf ve alışılmadık bir mezarlık görüntüsü oluşturmuşlardı. Bazıları polipler ve hidralar tarafından öyle sarılıp sarmalanmışlardı ki tanınmaz halde asırlardır orada duruyor gibilerdi. Ortamda bulunan İspanyol madeni paraları okyanus bilimcileri iskeletlerin yüzyıllar önce korsanlık faaliyetlerine girişmiş denizcilere ait olduğu düşüncesine yönlendirmişti. Francis Drake’in daha önce sanıldığından çok daha güneye ulaştığı şüphesi oluşmuştu. Tek kafa karıştırıcı konu kemik sayısının -bir kelp tarlasının ortasında üst üste yığılmış milyonlarca kemik- çokluğuydu. Ve aralarında sanki kendi inşa ettikleri bir şehirde yaşayan binlerce kalamar göz çarpıyordu.

“Şu makaleyi dün okumuş olsak,” dedi William, “ne kadar şaşırdık, düşünsene. Bir avuç insan dışında bu durum herkes için şok edici olmalı.”

Latzarel kahvesini yudumlarken burnundan soludu. Aksırık tıksırık içinde nefes almaya çalıştı. “Bizim için oldukça normal,”

demeyi başardı, bir müddet sonra. William ciddiyetle başını salladı, arkadaşının lafındaki ironiyi fark etmeksizin.

"Bir başkası daha var," dedi Edward, saygın gazetenin sayfasını çevirerek. "Aradığımız da buydu. 'Profesör John Pinion bugün mekanik kazı makinesinin tamamlandığını müjdeledi. Bu makine Arzın içlerini keşfetmek amacıyla yapıldı. Fizik ve matematik alanlarındaki bir dizi büyük keşfin ürünü olduğu söylenen aygıt Mart sonunda tanıtılacak.'"

"Bitmiş demek ki," dedi William, somurtarak. "Haber diye buna derim."

"Nedenmiş?" dedi Latzarel. "Bir an bile Pinion'un fizikte ve matematikte çılgır açıcı buluşlar yaptığını düşünmediniz ki. Bu baştan aşağı maskaralık."

"Hayır," dedi Edward. "John Pinion, Giles'in makinesini finanse etmekten öte bir şey yapmadı. William'ı doğru anlıyorsam eğer, buradaki problem makine yapılmış olsa dahi Giles Peach'in saf dışı bırakılıp bırakılamayacağı ya da en azından kontrol altında tutulup tutulamayacağı. Şu ana kadarki önemi artık yok. Onu Arizona'ya giden bir otobüse atabilirler ve orada bizden uzakta sanki aya gönderilmiş kadar güvende olabilir. Onu bir daha bulamayabiliriz."

Latzarel sessiz kaldı. William, parmaklarıyla koltuğun kolunu tıkırdatıyordu. Edward gözlerini kısmış, ayakkabısına bakıyordu. Olan biten her şey düşünüldüğünde, şimdiye dek çok iş yaptıkları söylenemezdi. Sadece kanaldan geçerek Catalina'ya gitmişler, kanalizasyonlarda bir aşağı bir yukarı koşturmuşlardı. Edward derginin son sayfalarındaki tufan hikâyesini okumaya katlanamadı. Dünya kabak çiçeği gibi açıldıktan sonra -muhtemelen 1 Nisan günü- William'ın kürklü mamutları ve Neanderthal insanları patlamış mısır gibi içeriden fırladıklarında olayların sebebini bilen yegâne dört kişi olarak kalmak ufak bir ödül gibiydi. Son büyük bilimsel gizemin yanıtını tek bilen onlar olacaktı ama bunun onlara bir faydası dokunmayacaktı.

Jim ayağa kalktı ve yüzünde mahzun bir korku ifadesiyle dergiyi ön camdan salladı. İlk anda Yamoto'nun döndüğünü sanan William yanıldığını -iki polis arabasının kaldırım kenarına park ettiğini ve iki üniformalı görevlinin başlarına kask taktıklarını ve tabancalarıyla coplarının kılıflarını açtıklarını- anlar anlamaz koltuğundan fırlamış ve kapıya yönelmişti bile.

William, evin arkasına süzüldü. Jim babasının odasına daldı, battaniye ve çarşafı yataktan kaldırdı ve hepsini babasının pijamalarıyla birlikte banyodaki dolaba tıktırdı. Latzarel mutfakla koşturdu, William'ın tabağını, bıçağını, kaşığını ve kahve fincanını lavabonun altındaki çöp kutusuna boca etti. Edward komik bir şaşkınlık ifadesi takınarak kapıyı açtı ve verandada sırsıklam haldeki iki polisle burun buruna geldi.

"William Hastings hakkında tutuklama kararı var," dedi biri, sarı yağmurluğunun altından bir kâğıt çıkararak.

Edward olabilecekleri bildiği halde olduğu yerde sendeledi. Kafasını üzgün bir edayla iki yana salladı. "Kavgayı duydum," dedi, hüsrana uğramış biri gibi bakarak. "Doktor Frosticos dün sabah arayıp haber verdi. Kanalizasyonlarda saklandığını söyleyenler var. Oraya baktınız mı?"

İki polis de yanıt vermedi. Biri Edward'ın yanından geçerek oturma odasına göz attı. Profesör Latzarel ona el salladı. "Elimizde arama emri var," dedi golf topu büyüklüğünde burnu olan iri yarı polis. "Bu ev şüpheliye mi ait?"

"Bay Hastings'i mi kastediyorsunuz?" diye sordu Edward. "Evet. Ben onun kayınbiraderiyim." İkisini de içeri buyur etti. "Kahve alır mısınız?"

"Hayır," dedi Bay Burun.

"Tam olarak ne aradığınızı öğrenebilir miyim?"

"Biraz önce söyledik ya," dedi diğeri, Edward'ı süzerek. "William Hastings'i arıyoruz."

"Haydi ya!" dedi Edward, şaşırılmış gibi yaparak. "Burada mı arıyorsunuz?"

İkisi de ona uzun ve bezgin bakışlar fırlatarak parlak fikirler ortaya atmadan önce iki kez düşünmesi gerektiğini ima ettiler.

Edward üzerlerine gitmeye karar verdi. "Buralarda takıldığını sanmıyorum. Bundan eminim."

"Öyle mi?" dedi iri kıyım olan.

"Aslında," dedi Edward, holde ikilinin peşine takılarak, "Doktor Frosticos'a Bay Hastings'in kuzeye -Humboldt County'ye- kaçmış olabileceğini söylemiştim. Daha önce de bunu yapmıştı. Kafası tam olarak yerinde değil anlayacağınız ve Kaliforniya'nın kuzeyinde büyümlü bir şeyler olduğunu sanıyor."

"Kesin olarak nerelere takıldığı hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"

"Kesin olarak nerelere takıldığı hakkında kesin bilgi mi? Hayır. Kesin bilğim yok. Sadece bir önsezi. Her baharda Trinity Head'de kendine oda tutardı. Son kaçışında da onu orada bulmuşlardı."

"Not al bunu," dedi iri yarı olan, diğerine. Diğer polis de cebinden ufak bir defter çıkardı ve bir şeyler karaladı.

Profesör Latzarel oturma odasından çıkageldi. "Yardım etmem mümkün mü?" dedi.

"Yok."

"İnsan psikolojisinden az da olsa anlarım," dedi Latzarel, sanki bu iddia olayların akışını değiştirecekmiş gibi.

"Ben de anlarım," dedi soğan burunlu. "Ben ona daha çok psikoloji diyorum." Edward'ın odasına girmesiyle birlikte odanın orta yerindeki doldurulmuş yarasa yığınının, komodinin üzerindeki cam kapta duran mumyalanmış insan kafasını ve omuzlarını görerek donakalması bir oldu. Yatağın dört bir yanı kitaplar ve kâğıtlarla doluydu.

Golf topu burunlu adam oracıkta ateş edip etmemesi gerektiği konusunda çelişkiye düşmüş gibi Edward'ı süzdü. "Not al bunu," dedi genç arkadaşına, odanın tamamını eliyle işaret ederek. Sonra ağzının içinden, "Bazı insanların evinde it bağlasan

durmaz," diye mırıldandı ve Edward'la Latzarel'in yanından geçerek hole yöneldi. İkili de onun peşinden giderken yarasa ve mumya meselesinin Edward'ın itlerle ilişkilendirilmesine nasıl katkı sağlamış olabileceğini düşünüyordu.

Evin geri kalanından da bir şey çıkmadı. Hep beraber arka kapıdan çıkarak amfibi ve ahtapotun daha fazla aşağıılama bahanesi yaratacağı labirent kulübesine yöneldiler. Son olarak akvaryum kulübesine göz attıktan sonra belki de William'ın orada daha önce saklanmış olduğunu duyduklarından sebep el feneriyle evin altına baktılar. Sonra da tek laf etmeden çıkıp gittiler.

Beş dakika sonra Edward, William'a tehlikenin geçtiğini söylemeye karar verdi. İki polisin blok etrafında bir tur atıp onları suçüstü yakalamak için dönüp gelme ihtimalleri pekâlâ vardı. Ama ortalık sakindi. Sokak bomboştu ve yağmur yeniden atıştırmaya başlamıştı. Edward'la Profesör Latzarel arka bahçeye koşturup labirentin etrafından dolandılar ve elli galonluk bir plastik çöp kovasına üç kere vurdular. Kapak açıldı, içinden önce kutuya tam oturmuş bir kırılmış çim kolisi çıktı. Ardından saç başı çimenle dolu William sırtarak kendini gösterdi.

*

Bölüm 17

Haftalar haftaları kovaladı. William günlerin ılık hızıyla geçeceğini sanmıştı çünkü zaman çok azdı ve Giles'i bulma çabaları tam anlamıyla bir işe yaramamıştı. Ama sandığı gibi olmadı. Günler anbean onları bezdirerek, Mart sonuna doğru ve -William giderek daha da emin oluyordu- her şeyin, tüm insan hayallerinin ve yanılsamalarının sonuna doğru sürünerek ilerleyen böcekler gibiydi.

Baharın ilk günü yaklaşırken -asla gerçek anlamda doğmayan, aksine akşama dek devam eden bir tür gri serpintiyle sürekli kararan kasvetli, tersyüz olmuş günler- bir dondurma arabası çıkageldi. Bunun Pinion'a ait olup olmadığını William anlayamadı. Ne o ne de Jim, bunu anlamak için yeterince çaba sarf etti. Zaten arabanın direksiyonundaki Pinion değildi. Yamoto'dan farklı doğulu bir adam direksiyona doğru eğilmiş, üst tarafa takılı hoparlörden birtakım tiz melodiler çalıyordu. Ağır ağır ilerleyerek sisin içinden çıkagelen araba belli ki sokaklarda amaçsızca gezinmekteydi. Zira bir anlık bir şüpheyle Edward elindeki bir

dolarla koşturunca, araba bloktan aşağı umarsızca yoluna devam etti. Aynı şey ertesi gün de oldu.

İki polis şüpheliyi sormak için iki kez daha geldiler ama William av köpeklerinin havlaması geçene dek çöp kutusuna gizlenmekte oldukça başarılıydı. İkinci ziyaretlerinde üstünkörü bir arama -mecburen yapılan gönülsüz bir arama- yaptılar. Üçüncü ziyaretlerinde verandada durup Edward'ı suçluya yardım ettiği gerekçesiyle hapse atmakla tehdit ettiler. Edward üç maymunu oynadı.

Bayan Pembly, neyse ki, ilk hafta bir kardeşini ziyarete gitmişti ve William'ın döndüğünü bilmiyordu. Daha sonraki bir günde camdan gördüğünde ise onun artık aranan bir adam olduğunu, akıl hastanesinden taburcu edilmediğini falan bilemezdi. Edward ona karşı özellikle nazik olmaya çalıştı. Bir keresinde ona bir sepet dolusu avokado götürdü ve içten bir ses tonuyla William'ın sonunda akıllandığını söyledi. Edward bizzat onun davranışlarına kefil olurdu. Karaağacın altında birden ortaya çıkan gizemli ve anlamsız köpek bokunun ardından William'ın onunla konuşmaya gitmesini engellemek için iki kez çaba harcadı. Artık bu kadarı da William için fazlaydı.

Profesör Latzarel, Palos Verdes kıyılarını uğrak yerine çevirdi ve denizlerin girdap gibi dönerek Yeryüzünün içlerine doğru uzun ve dik bir koridor açmasını ya da Giles Peach'in yetersiz beslenmiş bir Poseidon misali derinlerden çıkagelip ona bir işaret vermesini umarak Musa gibi bekledi. Ancak William'ın özgürlüğüne kavuşmasının ikinci haftası biterken dahi oralarda martılar, rüzgâr ve dalgalardan başka bir şey görünmedi.

Sonra bir kartpostal -Giles'den- geldi. Bir hafta önce Windermere'den gönderilmişti. Annesine giden kart hızla Edward'a ulaştı. Giles babasını aramaya ve "kafasını dinlemeye" gitmişti.

"Kafa dinlemek mi?" dedi Profesör Latzarel. "Bir insan ne akla hizmet kafa dinlemek için İngitere'ye gider? Orası Mart ayında hiç çekilmez ki. Soğuk ve yağmurdan başka bir şey olmaz.

Neden burada kalıp kafa dinleyememiş acaba?”

“Babasıyla karşılaşmak istemiş sanırım,” dedi Edward.

Latzarel, meseleye inanmakta güçlük çektiğini belirtecek şekilde başını iki yana salladı. “Bence de. Çünkü Basil, Frosticos’un Giles’le uğraşmaya başladığını duyduğu anda harekete geçecektir. Sence Reginald’ın başına gelenleri biliyor mu?”

Edward omuz silkti.

“Bence,” dedi William, piposunu yakarak, “bu işte bir bit yeniği var.”

“Her zaman öyle değil midir zaten?” diye sordu Latzarel.

“Demek istediğim, Giles bu kararı kendi başına almamıştır. Onu birileri Windermere’e yollamıştır. Frosticos’la Pinion, Giles’le bozuştular ve bizim ona ulaşmamızdan korkuyorlar. Bizim onları önemseyeceğimizden daha fazla onlar bizden çekiniyor. Onu kesin göndermiş olmalılar.”

“İyi de ona ihtiyaçları da var,” diye sızlandı Edward. “Makineyi çalıştırmak için. Onu bu kadar uzağa gönderme riskine giremezler. En azından şimdi olmaz.”

William, şeytanın avukatı misali başını salladı. “Ona ihtiyaçları olduğunu nereden çıkardınız? Bu söylentiden ibaret. Kazıcı çoktan bitti. Bütün işaretler bunu gösteriyor. Belki de Giles’in oraya yerleştirdiği büyü her ne ise hâlâ oradadır.”

Latzarel ikna olmamıştı. “Bence yanılıyorsun. Aracını burun yıkama tüpleri ve sicimlerle yapmış. O olmadan çalışmalarını mümkün değil.”

“At gözlüklerini çıkar Russel!” diye çıkıştı William, piposunu Latzarel’e doğru tutarak. “Fiziki evreni unutmazsan tıkanıp kalırsın. Bahsedip durduğun şu tüpler hakkında tek bir şey bilmiyorum ama sicimlerin büyüüne inanmaya meyilliyim. Sicimler hakkında okumuşluğun var mı?”

“Hayır,” dedi Latzarel, “ama...”

“Aması maması yok,” dedi William son olarak. “Kuş yuvadan uçtu. Ve biz burada onun ayın yirmi birindeki dönüşünü bekle-

mekle yetinecek olursak avcumuzu yalarız. Hem yirmi birinde geleceklerinden nasıl emin olabiliyoruz? Tek bilgi kaynağımız Pinion'un ağzından haber yapmış gazete. Ne kadar da güvenilir! Ve bir de dergi tabi. Peki doğru olduğunu nereden biliyoruz? Pinion'la Frosticos'un işi çabucak bitirip daha önce yola çıkma-yacaklarından nasıl emin oluyoruz?"

"Önerin nedir tam olarak?" diye sordu Edward. "Dönmesini beklemekten başka çare var mı?"

"Pekâlâ peşine düşebiliriz. Elimizdeki tek seçenek bu. Ne kadar mal olabilir ki? Birkaç yüz dolar mı? Dünya bir çamur topağı gibi parçalara ayrılırken paranla yapabileceğin en iyi şey bu."

"Sorun para değil," dedi Latzarel, hayatta kalmak için her da-im birkaç dolar ayırabileceğini belirtmek istercesine. "Ama bir an için mantıklı olalım..."

William cep saatini çıkarıp sallamaya başlayarak onu durdur-du. "Sadece altmış bin kere daha mantıklı davranma hakkın kal-dı. Sonrasında mağara adamlarıyla birlikte yıldızları sayıyor ola-caksın?"

"Altmış bin ne?" diye sordu Latzarel, sabrını yitirmeye başla-yarak.

"Dakika, abicim. Mantıklı olacak zamanımız kalmadı. Mantık bizim düşmanımız. Pinion'un Leviathan'ını yapan şey mantık değildi. Sende bundan daha fazlası var. Patchen Caddesi'nde o kalabalığı alt eden ihtiyar kanalizasyon faresi Latzarel nerede? Pencereden içeri dalan tek ayakkabılı ihtiyar Latzarel nerede?"

Latzarel homurdanarak koltuğuna gömüldü. Edward omuz silkti ve kaşlarını çatı. Jim mutfaktan bağırarak, "Bu defa ben-siz gitmiyorsunuz," dedi.

"Orada sizi bekleyen biri var!" diye bağırıldı William. "Lanet olası rezil torpidolar. Windermere'de bizi arayacaklarını sanmı-yorum. Oraya damlayacak ve onu alacağız. Basil bizim tarafımı-za geçecek. Ölümcül bir hata yaptılar ve bana sorarsanız onların üstesinden geleceğiz. Ya gideceğiz ya da burada kalıp pinekle-

yeceğiz. Ne diyorsunuz?”

“Ben geliyorum,” diye tekrarladı Jim. “Gill’le konuşmak gerektiğinde bana ihtiyacınız olacak. Beni dinleyeceğinden eminim.”

“Haklı,” dedi William. “Tanrı aşkına, siz ikiniz gelmeseniz de Jim’le ben kendi başımızın çaresine bakarız. Bir haftamızı bile almayacaktır. Zaten bir aile pasaportumuz var. Hatta yedi yıl geçerli, değil mi?”

“Sandığın kadar işe yaramayacaktır,” dedi Edward. “Havaalanından dışarı adım atamayacaksın. Tüm bunlar seni tuzağa düşürmek için tezgâhlanmış olabilir, biliyorsun.”

“Haydi oradan!” diye kükredi, geride kalmayı içine sindiremeyecek olan William. “İki hafta oldu. El feneriyle adam dövmüş biri için iki hafta boyunca havaalanlarını alarına geçireceklerini sanmam. Hatta ülke dışında daha da güvende olacağım. Özgür biri olarak.”

Telefon çaldı ve William’ın lafı ağzında kaldı. Telefondaki gergin ses Velma Peach’e aitti. Kafası karıştı. Biraz önce Giles’den bir telefon gelmişti. Edward telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak arkadaşlarına bunu söyledi. Bu ciddi bir haberd. Dinledikçe yüzü daha bir ciddileşiyordu. Telefon çok uzak bir mesafeden edilmemişti. Yani en azından ses öyle gelmiyordu. Giles eve dönmek istiyordu. Herkesin feci bir tehlike altında olduğunu söylüyordu. Artık yolculuğunu tamamlamak istediğinden emindi. Arzın içlerine dalmak, atalarının topraklarına-onun tabiriyle Vadedilmiş Topraklara- dönmek istiyordu. Ama bunu yaparsa yeryüzünün bir sabun köpüğü misali uzay boşluğunda patlayıvermesinden korkuyordu. Velma Peach tüm bunların ne anlama geldiğini soruyordu. Atalarla ilgili zırva da neyin nesiydi? Kendi ailesi paralarını kıyafetlerinin içindeki gizli ceplere yerleştirerek tekneyle Litvanya’dan gelmişti, Basil’in ailesi ise Lake District kökenliydi. Vadedilmiş Toprak da ne oluyordu?

Edward, Giles'in kastettiği şeyi açıklamaya gayret ederken meseleyi üstü kapalı anlatmaya özen gösterdi ama yeterince başarılı değildi. Telefon, acaba Windermere'den edilmiş olabilir miydi? Öyle değilse, kartpostalın açıklaması neydi? Giles eve çok mu erken dönmeyi planlamıştı? Ve şu anda, belli ki kendi rızası dışında, nerede tutuluyordu? Edward, akli karman çorman halde telefonu kapadı.

Konuşmanın ardından bir süre sadece pipo tüttürdüler. Sonra Profesör Latzarel, bu yeni haberle birlikte şüpheleri bir nebze haklı çıkmış bir halde, şöyle dedi: "Oyuna geldiniz. Olan biten bundan ibaret. Giles, Windermere'de falan değil. Hiç gitmedi de. Kartpostal hem William'ı buradan göndermek hem de topumuzu bir süre avına yollamak amacıyla kurgulanmış bir tezgâhtı. Londra'ya gitmiş ve orada yeni kanıtlar bularak başka yerlere yönelmiş olabilirdik. Burada kalmamız çok daha kolay olacaktı. Benim fikrim bu. Altmış bin dakika görüldüğü kadar uzun bir zaman sayılmaz. O konuda haklısın. Harcayacak vaktimiz yok, değil mi?" Zafer kazanmış bir edayla William'a baktı.

William onayladı. Telefon görüşmesi için rengini değiştirmişti. "Bir fikrim var," dedi William, dizine bir şaplak atarak. "Basil'i arayalım. Bu kadar basit. Giles ister Windermere'de olsun ister olmasın. Belki de daha önce oradaydı ya da çoktan gitmişti. Belki hiç gitmedi bile. Pinion'la Frosticos'un etrafındaki insanlar için sahte bir kartpostal ayarlamak zor olmasa gerek. Hem de tereyağından kıl çeker gibi."

Basil Peach'e ulaşmak bir saatlerini aldı ve William, konuşmaları boyunca, arka fonda bildik gürültülerin arasında kaybolmuş, bir gidip bir gelen, bir an yok olan sonra yeniden yükselen birtakım sesler duyduğunu söyleyip durdu. Bu arada Basil'in sesi de hayli uzaktan gelmeye başladı. Bir ara, tuhaf olaylar hakkında konuştukları bir esnada, hayal meyal sesler beş saniyelikine kesildi, sonra fazla yüksek bir tonla "boş beleş kafa" lafı işitildi ve o anda William ahizeyi kapatıverdi. Sözlerin bir anlamı

yoktu ve sonuç olarak Basil'in tek bir kelimesini duymaması itibarıyla hayli esrarlıydı.

Basil fazla rahatsız olmuştu. Havada bir his olduğunu söyledi. Bir elektrik. Bir umutsuzluk. Geçen hafta boyunca Windermerre Gölü'nden ölü hayvanlar çıkıp durmuştu. Hayvanların bedenleri salınmış balonlar gibi yüzeye çıkmış ve söğütlerin arasında yüzüp durmuşlardı. Basil birkaç gününü onları toplamakla geçirmişti. Malikâneyle alakalı -yüzlerce yıl öncesine dayanan- yeterince dedikodu varken bir de bunlara şimdi bir dolu çürümüş hayvan leşi eklenecekti.

"Hayvan mı?" diye sordu William. "Gölden mi? Balık mı yani?"

"Hayır," dedi Basil. "Hayvanlar. Perdeli ayakları ve pençeleri olan tuhaf bir kuyruksuz maymun ile sivri bir burundan yoksun bir armadilloyu andıran bir şey. Ardından, dün öğleden sonra, boğulmuş bir dizi ufak yaratık da -bir tür pullu kirpi gibi- kıyıya vurdu." Basil'in elinde onlardan bir sepet kadar vardı. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu. Yaksa mıydı? Koku millerce çevredeki herkesin dikkatini çekerdı. Gömene dek üzerlerine ki-reç dökebilirdi. Ama gelecekte, belki yıllar sonra bir şekilde toprak üstüne çıkarılırlarsa kim bilir ne gibi söylentilere yol açarlardı? Ve hepsinin ötesinde, Ashbless tamamen deli saçması bir iddiayla kapısında bitebilirdi.

"Ashbless mi!" diye haykırdı William. Ve bağırmasıyla yerlerinden sıçrayan arkadaşlarına dönüp şöyle dedi: "İşte kartpostalınızın kaynağı! Ne istiyordu peki? Durun, tahmin edeyim. Siz de bir öneri getirecekti. Onu Arzın merkezine götürmenizi isteyecekti. Nasıl yapacağınızı bilmeseydi de yapabileceğinizden emindi. Haksız mıyım?"

"Haklısın," dedi Peach. "Nasıl anladın? Seninle de mi konuştu?"

"Evet. Kısa bir anlığına. Ama sonra bizim geminin batmaya başladığını anlayınca hemen gemiyi terk etti. Adam çok kurnaz.

Geride kalmayı kaldıramayacak biri. Seni çok zorlamadı demek ki?”

“Yok. Üstelik çok da iddialıydı.” Basil Peach, bir anlığına telefonu hayalet paralar hakkında konuşan birtakım cızırtılı, ruhanî seslere teslim ederek sustu. Sonra o sesler sanki dinlendiklerinin farkına varmışlar gibi ansızın kesildiler. Ardından Basil, mütereddit bir edayla dedi ki: “Giles’i ‘zincirlerinden kurtarmayı’ teklif etti. Sözleri aynen böyleydi. Ne kastettiğini biliyor musun?”

“Evet,” dedi William.

“O zaman doğru demek ki. Ben yalan olduğunu düşünmüştüm.”

William bir an ne söyleyeceğini düşünerek durakladı. “Hayır, yalan değil. Ama söylediği kadar da korkulacak bir durum yok. O...”

“Durum senin düşündüğünden daha kötü. Tarif edilemez derecede kötü.”

“Velma bugün telefonda onunla konuştu. İyiymiş. Biz de onun peşindeyiz. Gemilerini batırmaya kararlıyız. Aslında nelerde olabileceğine dair kesin bilgilerimiz var.” William yalan söylüyordu. “Yetkilileri bundan uzak tutmaya çalışacağız.”

“Tanrı aşkına,” dedi Basil, “senden başka kimse bu işe karışmasın. Şöhret onu öldürür. Aynen benim gibiye eğer, en az benden nefret ettiği kadar kendisinden de nefret eder ve yapmak isteyeceği tek şey bu dünyanın kabuğunda bir delik bulup oraya girmek olur. Bir delik bulamazsa da yeni bir tane açmaya kalkışır. Dediklerim kulağına küpe olsun. Tek bir kelimesini bile anlayamıyor olabilirsin.”

“Oyuk dünya,” dedi William, konuyu birden değiştirerek, “gerçekten var mı?”

“Elbette var,” dedi Basil esrarlı bir edayla. “Ama söylediğim gibi, korkularım var. Giles’le ben uyum sağlamış haldeyiz. Ama bazı sızmaların olduğunu da seziyorum. Bütün gezegenin yok

olmasından duyacağı hazzın en az ondan kurtulmaktan duyacağı hazla aynı olmasından korkuyorum. Ve yosunlar arasındaki şu kahrolası leşler hakkında duyduğum endişe de bundan kaynaklanıyor. Onlar da aynı hisse kapılmış olmalılar."

"Depremden önce domuzların ve koyunların hissettikleri gibi," dedi William. "Bir şeylerden kaçıyorlar. Bu konuda bir tez yazmıştım."

"Tam olarak bu işte," diye devam etti Basil, tez konusuna çok ilgi göstermeden. "Her neyse, ben ihtiyar William'a yardım edemem. İsterdim aslında. Ama bu tür işlere artık giremem. Belli alışkanlıklarım var. Ayrıca babama bakmak zorundayım. O... düşkün durumda. Sanırım doğru sözcük bu. Aynen güneşin ayı takip etmesi gibi ben de onu yolun sonuna dek izleyeceğim." Basil düşüncelerle dolu bir sessizliğe gömüldü.

"İyi madem," dedi William, iyi dileklerle ayrılma niyetiyle, "seni haberdar edeceğiz. Bir iki gün içinde sonuç alacağımızı sanıyorum. Bize güvenebilirsin. En geç hafta sonu. Metin ol."

Telefonun diğer ucunda belli belirsiz bir klik sesi ve anlaşılmaktan çok uzak ve boşlukta belirsiz sözler eden bir dingin sesler uğultusu çıkaran hayal meyal bir mırıltı korosundan başka bir şey yoktu. William ahizeyi yerine koydu.

William hikâyeyi baştan anlatırken Profesör Latzarel inanmıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Tanrı aşkına," diye ciyakladı, William'ın sözünü ağzına tıkarak. "Şu hayvanlara bir bakmak isterdim. Bir iki şeyi yanıtlamama yardım ederlerdi. Hem de Windermere'de ha! Nasıl bir göl bağlantısı bu böyle!"

"İlginç," dedi Edward, "yollar her zaman bir Peach'e çıkıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," dedi William, kaşlarını kaldırarak. "Çok acayip. Peki Pinion'a oyun oynayan Ashbless'e ne diyeceksiniz? Çift taraflı çalışıyormuş." Kafasını iki yana salladı.

Uzaklardan belli belirsiz bir melodi duyuluyordu: Ding dong ding. Çiseleyen yağmur altında pencereden duyulabilen cılız ve

yersiz bir Jingle Bells melodisi. Ses giderek yakınlaştı. Edward pencereye yöneldi ve orada yarım blok aşağıda gizemli dondurmacı arabası boş, soğuk caddede amaçsızca dolanıyordu. Edward ön kapıdan dışarı çıktı, cüzdanından bir dolar çıkardı ve arabayı beklemeye koyuldu.

Islık çalarak, sürücüyü elindeki parayı salladı. Araba sağır edici melodisiyle önünden yavaşça geçti. Bir an için araba duracak gibi oldu. Bir buz parmak ya da meyveli dondurma almak zorunda kalacak gibiydi. Bir başka Pince Nez vakası daha yaşanmak üzereydi. Bir kutu dondurma çubuğuna bir servet dökmüş halde eve dönmek zorunda kalabilirdi.

Sürücü onu görmezden geldi, önünden geçti ve aptalca müziğini kapatıp köşeyi dönerek doğuya doğru yoluna devam etti. Edward onun dondurma satma çabasından -ki öyle bir çaba hiç olmuş muydu, bilinmez- vazgeçip yoluna hızlanarak devam ettiğini görebiliyordu. Sürücünün kim olduğunu görememişti. Ama Pinion'un arabası olduğundan emindi. Bunu hissedebiliyordu. Eve koşturdu, kafasını kapıdan içeri uzatarak "Gidelim!" diye bağırdı ve gerisin geri dönüp Wasp'a atladı, motoru çalıştırdı.

O sırada, William haftalarca esir tutulduğu hapishaneye tekrar düşmemek için tam paltosunu eline almıştı ki, siyah beyaz bir ekip otosu köşeyi dönerek caddeye girdi. William ön verandaya çıkar çıkmaz fikrini değiştirdi. Profesör Latzarel neredeyse William'ı yere çalacak şekilde yanından geçti ve ekip otosunun hızlanarak yoluna devam ettiğini gördü. Polis yokuşu tırmanmaya başladığında Wasp çoktan yola çıkmıştı. William ortalarında yoktu. Jim ön verandada boş boş kitap okuyordu. Edward, William'a kaçış için zaman tanıyacak şekilde polislin kendisini takip etmesini umdu.

Ama belki de aynı düşüncede olduklarından onu takip etmediler. Zavallı William'ı yüzüstü bırakmak istemeyen Edward köşeye doğru hızlandı, Stickley Caddesi'ne yöneldi ve dondurmacının çisenti ve trafik içinde gözden kaybolduğu Colorado'ya

doğru hızını artırdı. Fark edilmeden bir hayli gittiğinden emin olmak için yüz metre geriyi sürekli kontrol etti. Verdugo Yolunda dondurma arabası Powers Tütün ve Kitap Dükkanı'nın park yerinde durmuştu. Arka kapı açıldı ve William Ashbless ellerini ovuşturarak telaşla arabadan indi. Beş dakika sonra elinde bir tomar kitapla arabaya geri bindi. Kapı hızla kapandı ve sürücü Colorado yönünde ilerledi, Brand'den Kenneth Yolu'na döndü, sonra Western'den Patchen'e saptı ve Doktor Frosticos'un evinin ön tarafında Ashbless'in tırmanabileceği bir uzaklıkta duruverdi. Edward toz çıkarmamaya dikkat ederek Patchen'e doğru sürdü ve ahşap bungalovun önünden geçti. Ashbless çoktan ardiçların arasından arka bahçeye dalmıştı bile.

"Yoldan devam et," dedi Edward, kapısını aralayıp dışarı sararak. Sonra şairin peşinden çalılıklara daldı. Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu fakat casusluk sırasının kendisinde olduğuna emindi. Dondurma arabasının günlük ziyaretlerine karşılık vermek için en uygun zamanın geldiğini düşündü.

Köşeden arka bahçeyi dikizlerken birkaç kişiyle göz göze gelmeyi umuyordu. Ashbless ve Pinion, Frosticos ve Yamoto, hatıta şu gizemli Han Koi ve onun bıçak çeken yardımcılarının orada olmasını bekliyordu. Tek gördüğü ise bodrum katın esneyen ağzı, menteşelerinden arkaya dek yaslanmış kapısı oldu.

Edward kapıya yöneldi ve içeriye kulak verdi. Ortam sessizdi. Bodrum katın evin diğer bölmeleriyle bağlantısı olmadığından emindi. Ashbless buraya girdiyse eğer, hâlâ orada olmalı ya da kapaktan kanalizasyona girmiş olmalıydı. Edward çömelerek ve gözlerini kısarak iki basamak daha indi. Her an tabanları yağlamaya hazır vaziyetteydi. Ama karşısına kimse çıkmadı. İki basamak daha indikten sonra bodrumun bomboş olduğunu gördü. Doğudan gelmiş kilim bir tümseğin üzerine atılmıştı. Aceleyle içeri daldı, bodrumun loşluğunu bir nebze olsun azaltabilmek için kilimi başının üzerine kaldırdı ve tuzağı iç kısma dikkatle yerleştirdi.

Aşağısı zifiri karanlıktı. Edward beton üzerindeki ayak seslerini duymaya çalıştı ama sadece uzaklardan gelen pıt pıt su damlama sesiyle yetinmek zorunda kaldı. Kanalizasyon boştu.

Edward, Hudson'a gömülmüş halde bekleyen Latzarel'in bulunduğu Patchen'e geri dönerken olayları zihninde bir kez daha tekrarladı. Elbette Ashbless bodruma girmemiş olmalıydı. Edward oraya girdiğini görmemişti. Arka kapıdan girmiş ve kendine bir içki koymuş olabilirdi. Kestiriyor ya da bir bardak viski eşliğinde kitap okuyor olabilirdi. Ama bir şekilde Edward bunları düşünememişti. Kafasına bir şeyler takılmıştı. Kanalizasyonla alakalı bir şeyler. Ancak tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu.

Eve gittiklerinde evde kimse kalmamıştı. Jim, dışarı çıktığını ve eve geldiklerinde oturma odasının arka penceresindeki panjuru iki kez kapatmalarını tembihleyen bir not bırakmıştı. Edward ilk başta panjurun aynen tüm diğerleri gibi kırılmış olduğunu ve halkasına asılır asılmaz bir tomar rulo kâğıt gibi duvarın üzerine dökülebileceğini düşünerek söyleneni yaptı. Ama panjurda sorun falan yoktu. Kafası allak bullak olmuş halde notu bir kez daha okurken Profesör Latzarel arka taraftaki terk edilmiş evin karanlık penceresinden gelen tuhaf ışık titreşimlerini gösterdi. Işık kısa aralıklarla bir yanıp bir sönüyordu. "Bir işaret bu," dedi Latzarel, parmağını o yöne doğrultarak.

"Ne diyor peki?" diye sordu Edward, bu tür bir gizli dili anlamadığını belli ederek.

"W. H." dedi Latzarel.

"Eski Koontz malikânesinde olmalı o zaman," dedi Edward, "orada saklanıyor demek ki."

İkili arka kapıdan çıkarak garajın yan tarafına göz attı. William'in çöp kutusu baş aşağı çevrilmişti ve yan tarafı içeri göçük-tü. O sabah içinde bulunan kırılmış çimler ve yapraklar hemen yanı başına istiflenmişti. Bu defa daha dikkatli davrandılar. Belki de, diye düşündü Edward, Bayan Pembly onları enselemişti. Belki de William polisi atlattıktan sonra teneke kutunun için-

den bir yaylı kukla misali fırladığında onu görmüştü. Öyle ya da böyle, William bir kez daha ellerinden kaçmayı başarmıştı.

Karanlık çöktükten bir saat sonra pencerede bir ışık patladı ve bir müddet sonra arka çitin üzerinde iki büküm olmuş bir gölge belirdi. Gölge, sarmaşıkla boğuşarak bahçeye girmeye çalışıyordu. Edward'ın kapıyı açmasıyla birlikte William'ın içeriye dalıp Pembly malikânesinden birilerinin pencereden onu gözetleyip gözetlemediğinden emin olmak için son bir bakış atarak kapıyı kapatması bir oldu.

William tek kelime etmeden kendine bir kadeh şarap doldurdu ve sanki karşısında kimse yokmuş gibi gözlerini Edward'a dikti. Elinde spiralli bir defter ve *Analogue*'un yeni sayısını tutuyordu.

"Anlat bakalım!" dedi Edward, dergiye uzanarak.

William göz kırptı. "Ne var?" dedi. "Ha tamam." Elinden bıraktığı dergi yere düşüverdi.

Edward ansızın endişeye kapıldı. "Otur bakalım ihtiyar," dedi, bir iskemle çekerek. "Kurt gibi aç olmalısın." Rafları karıştırdı ve bir kap etli sebze çorbası çıkarıp William'a doğru sallayarak kaşlarını çatı. "Nasıl oldun? Jim bize arka duvardan çıkıp gittiğini söyledi. Heriflere hiç şans tanımamışsın. Acayip bir şey öğrendik bu arada. Ashbless..."

"Sanırım bir şeyler yakaladım."

"Haydi ya," dedi Edward, yerden dergiyi alarak. William'ın yeni birtakım tehditler üretmesinden, birtakım hayaletlerin sisler içinde görünmesinden ve sonunda gerçeğe dönüşmesinden korkuyordu. "Ne gibi şeyler?"

"Bir alet," dedi William, tekrar gözlerini duvara dikerek. "Çanı ittirecek bir alet. Çalıştırabileceğimden eminim. Leviathan'ı anlatan *Times* makalesini okuyordum. Yanılmışım. Bizi havaya uçuracak şey basınç değil anti maddeymiş."

"Öyle mi?" dedi Edward, derin bir oh çekerek. Ocaktaki tuncu et suyunu tahta bir kaşıkla karıştırdı ve William'ın getir-

diği derginin kapağına baktı. Başlık şu şekildeydi: "William Hastings'den Yıldız Adam." "İnanılmaz bir şey bu," dedi Edward, dergiyle eline vurarak. "Hemen Russel'i aramalıyorum!"

William, o hikâyenin beş para etmeyeceğini, Latzarel'i boşuna rahatsız etmemek gerektiğini anlatacak bir el işareti yaptı. Edward'ın karıştırdığı buharı tüten çorba kabına baktı ve gözlerini faltaşı gibi açtı. "Ben almayayım, teşekkürler," dedi, çorbanın üzerinde yüzen ufak kareler şeklindeki turuncu ve yeşil parçalara bakarak. "Düşünmem gereken şeyler var."

"Başka bir hikâye mi?"

"Hayır, dediğim gibi bir alet. Gitmemiz gereken yere gidebiliriz. Bundan adım gibi eminim. Sadece..." Aniden esinlenmiş gibi defterini mutfak tezgâhının üzerine açtı. "Sıvıştıktan sonra Pete'in yerinde bir şeyler yedim," dedi, çorbayla konuşuyormuşçasına. "Sabah görüşürüz." şarap kadehini ve yarım şişe şarabı eline aldı ve oturma odasına geçiverdi. Bir süre sonra Edward yatak odası kapısının kapandığını işitti. Çorbayı kokladı, yüzünü ekşitti ve hepsini lavaboya döküp William'ın hikâyesini bir kez daha okumak amacıyla mutfak masasına oturuverdi. Yirmi bir Mart hızla yaklaşıyordu.

Bölüm 18

William'ın alarmı şafak sökmeden örtü. Yataktan çıktı, kapıdan çıkarak hole yöneldi ve banyo ışığı yüzünden kamaşan gözleriyle yarı uykulu halde bir küfür savurdu ve neden alarm kurduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonunda hatırlamayı başardı. Aletle ilgiliydi. Bilim uğruna erken uyanmak zorunda kalmıştı. Güneş doğmadan labirentte çalışmaya koyulmalıydı. Çalışmanın selahiyeti açısından değil de, gündüz vakti saatler boyunca üzerindeki sabahlıkla birlikte bahçesindeki otlar arasında sanki onu gözetlemiyormuş gibi yaparak dolaşan Bayan Pembly'nin meraklı gözlerinden uzak kalmak için böyle erken bir saat seçmişti. William onu öylece gırtlaklamak, demir bir boruyla dövmek ve ardından cezadan muaf kalabilmek isterdi.

Onu rahatsız eden şey, Yeryüzünün yapısıyla alakalı Bayan Pembly'nin herhangi bir şey düşünebilme olasılığının bulunmamasıydı. Bu imkânsızın da ötesindeydi. Sahip olduğu tüm özellikler bunu engelliyordu. William örneğin John Pinion'un motivasyonunu, mantığını, Hilario Frosticos'taki ölümcül tuhaf-

lıkları anlayabiliyordu. Fakat hangi lanet olası sebepten ötürü Bayan Pembly onlarla birlik olmuştu? Ne gibi bir kârı vardı? Para için miydi? Hiç öyle görünmüyordu. Nefreti bundan çok daha derin gibiydi. Para meraklısı olsa bu kadar uğraşmazdı. Karaağacın altındaki köpek pisliğinin açıklaması neydi? Bununla yeniden karşılaşsa hiç de o kadar şaşırılmazdı. Musluğu açarken kendi kendine bu işin sırrını çözeceğini söyledi.

Aynada kendine yan yan baktı. Giderek inceliyordu. Elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı ve bu sayede daha enerjik görünüyordu. Haşın ve tetikte. Bir miktar güneş görse fena olmazdı fakat burada kendi evinde bir tutsak gibiydi. Çok klişe. Tıraş kremi ni salladı, püskürtücüye bastı ve sabun kokulu bir ffffft sesiyle birlikte kaskatı kesilmiş sabun parçaları dışında bir şey gelmedi. Kavisli bir hareketle kremi çöpe fırlatmaya çalışırken ufak banyonun ona kendi etrafında ne kadarlık bir dönüşe izin verebileceğini hesap edemedi ve bileğini lavabonun kenarına çarpıverdi.

Öldürmek, dövmek, parçalara ayırmak istediği bir şeyler aramışçasına etrafına bakınarak, kulaklarına kan sıçramış vaziyette bir süre bekledi. Nefret ettiği birinin suratını düşünerek dirseğiyle arkasındaki kapı kirişine geçirdi. O esnada o kişinin kim olabileceğini düşünecek kadar vakit bulamamıştı. Ama dirseği kirişin tam köşesine denk geldi ve kolunu hissizleştirecek bir acıyla sarsıldı. Öfkeyle yüzünü döndü, ağzı kelimelerle dolu halde kapıya pata küte girmeye hazırды.

Ama bir anda kendine hâkim oldu. Bahçe hortumuyla giriştiği mücadeleyi, dövüşü kazandığı halde savaşı kaybettiği olayı hatırladı. Bu bir tehlike sinyaliydi, bir uyarıydı. Cansız nesnelerin yarı hisli olduklarına inanmıştı. Bu nesnelerin ona komplo kurduğu günler -sandalye ayaklarının onu gafil avlamak için garip garip eğilip büküldüğü, mobilyaların kafalarına göre şekil aldığı, kalem uçlarının onu delirtmek için kırılıp durduğu, halı püsküllerinin kendi kafalarına göre takıldığı ve basamak yük-

seklıklarının anlaşılmaz yollarla artarak ayağının basamak köşesine takılmasıyla ve burun üstü yere çakılmasıyla sonuçlanan- olmuştı. Bunun lamı cimi yoktu. Hepsinin atmosferdeki iyon- larla, ışın konfigürasyonlarıyla alakası vardı.

Genelde bilinmeyen şey ise bu tür nesnelerle anlaşılabilceğı - anlaşılması gerektiğı- idi. Başına buyruk hizmetkârlar gibi, bunlar da hale yola sokulmalıydı. Aksi takdirde düzen bozulur- du. Kaos galip gelirdi.

Öte yandan kapı kırığine saldırmak sorunu çözmeyecekti. Öf- keyle doluydu ve üzgündü. Sakinleşmeli, yavaş hareket etmeliy- di. Sıcak suyu açtı ve kontrollü olduğunu göstermek için olduk- ça yavaş ve sistemli bir şekilde sırasıyla traş bıçağına, yüzüne, traş köpüğüne bakıp tek hamlede traş için yeterli miktarda kö- pük sıktı. Traş işi başarıyla tamamlanmıştı. Ama diş macunu- nun yan tarafında bir delik vardı ve oradan dışarı fışkıran mavi macun parmağına bulaştı. Macunun tüpünün ağzından ise bir şey gelmedi. Parmağına bulaşan macunu lavaboya fırlattı ve eli- nin kenarıyla ezdi. Diş macunu lastik bir yılan gibi kıvrıldı. Fır- çasını eline aldı, kılların arasına anlaşılmaz bir şekilde dolanmış saç telini çıkardı, tüpün üst kısmından bir miktar macun aldı ve özene bezene dişlerini tek tek fırçaladı. Fırçayı temizledi, yarım bardak su içti ve ecza dolabının kapağını tam kaşının ortasına çarpacak şekilde açtıverdi.

Uzun süre nefessiz kaldı. Öfke ve şüphe yüzünden göğsü sıkış- mıştı. Ecza dolabının esneyen ağzı, kendi açık ağzını taklit ede- rek küfür etmek üzere gibi duruyordu. "Ağzına sıcaıym!" diye bağırdı, uykuda olanları hiçe sayarak. Kapıyı çarptı ve delikli diş macunu tüpünü yuvarlak bir top haline getirene dek hırpa- ladı. Sonra iki ucunu ileri geri kıvrırdı, sıkı sıkı ellerini macuna buladı ve sonunda tüp iki parçaya ayrıldı ve iki parçanın da alt kısımlarında sıkıştırılmış bir yarık izi oluştu. Parça pinçik hale gelen tüpü küvete fırlattı.

Bir anda kendine gelerek, banyo perdesinin altından günün

ilk ışıklarının sızdığını fark etti. Onu mahremiyetinden etmek için komplo kurmuşlar ve galip gelmişlerdi. Dış macunu tüpüyle bu kadar ustaca başa çıkmak çok tatmin edici olmamıştı. Kontrolünü kaybetmişti. Psikologlar sonuna kadar haklıydı. Ellerindeki dış macununu yıkadı, tüpü küvetten aldı ve bir süre onu duvara raptiyelemenin işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Ama sonra bunun Edward'ın gözlerini yuvalarından fırlatmak dışında bir anlamı olmayacağını fark etti. Yani bir faydası yoktu. Cansız şeyleri canlandırma amacı güden her akıl dışı güç zaten beyhudeydi. Bunu hissedebiliyordu. Hızla giyindi, mutfaktan bir torba dolusu yiyecek aldı ve arka kapıdan çıkarak labirent evine doğru koştururken dış macunu tüpünden arta kalanları arka çitin etrafındaki sarmaşığın iç tarafına savurdu. Arka duvara bir iki metre kadar yaklaşmadıkça görülemeyecek ufak bir bahçeye açılan yarı açık bir kapıdan akvaryum odasına göz attı. Kapının arkasında duran yarım metre uzunluğundaki eski kütük sayesinde bir anda kulübenin arka kısmından kütüğün üzerine, oradan da terk edilmiş evin bahçesine atlayabilirdi. Takip edilecek olursa, caddeye ve özgürlüğe açılan rögar kapağına da ulaşmak kolaylaşırdı.

Bunları zihninde tartarken piposunu yaktı ve ısıtıcının üzerine bir cezve kahve koydu. Puposunu tütürürken bir yandan da dünden kalan jöleli donutları mideye indiriyor ve kahvesinin soğumasını bekliyordu. At gözlüğü takmış insanlar tarafından bunun kıvrılmış Hieronymous makinesinin mucidi T. G. Hieronymous'un işlerini fazlasıyla kafaya takmıştı. Ama inşaatçının kullanmayı reddettiği taş, diye düşündü William sayfaya dikkatle bakarak, sonradan temel taşı olacak. Bu tespitin haklılık payı vardı. Peşin hükümlü olunmaması halinde makine anlam- hem de iyi bir anlam- kazanırdı. Frenologlar örneğin yüz yıl boyunca modern psikoloji ve fizyoloji tarafından göz ardı edilmiş, sonra Jones ile Busacca'nın namıdiğer "Bay Area Yumru Adamı"nın hayatı üzerine yaptıkları buluşların ardından tek

hamlede saygınlık kazanmıştı. Ama bu, hiç şüphesiz, karmaşık bir konuydu. Üç saat kadar Hieronymous makinesi ile Dean sürücüsünü en azından teorik anlamda ilişkilendirmeye çalıştı.

Üzerinde bir metal disk ve içerisinde bir çember bulunan değiştirilmiş bir Hieronymous kutusu diyagramı çizdi. Bu kutu, Hieronymous'a göre, içerisinde bir çember tasviri bulunduğu takdirde çalışırdı. Yani mesele elektrikle değil tasarımıyla alakalıydı. Kişi, diski kendi etrafında sürekli döndürerek yüzeyde oluşan dirençten kendi sağlık durumunu anlayabilir. Ama T. G. Hieronymous yeterince ileri gitmemişti. William'a göre; o bir püristti, elinden pergelini düşürmeyen bir bilim adamı olarak kusursuzdu fakat belki mistik olanı hayal etmekten yoksundu. Kutuda eksik olan şey, bir mandalaydı: Bir Hint dua şemasının sembolik daimi hareketini andıracak bakır bir mandala.

Böyle bir alet yapılabilirse ve Dean sürücüsü sistemiyle kaynaştırılıp devir hareketi ileri doğru harekete dönüştürülebilirse, ellerindeki dalgıç çanı da işe yarayabilirdi. Havadan enerji elde edilebilirdi. Aslında deniz suyundan oksijen ayırıştırarak kendinden iteklemeli bir oksijen cihazı yapılabileceğini ve hidrojen atomlarının yakıtı dönüştürülebileceğini -çifte fonksiyonlu daimi hareket motoru- düşünmeye engel hiçbir şey yoktu. William zihninde bunu görebiliyordu. Aygıt kesinlikle yapılabilirdi. Tabi yanında Giles Peach olsaydı! Tabi Edward, kanalizasyonda Ashbless'in izini kaybetmeseydi... Ama kaybetti.

Bütün bu mesele bilimsel dayanakları açısından izafiyet hikâyesinden çok daha sağlam bir kısa hikâyeye oluşturabilirdi. Üstelik başarı garantisi de vardı. Bir yıldız gemisi dahi belki dış tarafına güneş ışınlarından faydalanacak bu tür bir alet kullanılarak fırlatılabilirdi. Işık hızıyla yaptığı seyahatlerden dönen saç sakalı birbirine karışmış ihtiyar bir astronot, diski çevirerek akla hayale sığmaz kıvılcımlar eşliğinde gemisini bilinmeyen galaksilere doğru sürükleyebilirdi. Aygıtı mandallı bir dil takıp uzay boşluğuna doğru tekrar tekrar birtakım zorlu sorular yö-

neltmesi sağlanabilirdi. William bunu hayal edebiliyordu. Tasarım, mistisizm ile bilimin bir karışımı - bir yıldız girdabına doğru ilerleyerek havada süzülen gemi ile uzaktaki nebula'nın minyatür bir taklidi sayılabilecek pervanesi üzerinde dönen Hieronymous makinesi- olabilirdi. Ve Tanrı elini çanak misali ağzına götürerek bir bulutun ardından kendini gösterip yöneltti- len sorunun yanıtını -neden olmasın?- verebilirdi.

William kendi taslağına geri döndü. Yeryüzü tek parça halinde korunduktan sonra önümüzdeki haftalar içinde edebiyat yapmaya yeterince vakit olacaktı. Sonuçta ortaya çıkan şey sanat değil aygıttı. Önündeki kafeslerde oynayan farelere ve amfibinin yanına yerleşen diğer gruba baktı. İçlerinden sadece biri ufak bir kumaş parçasıyla dolanıyordu. Ama sonuçta bu William'ın hatasıydı. Bir gecede medeniyeti kavramaları beklenemezdi. Onlarla ilgilenmeliydi.

Böyle bir aygıtın en fazla ne kadar küçük olabileceğini merak etti. Giles'in karşı yerçekimi fikirleri Hieronymous makinesine uyarlanacak olsa diyelim ki bir fareye de böyle bir aygıt takılabilir ve ilginç sonuçlara ulaşılabilirdi. Bilim işte böyle bir şeydi. Sonsuz bir zincirlemeyle bir olay bir diğerinin önünü açıyordu. Teneke ayakkabılarla doğan güneşe doğru ilerleyen birtakım cesur öncülerin yenilikleri sayesinde zincirin halkaları kopabiliyordu.

Kapı açıldı ve Jim içeri daldı.

"Okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu William, saatine bakarak.

"Bugün Cumartesi."

Babası başını salladı. "Evet, doğru ya. Edward nerede? Hâlâ uyuyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Jim. "Profesör Latzarel'le birlikte dalgıç çanına bakmak için Gaviota'ya gittiler."

"Zaman kaybindan başka bir şey değil. Hele Giles olmadan tamamen zaman kaybı. Arkadaşın, korkarım ki, çok büyük

önem taşıyor.”

Jim onayladı. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Edward Amca dondurma arabasını takip ettiğinden bu yana hayatı bir şeyleri anımsamanın eşiğine gelmişti. Ama hâlâ elde bir şey yoktu.

William da, sanki ikisi birden Ashbless'in kanalizasyonda kayboluşuna dair gizli bir bilgiyi paylaşıyorlarmışçasına, aynı duygu içindeydi. William, Giles'i kaçırma girişimlerini düşündü. Rögar kapağından dışarı uzanmış Russel Latzarel'in kocaman sırtını görebiliyor ve şaşkın çocukların çığlıklarını duyabiliyordu. Haliyü devirerek havuzlu bodruma girerken Edward'ın yüzünün aldığı hali ve kalabalık peşlerine düştüğündeki panikle yeniden geri tırmanma çabalarını -ikinci kapağın altındaki diğer üçünün tam karşısında kalan betona tutturulmuş üç demir basamağı inme çabalarını- tasavvur edebiliyordu. William düşünmeye hiç kalkışmadan, birden aklına yerleşen kesin bilginin uçup gitmesini umarak sessiz sedasız oturdu. Ama bir şey olmadı. Edward'ın da hatırlamaya çalıştığı şey buydu. Kaçmaya çalışırken unuttukları kanalın duvarındaki ikinci kapı yani. Ashbless'in kayboluşu da bu şekilde açıklanıyordu. Elbette böyle olmuştu. Ve William tam bir morina değilse eğer, bunun büyük bir anlamı oluyordu.

Tünel zifiri karanlığa doğru kıvrılarak aşağı iniyordu. Madenci başlıklarındaki ışık ön tarafı aydınlatıyor, duvarları cılız bir sarı renkle ısıtıyordu. William akıl hastanesinden yürüttüğü büyük el fenerini yanına almıştı ve kasvetli yolu daha iyi aydınlatmak için ara ara onu yakıyordu. Birkaç yüz metre boyunca duvar kenarlarına tutturulmuş bir korkuluk vardı. Bu korkuluk daha sonra kayboldu. Ardından şeritli kahverengi bir metal ağına bulanmış bir halde yeniden belirdi.

Ne kadar derine indikleri hiç belli değildi. Ölüm sessizliği içinde William saatlerdir süründüklerini düşünür oldu. Tünel birdenbire güçlü fenerin dahi aydınlatmakta yetersiz kaldığı ge-

niş bir mağaraya açıldı. Yol sol taraflarında bir çukura açılacak biçimde daraldı. Sonra düz bir kaya tabakasından kesilerek yapılmış taş merdivenlere ulaştılar. Aşağıdan güçlü bir su sesi -bir nehir, bir yeraltı akıntısı değil de, bir kumsalın taşlarına çarpıp duran bir sıg su sesi gibi- duyuluyordu.

William merdivenlere yöneldi. Rüyalarında sık sık kendini böyle bir durumda -kaygan bir zeminde tutunmaya çalışırken kaymaya başlıyor ve birden dengesini kaybedip öne devriliyor ve bir uçuruma yuvarlanıyordu- görürdü. Bunu düşünür düşünmez terlemeye başladı. Jim'in arkadan geliyor oluşuyla biraz rahatladı. Rüyalarında her zaman yalnız olurdu.

Havada puslu, küflü bir koku, durgun deniz suyu, çürümüş yosun, H. Frank Pince Nez'in yeraltı denizi kokusu vardı. Aşağıdaki karanlık dehlizlerden gelen beklenmedik bir su şapırtısıyla William'in duvara yapışması bir oldu. "Kapat ışıkları," diye fısıldadı Jim'e ve tek bir kelime daha etmeden ortalık zifiri karanlığa bürünmüştü bile. Belli belirsiz nefes alarak sessizce durdular ve ortamı dinlemeye çalıştılar.

William, batıp çıkan küreklerin suda çıkardığı sesleri ve deri kaplı küreklerin yuvalarında çıkardıkları gıcırtiları hayal meyal duyabiliyordu. Ses giderek belirginleşti. Ahşabın ahşaba değerken çıkardığı gacırtı, ahşabın kayaya değerken çıkardığı çatırtı ve cılız bir küfür duyuldu. Geniş bir kayalık çıkıntının ardından büyümlü bir şekilde ufak bir kayığın baş tarafı bir an göründü, hemen ardından karanlık içinde kayboldu.

Suyun üzerinde salınıp duran ve yağlı yüzeyde titrek bir ışık saçan bir fenerin ucundan sarkan ince bir bambu dalı suyun üzerinde belirdi. Kasketli paltolu bir adam tek başına kürek çekiyordu. Nereye gittiği ise belliydi.

William, ortamın beklediği kadar karanlık olmadığına çok şaşırmadı. Uzaklarda -ne kadar uzakta olduğu bilinmez- muhtemelen kanalizasyon sakinlerinin fenerleri binlerce ateşböceği misali ortalığı ısıtıyordu. Kayıktaki kürekçi başka bir taş duva-

rın ardında kaybolduktan sonra William'la Jim son yüz metrelik basamakları da karanlıkta indiler. Kayıkçının kürek sesi ise hâlâ net bir şekilde duyuluyordu. Bir an için kayık karanlıktan çıkacak gibi oldu. Öyle ki, fener neredeyse Jim'le William'ın kendilerini bulduğu kumlu kıyı şeridini aydınlatacaktı.

William el fenerini saniyenin onda biri kadar hızla açıp kapayarak üzerlerinde yükselen koyu renkli granit duvarı ve kumsalın köşesi ile suyun içine uzanan yuvarlanmış kaya parçaları öbeğini aydınlattı. İlk fener ışığı huzmesi kayığın yaklaşmakta olduğunu gösterir göstermez ikili kayaların arkasına sindi ve kendi kendine homurdanarak kürek çekenin kim olduğunu görmek için beklemeye koyuldu.

Kayık tam anlamıyla görüş alanına girdi ve ön tarafı kumların üzerinde çatırdadı. Fener kayığın kırılğan direğinde salındı, taş duvarlara bir aşağı bir yukarı ışıklar saçtı, pelerinli kürekçiyi aydınlattı, sonra onu gölgede bıraktı. Adam kendi etrafında döndü, gözden kayboldu, bir kez daha tam ışığın altında kaldı. Yeraltı denizinde kürek çeken kişi William Ashbless'ti.

William'ın bunu beklediği söylenemezdi. İhtiyar şairle karşılaşmak, el altından iş çevirdiği için sövüp saymak için can atıyordu ama daha iyi bir fikri vardı. Ashbless'in yukarıdan başka gidebileceği bir yer yoktu. Frosticos'un mahzenine muhtaçtı. Ve belli ki sürekli gittiği bir yerden geliyordu. Gözden kaybolana dek bekleyip onun kayığını çalabilirlerdi. Ashbless feneri söndürdü, pelerininin altından bir el feneri çıkardı ve taş merdivenleri tırmanmaya başladı.

On dakika sonra -Ashbless'in lambası gözden kaybolduktan ve ortamın yeraltı denizinin çağıldamasıyla kaplanmasıyla kaplanmasından sonra- Jim'le babası ödünç aldıkları kayıkla yola koyulmuşlardı. Lambayı yakmaktansa karanlıkta gitmeyi tercih ettiler. Küreklere asılan Jim çıkıntı halindeki kayaları izlemeye daldı. Bir an su altındaki bir kayalığa sürtünen kayık duracak gibi oldu ama William küreğiyle kayığı kurtarmayı başardı.

Göl, bol kayalıklı fiyortlara sahip bir denize açıldı. Fiyortlar Burbank ile Hollywood'un altından, amaçsız müşterilerin bozuk arabaları itekleyerek yeşillik tattırdığı duvarları sıra kaplı süpermarketlerin altından doğu ve batı yönlerine ilerleyen nehirlerin ağızlarına açılıyor olabilirdi. Önlerindeki taş duvarlardan kıl payı geçiyorlardı ve denizin yüzeyi bir akıntı yumağı gibiydi. Sanki bir dalga yaklaşıyor ve onlar da açık denize yönelerek ona karşı duruyorlardı. William hemen arkasında yavaşça genişleyen uzak bir ışığın parıltısını görebiliyordu ve açılı bir kaya tümseğinin civarında kürek çekmekteyken bir anda ön tarafta bir ışık noktası beliriverdi. Sanki birileri onlara bir taş atımı uzaklıktan kalem feneri doğrultuyordu ya da karanlık denizdeki uzak bir adada sanki bir büyük ateş yakılmış gibiydi.

Neredeyse denizin içinde yok olmuş kayalıklardan ite kaka geçtiler. Her ikisi de kapkara suya batacaklarını düşünüyorlardı. Jim eliyle lambanın önünü yarı kapatarak ışığını yaktı. Tam çarpmak üzerelerken kayayı fark etti ama uyarıya vakti kalmamıştı. Kayığa zarar verecek kadar büyük bir çarpışma değildi. Ama Jim öne savruldu, dengede kalabilmek için kolunu savurdu ve yanan lambayı kayığın dışına düşürdü.

Yanan taraf yavaşça aşağı doğru kıvrılarak battı. Silindirin içinde kalmış hava lambanın batışını yavaşlatmıştı. Işık mucizevi parıltılar saçıyor, şaşırtıcı derecede temiz kalmış suyu aydınlatıyordu. En sonunda dipteki bir kaya tabakasına oturdu ve bir süreliğine kayalığın üzerine yan yatmış bir teknenin çürümüş halatlarını ve kırık tahtalarını ışıldattı. Teknenin gövdesinde çentikli bir delik açılmıştı ve o delikten kocaman ahşap parçaları köpekbalığı dişleri misali dışarı fırlamıştı. Işıktan kaçmaya çalışan bir balık sürüsünün kaçamak hareketleri göze çarpıyordu ve geminin yan tarafındaki delikten mat mavi pörtlek gözlerle, mağarada yaşayan bir balığın gözleriyle dışarı bakan saçsız, şaşkın bir adamın yüzüne kısa bir süreliğine yine aynı şekilde dışarı göz atan başka bir ürkütücü surat eşlik ediyordu. Bu görüntü

el fenerinin sönerek onları karanlıkta bırakmasına dek sürdü.

William kürekleri sessizce fakat azimli bir şekilde bir tür uygarlık vaadinde bulunan ışığa doğru çekiyordu. Kaderin onları tuhaf yaratıklarla dolu denizin dibine göndermeyeceğine güvenerek ışıklarını açık tuttular. Ama sığ sular çoktan arkada kalmıştı. Bir taş duvarı geçtikten sonra zifiri karanlığa dalan ikili artık iki yüz metre kadar yakında hiçliğe doğru uzanan geniş ve loş bir adayı seçebiliyordu.

William hızla gerisin geri karanlığa çekildi, sonra bu defa tek kürekle ileriye görebilecek denli yakınlaşarak siyah granit bir duvarın ötesine kadar ilerledi. Adanın uç kısmındaki limanda üç tekne vardı: Çin malı gibi görünen teknelerin her iki yanından dörder adet uzun kürek sarkıyordu. Suda oldukça batık vaziyetteydiler ve geniş kıç taraflarında oldukça yüksek dümenleri vardı. Her birinin yan tarafında yeraltı mağarasının yarı aydınlığında dahi görülebilen iyi resmedilmiş Japon balıkları vardı ve bu üç tuhaf gemi sanki özel bir donanmanın bir parçası gibiydi. Teknelerden ikisi karanlık ve boştu. Limanın uç kısmında kalan teknede ise pencereden açıkça görülebilen bir lüks lambasının yaydığı ışık görülebiliyordu.

Adada yanan ateşler karanlığa doğru turuncu ışık huzmeleri fırlatıyordu. Uzaklarda, adadaki ateşlerin öte tarafında titreşen düzinelerce alev parçası, sık bir ormandaki gece yaratıklarının gözleri ya da yarı bulutlu bir gökyüzündeki bulutlar gibi parlıyordu.

William ilk başta adadaki tuhaf durumu, neredeyse arktik düzeyde çoraklığının sebebini merak etti ama aynı anda orada hiç bitki olamayacağını, ışıksız bir dünyada hiçbir şeyin yetişemeyeceğini de düşünürdü. Kıyıda bir tepeye doğru dağınık tenteler dalgalanıyordu. Ötede, kayalık kumsaldan çeyrek mil kadar uzakta, direkler ve karmaşık halatlarla ve muhtemelen kanalizasyonlardan toplanmış döküntülerle birbirlerine tutturulmuş gemi enkazlarından yapılmış tuhaf binalardan oluşan derme çat-

ma bir mahalle vardı. Her biri bir diğzerinin üzerine eğilmiş kaleydoskop görünümlü barakalar üzerlerindeki tepede yanan ateşin ışığı altında hoplayıp zıplıyor gibiydiler. Ne teknelerde ne de adada tek bir kişi bile görünmüyordu ve imkânsız görüntüye bakakalmış William'a göre kanalizasyon sakinleri için gece gündüz arasındaki fark sanki bir formalite, tamamen pratik bir olgu gibiydi. Belki de adada yaşayanlar -korsanlar, uyuşturucu tüccarları- uykudaydı. Belli ki onun William Ashbless'ten ödünç aldığı bir kayıkla gelmesini beklemiyorlardı.

Sağ tarafta ise daha fazla kayadan, hiçliğı uzanan daha fazla sarkık falezden, yalnızca yapay alacakaranlıkta görülebilen alacalı bulacalı taşlardan başka bir şey yoktu. Taşlık sığılıklardan uzak durarak sessizce ve yavaşça o falezlerin altından acayip barakaları aydınlatan ateşin ötesindeki bir noktaya doğru kürek çekmiş olsalardı kıyıya çıkarak görünmeden adaya sızabilir ve karanlıktan faydalanarak Giles Peach'i aramaya koyulabilirlerdi. William onu orada bulacaklarından emindi. Bütün ipuçları burayı gösteriyordu: Frosticos'un mahzenine yakınlık, William Ashbless'in varlığı, Basil Peach'in yeraltı okyanusuyla alakasını gösteren Kaptan Pince Nez'in günlüğü.

Öte yandan orada daha da fazlası vardı. Atmosferde bir şeyler vardı. Tuhaf büyümlü ortamın ince sisi ve karanlık ve beklenmedik bir gizeme doğru kürek çektiklerinin kesinliğı bir arada hissediliyordu. İkisi de sessiz havada -yaklaşan, oralarda bekleyen bir şeylerin üzerindeki sis örtüsü- bunu duyumsayabiliyordu.

Yirmi dakika sonra kayık kumsala vardı. Kayığı hızla bir taş öbeğinin arkasına çektiler. William ortamı görebilmekten ziyade insanları acımasızca dövebilme isteğıyle el fenerinin yanında olmasını isterdi. Taş yığınlarının dışında, iki kullanışsız uzun küreğın ve William'ın keskin fakat komik sayılacak denli küçük çakısı dışında silahları yoktu. Gizliliğı güveniyorlardı. Gizlilik ve zekâ yegâne giriş biletleriydi. Giles oradaysa eğer, ki orada olduğu kesin gibiydi, ya onu canlı bir şekilde eve götüreceklerdi

ya da bunu denerken yakalanacaklardı.

William, Hilario Frosticos'un eline bir kez daha düşme ihtimali karşısında korkudan diz bağlarının çözülmediğine şaşırıyordu. Kalbindeki bu değişim karşısında kurnazca gülümsedi, sonra Jim'in aynı ellere düşme ihtimalini aklından geçirdi. Ama bu düşünceyi hızla kafasından sıyrıp attı. Sonuçta Pinion'un makinesinin dümendeki Giles'le birlikte yola çıkması halinde gelecek hakkında düşünmenin bir faydası olmayacaktı.

Yavaş yavaş aydınlanan arazide bir kayadan diğerine geçerek yollarına devam ettiler ve en yakındaki barakadan on beş metre kadar uzakta durdular. Yaprak kımıldamıyordu. Tüten bir dumanın oluşturduğu ince beyaz bulut, gevşek havada ete kemiğe bürünen bir cin misali dalgalanarak camsız bir pencereden dışarı çıkıyordu ve ötede, odanın karanlığında yanan bir piponun kırmızı közü parıltıyor ve ışık saçıyordu. Giles'i bulmak amacıyla her bir çadıra ve barakaya sızma fikri William'a hem beyhude hem de aptalca bir çaba gibi geldi. Kendini Frosticos'un yerine koydu ve Giles'i herhangi bir sorun çıkması halinde hızla kaçırabilmek amacıyla gemide tutacağını düşündü. Neyse ki, böylesi bir yerde sorun çıkma ihtimali oldukça uzak ve beklenmedik bir ihtimaldi.

Pince Nez'in günlüğünde bahsedilen afyon kaçakçılığı meselesi, hafif hafif tüten dumanı -hâlâ devam eden ve hatta başka bir hayalet tarafından da eşlik edilen- şüpheli hale getiriyordu. Giles bu kadar çabuk afyon bağımlısı olmuş olamazdı ancak Frosticos onu pekâlâ bu konuda yoldan çıkarmış olabilirdi. Daha mantıklı olan ise, Han Koi'nin adamlarının bu barakalarda yaşadığı ve uyur uyanık vaziyette âlem yaptıkları idi.

Fırsat kollayıp teknelere sızabileceklerini düşündü William. Sönmeye yüz tutmuş sahipsiz ateşin arkasından dolandılar. Bu mağaralar sisteminin okyanus üzerinde -ateşin kıyıya vurmuş odun parçalarından yakıldığı düşünülüşünde belki de eski Venedik'i oluşturan limanlar ve konserve fabrikalarının altında bu-

lunan ve gizemli buharlı geminin rotası olan- kabuksuz ağaçların gri gövdelerine; eski bir balıkçı kayığının kırık dökük kamasına ve hava koşullarının perişan ettiği mobilya döküntülerine -baş aşağı çevrilmiş bir yarım masa, sadece iskeleti kalmış bir sandalye ve paslı yaylardan oluşan bir spiral- açılan bir kapısı olmalıydı. Bunların tümü hiç şüphe yok ki kanalizasyonlardan ve taş merdivenlerden taşınmış olamazdı.

Yakılmaktan kurtulmuş bir avuç tahtadan ibaret iskele un ufak olmuş ve devrilen bir ayyaş misali suya gömülmüştü. İskenenin her üçüncü ya da dördüncü tahtası kırılmış ve aşağı sarkmıştı ya da su sakinleri tarafından bir denizaltı barınağı olacak şekilde tamamen denize batmıştı. Üç teknenin ikincisinde bir lamba yandığını fark ettiler. Ama ilkinde de William düşük ayarda portakal renkli bir lambanın yandığını görebildi. Cebinden çıkısını çıkardı, başparmağını hafifçe çakının keskin yanına sürttü, Jim'e işaret verdi ve halatla bağlanmış bir tekneye doğru ilerlemek ve onu iplerinden kurtarmak amacıyla ileri atıldı. Her şeyi göze almıştı. Profesör Latzarel orada olsa ona bir kalam kadar kaygan olduğunu söylerdi. Denenecek olsa en ufak bir kusurunun bulamazlardı. Suyun üzerinde basamaklara doğru yol almaya başladığında çoktan teknelerden yeterince uzaklaşmış olacaktı. Kafaları dumanlı haydutlar küreklerin başına geçene kadar yolu yarılabilir olurdu. Biraz da aklını kullandığında ise kimsenin onu yakalamaya gücü yetmezdi.

Önden ve arkadan gevşek bir halatla bağlanmış ilk tekne yavaşça yüzmeye başladı. Yakından bakıldığında kış tarafın etrafına tuhaf ve gösterişli bir tarzla her biri bir diğerinin kuyruğunu ısıran hörgüçlü, yaldızlı balıklar ardışık bir şekilde alçak güverteyi de çevreleyecek halde oyulmuştu. Kare yelken yana yatmış bambunun üzerine hafifçe eğilmişti ve onun da tam ortasına üç renkli bir koi balığı figürü resmedilmişti. Balığın dantelli sırtı ve yüzgeçleri sanki bir akvaryumun durgun sularıyla yüzeyde tutuluyormuş gibi sağa sola salınıyordu.

Bir an William bu yelkenin oturma odasının duvarında oldukça ürkütücü duracağını düşündü. Her şey yolunda giderse, o da aynen kanalizasyondaki kalabalıktan kurtulmayı başaran William Hastings kadar kurnaz ve atik davranabilirse, belki o şeyi yerinden söker ve seren direğine sararak yanında götürürdü. Strickley Caddesi'ndeki rögar kapağından yanındaki yelken ve Giles ile birlikte çıkabilirdi. O manzara karşısında Edward'ın gözleri yuvalarından fırlardı.

Önlerinde gözetlenebilecek bir başka pencere daha vardı. Pencereleden içeri bakmanın verdiği başka bir heyecanla, diğer tarafta ne olduğundan bağımsız anlık ve tahripkâr bir budalalık hissiyle ve pencereden içeri doğru bağırıp camlara gümbür gümbür vurarak içeridekileri korkudan iki büklüm halde evrenin dışarıda nasıl da aniden çökmeye başladığını merak eder vaziyette bırakma isteğiyle doluydu.

Ne var ki önündeki manzara hiç de buna benzer duygular uyandırmadı. Neredeyse bin galonluk bir akvaryum pelesenk ağacından yapılmış bir kabinin duvarına -evet, duvarına- sabitlenmişti. Cam kapağın üzerinde lambalar yanıyor, bakır levhalar loş sarı ışığın büyük kısmını aşağıya yansıtıyor, akvaryumun yosunlu dipleri gölge ve ışık oyunları ile doluyordu. Ufak bir şilte büyüklüğündeki siyah bir naylon torbaya doğru kıvrılan temizleme borusu yüzünden oluşan telaşlı baloncuklar kumlardan yükselerek akvaryumun yüzeyini kıpır kıpır hale getiriyordu.

Dal gibi sıska ve ak saçlı bir ihtiyar akvaryumun önünde oturmuş, büyülenmiş gibi suyun içindeki yaratıkları izliyordu. Doğuluydu, büyük ihtimalle Çinliydi ve üzerinde ipek bir kaftan vardı. Bir kulağında ucunda sarkık bir süs balığı takılı bir küpe vardı, diğer kulağı ise görünmüyordu. Bir esrar piposu, birkaç kibrit tanesi, bir pirinç bardak altlığı ve başka acayip şeyler dağınık bir şekilde bir sandığın üstüne yayılmışlardı. Sandığın baskırdan iki adet yeşil kemeri vardı ve bu kemerler zümrüt balığı figürleriyle birbirine kenetlenmişti. Ve adamın önündeki yarım

düzine kadar acayip balık sanki kayıp bir şeylerin peşine düşmüşçesine -eski bir yüzükten düşmüş bir taşın ya da kilitli bir evin kayıp anahtarının- baloncuklarla dolu suyun içinde yüzüp duruyordu.

Balıkların gözleri cam yeşiliydi. Ve yüzlerindeki ifadede bir şeyler gizliydi. Doğanın kendine özgü haliyle oluşamayacak bir kaygı ve korku karışımı gözlerinden okunabiliyordu. Bir anda boğazının düğümlenmesine neden olacak şekilde William balıklardan birinin -balıkların tümünün- etli ufak çıkıntıları, parmakları, yüzgeç uçlarına eklenmiş beş adet parmağı ve dişli ağızlarının hemen yukarısında belli belirsiz bir burnu olduğunu fark etti. Bu hiç de bir zebra balığının budalaca görünen burnuna ya da bir denizkedisinin düz domuz burnuna benzemiyordu. Bunlar, hayvanları balıktan daha fazlasına çevirmiş, Reginald Peach'in soyundan gelir gibi göstermiş insan burnu ve parmaklarıydı. İskemledeki adam ise Han Koi idi.

Bölüm 19

William tekrar Jim'e işaret verdi, iskeleye yöneldi ve tekneyi tutan iki halatı kesti. Tekne yavaşça açılırken pruva kısmı hafif akıntıda salındı. Neyse ki Han Koi ve balık koleksiyonu kıyıdan açıldıklarının farkına varana dek çoktan mağaranın uzak tarafındaki kayalıklara toslamış olurdu. William'la Jim hızla iskeleden uzaklaştılar.

Giles Peach ikinci teknedeydi. İş bu kadar basitti. Belli ki yanında da kimse yoktu. Bu durum William'ın aklını biraz kurcalıyordu. Her ne kadar bu durum görülmeden onu kaçırmayı kolaylaştırıyor olsa da onun teknedeki varlığı da en azından kısmen -ya da büyük oranda- gönüllüydü. Giles tahta bir iskemlede oturmuş, bir derginin sayfalarını çevirmekteydi. Zeminde kitaplardan bir öbek oluşmuştu. William, Burroughs'un Pellucidar kitaplarını ve Heritage Press'e ait *Arzın Merkezine Seyahat*'i görür görmez tanıdı. Öte yandan William'ı en çok şaşırtan Giles'in elindeki *Analog* dergisi, William'a ait *Analog* dergisi oldu. Giles önündeki sayfaya beş aştı santim uzaklıktan göz atıyordu

ve bunun sebebi miyopluk değil heyecandı. Zira ikide bir sayfa kenarlarına ve kâğıt peçetelere notlar alıyordu.

Öyle çok değiştiği söylenemezdi. William onun tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Giles'in şu sandıktaki şey gibi dönüştüğünden, belki Han Koi ve Hilario Frosticos'un da katkılarıyla Reginald Peach ile aynı kaderi paylaştığından korkar gibi oldu. Ama buna benzer bir değişim görünmüyordu. Sadece belli belirsiz bir his, havada nemli bir elektrik vardı. Bu da Giles Peach ile Han Koi'nin akvaryumundaki melankoli yüklü balıklar arasında bir akrabalık olduğunu hissettiriyordu.

William kamara camına tıkladı ve ısıklık örttü. Giles ayaklanarak elindeki dergiyi yastıkla koltuk kolunun arasına sıkıştırdı. Gözleri korkuyla doluydu. Başını kapıya çevirdi. Belli ki birilerinin geldiğini düşünmüştü. William'a göre, bir dostun. William cama yine tıkladı. Giles cama yöneldi, okuma lambasını eline aldı ve ışığı William'a doğrulttu. William'la Jim'in karanlığın içinden kendisine doğru baktıklarını görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutar gibi oldu.

Gill tekrar kapıya dönerek kekeleydi. Kısa bir an için bağırarak, kaçmak ya da kendini kollamak arasında bocalamış gibi göründü. Ama o ilk kafa karışıklığının ardından şaşkın ördek gibi koltuğa çöktü. William, onun ağzı ve gözlerinin etrafında oluşan umut kırıntılarını sezdiğinden emindi.

"Teknede başka kimse var mı?" diye fısıldadı William.

Giles başını iki yana salladı.

William karanlık ve sessiz halinden boş olduğu belli olan üçüncü teknenin halatını çözmenin gerekliliğini kafasında tarttı. Sonra bunu gereksiz buldu. Giles'i bulduklarına göre tek yapmaları gereken acele hareket etmektir. İkisi birden olabildiğince sessizce tekneye çıktılar ve büyük ateşin yandığı kayalık tepeye kaçamak bakışlar attılar.

Han Koi'nin teknesi kıyıdan yirmi otuz metre uzaklaşmıştı ama şu anda suyun üzerinde hareketsiz duruyordu. William o

anda tekneyi çözdüğüne pişman oldu. Tekne limanda kalmış olsaydı, ihtiyar kıyıya göz atacak bile olsa onları göremeyecekti. Ama şimdi gerçekten uzaklaşmaması halinde... William'la Jim hızla kendilerini kamaraya attılar.

Jim, tam olarak ne diyeceğini bilmez halde Giles'e bakarak kafa salladı. Giles de başını salladı ve belki de böyle tuhaf hallerde görülmüş olduğundan dolayı sıkılarak gülümsedi.

"Özledik seni," dedi William. "Nasıl gidiyor?"

Giles omuz silkti.

"Annen biraz kaygılı."

Giles bu defa kendini suçlu hissederek omuz silkti.

"İşler yolunda mı?"

Giles başını salladı. William iskele tarafındaki pencereye yöneldi ve panjurları indirdi. Bir yere vardıgı yoktu. Zaman hızla geçiyordu. Zemindeki diğer kitapların arasında duran *İzafiyetin Abecesi*'ni gördü. "İzafiyet mi okuyorsun?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Şey," dedi Giles. "Bay Squires'in Newton Topluluğu'nda bu kitabı önerdiğini anımsadım. Sonra da aldım. Ama kitapta belli başlı sorunlar var."

"Hadi ya," dedi William. "Ne sorunu?"

"Birtakım sorunlar işte. Bir anti yerçekimi ünitesi geliştirdiğimi biliyorsun. Bu alet gökyüzü dalgaları ilkesine dayalı olarak çalışıyor. Bu fikir, kitabı okurken aklıma geldi. Bu aleti o gece arabası bozulan Bay Squires'e bir hediye olarak bisiklete yerleştirmeyi düşündüm ama sonra bir şeyler oldu ve..." Giles birden sessizliğe gömüldü.

William, dışarıdan gelen tehditkâr seslere kulak kabarttı ve konuşmanın yarıda kesilmesine izin vermedi. "Benim *Analog*'daki yazımı okudun o halde." William kafasını koltuğa doğru uzattı.

"Evet," dedi Giles, yüzü parlayarak. "Çok etkileyiciydi. Aynı zamanda ikna ediciydi. Fiziği daha yeni anlamaya başladıklarını

düşünüyorum. Senin hikâyen işlerin gidişatını değiştirecektir. Bu yüzden Bay Pinion için bir kazıcı geliştirmeye koyuldum. Arzın merkezine gidebileceğimizden eminim. Orada neler bulacağımızı bir düşünsene..." Ve bir kez daha Giles sessizliğe gömülerek orada neler bulacağını düşünmeye koyuldu.

"Bizim de buraya gelme sebebimiz bu zaten," dedi William. Jim'e baktı. Jim kafasını salladı. "Anti madde kullanımı planının alakalı bir sorun olduğunu sanıyorum. Çer çöpten kurtulma ihtiyacını anlıyorum fakat enerjiyi ne yapacaksın? Daha önce P. A. M. Dirac¹ okumuş muydun?"

"Tabi ki."

"O halde maddeyle anti maddeyi sanki iki ayrı oyun kartlarıymış gibi birbirlerine karıştırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor olmalısın. Bizim evrenimizin uzak ucunda yer alan bütün bir anti madde evreninden -büyük patlamayla ortaya çıkmış bütün anti madde parçacıklarını barındıran- söz eden çok tuttuğum bir teori var. Orada Yeryüzünün ayna görüntüsü mevcut. Hepimiz aynı zorluklarla başa çıkıyoruz. Ama üzerimizdeki şeyler ters yüz edilmiş halde. Dinliyor musun beni?"

"Evet," dedi Giles, "ama..."

"Aması, bu anti maddelerin bulunması gereken yer de işte sadece orası," dedi William. "Bunun aksi olamaz. Anti yıldızlar, anti gezegenler, anti hamburgerler, anti Pinion'lar." William, Giles'e bakarak sıırıttı. "Ama tüm bunları madde ile birlikte aynı çorbaya katamazsın. Bunu biliyorsun değil mi? Baban biliyordu. Onunla bunu konuşmuştuk. Bunun bir tufana yol açacağını düşünüyordu. Pellucidar'a ait yaratıklar dışarı kaçıyor. Bunun farkında mısın? Komünist Çinliler deney domuzlarında anlaşılmaz kaygılar oluştuğunu rapor ettiler. Bunun sebebi olarak CIA'nın hava durumu manipülasyonunu gösterdiler ama asıl mesele bence başka."

"Ben daha fazla problem olacağını sanmıyorum," dedi Giles. "Aslında anti maddeyi bir konteynere yerleştiremedim zira kon-

teynerin de ters yüz edilmesi gerekiyordu. Ama manyetik şişeye benzer bir şey daha var...”

“Evet,” dedi William, “bunu okumuştum.”

“İşte ben de bir tane yaptım. Eski arabalardan alınmış bir çanta dolusu mıknaş buldum. Şu rüzgârlı günde gittiğimiz dükkânda hem de,” dedi, Jim’e dönerek. “Sonra da bir polarite dönüştürme şişesi yaptım.” Giles bir süre bir komodinin etrafında bir şeyler arandı, sonra düz çizgili bir amforayı andıran çizimler çıkardı. Çizimin etrafında denklemlerin yanı sıra oklar, spiraller ve özensizce çizilmiş ufak grafikler vardı.

William çizimi inceledi. Çalışabilir gibi görünüyordu. Seçemediği parçalar, ona hiçbir anlam ifade etmeyen denklemler vardı. Squires’in bunları anlayabileceğini düşündü. Ama Squires orada değildi. Yarım mil kadar yukarıda Rexroth Caddesi’ndeki evindeydi. Ve oradaki üç kişi o genel doğrultuya doğru kendi başlarına olabildiğince hızlı hareket etmediği takdirde birtakım sorunlar yaşanabilirdi. William, yanına Giles’i almadan gitmemeye kararlıydı. Ama buna mecbur kalırlarsa ve orada geçirdikleri sürenin uzaması Jim’in Frosticos’a ya da Han Koi’ye teslim edilmesi anlamına gelecekse, her şeye rağmen tüymek sorundaydılar. Sonuçta Giles’in manyetik şişesinin işe yarayacağını bildiklerinden içleri rahat olabilirdi.

Pinion’un onlardan önce Arzın merkezine gitmesi bir utanç olurdu elbet ama duyacakları gurur her şeyin üstündeydi. Zira onları ilgilendiren Yeryüzünün alacağı darbeydi. Ya Giles bu tehdidi ortadan kaldırmayı başardıysa... William içten içe bütün bu manyetik şişe fikrine güvenmiyordu. Gerçi kulağa bilimsel geldiğinden emindi. Ama işin içinde başka bir şeyler de vardı. İçgüdüler örneğin. Evet, sorun buydu. Medeniyet teorisi. Domuzlar göz ardı edilemezdi. Onların yaklaşan kıyameti koklayabilecek burunları vardı. Ve şu rüya. Giles Peach’in ölümü. Onun anlamı neydi? Rüyaların doğruluğu falan değildi söz konusu olan ama bu rüyada Basil Peach’in sesindeki o korku tonu-

nu andıran uyarıcı bir şeyler vardı.

“Çalışmayacak,” dedi William, çizgilere bakarak.

Giles sessiz kaldı. O da aynısını düşünüyordu.

O sırada dışarıdan sanki güvertede bir şeyler gıcırdayormuş gibi sesler duyuldu. Ardından sessizlik çöktü. Jim panjurların arasındaki boşluktan dışarı baktı. Kıpırdayan bir şey yoktu. “Haydi buradan çıkalım,” dedi Giles’e. “Haydi.”

Giles öylece bakakaldı.

“Powers’ta indirim var. Burroughs romanları yirmi beş sentten satılıyor ve dört tane alana biri bedava veriliyor.”

“Ciddi misin?” dedi William.

“Evet. Hem de bugün başladı. Dükkânın camında reklâmını görmüştüm.”

“Martian kitapları da var mı?” diye sordu Giles, gözleri ışıltayarak.

“Öbek öbek hem de. Bana söylediğine göre bir yerlerden bir koleksiyon satın almış. Kitaplar hâlâ kolilerde duruyor. Salladığını falan da sanmıyorum.”

Giles kaçamak bakışlarla etrafını süzdü. “Bunu benim için imzalar mısın?” diye sordu William’a, *Analog*’u uzatarak.

“Elbette,” dedi William sıcak bakışlarla. “Ama kalemim yok.” Pantolon ceplerini yokladı. “İkimiz bir şeyler başarabiliriz, biliyorsun değil mi?”

Giles, bu övgü karşısında kızardı ve bir kalem uzattı.

“Dalgıç çanı için ihtiyacımız olan şey bir oksijenatör-propulsiyon kombinasyonu. Aslında bir Hieronymous makinesine dair bazı fikirlerim var. Bu makineyi duydun mu hiç?”

“Tabi,” dedi Giles. “Eski bir *Astounding* dergisinde Psionic Tip 1’e ait bir resim görmüştüm. Bir tane yapmayı da hep istedim.”

“İşte şimdi tam zamanı. Ve bir şey daha var. Mutlak cayroskop. Stabilizasyon için. Bu konuda bir fikrin var mı?”

“Çocuk oyuncuğu,” dedi Giles. Kazıcı için ona benzer bir şey

yaptım bile. Hemen bu öğleden sonra bir tane yapabiliriz ama kapanmadan önce Colorado'daki Sprouse Reitz'e yetişmemiz gerekir. Parçaların çoğunu oradan almıştım." Saatine baktı.

"Önce Powers'a gidiyoruz," dedi William gülümseyerek.

Bu defa panjurlara çok yakın mesafeden sesler duyuldu. William, Jim'i bir köşeye ittirdi, kendi de gizlendi ve yavaşça panjurlardan birini araladı. Kirli camdan bakıldığında karanlıktan başka bir şey görülmüyordu. Elinin tersiyle camı dairesel hareketlerle sildi ve o dairenin içinden bakarak dışarıyı seçmeye çalıştı. Kalbi sanki hipnotize edici karanlıkta bir şeylerin olduğu -gözlerinin henüz seçemediği- bilgisine kesinkes sahipmiş gibi küt küt atmaya başladı.

Sonra William'a stakkatoyu andıran, çok eski bir filmin stroboskopik geçişine benzeyen çok kısa bir an için ön tarafta gülümseyen beyaz bir surat belirdi ve ansızın camın önünde açık seçik bir şekilde içeri bakmaya başladı. Suratın hemen yanında da bir el görüldü. Parmaklar, dört ayrı küçük solucan gibi satirik bir selam verircesine kıpraşarak William'a Han Koi'nin balmıklarındaki ucube çıkıntıları anımsattılar. Surat, oldukça memnun görünen Hilario Frosticos'a aitti.

William korkudan donakaldı. Nefesi kesildi ve daha on beş dakika evvel sahip olduğu o cesareten eser kalmadı. Çığlık atacak oldu, sonra gırtlığından kopup gelen feryat kamaraya doğru sendelemesiyle birlikte bir çağılıya dönüştü ve William yerdeki kitapların üzerine kapaklanırken korkmuş Giles Peach'i de kendisiyle birlikte yere düşürdü.

Karanlık bir camda aniden beliren bir surat karşısında içgüdüsel bir korkuya kapılan Jim ise halinden memnun, sırtıkan doktorun suratını tam olarak seçerek ona doğru bir kitap fırlattı. Sessizliğin ardından bir küfür duyuldu. Giles taş kesilmişti. Donuk gözlerle karşıya bakıyordu. William hareketsizdi. Jim, ikisinin birden hiçbir şey beklemiyor oluşlarına şaşıp kaldı. Resmen korkuya teslim olmuşlardı.

Jim masayı kapıya doğru ittirdi, sonra bir kitaplık yığınına kendine çekerek üzerlerindeki kitapları yere boşalttı, kitaplıkları masanın üzerine yerleştirdi. Ağırlık olsunlar diye kitapları tekrar raflara sokuşturdu. Bunu yaparken havanın oldukça ağır olduğunu seziyordu. Nefes almaya çalıştı ve bir hareketlilik olup olmadığını anlamak için göz ucuyla pencereye baktı. Tepeden tırnağa ıslanmıştı. Mağaranın rutubetinden değil de sanki denizden yeni çıkmış gibi, sanki etrafındaki hava deniz suyuna karışmış gibi bir ıslaklıktı bu. Son kitaplık da masanın üzerine yerleştirildi. Jim eline bir avuç kitap aldı, sonra bu işe girdiği süre boyunca hiç kimsenin kurduğu engeli aşmak için çaba sarf etmediğini fark ederek ve aynı anda hemen arkasındaki kapıdan -pelesenk ağacından yapılma duvardaki bir panelden- gelen tı-kırtıyı işiterek kitapların yarısını geri bıraktı. Doktor Frosticos tilki gibi gülümseyerek o kapıdan içeri dalmıştı. Elinde ise şırınga vardı.

William koltuğun kollarına yapışarak taş kesildi ve tepki veremez oldu. Giles gözleri açık halde de olsa ortamdaki hiç kimsenin göremeyeceği bir şeye bakar gibiydi. Ardından yerdeki çer çöpün arasında çırpınan bir balık açıklanamaz bir şekilde Jim'in ayağına doğru yüzdü. Jim şaşkınlık içinde oraya bakarken zemin sanki çözünmüş ya da artık ahşap değilmiş de bir okyanus dibindeki karanlık kum tanelerine dönüşmüş gibi gerçek dışı ve taneli görünmeye başladı. Bir tutam kelp, ortalığı ıslatan ağır ve sulu bir hava akımında salınarak Jim'in suratının önünden geçti, ardından baloncuklar, kum, yosun parçaları ve sırtıkan ve şaşkın balıklar eşliğinde gerisin geri döndü.

Anı bir deniz suyu dalgasına boğulan Jim'in kafasında sorular ve karşıt izlenimlerin bir araya geldiği bir karmaşa meydana geldi. Alabora mı olmuşlardı? Batmışlar mıydı? Soluk almak için çırpındı. Doktor Frosticos tavanda baş aşağı duruyordu, şırıngası ise ansızın dikenli bir küreye dönüşerek kuyruk sokumundaki ufak yüzgeçlerin yardımıyla pır pır eden ve kitaplıklardan bi-

rinde kaybolup giden balon gibi bir denizkedisi tarafından yutulmak üzereydi.

Tekne iskeleye doğru yan yatarken feci sesler ve uğultular duyuldu. Dört bir yanı homurtular sarmıştı. Halatlar çatırdıyordu ve tekne sallanarak denizin yüzeyine devrildi. Kapı dışarı açıldı, pencere tuzla buz oldu ve teknenin öne arkaya salınışıyla birlikte içeridekilerin tamamı önce duvara sonra kapiya ardından yine duvara tosladılar. Giles Peach uysalca salınıyor, kollarını ve perdeli ellerini kürek gibi kullanarak mevcut duruma direniyordu.

Ellerini ileri geri oynatarak yan yattı ve sanki tekne dev bir dikey dalgaya tutulmuş da o da tekneyi iskeleye çekmek istercesine kapının çerçevesine asıldı. Kitaplıklar masanın üzerinden ona doğru devrilmişti. Sanki bütün o hengâme okyanus dibinin ince tabakasını kırmış da birtakım kum sakinlerinin yaşadığı tünele doğru taşmış gibi hemen yüzünün aşağısındaki zemin açılmış görünüyordu. O anda bir kısaç beliriverdi. Kısaçlar iki tane oldu. Sıkılı yumruk büyüklüğünde bir yengeç, kan kırmızısı rengi ve beyaz gözleriyle otlara bulanmış halde daha çok bir örümceği andırarak delikten içeri girdi. Onu bir başkası ve bir başkası ve ardından bir başkası izledi. Hep beraber yumrukları sıkılı doktorun kafasına ve yüzüne üşüştüler ve küçük deri parçaları koparmaya başladılar. Doktorun ağzından baloncuk dolu bir haykırış yükseldi ve yengeçler ağzından içeri daldılar. Fros-ticos avlanmış bir balık gibi çığırdı, ellerini gevşetti ve peşinden gelen dalgali sular, kıpraşan balıklar ve su yosunlarıyla beraber karanlık sulara gömüldü.

Jim bir süre sonra güvertede olduğunu fark etti. Şiddetli bir rüzgâr boyalı tekneyi salladı. Babası teknenin direğine dayanmış, inançsız gözlerle ona bakıyordu. Başlarının üzerinde fırtına, şimşek ve sağanağın oluşturduğu vahşi bir dans gösterisi vardı. İnanılmaz bir muson yağmuruyla birlikte karanlığa sürüklendiler. İkinci bir teknenin, Han Koi'nin sudaki teknesinin çok açıklarda bir dalganın en tepesine yükselmiş halde geriye

doğru inerken direğinin kopuk, kabinin paramparça olduğu görölüyordu.

Çakan çatallı bir şimşek bütün mağarayı fosforlu sarı renge boyadı ve paramparça olmuş kabindeki akvaryumu gözler önüne serdi. Aynen donmuş bir mermerin kaynar suya atıldığında olacaklara benzer çatlakları vardı. Akvaryum bir anda patladı ve yüzgeçli mahkûmlar birbirlerinin üzerinden önce teknenin yan tarafına ardından o an için parıldayan denize sürüklendiler. Bunu zifiri karanlık izledi. Uzakta kalmış adadaki ışık -ya sağanak yüzünden ya da siyah kaya tabakaları nedeniyle- çoktan sönmüş-tü ve tekne sanki denizin üzerinden uçar gibiydi. Direğin etrafında kıvılcımlar patladı ve feci bir şimşek çakmasına yanıt verirmiş gibi dönen bir kıvılcım topu direğin dibinden fırlayarak gökyüzüne yükseldi. Yukarıda, göğe yükselen cinler misali kıpırarak alevler saçtı.

William, sağ sola sallanan güverteden düşmemek için direğe tutunarak yere sağlam basmaya çalıştı. Vahşi dalgaların yükselip alçalışını, düz duvarlara çarpışını, tekrar düzelişini, gümüş renkli dantelsi ışık huzmelerinin birden şaha kalkıp tekrar yok oluşunu, puslu parçacıklara bölünüp ortadan kayboluşunu izlerken rüzgâr altında kalan saçları arkasına doğru uçuşuyordu. Sanki adadaki ateşler dalgaların altında yanıyor da batık gemilerin iskeletlerinin antik katedral yıkıntılarının silüetleri gibi parladığı denizaltı mağaralarını aydınlatıyormuş gibi deniz dahi ışıldı.

Jim ansızın babasının rüzgârın içinden kendisine seslendiğini fark etti. Önce ne dediğini çıkaramadı ama sonra Giles'i sordugunu anladı. "Giles nerede?" diye bağıırıyordu, boştaki elini kaldırarak. Jim başını iki yana salladı. Kabinde mi? Belki. Tuhaf ama lambası hâlâ yanıyordu. Zincirinin ucunda cızırdayarak ileri geri sallanıyordu. Jim kapıya atıldı ama kapının sıkı sıkıya kapandığını gördü. Panjurlar ise açıldı. Kendini güverteden yukarı çekti, sol ayağıyla teknenin gövdesinden güç aldı ve kendini

ittirerek pervaza çıktı. Tekne kendi yolunda salınarak ilerlerken pencereden içeri baktı. Giles içeride kaskatı bir halde koltuğa çivilenmiş, sallanan fenerin ışığında Edgar Rice Burroughs okuyordu.

Teknenin aniden durmasıyla Jim'in kabin duvarına yapışması bir oldu. Taş merdivenlerin başından 5 metre kadar uzakta karaya oturan teknedeki inanılmaz gıcırtilar ve çatırtilar duyuldu. Aziz Elmo'nun ateşi direkte son bir kez görüldü.⁽¹²⁾ Durgun hava bir anda yanmış barut kokusuyla doldu ve ateş ortadan kayboldu. Deniz duruldu, suda yağlı bir tabaka kaldı ve pirinç fener, zinciri yavaşça durana dek sürekli cız cız cız sesler çıkardı.

Bölüm 20

William, terk edilmiş Koontz malikânesinin karanlığında bir paket Fritos ve tatsız bir bira eşliğinde dinleniyordu. Dört saat önce kendini yüzünde zalim bir gülümsemeyle kanalizasyondan dışarı çıkar halde -yanında genç Peach, kolunun altında ise Glendale sokaklarının aşağısında kazanılmış son önemli savaşın ganimeti olarak teknenin resimli yelkeniyle gelen kahraman-hayal etmişti. Yeryüzüne yöneltilen tehdit bertaraf edilmiş - William Hastings yani şeytani güçler tarafından kovalanan ve eziyet edilen adam tarafından yok edilmiş- olacaktı. Ama zafer o kadar da büyük olmadı. Aziz Elmo'nun ateşiyle üst kısmı yanan yelken evindeki oturma odasında bir öbeğin içinde yatıyordu. Aslında üzerinde gösterişli bir efekt oluşmuştu fakat şu an için William bundan hoşlanmamıştı. Sergilediği bütün o kibir, cesaret gösterisi, bütün iyi niyetleri bir anda boşa gitmişti. Kendini yok olmaktan kurtaramamıştı. Kendisini bırak, Frostic-os'un burnuna kitap fırlatma cesareti sergileyen oğlunu dahi kurtaramamıştı.

Giles ile mevcut sadakatini sorgulaması hakkında konuştuğu doğrudu. Bu da yazdıkları sayesinde olmuştu. En azından Giles böyle söylemişti. William'ın fiziğin sırlarına dair bilgisini paylaşması karşısında çok etkilenmişti. Bir açıdan, dünyanın balon gibi patlamasını önleyen şey onun yazdıklarıydı. *Analogue*'a yazmalı ve ileri görüşlülükleri için onları tebrik etmeliydi.

William üzüntü içinde başını iki yana salladı. Sonuçta, bütün marifet Giles'indi. William tüm o yol boyunca Hilario Frosticos'un ayak seslerini duymayı, karanlıkta yüzünün bir anda karşısına çıkmasını beklerken Giles o bitmez tükenmez basamaklardan özgürlüğe olan yolu açmıştı. William yakın dövüş esnasında Frosticos'un ne görmüş olduğunu, olanlardan ne çıkardığını merak ediyordu. Yengeçler tarafından canlı canlı yeneceğini düşünmüş müydü? William'ın tüyleri ürperdi. Düşündüyse de bundan mutluluk duymuş olamazdı. Belki de boğulmuştu. Ama William boğulmadığını biliyordu. Bu çok acısız olurdu. İşler hiçbir zaman bu kadar basit yürümezdi.

Ve omurgası boyunca, en az Çin'deki domuzların hissettiği kesinlik kadar içgüdüsel ve karşı koyulamaz, onları korkulara hapseden ve sürekli koklayarak kafeslerinden bir çıkış yolu aramaya sevk eden ve buldukları takdirde bir öz kıyım tepesinin ucuna doğru vahşice ve dehşet içinde koşmalarına neden olacak bir huzursuzluk hissi -şu kısa çöpü çekme ihtimalinden kaynaklanan huzursuzluk hissi- duyumsuyordu.

Bir an gözlerini kapadı ve karşısında ruhani solucanlar misali kıvranan, kesin bir netliğe doğru yönelen suratı gördü. Aynı anda gözlerini faltaşı gibi açtı. Bu gece uykuya pek zaman yoktu. Geceyarısından sonra -geceyi boş bir evde geçirmektense arkadaşlar arasında iken yakalanmayı yeğleyerek- eve sızmayı deneyecekti.

O anda içi geçti ve bir pencerenin kirli camına bir netlik çemberi çizdiğini düşledi. İleride, gecenin içinde bir şeyler -acımasızca sırttan beyaz ve ölümcül bir şeyler- vardı. Dizlerini tutar

vaziyette ve Frosticos'un mahzeninde zavallı Latzarelli'yi böylesine korkutacak kadar budala, mankafa bir hıyar olduğu için kendine küfrederek uyandı. Bu konuda bir fikri yoktu. Olay karmadan ibaretti. Şarkıda söylendiği gibi kısır döngü kırılmıyacaktı. Japon marangozlar kendilerini küçük düşürecek denli, kibirlereinden sıyrılmak zorunda kalacakları kadar görünür bir hata yapmışlardı. Öte yandan William'ın hayatındaki bağlantı noktaları ve işler kasıtsız hatalarla ve tümünden acemiliklerle dolu olduğundan kibrinden sıyrılmaması gerekmemişti. Kibir onu gülmeye, kafa sallamaya, bağırma ve işe yaramaz bir adam olmaya sürüklemişti. Onu daha kötü bir şeye çevirmişti ve o bunun için bir tanım bulamıyordu. Jim onu suçlamamıştı ve bu aslında en kötüsüydü. İnsanlar ne kadar iyi olursa onları ölçmek daha zorlaşıyor, onları parça parça düşünmemek daha önem kazanıyordu. Kâğıttan bir bebek gibi bir kenara atılmak istememişti. En azından aklındaki bu değildi. Uyur ya da uyanık vaziyette geceyi terk edilmiş evde geçirecekti. Kitabı, piposu, yarım şişe brendisi vardı ve sonuçta -Laurence Stern'in dediği gibi- "ölüm korkusunun ne olduğunu bilmeyiz." William bu düzeyi her zaman çok tutmuştu. Bunu kendisinin yazmış olmasını dilerdi. Ama pipoyla brendi bir yana, ölümden başka korkulacak şeyler de vardı. Bu gece için ise brendi ilk kalkan işlevi görmeliydi. Kendisini kanıtlamak için bir şans daha verilse ne yapacağını düşünerek aynı anda hem umutlandı hem de korktu. O an için karanlık evde işe girişmeliydi. Gözlerini kapadı ve ağ şeklindeki halatların fırıl fırıl dönmesini seyretti.

İki gün sonra televizyonda haberciler hayli şüpheci konuşuyorlardı. Fikrin tamamı çılgıncaydı, bilim kurgu romanından -öngörülerin sergilendiği bir romandan değil de ışın tabancaları ve ay üzerindeki dinozorlardan bahseden ucuz bir romandan- fırlamıştı. John Pinion'un çiftlik evinde duran Kazıcı Leviathan'ın, mekanik köstebeğin bir görüntüsü vardı. Makine ayaklı bir tez-

gâha yerleştirilmişti ve burun kısmı Yeryüzüne doğru aşağıya eğikti. Kendinden itmeliydi. Pinion röportajı yapan muhabire anlatıyordu. Son birkaç adım en dokunaklısı olacaktı. Makinenin burnu Yeryüzünün içi boş çekirdeğine girer girmez itme gücü de son bulacaktı. Ondan sonrasında aletin kazandığı momentumun onları yumurtanın içine sokacak denli ileri taşıması için dua edeceklerdi.

Pinion gergin görünüyor, sürekli saçlarını sıvazlıyordu. O anda Edward onun çok da şeytan fikirli olmadığını düşünüyordu. Sadece takıntılarına teslim olmuş bir adamdı. Sabit fikirli biriydi ve ileri görüşlü olmadığından kendini aşırılığa adamıştı. Edward ona acır gibi oldu. Pinion'un şöhretinin hızla yere çakılacağını düşündü. Dümeninde Giles Peach'in olmadığı bir köstebeğin ne yapacağı belli olmazdı. Orada öylece oturup çalışmayı bile reddedebilirdi. Motorları dahi çer çöpten -Giles'le William'ın labirent kulübesinde oyalandıkları ucuz ıvır zıvırlar ve değersiz döküntülerden oluşan bir karışım- ibaret olabilirdi.

Asıl tuhaf olan ise yaratılan curcunaydı. Bunun sorumlusu kısmen Spekowsky idi. Bu açıktı. Makinenin etrafında başka bir muhabirle birlikte dönüp duruyor, zavallı Pinion'a anti yerçekimi hakkında zor sorular, Pinion'un asla yanıtlamayacağı sorular soruyordu. Makine ile ilişkisinin içini boşaltıyordu. Kalkışa kadar bekleyip görelim, dedi. Onun şöhretini, hayatını mahvetmeye kararlıydı. Bu mesele basit bir kazı makinesiyle alakalı değildi. Adamlar sekiz yüz millik bir yolculuk planlıyorlardı. Belki daha da fazla. Dünyanın düz oluşuna hiç aldırmadan yola çıkan Christopher Columbus geleneğine bağlı kalarak, Amiral Byrd'in ayak izlerini takip ediyorlardı.

Edward labirent kulübesinden hızla çıkarak William'la Giles'in Dean sürücüsü mekanizmasıyla uğraştıkları yere gitti. İki si mekanizmayı suya batırılmış pantolonu hâlâ üzerinde olan amfibiye bağlamışlardı. Edward kapıdan girerken William mekanizmayı henüz çalıştırmak üzereydi. İnce bir manivela dönü-

yor, suyla dolu labirentin yüzeyinde küçük baloncuklardan oluşan akıntı şırıldıyordu. Amfibi ileri atıldı, ufak meydanı geçti ve geri dönüş planı yapmaya başlayamadan karmaşık bir küme içindeki duvara tosladı. William deneyi bitirdi ve mekanizmayı hayvanın boynundan çıkardı. Edward'a baktı ve aygıtına doğru kafa salladı. Giles tezgâhın üzerinde bir parça bakır levhayla uğraşıyordu.

"Bitirmek üzereyiz," dedi William. "Gerçi oksijenatör bizi biraz uğraştırdı ama Giles klorofil ile helyumdan oluşan bir geri besleme sistemiyle sorunun üstesinden geldi. Aygıt biraz büyük ve kullanmak zorunda kalırsak içinde elfler gibi kalacağız ama yine de çalıştırılmak zorunda. Şu an aygıtı toplamakla meşgul."

Edward tezgâh üzerindeki aygıtı baktı. Giles, bir bakır kutusuna yerleştirilmiş huniden yeşil bir toz döküyordu. Kutuya sarımsı bir tüp aracılığıyla bir teneke helyum bağlanmıştı. Kim bilir sebebi neydi? Edward kendini çocuk gibi hissetti. Fizikle kimya onun harcı değildi. Huniyle alakalı düşünebildiği tek şey onun Tom Terrific'in şapkası olabileceğiydi.⁽¹³⁾ Çizgi filmlere her zaman bayılmıştı.

"Kalkışa neredeyse hazırlar," dedi.

William amfibiyi akvaryuma geri koydu ve ellerini kuruladı. Giles, Leviathan'ın kalkışıyla alakalı bir yorum yapmadı. Şu an tek düşündüğü dalgıç çanıydı. Kazıcı kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Edward, kayınbiraderinin peşinden eve doğru yürüdü. "Ashbless'in oyuna geldiğini sanmıyorum," dedi, ağır adımlarla arkasından gelerek.

"Tabi ki," dedi William. Elbette gelmemiştir. O kadar aptal değil. Velma Peach'in bize gelerek Giles'in kaybolduğunu haber verdiği gün onun oltaya takıldığını düşündüğüne eminim. Ah şu Ashbless! Önsezileri çok güçlü. Ama doğruya ulaşacak denli bilimsel düşünemiyor. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyor. Giles, ona *Analog*'u getiren kişinin Ashbless olduğunu söyledi. Bu

sözlerimi unutma. Kalkış başarısız olursa, şairden kesin haber alırsız. Ve bu da çok yakında olacaktır.”

William televizyonun sesini açtı. John Pinion canlı yayın kameralarına aptal aptal el sallayarak araca girmeye çalışıyordu. Sonra kameralardan ya da habercilerden tamamen habersiz Hilario Frosticos hangardan çıktı, çimenlikten geçti ve aletin içine girerek kapağını kapadı. Haberciler geri çekildiler ve makine destek ayaklarının üzerinde titreyerek çalıştı. Burnundaki dönen dişler ileri geri hareket etmeye başladı ve bir toz tufanı eşliğinde Yeryüzünün içine doğru harekete geçerken kulakları sağır edici bir gümbürtü çıkardı.

“Gidiyor!” diye bağırды Edward.

William şaşkın gözlerle televiyonun önüne çöktü. Makine yumuşak toprağa daldı, önce otuz santim girdi, sonra iki metre, ardından bütün gövdesi içeri girdi ve gözden kayboldu. Ardında kocaman bir köstebek çukuruna doluşmuş bir toz yığını bıraktı. Haberciler en az Edward kadar şaşkın bakışlarla ellerindeki kameralarla çukura koşturdular. Leviathan daha derine dalmıştı ve neredeyse tamamen gözden kaybolmak üzereydi.

Bir anda öyle inanılmaz bir yırtılma sesi, öyle bir kırılma ve patlama ve çatlama sesi duyuldu ki William tufanın başladığını sandı. Sonra birden her yer sessizleşti. Haberciler ve kameramanlar sağa sola koşturdular. William’la Edward televizyonun dibine kadar girdiler. Profesör Latzarel radyo haberlerini dinlemek istediğini mırıldanarak kapıyı çalma zahmetine bile katlanmadan içeri daldı ama o da sus pus kesildi.

Kazıcı Leviathan yoldan çıkmış, rotasından sapmış ve bir kanalizasyon duvarından içeri dalmıştı. O kırılmaz çene kemikleri haşat -anlık yükselişlerle homurdayan, vızıldayan ve şıkırdayan burgaç yığını eski bir arabanın krankı gibi kendi etrafında dönüp duruyordu- olmuştu. Dakikalar içinde bir kameraman ordusu güçlü ışıklarla kanalizasyona doluşmuştu bile. Yolculuk fiyaskoya dönüşmüştü. Leviathan beton boruya sıkışıp kalmıştı.

John Pinion yüzünü tutarak kabinden çıktı. Ağlıyor gibiydi. Ardından Frosticos da çıktı ve kalabalığa karıştı.

Kasklı iki polis Pinion'a yaklaştılar fakat okkalı bir küfür yediler. Ötede, yarı gölgelik bir alanda William Ashbless olanları izliyordu. Toz yığınının çukura doluşması ve çukurun ağzını iyice genişletmesiyle birlikte delikten içeriye güneş ışığı doldu. İtfaiyeciler ellerindeki dev hortumla olay yerine koşturdular fakat yangın falan yoktu. Pinion belli ki makinesini suya boğacaklarından korkarak onlara yumruğunu gösterdi. Yüzünü buruşturarak bir şeyler haykırıyordu. Bir muhabir mikrofon uzattı ve sözcükleri yakalamaya çalıştı. O muhabir Spekowsky idi.

"Bu trajedinin ardından kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu, mikrofonu neredeyse Pinion'un ağzına sokarak.

"Ne istiyorsun!" diye bağırdı Pinion, ona dönerek. "Çek şu pis şeyi yüzümden! Uyarıyorum bak, geri çekil!" Ve muhabire bir yumruk savurdu fakat Spekowsky ustaca geri çekildi ve mikrofonu yine uzattı.

"Yanlış giden neydi, Bay Pinion?" diye bağırdı. Sonra üzüntü içinde kameraya bakarak başını iki yana salladı. Başarısızlığı nedeniyle Pinion'a acıyormuş gibiydi.

"Seni piç kurusu!" diye bağırdı serseme dönmüş Pinion, ona yönelerek. İki polis onu zaptettiler ve kanalizasyonda eğilerek ve ağlayarak ilerleyen Pinion'a eşlik ettiler. 3 metre kadar sonra Pinion polislerin elinden sıyrılıp harabeye dönmüş makinesine koşturdu, ona doğru el kol işaretleri yaparak bir şeyler mırıldandı. Belki de neden ihanet ettiğini soruyordu. Sonra birden başını kaldırdı, etrafına bakındı. Sanki yardımcı pilotu Hilario Frosticos'un yokluğunu yeni fark etmiş gibiydi. Polise bir şeyler söyledi. Polis omuz silkti ve açık rögar kapağından içeriye bir ışık silindirisinin doluştuğu yönü işaret etti.

Kazıcının yan tarafında oluşan delik ve hurdaya dönmüş motoru kameralar tarafından kaydedilmekteydi. Spekowsky kazıcıya doğru ilerleyerek mikrofonu ağzına tuttu ve izleyicilere Pini-

on'un hayal dahi edilemez motorlar icat etmiş olma iddialarını - anti madde, daimi hareket vs- hatırlattı.

"Bu nedir böyle?" dedi, Pinion'la aygıtının çuvallamış olmasından duyduğu bariz neşeyle. "Böyle bir motorun bir makineyi Arzın içlerine ittirebileceğini kim düşünebilir ki?" Sonra durdu ve sanki motorun makineyi doğruca kanalizasyondan başka bir yere götürmediğini hatırlamışçasına sırtıttı. Eski ve ucuz bir saatten alınmış olduğu belli bir sarmal yaya dokundu. Yay, ataşlarla bir basketbol topu lastiğine ve üzerinde hâlâ fiyat etiketi sallanan bakır bir tele bağlanmıştı. Spekowsky etiketi ters çevirdi ve kameraya yaklaştırdı. Üzerinde "Sprouse Reitz" ve "29 sent" yazıyordu.

"İşe bak," dedi Spekowsky, kameralar geri çekilirken. Uzun beyaz saç omuzlarına dökülmüş William Ashbless ekrana iyice yaklaştığı anda araya bir klozet denizinde kürek çeken bir adamın oynadığı tuvalet temizleyicisi reklâmı girdi.

"Zavallı John Pinion," dedi William, Pinion'un ihanete uğradığını ve bu ihanetin sorumlusunun büyük oranda William -tüümüyle William- olduğunu düşünerek. Daha iki gün önce Pinion onların katbekat -Denizci Brendan'dan sonraki en büyük kâşif olma yolunda- önlerindeydi. Şimdi ise gözü yaşlı bir harabe, bir maskaraya dönüşmüştü. Gün boyu kasabada bira içen haberciler şimdi onun rüyalarında bağıra çağıra dans ediyor ve yeni komedi malzemeleri bulma umuduyla makinesini parçalara ayırıyorlardı. William atılacak manşeti görebiliyordu: "Mekanik Köstebek Kanalizasyonu Tıkadı!" Pinion son kurşununu atmadan önce William tüfeği boşaltmıştı bile. Sefil şeytan.

William bu düşünceyle kendinden geçti. Pinion ettiğini bulmuştu. Ama Frosticos başka bir meseleydi. Nasıl da kimse görmeden oradan sıvışabilmişti? Neden haberciler peşine düşmemiş, mucize aracın çalışma sistemini sormamışlardı? Ashbless ise araca binmemişti bile. İhtiyarın sırrı neydi? William, kısa zaman içinde ondan haber alacaklarını biliyor gibiydi. Her ney-

se, Ashbless isterse rüzgâra karşı işesindi.

Zavallılar William Hastings karşısında çiğneyebileceklerinden daha büyük lokma yutmuşlardı. William tekrar içeri sızmış ve ayaklarının altındaki halıyı çekivermişti. Ve şimdi her biri çantada keklikti. Leviathan'ı kanalizasyondan çıkarabilseler bile Giles olmadan ellerinden bir şey gelmezdi. O anda Giles'in neyle uğraştığını merak etti. Burada boşa vakit harcıyordu. Haberleri izlemenin gereksizliği konusunda Giles haklıydı. Sergilenen şey sirkten farksızdı. Pinion ise o sirk, hem sırtan hem yüzünü ekşiten palyaçosuydu.

Giles, bir cerrah misali sessiz ve hızlı çalıştı. Her bir hareketi planlı ve ölçülüydü. Tezgâh üzerindeki ıvır zıvır öbeği yavaş yavaş küçülüyor ve modifiye edilmiş bir Dean sürücüsüne bağlı büyük bir Hieronymous Makinesi hızla şekilleniyordu. Hareket geçmeleri artık an meselesiydi.

"Tam bir başarısızlık örneğiydi," dedi William, Giles'in ense-sine.

Giles bir yandan tornavidayla kutuda bir delik açarken bir yandan başıyla onayladı.

"Neden bozulduğunu anlamıyorum. Ya da en başta neden çalıştığını da. Yani ya çalışır ya da çalışmaz, başka seçenek yok, değil mi?"

"Hâlâ birtakım eksikleri vardı," dedi Giles kayıtsızca. "Ve tabi aracı nasıl kullanacağını da bilmiyordu."

"Usta bir sürücü gerekiyordu, değil mi?"

"Yani, bir bakıma evet. Mekanizmaya dair bir fikrin olmalı. Gerçi anladıktan sonra kullanması kolay. Hepsinin yayılmasıyla alakalı. Martian'ın kitaplarını okudun mu?"

"Elbette," dedi William. "Hatırladığım kadarıyla ışıklardan bir hayli bahsediyordu."

"Evet işte. Barsoom üzerindeki etkilerinin yarısını dahi bilmiyoruz elbette ama Ruslar hakkında bir yazı okudum geçenlerde. Onlar bu konuda hayli gelişmiş haldeler. Tüm bu nükleer savaş

bahsi saçmalıktan -yazıda geçen kelime bu- ibaret. Ellerinde görünmez bir delilik ışını var. Tek yapmaları gereken Yerkabuğu üzerinden Los Angeles'a yöneltmek. Bumm! Bir anda hepimiz caddelerde kudurmaya başlarız." Giles bu kadar ileri gittiğine şaşarak birden sustu. Delilik hakkında bu kadar ileri geri konuştuğu için utanarak William'a kaçamak bakışlar attı.

William gülümsedi. Çocuk, hem bir dahiydi hem de çok tuhaftı. Bu, inkâr edilemez bir gerçektir. Fare kafesine elini sokarak en sevdiği iki fareyi, Alexis ile Mary'yi dışarı çıkardı. Utangaç çifti baştan çıkarmak için birbirinin aynısı iki oyuncak bebek kıyafetini önlere salladı. Fareler, medeniyet fikriyle baştan çıkararak ilgilenmiş gibi görünüyordular. William süslü kıyafetleri giymelerine yardım etti ve onları labirentin kuru bir bölümüne yönlendirdi. Fareler yiyecek bulma umuduyla burunlarını çekerek ilerlediler. William'ın deneylerinin ana dayanak noktası bu farelerdi. Amfibi, farelerin asil duruşlarından etkilenmiş gibi görünüyordu. William'ın farelerin de aynı şekilde amfibiden etkilenerek en azından onun asaletinin bir kısmını suya taşıyacaklarına dair büyük umutları vardı.

Öte yandan mekanizmayı mükemmelleştirmeyi başarsa -yani Giles başarsa- on milyon yıldır ağır aksak ilerleyen evrimsel süreci bir adımda aşmış olacaktı. Teknoloji yardımıyla fareler amfibileştirilebilirdi. Konuya doğru açıdan bakıldığında, diye düşündü William, ilginç bir ironi doğduğu görülebilirdi.

Ön taraftan bir araba kapısının kapandığı duyuldu. William fişek hızıyla akvaryum kulübesinden çıktı, kütüğün üzerinden sıçrayarak çitleri aştı. Koontz malikânesinin arka kapısından dalarak kapıyı kilitleti. Caddede kimsecikler yoktu. Rögar kapağı, sessiz sokakta bütün gözlerden uzaktaydı. Kimin geldiğine dair bir fikri yoktu. Yarım saat önce gelmiş olsalar onu televizyonda Pinion'un çuvalıyı izler halde yakalayabilirlerdi. Latzarel'in arabasından çıkan bütün o gürültüyü duymamıştı bile. Demek ki kader böyle istemişti. Talih ondan yanaydı. Pencere-

den evin arka kapısına doğru baktı. Kapı hızla açıldı ve iki polis doğruca çöp kutusuna ilerledi. Budalalık parayla değil tabi. Hayalet avcılığından çoktan bıkmış olmalılardı. Frosticos yenildiği için hırslanarak birtakım telefon görüşmeleri yapmıştı.

İki memur Edward'a bağırır gibi görünüyordardı. Korkunç burunlu olanı ellerini sallıyordu. Edward gayet ikna edici bir edayla omuz silkti. Latzarel belli bir noktayı vurgulamak amacıyla elini yumruğuna vurarak ateşli ateşli konuşuyordu. Hep beraber labirent kulübesine yöneldiler. William duyacakları rahatsızlığı ve tiksintiyi şimdiden hayal edebiliyordu. Labirentte koşturan Mary ile Alexis'i gördüklerinde kim bilir ne tepki verirlerdi? Süslenmiş fareleri açıklamak için Edward kim bilir hangi dehşet açıklamayı yapardı? Medeniyet teorisine ikna olamazlardı. Hatta duymazdan gelirlerdi. Elbette bunun nedeni onların bu teorisinin bir ürünü olmamalarıydı.

İki polisten genç olanı sendeleyerek dışarı çıktı. Diğer parmağını Edward'ın suratına doğru sallayarak onu takip etti. William kapalı pencerenin ardından bağırıcıları duyabiliyordu. Sanki "Sapık!" diye bağırıyordu ama pekâlâ "Sapkın!" da demiş olabilirdi, cinsellik imasında bulunarak. William kendi kendine kıkırdadı. Sonra çitin üzerinden bakan Bayan Pembly'nin kafasını gördü. Onları kesin o çağırılmıştı. Böyle olmalıydı. Haberleri seyretmek için gün ortasında eve giderek dikkatsiz davranmıştı. Yumruğunu sıkarak kapıya yöneldi ama bu fikirden vazgeçti. Kalkışa sadece iki gün kalmıştı. Edward'la Latzarel çanı almak için yarın Gaviota'ya gidiyorlardı. Şu an için evsiz sayılırdı. Bekleyecekti. Yeterli sabrı vardı. Ama Tanrı biliyor ki, önu açıldığı andan itibaren Bayan Pembly'ye gününü gösterecekti. Şimdilik buna imkân yoktu. O çanın içinde olmalıydı. Çanla alakalı ilk belli belirsiz düşünceler şekillenmeye başlamadan yıllar önce bile çıkmak istediği bir seyahatti bu. Bayan Pembly'yi zamanı geldiğinde gözleyecekti. Olay bundan ibaretti. Sonra ise aynen iyi Gaius misali "saldıracak, hem de hızlı davranacaktı."

Ev sakın görünüyordu. Ama Bayan Pembly hâlâ penceresinden dışarıyı gözlüyordu ve polis de muhtemelen mahallede dolaınıyordu. Edward'ın deyimiyle göze batmayacak ve karanlık çökünce Pete's Blue Chip'e hamburger ve patates kızartması yemeye gidecekti.

Güneş batıp gece çöktüğünde arka kapıdan hafif bir tıklama sesi geldi. William kapıyı araladı ve Edward yeni haberler ve sınıntılarla içeri girdi. İşler kızıışmıştı. Polisin enselerinde olduğundan emindi. William hakkında yapılan ihbarların sayısı ciddiye alınacak denli çoktu. Stickley Caddesi'ndeki komşulara henüz gitmemiş ve Koontz malikânesini henüz keşfetmemiş olmaları sadece şanstı. Yarın pekâlâ uyanabilirlerdi.

Yarın erkenden Latzare'l'le birlikte Gaviota'ya gideceklerdi. Jim de okulda olacaktı. Giles gün içinde son parçaları takmak için makineyi eve götürmüştü. Edward gitmesinden hoşlanmamıştı. Pinion, belli ki hâlâ işin içindeydi. Nasıl umutsuz çırpınışlar sergileyebileceğini kimse bilemezdi. Frosticos ise kazıcının sonundan bağımsız olarak tamamen Giles'le ilgileniyordu. Ama Velma Peach evde kalmıştı. O güçlü bir kadın, dedi Edward. Hayat biraz farklı olsaydı -yani Basil'le ayrılсалardı falan- işte...

William, Edward'ın durumuna üzüldü ve onu hamburger yemeye davet etti. Şimdi hamburgerin zamanı değil, dedi Edward. Ya William yeraltına gizlenmek zorunda kalırsa. İki gün içinde kalkışa hazır olmak zorundaydılar. Okyanus Enstitüsü, çanla ne yapacaklarını zerre anlamamıştı. Ne kadar çabuk yola çıkarlarsa o kadar iyi olacaktı. Ve Giles mekanizmanın hazır olması için diretiyordu. Son derece kararlıydı. Tereddüt ettiklerini görürse onu kaybederlerdi. Bir saksıyla bile yola koyulurdu. Ve kendileri Pinion'un yanında çuvallayanlar kulübüne katılırken o da hedefe varmış olurdu.

William söylenenleri onayladı. Daha fazla aynı kafada olamazlardı. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Saklanmak zorunda

kalması halinde bunu bilirlerdi. Öylece giderdi işte. Yapmaları gereken tek şey planlara sadık kalmaktı. İşler sarpa sararsa onlarla San Pedro'da buluşurdu. Orası olmazsa Palos Verdes de olurdu. Palos Verdes'e ulaşmayı başaramazsa birtakım düşmanların -polis, Hilario Frosticos vs- eline düşer ve yolculuktan mahrum kalırdı. Ama bu biraz ihtimal dışıydı. Elinde Pince Nez'in krokilerinin kopyası vardı. Oradaki koyda kanalizasyona bağlantıları olan bir drenaj çıkışı bulunuyordu. Gelgit öğleden sonra üç civarında görülüyordu. Sonrası çocuk oyuncağıydı.

Edward kafasını iki yana salladı. Ona göre her şey bu kadar da kolay değildi. Çok fazla etken vardı. Ama ne olursa olsun William ortalarda görünmemeliydi. Tebdili kıyafet dolaşmalıydı. Güneş tepedeyken hareketsiz kalmalıydı.

William bu fikirden hoşlandı. Bir yarasa olacağını söyledi. Güneş altında eriyen bir vampir olacağını da. Ama şimdilik bir duble çizburger, patates kızartması ve böğürtlen suyu için Pete's Blue Chip'e gidiyordu. Edward gizemli ve kaygılı bir edayla başını iki yana salladı. En çok neyden korktuğundan emin değildi. William'ın korkularından mı yoksa açığa çıkmak için en tuhaf zamanları bekleyen iyi huyluluğundan mı?

Gecenin içinde bir rüzgâr esti ve Stickley Bulvarı'ndaki hurma ağaçları sallandı. Kuru yapraklar ileri geri salınarak hışırdıyor ve yerde rahatsız bir pozisyonda uykuya dalmış William her yarım saatte bir rüzgâra küfretme isteğiyle dolup taşarak uyanmanın eşiğine geliyordu. Her seferinde bir on dakika içinde uyuyakalmazsa tehlikeli de olsa lambayı açıp okumaya dalacağına dair kendi kendine söz veriyor ama cep saatinin parlak kadranına hiç bakamadan bir tür yarı uykuya dalıveriyordu.

Sabahın ikisinde, beklenebileceği gibi, çizburgerdeki soğanlara söylenmeye başladı. Duvarın kenarında yarım şişe ılık bira duruyordu ama bira da gırtlığının dibindeki yanmayı hafifletmek şöyle dursun daha da artırdı. Evindeki ecza dolabında bir

şişe -500 tabletlik- Rolaid's vardı ve saat iki buçukta son yarım saatin nasıl geçtiğini hatırlamasa da hiç uyumadığına yemin edebilecek vaziyette olan William şu tebeşir gibi, mucize tabletlerin sadece ikisine bile ne kadar para ödeyebileceğini hesap ederek sırt üstü uzandı.

Rüzgâr iyice şiddetlendi. Bir yerlerde bir kapı ardına çarpıyor ve gecenin içinde bitkiler aralıksız hışırdıyordu. Tamamen düzensiz de olsa her bir hışırdamanın ardından bir dalın pence-re tellerine sürtünerek çıkardığı sesi duyabiliyordu. Her seferinde hafif uykudan uyanıyor, kalbi küt küt atıyor ve birilerinin pencere telleriyle uğraştığını, camda birden bir suratın belireceğini düşünerek nefesini tutarak uzanıyordu. Beyninde o suratı görebiliyordu. Şafak sökerken uykuya daldığında surat bir şekilde rüzgârla birleşti, sanki rüzgârın parmakları gecenin karanlığında telleri çekti ve solgun soğuk bir surat, bir suratın üzerinde salınan dumanlı örtü içeri bakıyor ve onu seyrediyordu. Bahçeden gelen çatırtı sesi rüyayı yarıda kesti, suratın uçup gitmesine neden oldu.

William uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Kaldırma palmiye dalı düşmüştür, dedi kendi kendine. Kafasında rüya görüntüleri dönüp duruyordu. Kendisinin kalkıp hareketlendiğini, kitapçıya gitmek için dışarı çıktığını gördü. Gecenin içinden gelen gürültüler dikkatini dağıttı. Rüzgârın içinde başka bir faaliyet evreni vardı. Ayışığı altında uçuşan şeyler vardı: Bir melon şapka, usulca dönen bir bisiklet tekeri, açık bir şemsiye ve bir bahçe sandalyesi zıplaya zıplaya çiti aştı ve birden aya doğru yükselmeye başladı. Yapraksız karaağaç hopladı zıpladı ve mavi siyah gökyüzüne doğru kıvrıldı. Ağacın içinde bir şeyler, çelik bir alele ya da bir vince bağlı halatlar var gibiydi. Çitin ötesinde, Pembly'lerin bahçesinde Bayan Pembly üzerinde cafcıflı bir şekilde dalgalanan sabahlığıyla etrafa bakınıyordu. Hatta doğruca ona bakıyor gibiydi.

Onun arkasında Doktor Frosticos bahçıvan Yamoto'yla birlik-

te çalışıyordu. Yamoto'nun beyaz pantolonu rüzgârda dalgalanıyor, sanki her an melon şapka ile bahçe sandalyesinin ardından yan yatar vaziyette denize açılacaktı gibi görünüyordu. Bayan Pembly'nin köpeğine deri bir tasma taktılar ve havlayan köpeği gökyüzüne doğru çektiler. Köpeğin üzerinde bir yün ceket ve bir melon şapka vardı. Hep beraber William'la alay ediyorlardı. Burası netti. İzlediğini, rüzgârlı bir gecenin karanlığında onların karşısına çıkmak istemeyeceğini biliyorlardı.

Köpek tasmanın ucunda ileri geri sallanıyor, köpeğin bacakları gülünç bir şekilde aşağı sarkıyordu. Şapkası uçup gitmişti. Yamoto şapkayı tutmak için atılıp elinden kaçırınca ve şapka rüzgârın pençelerine yakalanarak havaya yükselen tepe taklak sandalyeyle birlikte karanlıkta gözden yitince Frosticos okkalı bir küfür savurdu. Köpek duvarın üzerinde küçük bir çember etrafında dönüp durdu. Sonra pis pis gülererek ve kıskırtarak köpeği William'ın çimenliğine indirdiler. Bayan Pembly kollarını birbirine dolamış vaziyette fazlasıyla ciddi bakışlar atmaya devam ediyordu.

Bir anda köpek yeniden havalandı. Pis işini tamamlamıştı. William korku ve tiksintiyle donakaldı. Köpeğin üzerinde onun yün ceketini vardı. Bundan emindi. Piçler, rüzgârdan faydalanarak içeri sızmışlar ve onu çalmışlardı. İçeri girdiklerinde gırtlığını sıkabilir, onu uyuşturabilir, dövebilirlerdi de ama bunları yapmadılar. Onunla alay ediyorlardı. William öfkeden kıpkırmızıydı. Bunu ödeyeceklerdi. Her biri bunun cezasını çekecekti.

Köpek duvarın ardında kayboldu. Yamoto çite tırmandı ve ağaçtaki alete tutunarak kendini bir dalın üzerine çekti. Bu Edward'ın işine gelecekti. Sabah makinelerden eser kalmayacak, bahçedeki deşetin kanıtları silinip gidecekti.

Yamoto sırtarak çite geri indi. Çömeldi, korkudan donakalmış William'a baktı ve duvar tepelikleri üzerinden eski Koontz malikânesine doğru, William'ın sığınağına doğru ayışığında parlayan beyaz pantolonuyla koşmaya başladı. Görüntüsü Wil-

liam'ın anımsadığından daha yaşlıydı. William onun yüzünü daha önce de, yakınlarda da görmüştü. Hafif sarkık bir sakalı ve melon şapkasının altından görünen küpeleri -Giles Peach'in yüzüne sahip sallantılı süs balıkları- vardı. Yamoto'nun yüzü ifadesizdi. Ölü gibiydi. Çitin üzerinden bir kedi misali hoplayıp zıplıyor ve giderek daha da yaklaşıyordu.

William korkudan küçük dilini yutacak gibi oldu. Donakaldı. Hareket etmeye yeltendi ama beyaz pantolonu bir direğe bağlı gevşek yelkenler misali sağa sola salınan ve rüzgârla birlikte kendine doğru koşan Yamoto'yu izlemekten başka bir şey yapamadı. Birdenbire duvara dayanmış bir sandık gördü. Sandığın kapağı pat pat pat ses çıkararak kapanıp açıldı. Sonra sandık yerden havalandı, uçup gitmeden önce bir süre sağa sola salındı ve uzaklarda gözden kayboldu. Yamoto kararlı bir şekilde koşarken birden rüzgâr onu havaya kaldırdı ve baş aşağı uçurdu. Hızla uzaklaşan melon şapkanın ardından o da parlak ayışığı altında ışıyan ve giderek küçülen ipi kopmuş bir uçurtma misali kaybolup gitti. Pembly malikânesinin çatısı gevşedi ve koptu. Karaağaç çatırdadı, yana yatarak kırıldı ve fırıldak gibi uçarak gitti. Bulutlar gökte birbirleriyle yarışıyor ve William rüzgârın açtığı çatlakların arasından uzaya doğru göğeren göktaşı yağmurlarını görebiliyordu. Şiddetli fırtına göğü temizliyor; yıldızlarla gezenleri, melon şapkalarla bahçe sandalyelerini boşluktaki paslı ve sallantılı bir dikenli telli çitin ötesinde istifliyordu.

Bölüm 21

Gün ışığı perdesiz pencereden geçerek doğruca William'ın gözlerine vurdu. Saat sekizdi. Kâbus gibi bir gece bitmişti. Rüzgâr hâlâ esiyordu fakat gün ışığı bir şekilde sallanan palmye dallarının sesini örtüyordu. William kâbus üstüne kâbus gördüğünü anımsadı. Ne zaman uyuyakaldığını ve arka pencereden cidden bir şeyler görüp görmediğini bilmek imkânsızdı. Her şey acayip gerçek gibiydi.

Günü boş evde geçirmek delilik olurdu. Şafaktan önce çıkmış olsa daha iyi olurdu ama şimdi bu riske de girmek zorundaydı. Bir fincan kahveye bu kadar hasret kalacağı aklından bile geçmezdi. Edward kendini böylesine riske atmasına kızacaktı fakat Fransızların dediği gibi, işte hayat buydu. Kendini içeri kitler ve kapıya ya da telefona cevap vermezdi. Bir sorun çıkması halinde her zaman çitin üzerinden geri atlama şansı vardı.

Bir süre arka kapıda durup Pembly malikânesini gözetledi. Yaprak kıılmıdamıyordu. Kapıyı açmasıyla fırlaması bir oldu, eğilerek çite doğru koşturdu. Durdu, etrafı gözledi, yine bir şey

görmedi ve bir tuğla yığınının üzerinden duvara, oradan da akvaryum kulübesinin kapısına sıçradı. Labirent kulübesine varınca tekrar etrafa bakındı. Riske girmek yersizdi. İşe koyuldu, önce kendini yokladı, sonra üzerinde sabah sineklerinin uçuştğu bir tutam köpek boku bulunan karaağacın altına bakakaldı.

William'ın kalbi yarı korkudan yarı öfkeden dışarı çıkacak gibiydi. Ağaç tepesinde vinçten eser yoktu. Tabi ki olmazdı. Onu almışlardı. Duvarın üzerinden bakabilecek olsa, orada otların arasında paslı halde bir masumiyet resmi gibi yattığını görürdü. Birden kendine geldi ve eve koşturdu.

Sabah bitmek bilmedi. Okumaya çalıştı, nafile. Yazmaya koyuldu, zaman kaybı. Ivır zıvırdan başka bir şey çıkaramadı; gizem ve vaat yüklü bir iki paragrafın sonu çöp kutusu oldu. Evin içinde gezindi, dolapları karıştırdı, ışıkları bir açtı bir kapadı. Giderek pencere kenarına iyice yerleşti ve komşusunun karıştırdığı işler hakkında hikâyeler yazdı. Perdeleri ayarladı. Hibiskus henüz onun görüş alanını kapatacak denli büyümemişti fakat daha öğle olmadan görebileceği bir şey kalmamıştı bile. Bayan Pembly otlarını unuttu ve hiç görünmedi. Bir defa köpeği için elinde görünüşünden aşık kemiği olduğu düşünülebilecek ya da William'ın perdelerin arkasındaki mevzisinden kıkırdayarak kocasının haşlanmış kafası da olabileceğini düşündüğü bir şeyle çıkageldi. Sonra gerisin geri eve döndü. William bu işten hiç hoşlanmamıştı. Yani doğal değildi. Havada bir şeylerin kokusu vardı.

Öğle vakti gibi William yeşil koltukta uyuyakaldı. Ani bir hareketle uyandı fakat onu uyandıran şeyin -tehditkâr sayılabilecek bir tür ses- ne olduğunu hatırlayamadı. Kulağını sokağa doğru kabartarak sesleri dinledi. Kapatılan bir bagaj kapağının gıcırta ve gümbürtüleri duyuldu. William ayaklandı, ön cama yöneldi ve orada yine aynı pantolonuyla Yamoto elindeki bambu tırmık ve çim sökücüyle Pembly çimenliğini William'ınkinden ayıran ufak begonya yatağını eşeliyordu.

William küplere bindi. Melon şapka takmış, beyaz kıyafetleri uçuşan, yere çömelmiş halde koşan Yamoto'yu, o kâbustan arta kalanları zihninde yeniden canlandırabilirdi. Tüyleri ürperdi ve ileri geri yürüdü durdu. Omzuna minyatür bir Edward St. Ives oturdu ve onu uyararak tekrar tekrar bilincinden ve daha sağlam muhakeme gücünden bahsetti. William onu yere fırlattı. "Ne-yin peşinde olduklarını biliyorum," dedi yüksek sesle. Pencerenin önünde durdu. Yamoto, begonyaların William'ın bahçesi tarafındaki kısmına fazla yakın vaziyette elindeki üçgen çapayı sallıyordu. Turuncu begonyalara bir dokunsun hele..!

Bir adamın sabrı bu kadar da zorlanmaz, diye düşündü William.

"Yiğitliğin onda dokuzu kaçmaktır," dedi ince, rahatsız edici bir ses.

"Kaçmak mı! Bana kaçmaktan söz etme. Ayrıca klişelerden nefret ederim. Şuna baksana! Melek kanadımı iç etti! O yeşil saplara öyle davranılmaz. Kasap herif!"

William burnundan soluyarak odada gezindi. Ufak Edward puf diye yok oldu. Yok olması kendisi için iyi de oldu. Bu bir onur meselesiydi. Beyaz eldivenlerini çıkaralı uzun zaman olmuştu ve şimdi William'ın onları yeniden ellerine geçirerek Yamoto'yu eşek sudan gelinceye kadar dövmesi için doğru zamandı. İhtiyar hanımefendiyi de tabi. Alçaklıkları dün gece artık yeni boyutlara ulaşmıştı.

Ama William'ın gözü açılmıştı. Diş macunuyla giriştiği mücadeleden çıkardığı dersi hatırladı. Artık yavaş ve sakın hareket edecekti. Yamoto'nun gelmesine en az bir saat vardı. Hazırlanmaya yeterince vakit kalmıştı. Eski bir sırt çantası çıkardı, içini mutfağa boşalttı ve bir paket tuzlu krakeri içine sokuşturdu. Ardından bir konserve kutusu şeftali ile bir konserve açacağı da aldı. Rafta yarım paket Oreo marka kurabiye buldu ve onu da çantaya koyduktan sonra üzerlerine yarım düzine ufak kuru üzüm paketi, bir elma ve bir parça salam ekledi.

95 santilitrelik bir mataranın içine su doldurdu, bir el feneri - kemik kıran türden olmasa da önüne çıkacak bir kötü adamı korkutacak denli ağır- ile son olarak asker mağazasından alınmış madenci kasklarından üçüncüsünü aldı. Gerçi kask Russel Latzarell'e aitti fakat onun bu durumu anlayacağını düşündü. Sonuçta dalgıç çanında buna ihtiyacı olmayacaktı. William içi dolu sırt çantasını, matarayı ve madenci kaskını arka kapıya bıraktı. Sonra bir süre düşünüp Pince Nez'in günlüğünü, pusulayı ve Philip Mays'ten aldığı ufak kalem fenerleri de gidip getirdi. Onları da çantasına tıktırdı, labirent kulübesine doğru koşturdu ve hepsini çitin üzerinden boş Koontz malikânesinin arka bahçesine boşalttı. Çok aceleci davranıyor olabilirdi.

Hazırlıklar onda bir telaşa yol açmıştı. Her şeye hazırlıklıydı, onu hazırlıksız yakalayamazlardı. Şimdi Yamoto'yu haklayacaktı. Çim biçme makinesinin sesini duyabiliyordu. Öylece ortaya çıkıp sahtekâr bahçıvanla yüzleşmesi doğru olmazdı. Bahçe hortumuna yenildiği gün aynen böyle davranmıştı. Şu an kendini hem kendi gözlerinde hem de kanun karşısında aklamanın bir yolu olmalıydı. Kolayca işi o noktaya getirebilirdi. Bu imkânsız değildi. Ve bunu başarması durumunda, Yamoto'yla Frosticos arasındaki bağlantı onun hareketlerini ve akıl hastanesinden kaçışlarını da meşrulaştırırdı. Ne de olsa paranoya, açığa çıkarılan kanıtların ardından artık paranoya olarak adlandırılmazdı. Edward bu durumda ona hak verirdi.

William ön verandaya çıktı ve verandanın bitimini kapatan duvarın arkasına saklandı. Duvarın köşesinden etrafı gözetledi. Yamoto çimenlikte makinesiyle geziniyordu. Azıcık arkasına dönüp geriye de baktı. Eğilerek ilerledi. Yamoto geriye döner dönmez William fırladı ve çimenlikten kamyonete doğru koşturdu. Yamoto tekrar döndüğünde tamponun arkasına gizlenmişti bile. Bir sonraki fırsatta olabildiğince ses çıkarmadan kendini şoför koltuğuna attı ve sırt üstü uzandı.

Yorulduğundan değil ama korkudan nefessiz kalmıştı. Eliyle

koltuk altını yokladı. Yaydan başka bir şey yoktu. Zaten ne bulmak istediğini de bilmiyordu. Volkmen mi? Silah mı? Ecza çantası mı? Eline bir kitap geldi. Kitabı çekip çıkardı. Kitapta Doğulu yazı karakterleri kullanılmıştı. William hangi tarafının kitabın başı olduğunu çıkaramadı. Öfkeyle yere fırlattı. "O zaman neden bir erkek gibi konuşmıyor," diye mırıldandı, Huckleberry Finn'den alıntı yaparak ve torpido gözünü açiverdi. Yere bir avuç dolusu ıvır zıvır döküldü. Elini kutuya soktu ve geri kalkanları çıkardı: Sigaralar, akide şekerleri, haritalar, peçeteler, boş hardal ve ketçap kapları, bir dolmakalem, başka bir kitap, fındık fıstık ve vidalar. Cidden işe yarayacak hiçbir şey yani. Avukat ağızıyla, aleyhte hiçbir şey yoktu. Yalnızca pelesenk ağacından yapılmış gibi görünen ufak bir ahşap kutu vardı. Kutunun üzerine bir süs balığı figürü aynen yin ve yang'ın sadece yin'i gibi işlenmişti. William kapağı açtı. İçinde haplar, Bayer marka aspirinler vardı. William birine dilini değdirdi. Tadı acıydı.

Elbette aspirin gibi görüneceklerdi. Han Koi'ninki gibi büyük bir çetenin morfinle eroini sahte aspirin tabletlerine sıkıştırması çok da güç olmamalıydı. Ve şu süs balığı gerçek bir kanıttı. Bu kanıt hiç şüphesiz sıradan biri için bir anlam ifade etmezdi. Ama gizemlerle, kurnaz Han Koi'nin dünyevi entrikalarıyla alakalı hayli birikimi olan William için... William kutuyu cebine sokuştu.

Dirseklerinden güç alarak kendini kaldırdı ve arka tarafa baktı. Yamoto kayıtsızca çim kesmeye devam ediyordu. Kahretsin, dedi kendi kendine. Keşke Yamoto'nun egzoz borusuna sıkıştırmak için yanında patates getirseydi. Olacakları görmek için çalılıklarda beklerdi. Yamoto kamyoneti çalıştırmaya yeltenirdi. Kamyonet çalışmazdı. Başını kaşıyarak aşağı iner ve kaportayı açardı. Motorda bir sorun göremezdi. Kafası karışan Yamoto kamyonetin etrafında dolandıktan sonra altına girer, söylenerek bir şeyler yapardı. Bayan Pembly kollarını kavuşturmuş halde gelir ve adamı teselli ederdi. Elbette her ikisi de şüphe ve kor-

kuyla dolardı. Boş gözlerle etrafı keserlerdi. William Hastings bu civarda mı acaba? Geceleri hayalet gibi gelip gidiyor mu? Dünyayı mahvetme planlarına taş koyan o muydu?

Bayan Pembly kafasını iki yana sallardı. Yamoto kamyonetin arka tarafında emekler vaziyette durur, bir patatesin iş bitirici kısmının gaz çıkışını engellemek ve motorun çalışmasını durdurmak amacıyla egzozu sıkıştırılmış olduğunu görerek dehşete kapılırdı. Patatesi dürterdi. Bayan Pembly hayretler içinde kalır ve bunun neden yapıldığını sorardı. Sonra ikisi birden dururdu. Arkalarındaki çalılıkta bir hareketlilik olurdu. William Hastings üzerindeki takım elbiseyle gülümseyerek kendini gösterirdi. Başıyla selamlayıp köpeğin halini sorardı. Ağaçtaki kayış takımı meselesiyle alakalı önerilerde bulunurdu. Yamoto bir budala gibi elindeki patatesle ve Bayan Pembly onun arkasına gizlenmiş halde donup kalırlardı. William kanıt kutuyu elinde tutarak "Aspirin mi bu?" diye sorardı. Yamoto'nun beti benzi atardı.

William bunları düşünerek kıkırdadı. Acele ederse başarma şansı hâlâ vardı. Şoför mahallinin tavanına çekilmiş kumaşa göz attı. Kumaşta her biri aynı çizgi üstünde bulunan belki bir milyon delik vardı. Ne var ki bunların delik değil de sadece üzerleri boyanmış benekler olması da mümkündü.

"Aspirin mi?" diye sordu yüksek sesle, başını yana yatırarak ve gözlerini açarak.

O anda insanı yerinden hoplatan bir çılgınlıkla -ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya kalmış bir adamın kısa ve şiddetli haykırışı gibi- koltuğa yapıştı. William yukarı fırladı ve kafasını tavana çarptı. Yamoto, bir şeyler mırıldanarak açık pencereden içeri bakıyor, sanki çalılıklar arasında kendi cesedini görmüşçesine söyleniyordu.

"Ne var!" diye bağırdı William, ilk şaşkınlığın ardından. Pelesenk ağacına oyulmuş süs balığını ona doğru salladı. "Yaptığın iş bu demek. Eroin, morfin falan. Ne bu? Han Koi hakkın-

da ne biliyorsun?"

Yamoto avuç içlerini bir tür ruhani dans sergilermişçesine ona doğru sallayarak geri çekildi. William iddiasını ispatlamak için torpido gözüne uzandı, Yamoto'nun kitabını çıkardı ve camdan dışarı uzattı. Onu başka ne şekilde kullanabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Aynı şey döşemedeki ıvır zıvır için de geçerliydi. William eğilip yerdekileri avuçladı ve öfkeyle çimenliğe fırlattı. Kiminle uğraştıklarını göreceklerdi. Kapıyı açtı ve geri kalanları da drenaj kanalına süpürdü. Bayan Pembly verandaya çıkmıştı. Aklı varsa orada kalırdı.

Yamoto aletlerinin yanına koşturdu. Demek bu şekilde olacaktı. William'ın kutudaki haplardan haberdar olması onu korkutmuştu. Leopar kuyruğundan yakalanmıştı. Yamoto çaresizdi. William şoför mahallinden çıktı ve kamyonetin kasasına geçti. Bambu tırmığa ayağı takıldı. Piç kurusu, diye geçirdi içinden. Aletin eğik uçlarını ayağıyla ezerek bir küfür savurdu. Sonra eline aldı ve bir mızrak gibi çalılıklara fırlattı. Yamoto tehditkâr bir edayla başını salladı. William kahkahalar atarak bir çuval dolusu kırılmış otu yola boşalttı ve onun ardından elektrikli bir derz malasını bagaj kapağından aşağı yuvarladı. Kırmızı sarı alet yan vaziyette yere kapaklandı ve orada ölü gibi uzandı. William önce alete sonra hâlâ mesafesini koruyan Yamoto'ya bağırdı. Kamyonetten yola zıpladı, tökezledi ve Yamoto elindeki çapayla ona saldırma fırsatı bulamadan tek ayağı üzerinde kalakaldı.

Verandaya ilerledi. Yamoto abuk subuk sesler çıkaran bir ucubeye dönmüştü. Şimdi ceza çekme sırası Bayan Pembly'de idi. "Sanıyor musun ki," diye bağırdı William, kolunu sallayarak, "köpekle girdiğin şu ayak oyunu hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

Bayan Pembly fişek gibi eve koşturdu ve kapıyı hızla kapadı. Sonra pencerede yeniden belirdi. William kadının begonyalarından birini haşat ederken Yamoto yüksek sesle ama anlaşılmasız

kelimelerle geveliyordu. William başka bir begonyayı daha ayakları altında ezdi. "Pis köpeğini çimenliğimden uzak tut!" diye bağırdı. Geçen haftalar boyunca çalıştığı sözler öfkesi nedeniyle uçup gitmişti. Bir başka begonyayı daha köklerinden kopardı, paramparça etti ve Yamoto'ya fırlattı. Ardından bir başkasını daha eziverdi.

Yorulmak üzereydi. Begonyaları dümdüz etmenin bir faydası yoktu. Bu hiçbir şey kazandırmazdı. Birden ne yapacağını bilmez bir hale büründü. İşler çok da istediği gibi gitmemişti. Edward başından beri haklıydı ve bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Ama elinde pelesenk ağacından yapılma kutu vardı. Bu Yamoto'yu da ürkütmüştü. Gözlerinden -umutsuz hallerinden-bunu anlayabilirdiniz. O kutuya ihtiyacı vardı. William kendi bahçesine atladı. "Geri geleceğim!" diye bağırdı ama bu bağırsın şiddetinden hoşnut kalmadı. Durumun ciddiyetini yeterince seslendirememişti. Labirent kulübesine seğirtti ve sırt çantasıyla matarasını kapıp madenci kaskını başına geçirerek çitin üzerinden zıpladı. Beş dakika içinde peşinde kimse olmadığı halde kanalizasyonun demir basamaklarını inmekteydi.

Edward Amca ile Profesör Latzarel kasada bronz ayakları üzerine dikilmiş dalgıç çanıyla yola koyulduklarında polis iki defa gelip gitmişti bile. Geldiklerinde Jim'i sorgulamışlardı. Jim okuldaydı ve hiçbir şey bilmiyordu. William Hastings'in arkadaki boş eve girdiği ve günlerdir orada kaldığına dair kanıtlar olduğunu söylediler. Jim bu konuda da bir şey duymamıştı. Babasının Kuzey Kaliforniya'da kızılâğaçlar arasında yaşadığından emindi. Bu bilgi polisleri tatmin etmedi. Koontz malikânesinde hamburger artıkları bulmuşlardı ve Pete's Blue Chip'te çalışan çocuk William Hastings'i teşhis etmişti. Birtakım ince dedektiflik işlerine giriştikleri belliydi.

Ama William Hastings bekleneceği üzere çoktan kanalizasyona gitmişti. Dediklerine göre belirsiz ve bulanık bir dünya teh-

didine karşı savaştığı yanılışıyla kendini bir tür Swamp Fox, bir Robin Hood olarak görüyordu.

Ertesi sabah *Times*'ta çıkan bir haberde olay alaycı tonlarla anlatılıyor, William'ın serüvenleri ve Arzın merkezini kendine hedef seçmiş dalgıç çanı pilotu Russel Latzarell'le ilişkileri vurgulanıyordu. John Pinion'un yaşadığı fiyaskoya da değiniliyordu. Hastings'ten, eski bir kitaptan koparılmış boş sayfalara oldukça tutarlı ve süslü bir şekilde yazılmış bir mektup almışlardı. Dünyayı havaya uçurmakla alakalı bir planı detaylarıyla anlatan tuhaf mektup ufak bir silindir halinde *Times* ofisinin hemen karşısındaki rögar kapağından dışarıya uzatılmıştı. Polisin sonraki araştırmaları da bir sonuç vermemişti. Hastings buhar olup uçmuştu.

Mektupta meşhur bir yerel psikiyatriste yönelik suçlamalar vardı ve esrar satıcılarının Çin gemileriyle gezindiği dev yeraltı göllerinden bahsediliyordu. Karanlık denizde batık yelkenliler ve kalyonlardan yapılmış evlerde deniz adamları yaşıyordu. Tüm bunların şu ya da bu şekilde yakın zamanda denizkulağı avcılarının tarafından bulunmuş denizaltı mezarlığıyla, Profesör Russel Latzarell'in Palos Verdes açıklarındaki okyanus çukurunda gördüğü 'Elasmosaurus'la ve Catalina Adası'nın ucundan görülmüş gizemli bir uçan denizaltıyla ilişkisi vardı. *Times* Hastings'i övüyordu. Sonuçta zararsız biriydi. Komşusunun bahçesindeki yarım düzine begonyayı mahvetmekten başka ne suçu vardı ki? Ve bir adama ağır bir el feneriyle vurma mevzusuna gelince, Hastings haftalar önce kaçtığı o akıl hastanesinde yapılmak üzere onaylanmış bir tam frontal lobotomi emrinin fotokopisini de mektuba iliştiirmişti. John Pinion'un kanalizasyona çakılma meselesiyle ilişkisi sonradan ve tesadüfen ortaya çıkan doktoru ise sorgulanmak üzere aranıyordu.

Edward'ın mektuba ilk tepkisi hayıflanmak şeklinde oldu. Ama haberi ikinci kez okuduktan sonra yaklaşımı yavaş yavaş değişti. William'ın kendini yerel bir kahramana dönüştürmek yolunda hayli mesafe kaydettiği açıktı. Attığı adımlar oldukça

zekiceydi. Bir daha hiç ciddiye alınmayacağı kesindi ve mektup olmasa bile aynı şeyler olurdu.

Ve Frosticos'un en korktuğu şeyin açığa çıkmak olmadığını kim söyleyebilirdi? Han Koi elbette bunu kaldıramazdı. Belki Yamoto bile doktorla işbirliği yapıyordu. Edward, bahçıvanın alet edevatının tamir parasını ödeme ve Bayan Pembly'nin begonyalarını yeniden ekme sözü vermişti. Kavgayı daha da alevlendirmenin manası yoktu. Yatıştırmak çok daha kârlıydı. Öte yandan Pembly'ler evlerini satışa çıkarmışlardı ve taşınacaklardı. Artık William'ın saçmalıklarından bıkmışlardı. Edward'ın da ondan geriye kalır yanı yoktu. Gördüğü kadarıyla bu ikisi bir elmanın iki yarısı gibiydi.

En sonunda Edward, William'ın sözlerine güvenmeye karar verdi. Sonuçta kayınbiraderi bazı açılardan hepsinden daha tutarlı çıkmıştı. Ve her şeyin ardından, sorulması halinde Edward şu ikide bir ortaya çıkan köpek pisliklerinin nereden geldiğini açıklayamazdı. Giles Peach'in bir komşu köpeğini anti yerçekimi uygulamasına tabi tuttuğu dahi ortaya çıksa, buna da çok şaşırmazdı.

William'ın cüzdanında zaman çizelgesinin bir kopyası duruyordu. Giles zamanlamanın çok önemli olduğunu söylemişti. Cezirin en dip noktasında, eksi iki metrelik bir seviyeden denize açılacaklardı. Dalga gelmemesi takdirde Squires çekiciyi devreye sokabilirdi. Ve tüm raporlar denizin sakin olacağını söylüyordu. Edward neden bir cezire ihtiyaç duyduklarını anlayamıyordu. Giles, bunun Hieronymous makinesi ile Dean sürücüsü sistemi üzerindeki basınçların etkisiyle alakalı olduğunu söylemişti. Diğer yöne gitmek -yani uçmak- istiyorlarsa bir yüksek dalgaya ihtiyaçları olacaktı. Bu bir parçacık fiziki ve ışın itiş meselesiydi. Edward bu sözleri inanmıştı. Yarın tam olarak üçte yola çıkacaklardı. William'la ya da William'sız. Bu kadar netti. Zaman çoktan gelmişti.

Edward o gece, kulağına gelen sesin tam olarak ne olduğunu

merak ederek uyandı. Bir çarpışma, bir silah sesi ya da bir araba kovalamacasıydı. Bunlardan biriydi ya da ansızın durdurulmuş bir çandan çıkan son seslerdi. Gözlerinden uyku akarak yataкта oturdu, sonra parmaklarının ucunda hole doğru yürüdü. Sesin dışarıdan geldiğinden emindi o yüzden kınından çekerek eline aldığı kılıcı taşımasına aslında hiç gerek yoktu ama aynen William'ın el feneri gibi o da kılıç sayesinde bir yenilmezlik hissiyle doluyordu.

Kaldırım kenarına beyaz bir kamyonet park edilmişti. Şoför mahallinde yüzü gölgede kalmış biri evi izliyordu. Bu kişi John Pinion'du. Latzarel, Pinion'un kayışı koparacağını -kanalizasyon borusuna toslamış hazırlıksız seyahatinin onu raydan çıkaracağını- düşünüp korkmuştu. Çok daha ince düşünmeleri gerekirdi, dedi Latzarel. Edward verandanın ışığını yaktı. Kamyonetin motoru çalıştı, durdu, yeniden çalıştı ve yoldan aşağı gazlayıp gitti. Edward ışığı söndürdü ve Pinion'un kim bilir neyin peşinde olduğunu merak ederek yatağa döndü. Dalgıç çanını sabote etmeyi planlıyorsa, maalesef çuvalalayacaktı. Zira çan Roycroft Squires'in garajındaydı. Profesör Latzarel'le Giles Peach başında bekliyordu ve Edward çanı güvende tutmaya niyetlenen kişi Giles olduğundan, çanın güvende olacağından emindi.

Sabahın sekizinde telefon çaldı. Edward yatağa uzanmış, seyahati düşünüyordu. Sanki yabancı bir ülkeye, kimseyle iletişim kuramayacağı, arabaların ters istikamette ya da baş aşağı kullanıldığı bir ülkeye taşınıyormuş gibi hissediyordu. Planlarının ne kadar deli cesareti gerektirdiğini düşünerek ürktü. Hayatlarını Giles Peach'e emanet ediyorlardı. Sahip olduğu güçleri inkâr etmek imkânsızdı ama bir yandan da tuhaflığını, anlaşılmaz ve ulaşılamaz soğuk duruşunu da inkâr edemezsiniz. Jim'i yanlarına almanın büyük bir hata olduğunu da düşünüyor. Bunun Jim'in hayatını değil kendi hayatlarını riske atmak anlamına geldiğini biliyordu. Bunu William'a söylemiş, William da Jim'le konuşmuştu. Bütün bu konuşmaların sonucunda Jim'in

gelmesi kararlaştırılmıştı. Sonuçta Giles gitmek zorundaydı. Onlarla ya da onlar olmadan. Elbette, diye düşündü Edward, arkasına yaslanarak, hayat risklerle doluydu. İlk altmış metre boyunca *Gerhardi*'ye bağlı olacaklardı. Giles'in aletleri çalışabilirse ipleri koparacaklar ve inmeye devam edeceklerdi. Aletler çalışmazsa Squires onları yukarı çekecekti. Ama bu son seçenek Edward'a imkânsız gibi göründü. O ikinci sonrasında hayatın, daha doğrusu yukarıdaki hayatın nasıl olabileceğini hiç bilmiyordu. Tüm varlığını bu seyahate adanmıştı.

Telefondaki William Ashbless'ti. Sesi neşeli geliyordu ama Edward'ı Catalina'dan beri görmediğine sitem etti. Seyahat süresince suratsız olduğunu, her zamanki gibi davranmadığını söyledi. Bu, sanatçı mizacıyla alakalıydı. Tepelere çıkmış ve birkaç gün boyunca çam fıstığı ve böğürtlen terapisi yapmıştı.

"Denizaltıya bindiğini gördük," dedi Edward, gerçeği biraz çarpıtarak. "Ve oğlunun sağ salim dönüşü için Basil Peach'in harcadığı çabaları baltalamaya çalıştığını anlattık. Şu ya da bu şekilde bizi sattın. Git uyu şimdi."

"Ben kimseyi satmadım!" Edward telefonu kapama şansı bulamadan Ashbless konuşmaya başladı. "*Analog* dergisini Giles'e gizlice götüren kimdi? William ve senle yola çıkma fikrini onun aklına sokan kimdi? Reginald Peach'e düzenlenen komployu ortaya çıkaran kimdi? Ben bir sanatçıyım, bir şairim ve hep de öyle kalacağım. William'ın olayları herkesten daha net gördüğünü anladım ve genç Peach'e de bunu söyledim. William onun peşinden gitmeseydi ben gidecektim. Neden Leviathan'a binmediğimi sanıyorsun?"

"Çünkü," dedi Edward tükenmiş bir ses tonuyla, "Giles olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordun. Giles'in güçlerini bizden daha iyi biliyorsun. Bahse girerim böyle. Sadece hangimizin onları alt edeceğini görmek için bekliyordun. Şimdi, bunu başardık ve yabancılara da yerimiz yok."

"Bekle!" diye bağırdı Ashbless telefonda ama Edward çoktan

kapatmıştı. Beklemeye vakit yoktu. Son dişlileri bir araya getirmek ve kayışı bağlamak bir saatten az vakit aldı. Dokuz buçuk civarında bir dondurmacı arabasının çan seslerini duyar gibi oldu ama caddede kimseyi göremedi. Bir süre sonra Jim de arka duvarın üzerinden bakan bir kafa gördüğüne emindi. İlk başta babası olduğunu düşündü ama dakikalar sonra bakmak için gittiğinde yerinde yeller esiyordu.

On bir gibi dördü birden kamyonetle Pasadena Otoyolu'na çıkmışlardı. Arkalarındaki Roycroft Squires ise ufak Austin Healey'yle onları takip ediyordu. Arabası, Giles'in donatma tekliflerini kibarca reddettiği için ne uçuyor ne de ışık hızında gidiyordu. Önce bu fikir sıcak gelmişti ama sonra o hızda gitmek zorunda kalacağı bir yer aklına gelmedi.

Edward, takip eden olup olmadığını anlamak için aynalara baktı. Görebildiği kadarıyla peşlerinde kimse yoktu. John Pini-on bahsine Giles'in tam olarak ne tepki vereceğini bilemediğinden şüphelerini kendine sakladı. Her şeyden öte, Edward, Giles'in Pasadena Otoyolu'nu dalga havuzuna dönüştürmesini önlemek istiyordu. Özellikle kalkışa sadece dört saat kalmışken tuhaf işlere ne kadar az kalkışırlarsa o kadar iyiydi. Ayrıca John Pini-on da ortalıkta görünmüyordu. Muhtemelen, diye düşündü Edward, bu benim hüsnükuruntum.

Ama bu konuda kendini ikna ettiği anda Pasadena Bulvarı'nın altından geçtiler ve Edward arkalarından otoyola çıkan beyaz bir kamyonet gördü. Bir anda trafiğe karışmıştı. Edward hızlanıp izini kaybettirmekle yavaşlayıp kim olduğunu anlamak arasında bocaladı. Ama ikisinden de vazgeçti ve kendi hızında devam etti. Sonra Lomita Bulvarı'ndan Wilmington'a geçerlerken kamyoneti yine gördü.

Latzarel'in de bu endişenin farkına vardığından emindi zira o da sürekli aynaya bakıyordu ve Harbor Otoyolu, Vincent Thomas Köprüsü'nden Terminal Island'a geçerken sona ermeden hemen önce kaşlarını kaldırarak kaygılı bir bakış atmıştı. Edward

Leviathan

omuz silkti. Giles kendi halinde oturuyordu. Jim, *Savage Pellucidar*'ı okuyarak kendini yolculuğa hazırlıyordu. Çanı limanda Squires'in çekicisinin hemen yanına taşıdıklarında ise beyaz kamyonet ortalıkta görünmüyordu.

Bölüm 22

Kanalizasyon hayatı hiç de beklendiği gibi değildi. En azından o an için peşinden gelen kimse olmadığı belli olduğundan William'ın kendini hayalet bir Robin Hood olarak gösterme planları suya düşmüştü. Tanıdığı hiç kimse onun o kadar da önemsememişti. Bayan Pembly'nin begonyalarına yaptığı muamele nedeniyle peşine düşmüş olamazlardı. Ayrıca kanalizasyon zifiri karanlıktı. Arada sırada caddeye açılan drenajlardan sızan ışıklar ise yeraltı tünellerini sadece birkaç adım boyunca aydınlatıyordu. Kafa lambası ve el fenerinin söndüğü zamanlarda kendini bir yerlere kapatılmış -belki bir tabuta yerleştirilmiş biri ya da Edgar Allan Poe'nun bir mahzene sokulup üzerine tuğla örülmüş kötü kahramanı- hissedecek denli karanlık oluyordu. Geceyi ve ertesi günün büyük kısmını fare seslerini dinleyerek ve dev bir yılanın yavaşça süründüğünü hayal ederek geçirme fikri artık dayanılmaz bir hal almıştı.

Pince Nez'in haritasını takip ederek inşaat halinde olduğunu bildiği meçhul caddelerin altından Colorado'ya ve tepeliklere

doğru güç bela ilerledi. Evden daha iki mil bile uzaklaşmamışken gelişmemiş bir çıkmaz sokakta -etrafta ölçme direkleriyle dolu boş otluk arazilerden başka bir şey yoktu- bir rögar kapağı buldu. Kapağı kaldırıp dışarı çıktı, Colorado'dan Los Angeles'a giden bir otobüse bindi ve o ikinci vaktini Olvera Caddesi'nde enchilada yiyerek ve Pince Nez'in günlüğünden yırttığı sayfaları *Times*'a yazdığı mektup için kullanarak geçirdi.

Ama hayli gergindi. Her bir polis onun için tehditti. Civardan geçenlerin rastgele bakışları sanki özellikle şüpheliydi. Bir anda kendini pencere kenarı masa istemediğini ve arka kapıya yakın duvara bitişik bir masada oturmak istediğini söylerken buldu. Bunun nedeni bir gangster filminde yoldan geçen bir arabadan ateşlenen merminin lokantada cam kenarında oturan çete üyesini aşağı indirmesinden çıkardığı dersti. Yarım saat boyunca oralarda bir rögar kapağı aradı ve sonunda Union İstasyonu'nun karşısında, bir kriz durumunda bira ve enchilada bulabileceği yerlerden çok uzakta bir tanesine rastladı. Sonuçta ortada bir kriz falan yoktu ve dört buçuk civarında kanalizasyona daldı, mektubunu -özrünü- ehil ellere ulaştırmak üzere *Times*'a doğru yola çıktı.

Hiç şüphesiz öylece içeri dalıp William Hastings olduğunu söyleyemezdi. O yüzden rulo mektubu bir rögar kapağından dışarı uzattı ve sıvıştı. Sonra akşamleyin geç vakitte el fenerine pil ve uyku tulumu almak için yukarı çıktı. Aklında Santa Ana, Santa Monica, Pomona ve Long Beach yollarının kesiştiği yerdeki kullanılmayan küçük üçgen araziye kaplayan ağaçlıkta geceyi geçirmek vardı.

Ama planı Spring Caddesi'nde bir ekip otosu tarafından fark edilmesiyle birlikte suya düştü ve tanınıp tanınmadığını ya da polisin sadece başındaki madenci kaskından ve uyku tulumundan şüphelenip şüphelenmediğini tam olarak anlayamamış vaziyette tekrar yola düşmek zorunda kaldı.

Yarım saat sonra güneye doğru La Brea'ya giden bir arabaday-

dı. Kıyıya yakın olması gerekiyordu. Yarımada boyunca yapacağı bir yolculuk için yeterli parası yoktu. Bu yüzden araba Inglewood, Lennox ve Hawthorne'a doğru -özgürlüğe doğru- ilerlerken sürekli taksimetreye baktı.

Bir anda dikiz aynasından şoförle göz göze geldi. Şoförün bakışları sinsilik ve şüphe doluydu. "Rosecrans'ta ineciğim," dedi William, yavaşlamasını isteyerek.

"Palos Verdes dememiş miydiniz?" diye sordu şoför öfkeyle.

"Hayır," dedi William. "Fikrimi değıştirdim. Burada inmem gerek."

"Tamam, sorun değil," dedi şoför.

Bir şeyler yanılttı ve bir o kadar da tehlikeliydi. Şoför birilerinin -Frosticos'un, polis-in- ajanı gibiydi. William'ı onlara götürüyordu. Elli metre ötedeki trafik ışığı yeşil yanıyordu. Araba hızlandı. Işık sarıya döndü. Şoför ışıktan hızla geçti ve bir sonrakı kavşağa doğru yavaşladı.

"Tamam Palos Verdes o zaman," dedi William. "Taksi parası konusunda biraz kaygılanmıştım. Bahşış falan işte."

"Dert etmeyin," dedi şoför yine. "Para kazanmaktansa dost kazanmayı yeğlerim."

William cüzdanına bakar gibi yaptı, bir an için duraksadı, sonra şoför tam kavşağa girerken taksiden atladı ve kapısını aralık bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı şoför silkinerek ve frenlere asılarak. Kornalar çaldı. Şoför arabasını kavşakta bırakıp dışarı atladı. Trafik bir anda keşmekeşe döndü. William bir ara sokaktan aşağı koştu ve tüm eşyalarıyla birlikte bir mahalleye daldı. Taksici ondan para alamamıştı. William kahkaha attı ve yavaşladı. Dostça yaklaşımları nedeniyle teşekkür etmek için şirkete bir mektup yazacaktı.

Artık kanalizasyonlarda kaybolma vakti gelmişti. Belli ki kimseye güven olmazdı. Önce bir iki saat uyuyacak sonra yolculuğun devamını yayan sürdürecekti. Ama uyumayı beceremedi. Neredeyse her yerde su vardı. En azından kanalın merkezine

doğru akan bir sızıntı -bazen bir nehre dönüşüyordu- mevcuttu. Tünellerin bazıları akıntının üzerinde rahatça ilerlemesine izin verecek denli genişti ama kanalın eğimli duvarında uyumaya kalktığında uykuya dalar dalmaz suyun içine yuvarlanıyordu. Ya bu şekilde ya da suyun geceleyin yükselmesiyle birlikte suya kapılıp gitmesi işten bile değildi. Sonunda kuru bir boru buldu, uyku tulumunu serdi, sürünerek içeri girdi ve karanlıkta uzandı. Şu an Palos Verdes'ten on ya da on iki mil uzaktaydı ve bu mesafe, üç saat bile uyusa kolayca kat edebileceği kadardı.

El fenerinin ışığında Pince Nez'in günlüğüne göz attı, kroki-leri inceledi, Luna'da Körfezi'nin fırtınalı güneyine giden en kısa yolu seçmeye çalıştı. Belirli aralıklarla üzerindeki yoldan bir araba geçiyordu ama gece ilerledikçe bunların sayısı da azaldı. Bir an solgun sarı ışıktan bir çadırın içinde olduğunu ve etraftaki karanlığın da onu örttüğünü hayal etti. Feneri açtığında, ışığın oluşturduğu çeperden fazlasını göremedi. Fener ışığını ne zaman etraftaki karanlığa tutacak olsa, kanalın boş gri beton duvarlarından başka bir şey görünmüyordu. Bir defasında birtakım uçan hayvanların karanlık siluetlerini görür gibi oldu ama feneri etrafa tuttuğunda bu siluetler birden yok oldu. Sanki yaratıklar onu sınamak istemişçesine fener ışığının erişiminden uzakta dolanıyorlardı.

Hiçbir ışığın loş ışığa yeğlenemeyeceğine karar vererek feneri kapattı, kendini uyumaya ikna ederek uzandı. Saat sabahın üçüydü. Uyku tulumunun içinde tümüyle giyinik haldeydi ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yakınlarda bir yerlerden su sesi geliyordu. Ayağı kaşınmaya başladı. Toparlandı, bacağına kaşındı ve tulumun içinde sıkıştı. Ayakkabıları bir şekilde pamuk astara yapışmakta ısrar ediyorlardı, bu yüzden ne zaman ayaklarını birbirinin üzerinden geçirse ya da tersini yapsa uyku tulumu onu sarmalıyor ve bacaklarını bir Mısır mumyasının sargıları gibi çepeçevre sarıyordu. Yan tarafına döndü, leğen kemiğinin üzerine yüklendi ve onu çıplak betondan ayıran polyester topa-

ğın üzerinde kaldı.

Uslu uslu uzanması gerekiyordu. Bir şeylere odaklanmalıydı. Her şeyin anahtarı buydu. Belki saatlerdir kafasının içinde aralıksız bir ezgi mırıldandığını fark etti. "Ding dong, cadı öldü, cadı o cadı o cadı o, ding dong, sefil ihtiyar cadı öldü." Sözlerin devamını bilmiyordu ya da bir devamının olup olmadığı hakkında zerre fikri yoktu. Ama delirtircesine, bir şekilde tekrar tekrar aklına geliyor, geliyordu. Geriye doğru saymayı denedi ve bu, arada bir işe yaradı.

Sayı sayarken kanalizasyonun aşağılarından bir ses -bundan emindi- geldi. Bir şeylerin, hızlı ayaksesleri ya da hayvan patilerinden gelen birtakım yankılanmalar duymuştu. Ama bu ilk değildi. Taksiciyi Rosecrans'ta atlattığından beri birtakım takip sesleri duyuyordu. Ama bu sesler, onlara ne zaman kulak kesilse susuyordu.

El fenerini karanlığa doğru tuttu ama ışığın ulaşabildiği on metrelik alanda bir şey yoktu. Feneri söndürdü, nefesini tutarak uzandı ve kulak kabarttı. Belli belirsiz ayak sürümesi sesleri, sessiz adımlar yine duyulmaya başladı. Bu seslerin ileriden mi yoksa geriden mi geldiği belli olmuyordu. Yaklaşan her kimse onu paniğe düşürmek için birden feneri açtı. Fener ışığının da aynen ateş gibi vahşi şeyleri ürkütüp ürkütmeyeceğini bilmiyordu. Bunun işe yaramayacağını fark etti. Işığın tek yapabileceği şeyin onları görünür kılmak olduğunu anladı. Artık tam olarak nerede olduğunu ve belki de bir uyku tulumunun içinde hareketsiz yattığını biliyorlardı. Onlar için çantada keklik durumuna düşmüştü.

Tulumu beline kadar sıyırdı, oturdu ve madenci kaskını taktı. Kafa lambasının çalışması için sallaması yeterli olacaktı. Latzarel lambanın şarjını yarıya kadar bitirmiş olabilirdi. Bekledi ve sesleri dinlemeye çalıştı. Yaklaşan bir şeyler vardı. Bunu tüm varlığıyla hissediyordu. Çinli deney domuzlarının yeteneğini edinmiş gibiydi. Kanalizasyonda ölüm sessizliği vardı ve her yer

zifiri karanlıktı. Tulumu ayakuçlarına kadar sıyırdı ve çömele-
rek oturdu. Pince Nez'in günlüğünü eline aldı ve omzuna astı-
ğı sırt çantasına sokuşturdu. Karanlığın içinden bir şeyler seçe-
bilmek için gözlerini iyice kıstı. Ayak sürüme sesleri hâlâ geli-
yordu. Sesler birkaç adım ötesine kadar yaklaşıp kesildi. Bir an
sessizlik oldu. Artık hemen önündeydi. Ne olduğu hiç belli de-
ğildi. Kör bir kanalizasyon domuzu mu? Öküz gibi bir boa yı-
lanı mı? El fenerini sağ eline aldı, nefesini tuttu, sol elini kaskı-
na doğru yaklaştırdı.

İnanılmaz güçlü nefes sesleri geliyordu. Bir iki santim kadar
yakın gibiydi. Birden kaskının ışığını açtı. Işık aniden yandı ve
işıtılabilir bir klik sesiyle yeniden söndü. Işık kanalizasyonun
karanlık tüneline bir saniyeliğine aydınlatıp sönmüştü. Sön-
mesiyle birlikte o karanlıkta kaybolup giden şey ise elinde ay-
gıtlarla dolu bir çanta tutan, kayıtsızca, anlamsızca gülümseyen
beyaz kıyafetli Hilario Frosticos'tu.

İşe yaramaz kasktan geceyi çınlatarak gelen klik sesinin ardın-
dan bir ses duyulmadı. William'a doğru koşturma sesleri de
yoktu. Sadece zifiri karanlık ve yoğun sessizlik hâkimdi. Willi-
am bomboştı. Göğsü birden görünmez olmuştu. Bacakları kay-
bolmuştu. Dizlerinin üzerinde öne doğru yıkılacağını sandı.
Her an yakalanabileceğini düşünerek buna engel olmaya çalıştı.
Ve o anda en çok korktuğu şeyle, içeri uzanmış ortalığı yokla-
yan parmaklarla karşılaştı. Uyku tulumunun içine kıvrılarak
onu başına kadar çekme ve içeriden sıkı sıkı kavrama ihtiyacı
hissetti. Ama bunu yapmadı. Hiçbir yöne hareket edemiyordu
zira zifiri karanlıkta gideceği her yön aynı oranda tehditkâr gö-
rünüyordu. Dizleri eğik vaziyette doğruldu ve yerinde sallandı.
Tek bir kıpırtı olmadı.

Bir yanılısama mı yaşamıştı? Uyuklamış mıydı? Korkudan ha-
vaya mı sıçramıştı? Gülünç derecede zayıf bir silah olan el fene-
rini sağ eline aldı. Karanlıkta beklemek dayanılmazdı. Bir an
sabrı tükendi. Ama ya ışığı açınca biraz önce gördüğünü sandı-

ğı şeyi tekrar görürse... Sırt çantasını sağ eliyle kavradı ve yavaşça kolunu kaldırdı. Bileğinin aniden kavranışını ve doktorun soğuk kahkahasını hayal edebiliyordu. Ya da daha kötüsü, uyaraksızın parmakların gırtlaklarını sarışını.

Işığın düşmesine bastı. Yayılan ılık demetinde hiçbir şey görünmedi. İleriye gecenin karanlık örtüsü çökmüştü. Yukarıdaki yoldan bir arabanın takırtısı geliyordu ve bu ses gecenin boşluğuna gerçek bir somutluk kazandıran dostane ve elle tutulur bir şeydi. William rögar kapağından ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ama oraya ulaşmaya niyetliydi. Lanet olası hantal uyku tulumunu orada bırakacaktı. Sonuçta saat sabahın dördüydü. Doğruca Palos Verdes'e gitmeye niyetliydi.

Birden Hilario Frosticos'un bir şekilde peşinde olduğundan - şu an gülümseyerek arkasından geldiğinden- korkmaya başladı. William çantayı yere bıraktı, kendi etrafında döndü ve yukarı doğru bir kol hareketiyle başındaki işe yaramaz kaskı bir ok misali baş seviyesinde borunun merkezine doğru fırlattı. Orada birisi olsaydı... Ama yoktu. Kask ok gibi fırladı, sağa sola çarparak karanlıkta kayboldu. William elindeki çantası ve el feneriyle birlikte onun peşinden gitti. Sürekli arkasına bakarak belirsizliğe doğru yürüdü. Frosticos peşlerinde olsa bile, William bunu bilmek istemiyordu. İster izlesinler ister izlemesinlerdi.

Bir anda bir rögar kapağı çıktı karşısına ama onu pas geçti. Geri de dönmedi. Bir başkası daha olmalıydı. Ama bir sonrakini de pas geçti zira hem çok geç görmüştü hem de cidden iyi vakit geçiriyordu. Korku ona hız kazandırmıştı. Tırmanmak için durması halinde ellerine düşerdi. Tabi oradalarsa. Orada değilse, kendini sabahın dördünde sokaklara vurmuş halde bulacaktı ve dakikalar içinde enselenecekti. Ve geçen arabalardan saklanmak, çalılıklar arasından süzülme, yavaşlayıp sabah yürüyüşüne çıkmış gibi davranmak gerekeceğinden Palos Verdes'e de ulaşamayacaktı.

Onsuz gideceklerdi. Hayatı sona ermiş olacaktı. Kendi içine

dönmekten ve bunun sonucunda akıl hastanesine düşmekten ve kaçınılmaz bir kadere teslim olmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Bütün yolu koşması bile gerekse Palos Verdes'e yetişecekti. Bunu yaparken ölecek olsa bile. Nasıl ölebileceğini kendisi de bilmiyordu ama en azından onun kolay lokma olmadığını göreceklardı. Bu kesindi.

Yürürken elini sırt çantasına daldırdı ve pusulayı çıkardı. Hawthorne Bulvarı'nın altından güneye doğru, sahil yolundan bir ok gibi dümdüz gidiyordu. Birden arkasından koşan birilerinin ayak sesleri betonda kendi çıkardığı ayak seslerine eşlik eder oldu. Bundan emindi. Duracak olsa, peşindeki de durmadığı takdirde kim olduğunu öğrenebilirdi. Sonra da durmaya zaman olacaktı. Birkaç dakika içinde de durmak zorunda kalabilirdi. Ama en azından o zaman hedefine bir mil daha yaklaşmış olacaktı. Ve durduğunda da vazgeçmek için artık çok geç olacaktı. Bu yüzden kendi saldırısını planlamaya girişti.

Soluğu kesilene dek koşacaktı. Sonra enerjisi tükenmek üzereyken birden dönüp şaşkın saldırganın yüzüne doğru çullanaçaktı. Kafasına el fenerini geçirerek -dişlerini kırarak- onu alt edecekti. Sırt çantasını omuzlarına tam olarak geçirip sol elini serbest bıraktı. Cebinden çıkısını çıkardı ve koşarken çakıyı açtı. Frosticos'un damarlarında akan bir kan varsa eğer, William o kanı kısa zaman içinde görecekti.

Soluklanmak için biraz durdu, her bir solukta akciğerlerini sonuna dek doldurdu. Bir iki dakika içinde yere kapaklanabilirdi. El fenerinin ışığı soluk bir sarı renk veriyor, sonra her sallanışta yeniden güçleniyordu. Karanlıkta soluk almaya çalıştıkça işe yaramaz bir garibana dönüşmekteydi. Artık zaman gelmişti. William durdu ve geri dönmeye çalıştı ama öyle komik ve hantal bir dönüş yaptı ki herhangi birine saldırmak için hiç gücü kalmadığını fark etti. Öne doğru yıkılır gibi oldu, birkaç adım ayak sürüdü ve solgun feneri tünelin aşağısına doğru tuttu. Bıçağı açık ve hazır. Karanlıktan başka bir şey yoktu. Korku içinde bek-

ledi ama karanlığın içinden çıkıp gelen bir şey olmadı.

Sonunda döndü ve yola koyuldu. Nefes almaya başlar başlamaz yeniden koşmaya karar verdi. Ama on dakika sonra hâlâ ayak sürüyerek ilerliyordu ve tulumunun içinde uyanık kaldığı o iki saat boyunca uyumadığı için kendisine söyleniyordu. El feneri bir on dakika daha dayanacak gibi değildi. Sallayarak kendine getirmeye çalıştı ama arada bir Spring Caddesi'nden aldığı pilleri yerlerinden oynatması gerektiğini biliyordu. Ve bu da bir dakika ya da biraz daha fazla zifiri karanlık manasına geliyordu. Piller sanki sonuna kadar dayansa ne olurdu? Ya pillerden birini düşürse ve karanlıkta el yordamıyla aramak zorunda kalsa? Ama bir alternatif yoktu. Işık sonunda söndü ve bir daha da hiçbir şekilde çalışmadı.

Sırt çantasını karıştırdı ve pil aradı. İçinden çıktıkları ambalajı yırttı ve hazırlıklı olmak adına bu ambalajı saatler evvel kontrol etmediği için kendine söylendi. Koridorun berisinden gelen belli belirsiz ayak seslerini duyabileceğini düşünerek durdu ve kulak kabarttı. Pillerin uçlarındaki çıkıntılara parmağını sürttü. Lamba ve duy başlıktan çıkarak betona düştü ve on beş santim derinlikteki suya yuvarlandı. William karanlıkta el yordamıyla onları ararken korku içinde titriyor ve her an sırtına bir elin dokunacağı hissini taşıyordu. Sonra onları buldu, sol elindeki yeni pilleri yerleştirdi, sağ eliyle el fenerinin yuvarlağını döndürdü. İçindeki piller kanaldan aşağı doğru yüzerek uzaklaştı. Yeni pilleri takarken ayak seslerini dinledi ama bir şey duyamadı. Hiç kimse yoktu. Kendisi uydurmuş olmalıydı. Çakısına sıkı sıkı sarılarak yola koyuldu ve beş dakika sonra çantasında bir kalem fener olduğunu hatırladı. Panikledi. Aklını yitirdi. Kendine gelmeli ve doğru düzgün düşünmeliydi.

Her yüz adımda bir dikey bir tünelden geçti ve suya girmesi gerekse bile bu tünellerden uzak durdu. Her birinde orada bir şey olmadığından emin olmak için fenerini tünele doğrulttu. Ve sonra, bir başka kanalın karanlık çemberinden geçerken Willi-

am birdenbire doktorla karşılaştı. Doktorun artık William'ın hayal ürünü olmadığı aşıktı. William'ın bu sefer kendisini çimdiklemesi gerekmiyordu. Zaten buna vakti de yoktu. Bir kurşun gibi önünde belirmişti. Frosticos'a ani bir saldırı ya da kendini toplamak için vakit kalmamıştı.

William sadece bir oyuncağa -kapana kısılmış bir fareye- dönüşmüştü. Onu sırf spor olsun diye kovalıyorlardı. Ama bunu bilmek onun çok da işine yaramayacaktı. Hedefine ulaşmasına izin vermezlerdi. O koşmaya devam edecekti. Onlar da onu enseyecekti. Frosticos nasıl da önüne geçmişti? Pillerle uğraşırken karanlıkta geçip gitmiş miydi? Anlaması zordu. Ama oradaydı işte.

William sonsuza dek koşamazdı. Dalgıç çanının gün ışığıyla aydınlanmış suya dalmasına saatler kalmıştı. Yani sanki kâbus-taymış gibi Frosticos'un tekrar tekrar belirttiği bir karanlığın içinden öylece koşacaktı. Fikrin kendisi doğal -olanaklı- değildi. Er ya da geç bir karşılaşma olacaktı. Frosticos onu yok etmek istemişti. Olay bu kadar netti. Ama bir yandan da kibirli bir adam olduğu için yenilecekti. Frosticos kendini bir tür sanatçı sanıyordu ve bu mevcut çabayı bir epiğe, kendini beğenmiş, kokuşmuş bir yaratığın destinana dönüştürmek istiyordu. Dönüp de aynaya uzun uzun bakması gerekiyordu. Orada bir maymunun suratıyla karşılaşacaktı.

William akciğerlerini yırtarcasına koşturuyor, yavaşlamayı başaramıyordu. Arka tarafına ışık tutmanın bir manası yoktu. Ona bir şey anlatmazdı. Frosticos her yerde olabilirdi. Her yerde aynı anda bulunabiliyordu. Kimseyi kandırmaya falan da çalışmıyordu. Bu çok basit -taksiciden William'ın gittiği yönü bir kez öğrendikten sonra- bir meseleydi. Kanalizasyona girip çıkmak, bir an görünüp hemen yok olmak, Hawthorne'a doğru bir mil arabayla gidip William'ın geçmesini beklemek, sonra birden yeniden belirip kaybolmak çocuk oyuncağıydı. Ama belki günışığının kanalizasyonlara giriş çıkışı zorlaştıracacağı, karanlıkta Willi-

am'ın kaderinin belirleneceği ve hatta çılgınlıklarının yukarıdaki şafak söken dünyadan duyulamayacağı bir zaman gelecekti.

Kendini zorlayarak biraz yavaşladı, el fenerini yaktı ama yere doğru tuttu. Hırıldadı ve öksürdü, sonunda çantasından matarasını çıkarmak için biraz soluklandı ve kana kana su içti. Çantaya bakındı ve bir elma buldu. Sonra birden, yoluna devam etmese -öylece oturup yemeğini yese ve Pince Nez'i okuyarak saatler geçirse- ne olur, diye merak etti. Frosticos ne yapardı? Şimdi ondan bir hayli, belki yüz metre, belki de bir mil kadar öndeydi. Belki Frosticos Winchells'te durmuş ve bir fincan kahveyle bir donut eşliğinde aşağıdaki kanalizasyonlarda sıkışıp kalmış ödle William'ı düşünerek kahkahalara boğulmuştu. Ya William onun işlerini kolaylaştırmamış olsaydı?

William bir şekilde Frosticos'un öylece vazgeçeceğini -evine gidip yatacağını- düşünemiyordu. Elbette Frosticos, William'ın bir arka yola sızıp da bir iki blok geçerek yoluna devam etmesine izin vermezdi. Birden William'a öyle geldi ki, birileri onu takip ediyordu ve en başından beri de peşindeydi. Karanlıktaki sinsiyak ayak sesleri elbette birilerine ait olmalıydı. Kime peki? Yamoto'ya mı? William dişlerini sıktı. Tabi ki ona.

El fenerini sanki eli silahlı birini haklamak için doğrultulmuş bir tabanca misali kanalizasyondan aşağı doğrulttu. Aşağıda aynı zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Olası beyaz pantolon hiçbir yerde görünmüyordu. Ama el feneri ne kadar mesafeyi aydınlatıyordu ki? On metre mi? Belki o kadar bile değil. Elindeki elma posasını kanalın uzak duvarına doğru fırlattı ve ayağa kalktı. Dinlenmek için durduğundan inanılmaz bitkin görünüyordu. Gücünü kaybetmişti.

Elli metre sonra fenerini yine karanlığa tuttu ama yine kimse yoktu. Önünde sağa doğru açılan küçük bir kanal vardı. Bir an Frosticos'un orada uzanıyor olduğunu düşündü. Ya da bir anda dört ayak üstünde, gözlerini faltaşı gibi açmış, dişleri keskin ve olağanüstü bir hızla hareket eden bir köpek misali karşı-

sına dikileceğini hayal etti. William oluşacak sahneyi görebiliyordu ve bu sahne artık üç metre kadar yaklaşmıştı.

Arkasından gelen ayakseslerini yine mi duymuştu? Belki de gözsüz bir Frosticos, beyaz yakasının üzerine yerleşmiş beyaz kafatasıyla sırtıyor ve söyleniyordu. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Tünelden iki adım uzaktaydı ve kanalın uzak köşesinden döndü. Frosticos'un görüntüsü, bir teleskobun dürbünü gibi ona doğru yaklaşıyor, yaklaştıkça büyüyor, köpürüyor ve havlıyor, gözkapaklarının arkasından eski, cızırtılı bir gerilim filmi oynatıyordu. Bu görüntü yanına geldiğinde onu donduracak, Lot'un talihsiz karısı gibi bir tuz topağına çevirecekti.

Sonra oradan geçti. Gözlerini sımsıkı kapatıp ve hâlâ sonunu haykıracak nemli bir elin boynuna yapışacağı anı bekleyerek hızlı hızlı yürüdü. Ama hiçbir şey olmadı. Tünelde kimse yoktu. Uyduruk korkularla kendine işkence edip duruyordu. Arkasını döndü ve kendini buna inandırmak için koridoru aydınlattı. El fenerinin menzilinın hemen dışında sanki birileri aniden durup geri çekilmiş gibi hareketli bir beyazlık gördüğüne emindi. Bu Yamoto'ydu. O olmalıydı. Frosticos da ileride bekliyordu.

William koşmaya başladı, birden durdu, arkasını döndü ve bir kez daha beyazlığın hayalet misali kaybolup gittiğini fark etti. Bu Yamoto'ysa, William bu defa onun hakkından gelecekti. İnsan kendi evinde bahçıvan kisvesi altında çalıları kırarak ve pencereleri gözetleyerek taciz etmek bir şeydi. Onu kanalizasyonlarda takip etmek -büyük ihtimalle öldürme niyetiyle- başka bir şeydi. Ama William onu alt edecekti. Bunu daha önce de yapmıştı. William'ı kendi kamyonetinin şoför mahallinde gördüğünde Yamoto'nun attığı çığlığı düşünüp sırtıttı. Ve William begonyaların üzerinde tepinirken ettiği abuk subuk lafları -korkudan başka neyin göstergesi olabilir ki?- hatırladı. William ona korku nedir gösterecekti.

Önüne bir başka kanal çıktı. Harekete geçme zamanı kesinlikle gelmişti. Biraz sonra kanalizasyonlardan bir kötü adam eksil-

miş olacaktı. Ona el feneriyle saldırmayı planlıyordu. Ayrıca kalem feneri de vardı ve Yamoto'dan kurtulur kurtulmaz Frosticos'a da sıra gelecekti. Ardından kolayca Crenshaw'a geçip sahil yoluna düşebilirdi. Frosticos'u uyaracak kimse kalmadığında işi çok kolaylaşacaktı.

William fenerini kapatarak kanalizasyonu karanlığa gömdü. Eliyle duvarı yoklayarak açık kanalı buldu, kalbi küt küt atar halde ve orada Frosticos'un bekliyor olma ihtimalini aklından çıkarmaya çalışarak kanalın içine daldı. Çıt çıkmıyordu. Yaklaşan adımların belli belirsiz sesini duymaya çabaladı. Yamoto'nun onu görmüş olması -niyetini anlamış olması- imkânsızdı. William kanalın ucuna yerleşti ve ana koridoru görmek için başını uzattı. Hiçbir şey göremedi. Bir an karanlığın içinden kocaman bir bıçağın ya da belki bir baltanın uçarak gelip dışarı uzanmış kafasını kesip atacağından korktu. Kanalın içine iyice yerleşti.

Yamoto'nun ne tür bir silahla geldiğini kimse bilemezdi. Belki bir et bıçağıyla gelmişti. O kadar çok film izlemişti ki. Dirseği sert bir şeye çarptı. Bir anda kaskatı kesildi. Dokunduğu şey ete benzemiyordu. Daha çok bir tahta -belki kanala dökülmüş talaş- gibiydi. O şeye bir daha dokundu ve dikdörtgen bir nesnenin ucu olduğuna kanaat getirdi.

Kanalda bekleyemezdi. Bu kesindi. Şaşırtmak önemliydi. Yamoto onun çıkması için bekliyorsa, William da pekâlâ onun yoluna çıkabilirdi. Sonuçta Yamoto ilerideki tüneli görmüş, William'ın feneri neden kapattığını anlamış olabilirdi. Farklı bir yol izlemek, belki karanlıkta yoluna devam etmek, bir başka fırsatla karşılaşana dek kör bir adam gibi duvarları yoklayarak yürümek zorundaydı.

Hâlâ ayak sesi duyulmuyordu. Fenerini yaktı, başını dışarı uzattı ve boş tüneli aydınlattı. Sonra döndü ve ışığı arka tarafına tutarak ufak kanalı neyin kapadığını anlamaya çalıştı.

Orada duran şey ağzı açık bir sandıktı. William kendini tuta-

mayarak ılığı bastı ve kanalın ağızından fırlayarak suyun içine atladı. Hemen ayağa kalktı ve sandığı aydınlattı. Sandığın içinde deri kayışlarla tutturulmuş bir şeyin kalıntıları -etli bir şeyin- vardı. Bir zamanlar insan olması muhtemel ama pekâlâ bir hayvan da olabilecek bir şeyin cesedi. Kayışları içinde orada, yara izleri ve nakledilmiş uzuvlarıyla, ağız ardına kadar açık, suratında dişsiz bir yarıkla, kara bir boşluk biçimindeki burnuyla, boş göz yuvalarıyla duruyordu. Şeyin kulakları yoktu ve kolları göğsünün üzerinde çapraz birleştirilmiş şekilde duruyordu. Kolların ucunda ise perdeli parmakları vardı. William sandığa bakarak geri çekildi. Bir uyarı gibi olduğu açıktı. Koşmaya başladı. Önce yavaştan sonra hızlanarak güney yönünde okyanusa, onu başka bir dünyaya götürecek dalgıç anına doğru koşturdu. Düşünmedi bile. Düşünmenin faydası yoktu. Düşünerek bir yere varamazdı. Her şekilde onu yakalarlardı. Sandıktaki kimdi? Hangi zavallı, zararsız şeyi öylesine feci bir hale sokmuşlardı? Reginald Peach olmadığı kesindi. Bu düşünce midelerini bulandırdı. Böylesine bir saçmalığa alet edilemeyecek denli değerliydi. Bu tam bir beceriksizlikti, altın yumurtlayan tavuğu kesmekti.

William artık hızını koruyamayarak durdu ve bir kez daha uzaktan gelen ayak seslerini duymaya başladı. Yamoto geliyor olabilirdi. Arkasından biri ona seslendi. William kendi soluğu ve ayak sesleri nedeniyle o sesi tam olarak alamadı. Dinlemek için sakinleşti. Sesin nereden geldiğini anlamamıştı. Cep saati on biri geçmişti. Vaktini iyi kullanıyordu. Belki de hedefine yaklaşmıştı ve sahil yolunun altından Rolling Hills'e varmıştı. Adını söyleyen sesi tekrar işitti. Ayak sesleri giderek yakınlaştı. Artık son yüzleşme vakti gelmişti. Kendini karanlık ve uzak tündenlen çıkagelecek şeyin -Frosticos, Yamoto ya da kim bilir ne- ilk görünüş anına hazırladı. İşte sonunda görünmüştü.

Gelen Elijah'tı; kıllı, yabanıl ve yaşlı. William şaşkın gözlerle ayağa dikildi ve lambasını doğrudu. Hayır, Elijah değildi. Topal William Ashbless'ti. Sağ elinde deri kaplı bir sopa vardı.

Piç kurusu! Başından beri ödünü koparan şey meğer Ashbless'ti. Ve şimdi William'ı eşek sudan gelinceye kadar sopalamak için buradaydı. Göreceğiz, diye düşündü William, ayaklarını sabitleyerek ve tünelin diğer yönünden başka bir saldırganın gelip gelmediğini kontrol ederek. Ölesiye bitkindi ve gözleri sanki kumla dolmuş gibi batıyordu ama elinde bir sopayla gelmiş ihtiyar bir şairi alt edemezse küçük düşerdi.

"Haydi gel!" diye bağırdı, sağ elinde el fenerini, sol elinde çakısını sallayarak.

"Sakin ol!" diye tısladı Ashbless, parmağını dudağına götürerek ve kafasını iki yana sallayarak. "Tanrı aşkına sakın ol yoksa ikimizin de işi bitik demektir."

Ashbless sopayı paltosunun cebine sokuşturup arkasına sanki takip ediliyormuş gibi merakla baktıktan sonra ona yönelirken William da çakısını indirdi. "Doğulunun icabına baktım," dedi, William'ın omzuna elini atıp onu oradan uzaklaştırırken.

"Yamoto'nun mu?" diye sordu William.

"Adını sormaya tenezzül etmedim," diye yanıtladı Ashbless. "Gördüğüm gibi patakladım. Dün gecedен beri peşindelerdi. Palos Verdes'e taksiyle gitmek kadar saçma bir fikir olabilir mi? Saçmalığın daniskası. Herkes -Frosticos, polis- biliyor. Bugün *Times*'taki yazıyı okudum, sonra La Brea'daki geçitte Frosticos ve başka üç kişiyle karşılaştım. Peşine düşmüşlerdi bile."

"Yani mektubu yayımladılar mı?" diye bağırdı William heyecanla.

"Hişşşt!" diye fısıldadı Ashbless, etrafına bakınarak. "Sadece alıntılar yaptılar ama mektubun ana fikri anlaşılıyordu. Bütün sabah haberlerdeydi. Sana söylemeye çalıştığım şey şu. Bu tünellerden canlı çıkmaya izin vermeyecekler."

"Aşağıya bana bunları söylemek için mi geldin?" diye sordu William, birden yine şüpheye düşerek.

"Hayır," dedi Ashbless.

William, fıymaya hazır vaziyette bir açıklama bekledi. Her şe-

yi gözden geçirdi. Ashbless'e fenerle geçirerek sağa doğru fırlatabilirdi. Eğer hedefi tutturur ve el feneri kırılırsa, kalem feneriyle birlikte karanlık tünele doğru koşturabilirdi. Belki daha iyisi, Ashbless'in fenerini kapabilirdi. Üzerinde bir fener olmalıydı.

"Reginald Peach'i kurtardım," dedi Ashbless.

"Ne?"

"Peach'i diyorum. Düştüğü sefaleti görsen inanmazdın. İki kere kaçmış ama her defasında yakalanmış. Ama bu defa onu bulamayacaklar. Beni Arzın merkezine götürmeyi kabul etti. Belki orada karşılaşırız."

"Reginald Peach demek," dedi William, inanmaz bakışlarla.

"Kendi çapında bir mucit olduğu söylenebilir. Ve belli başlı güçleri de var. Beni anladığını biliyorum. Tekrar yukarı çıkacak olursan bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Basil'e benim Giles'i kurtarmaya çalıştığımı ama onun yerine Reginald'ı kurtardığımı söyler misin? Korkarım ki benim davranışlarımı biraz yanlış yorumlamış."

"Ben de yanlış yorumlamışım belli ki," dedi William, bayağı ikna olmuş halde. "Yamoto'nun icabına baktığın için sağol."

Ashbless omuz silkti. Sorun değildi. Ona göre iş değildi. Ön taraftan akan bir suyun, derin bir kanala doğru akan bir denizaltı nehrinin sesi geliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu William.

"Neredeyse Palos Verdes'in altındayız. Ancak buraya kadar gelebilirim." Ceketinin içinden büyükçe bir el feneri çıkardı ve ön taraftaki karanlığa tuttu. Griliğin içinde belli belirsiz şekiller belirdi. William suyun serin, taze nemini hissetti. Ön tarafta kanalın üzerinde kemerli bir köprü ve ona bağlı uzun ama bodur bir tekne, hatta neredeyse bir gondol akıntıda sürüklenmek istemişçesine duruyordu. Teknenin su çizgisi üzerine timsah adamlar, kuş gagalı çocuklar ve tuhaf Mısır hiyeroglifleri resmedilmişti ve William bunların bir çeşit karnaval geçidi için yapıldığını düşündü.

Geminin kış tarafında William hayatının en tuhaf görüntüsüyle karşılaştı: İnci gibi şeffaf pullarıyla ve perdeli parmaklarıyla yarı çıplak bir adamın kafası ön tarafında ufak bir deliği bulan spiral bir denizkabuğuna yerleştirilmişti. Camın arkasından soğansız gözlerle bakıyordu. Dev denizkabuğu -Reginald Peach'in kafasını sarmalamış bir miğfer akvaryum- tuhaf bir şekilde suyla doldurulmuştu. İki sarmal tüp teknenin arkasından suya daldırılmıştı.

William şaşkınlıktan donakaldı. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Daha önce Reginald'la hiç tanışmamıştı, hatta bir kez bile görmemişti. Soyundan kimselerle bir şekilde yakınlığı olmuştu ama bundan söz etmesi yakışık almazdı.

"William Hastings," dedi Ashbless. "Bu da Reginald Peach."

Peach kafasını neredeyse görünmez bir şekilde salladı ve bir tür makineden -yapay bir ses kutusundan- gelen baloncuklu bir sesle, "Tanıştığımıza sevindim," diyerek William'ı şaşırttı. William da Reginald'la tanıştığı için mutlu olduğunu söyledi. Ve gerçekten de öyleydi. Tanıştığı adam inanılmazdı. Anlatılabileceği hikâyeleri -gördüğü şeyleri- düşünün. William, Ashbless'in onlarla birlikte gitmesine izin vereceğini sanmıyordu.

"Arzın merkezine ha?" dedi William, niyetini belli ederek.

Peach onu duymazdan geldi ve doğrudan Ashbless'e baktı. "Bu tekne işe yaramayacak," dedi sinirli sinirli, "ve su borumu bir şeyler tıkıyor. Bekle bir. Burada işte. Tamam hallettim. Ağzına sıçayım!"

Golyan büyüklüğünde bir balık birden başlığının içinde belirdi ve başlığın ön camından şaşkın şaşkın dışarı baktı. Peach tek gözüyle onu izledi. William bir akvaryumun içinden kuru dünyanın nasıl görüldüğünü hep merak etmişti. Bunu Reginald'a sorabilmeyi -buradan kısa bir öykünün taslağını, yeni yeşeren bir sembolün titreşimini çıkarabilirdi- çok isterdi. Ama yine terbiyeli davrandı.

"Ne zaman bir şey doğru dürüst çalıştı ki zaten?" diye sızlan-

dı Reginald. "Her şey boktan. Bu tekneye de hiç güvenmiyorum. Çok küçük ve koltuklarında minder yok. Hatta birileri onu baştan aşağı boyamış. İçindeyken kendimi budala gibi hissediyorum."

Ashbless anlamış gibi görünmüyordu. "Bu teknenin hiçbir sorunu yok," dedi. "En kötü haliyle bile anlatamayacağım denli uzak nehirlerle gittim. Üstelik yanımda acayip tuhaf tipler vardı." Gözlerini bir şeylere tahammül etmeye çalışıyormuş gibi kaldırmak William'a baktı.

Zavallı Reginald'la aşık atacak kadar akıllı olmayan Ashbless, diye düşündü William, ne de fazla böbürleniyor. Ama bir yandan da Ashbless'in hakkını vermeliydi. Sonuçta ikisini de Fros-ticos'un ellerinden kurtarıyordu.

William bir şey söylemeye fırsat bulamadan Peach konuşmaya başladı. "Gidelim," dedi. "Belli ki bu herifi kurtarmışsın. Gerçi nedenini bilmiyorum. Ama işte burada bir bebek kadar güvende. Artık zamanımı boşa harcamayı kesin. Hoşça kal," dedi William'a, son cümlesinin ardından hiç aralık vermeden. "Hoşça kal, hoşça kal, hoşça kal!" Tekneyi neredeyse yan yatıracak denli ileri geri kıpraştı, sonra sanki oturağın üzerinde ayakta duracakmış gibi yaptı.

"Hey!" diye bağırdı Ashbless, tırmanıp halatı çözerek. Gözlerini açarak William'a baktı. "Uzun bir yolculuk olacak. Sağlık problemlerinden -bir mil uzunluğunda bir liste yapabilir- başka bir şey konuşmayacak. On sekiz yıldır okumak için elinde Merck'e ait su geçirmez bir *El Kitabı*'ndan başka bir şey yokmuş. Şimdi elinde bir katalog dolusu şikâyet var."

"Şu balığı başlığımdan çıkarın," diye mızızlandı Peach. Ashbless duymazdan geldi.

Tuhaf tekne, tuhaf yolcularıyla birlikte dalgalara daldı ve dakikalar içinde karanlığa karıştı. William Ashbless, güvertede gizemli bir nehre giden yosun saçlı bir deniz tanrısı gibi dikilmişti. William, bir an nehrin nereye döküldüğünü merak etti.

Dominguez Kanalı'na dökülüyor olamazdı. Reginald Peach'in ne yaptığını biliyor olmasını ve ikilinin aradıkları yeri bulmalarını umut etti. Sonuçta Ashbless iyi çıkmıştı. Onu boş yere suçlamışlardı. William iki parmağıyla kaybolup gittikleri karanlık boşluğu selamladı, sonra köprüden geçerek yarım adaya yani özgürlüğe doğru yürüdü. Çeyrek mil ya gitmiş ya gitmemişti ki bir kez daha cılız bir sesle kendisine seslenildiğini işitti.

John Pinion'un dondurmacı gömleği ve pantolonu paçavraya dönmüştü. Kazıcı Leviathan'dan bir şeyler kurtarmaya çalışırken kanalizasyonda toza toprağa bulanmış ve yırtılmıştı. Ama orospu çocukları bir şey almasına izin vermemişlerdi. Servet değerindeki daimi motora el koymuşlardı. Ayrıca anti yerçekimiyle dolu manyetik şişeyi de bir kese kâğıdına tıktırmışlardı. Buna katlanmak imkânsızdı. İmkânsız. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Hayatı yerle bir olmuştu. Kendisi için bir şey istemiyordu. Sadece bilginin peşindeydi. Bir şeyler kazanma peşinde değildi. Ama kullanılıp bir kenara atılmıştı. Dostlar düşman olmuştu. Sapkınlıkla, şarlatanlıkla, kazanma hırsıyla, deli olmakla itham edilmişti. Bunun hesabını bir şekilde soracaktı.

Ana kanalın oradaki düz kasalı kamyoneti görebiliyordu. Dalgıç çanı römorkörün güvertesinden sallanan zincirin ucunda asılıydı. Geri zekalılar! Ölümünden başka bir şey bulamayacaklardı. Kendi mekanik köstebeği gerçek bir deha ürünüydü. Neyin yanlış gittiğini anlamamıştı. Ports O'Call Village'a sürmüş ve parkmetreli bir parka aracını bırakmıştı. Kahrolası sayaç. Artıkça artmıştı. İskeleden yürüdü ve Japon turistlerin kalabalığına karıştı. Römorkör oradaydı. Çan hazırды. Turistler anlaşılmaz laflar ederek çanı gösteriyorlardı. Tanrı aşkına, Latzarel onlarla sadece dalga geçiyordu. Pinion öfkeden kıpkırmızı kesildi. Bir şey yapmak istedi... Ama ne yapacağını bilemedi.

Tek bildiği Latzarel'le St. Ives'in hiçbir yere gidemeyeceğiydi. Başına ağırlar saplandı. Kahrolası güürültüler! Ona işkence et-

mek için üzerinde ciyaklayan bir martıya gözlerini kısarak baktı. Liman kanala doğru açılıyordu ve başka limanlar da -iki adet- ilk limanı dikey kesecek şekilde yerleştirilmişti. Daha ileride bir başkası, ondan ileride bir diğeri ve daha da ötede başka biri vardı. Pinion'un kafası bu düşünceyle sarsıldı. Gözkapaklarının hemen arkasında sanki gözlerinin gerisinden bir şeyler ittiriormuş ve gözlerini dışarı çıkarmak istiyormuş gibi bir ağrı vardı. Sanki kafası patlayacak gibiydi.

Turistlerden biri elindeki kamerayı göstererek Latzarel'in çanın yanında poz vermesini istedi. Ayağı kayan adam iskelenin kenarına yüzükoyun kapaklanırken, Latzarel'le St. Ives ve çocuk -adı neydi?- çanın yan tarafından aval aval baktılar. Pinion, lastik ayakkabı tabanlarından sesler çıkararak tekneye yaklaştı. Tuz bulanmış kamera üzerinden sular damlayarak sudan çıkarılırken Pinion çadır beziyle halatlardan oluşan bir öbeğin içine sızdı. Çadır bezinin altında karanlıkta uzandı. Kulaklarında, sanki birileri kocaman bir deniz kabuğu yapıştırmışçasına uğultular -binlerce millik açık denizde duyulabilecek rüzgâr sesleri- vardı. Uğultuyu önlemek için kafasını bastırdı. Okyanus havasının neden olduğu kireçlenme, diye düşündü. Eklemlerinde -yanma ve yırtılma ve hatta kaşınma- bunu hissedebiliyordu. Derisi karıncalanıyordu. Belki de lanet olası çadır bezi yüzünden olmuştu. Ama yine de onun altından çıkamıyordu.

Motor çalıştı, römorkör hareket etti ve yirmi dakika içinde Angel Geçidi'ne doğru hareket ettiklerinde yerdeki kabarmayı hissetti. Latzarel neşe içindeydi ve Pinion, Latzarel'den hiç hoşlanmazdı. Çadır bezinin altında olabildiğince sessiz bir şekilde kusmaya çalıştı. Sanki midesi parçalara ayrılmak istermiş gibiydi. Kemikleri kırılırcasına çatırdıyordu. Feci haldeydi ama vazgeçecek değildi.

Bir anda acayip bir yanılsamaya kapıldı. Çadır bezi yeşil deniz suyu misali yarı saydam gibiydi ve sanki bir havuzun derinliklerinden bakarmış gibi, güneş ışıyla dolu bir gökyüzünü izli-

yormuş gibi hissetti. Etrafında suyun serinliğini hissetti ve elleri ansızın giren bir ağrıyla ürperdi. Ama bir şey olmadı. Hâlâ çadır bezinin altındaydı. Bezi kaldırmaya yeltendi ama parmakları suyun içindeymiş gibi kayıverdi. Bez dalgalandı ve gözlerinin önüne küçük su kabarcıkları göndererek gökyüzüne doğru havaya kalkmış kabinin kavisli ön tarafının tamamen gözden kaybolmasına neden oldu. İçeriye kabarcıklar doluştu. Pinion gözlerine inanamıyordu. Gözucuyla Latzarel'in bir şeylerle meşgul olduğunu görebiliyordu. St. Ives ortalıkta görünmüyordu. Squires yukarıdaki kapitan köşkünde kaybolmuştu. Ve Giles Peach transa geçmiş gibi kabinin kavisli camından ona bakıyordu. Birden paniğe kapıldı. Peach onu görmüştü. Gözlerinin içine bakıyordu. Çadır bezinin altından onu izliyordu. Bir şeyler yanlış gibiydi.

Acıdan iki büklüm oldu ve çığlığı kopardı. Çırpınarak nefes almaya çalıştı. Onu görmüşlerdi. Elbette görmüşlerdi. Birden görmüş olmalarını istedi. Yoksa ölecekti. Derisi çadır bezi gibi dalgalandı. Delicesine kaşındı. Kolunu kaşırken gümüş rengi pulların belirdiğini fark etti. Parmakları acayip hareketsizdi ve etli ufak deri parçalarıyla birbirine yapışmıştı. Gırtlaklarını kavradı. Nefes alamıyordu. Boynundaki et ayrışır gibiydi.

Yutkundu ve çırpındı ama çığlıkları boşa gidiyordu. Bir anda kendisi de çığlıkları duymaz oldu. Hatta hiçbir şeyi hissetmez oldu. Çadır bezinin altında kıpraşan şeyi fark eden ve bezi kaldırınca altında yırtık pırtık bir dondurmacı kıyafetine bürünmüş halde çaresizce kıvranan parmak uçlarına benzer etli yüzgeçleriyle devasa bir balığı karşısında bulan Edward St. Ives'in kopardığı çığlığı dahi duymadı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Latzarel, metamorfoza uğramış John Pinion'a bakarak donakalmış Edward'ı fark eder etmez. Ama Latzarel, Pinion'u hiç görmemişti ve Edward'ın sırtından çekıştirerek sahildeki bir şeyleri gösteriyordu.

Bölüm 23

Yine Ashbless mi acaba, diye düşündü William, kendisine seslenildiğini duyunca. Ama içinden bir ses, o olmadığını söylüyordu. Öyle bir fısıltı değildi. Onu oltaya düşürmüş gibi bir ses değildi. Karanlık koridorda önünden mi arkasından mı geldiği belli olmayan bir hayalet fısıltısıydı. Sesi dinlemek için yavaşladı. Yine bir şeyler işitti. “William. William Hastings.” Sonra bir şeylerin, kayışa sürtülen bir usturanın ya da beton boruya sürtülen deri kayışların sesine benzer şeyler duyuldu.

Sahilden ne kadar uzaktaydı acaba? Yarım milden fazla olamazdı. Koşmaya başladı. El feneri yine kirli bir ışık yaymaya başladı. William cırtlak bir çığlığın, kahkahaya dönüşen bir ulumanın işitildiği bir tünelin ağzından geçerek koşmaya devam etti. Arkasından koşan adımların sesi duyuluyordu. Adımlar bir süre aynı şiddetle duyuldu, sonra birden sessizleşerek William’a birtakım dehşetli şeylerin yaklaştığı hissini yaşattı ve ardından kanalizasyonlarda sanki bir korku tünelinin karanlık koridorlarındaymış gibi yankılanan çan seslerine dönüştü.

Çan sesi birden kesildi ve derinliklerden aynı fısıltı yine işitildi: "William. William Hastings," sözleri sanki kanalizasyona gizli vericilerle iletilirmiş gibi acayip yüksek seslerle geliyordu. Ve birdenbire tam önünde gölgelerin içinden elinde çantasıyla Hilario Frosticos beliriverdi.

William diklemesine ona doğru koştu. Frosticos kenara çekilince William'ın omzu borunun kavisine çarptı ve onu etrafında döndürerek ellerinin üzerine kapaklanmasına neden oldu. El feneri beton zemine çarpmıştı ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar parlak yanmaya başlamıştı. Ama çok uzun sürmeyecekti. William bundan emindi.

Doktorun yüzüne bakarak bir tür merhamet, bir tür insanlık belirtisi aradı. Adamın yüzü taştan yapılmış gibi bomboştu. Rengi -bir toz katmanının altından parlayan mavimsi bir fildişi rengi- bile yanlıştı. Yanakları rujlu gibiydi. Ve saçları bir meyve bahçesindeki ağaçlar gibi düzgün sıralanmış perçemlerden oluşmaktaydı. Korkunç derecede insanlıktan çıkmıştı.

Gözleri en berbat kısmıydı. Yuvaları boşluktan ibaretti. Yarı saydam kataraktlarla kaplanmış gibi boş, derinliksiz ve beyazlardı. Ruj renginin altında neye benzediğini merak etti William. Otuz beş yıl önce Pince Nez'le dolaşırken kaç yaşındaydı? Ve Tanrı aşkına, neye benziyordu? Neden William onun görünüşünden farklı olduğuna emindi?

Frosticos neredeyse fark edilemez bir kıpırtıyla silkinerek öksürdü. Ama William gördü. Siyah çantasını sıkı sıkıya kavramıştı. Sırıttı ve sırtışı öksürme ve boğulmaya dönüştü. William kaçacak gibi oldu ama Frosticos siyah çantasını sallayarak önünü kesti. Acaba çantada ne tür korkunç aletler vardı? Hangi şeytan işi aletleri getirmişti?

Frosticos'un sol gözünden bir damla yaş süzüldü ve süzülürken tozlu bir iz bıraktı. Alt katmandaki et, görülmemiş bir mavilikteydi. Bir balığın maviliği kadar parlaktı. William korkudan kaskatı kesildi. Ayakta öylece kalakaldı. Doğru düzgün dü-

şünemiyordu. Bir düşünceden diğerine atlıyor, onu da geçip üçüncü bir düşünceye dalıyor ve sonunda hepsi iç içe geçmiş bir düşünceler öbeği oluşturuyordu. Bir süre doktorun suratını inceledi. Adamın suratında yanlış bir şeyler vardı. Hem de ölümüne yanlış. Sanki nefes almak için kıvranıyordu ve bir an sanki ani bir kriz geçiriyormuşçasına kalbini tuttu.

“Şair nerede?” diye ciyakladı Frosticos, hâlâ açık kalmış ağzıyla sırıtarak.

“Gitti,” dedi William sakince.

“Ya Peach?”

“Onunla beraber.” Bunun ardından William, Ashbless’in nehin millerce altında, Hilario Frosticos’un kıcını yırtsa ulaşamayacağı bir derinlikte olduğunu anladı. Frosticos da bunu biliyordu. Reginald Peach’i kaptırmıştı. Yüzünü öfkeyle buruşturan Frosticos birden acı içinde kıvranmaya başladı.

“Yeni evini seveceksin...” diyerek söze girişti ama bu defa da amansız bir öksürüğe tutuldu. Yeniden yüzünü kaldırdığında her haliyle bitkin görünüyordu. Yüzündeki toz katmanının altında sanki elli yıl yaşlanmış gibiydi. William tabanları yağlayabilirdi. Frosticos’un gücü etkisini kaybetmişti. William bunu anlamıştı. Frosticos’un kafasına yumruğu geçirip onu yere serebilirdi. Ama yapmadı. Bir şeyler inanılmaz derecede yanlıştı. Ve William, Frosticos için işlerin giderek sarpa sardığının da farkındaydı. Gözlerindeki ifade -tuzağa düşürülmüş birinin ifadesi- ölümcül bir hata yaptığını yeni anlamış birinin bakışları gibiydi. William ona biraz zaman tanıyacaktı. El fenerini doktorun alnına geçirecekmiş gibi sıkı sıkı kavradı. Frosticos elini sallayarak bir adım geri çekildi, çantasını karıştırdı, geriye baktı sonra William’a döndü. Çantasından hamur kıvamında makyaj malzemeleri ve rujlar döküldü.

Çantada hayati bir şeyler olmalıydı ama bunlar William’a işlemezdi. Eroin mi? Morfin mi? Tabi ki öyle. Ya da sahte aspirinler. Frosticos yanlış hesap yapmıştı. Bitkin düşene dek Wil-

liam'ı kanalizasyonda takip etmişti ama işler o kadar hızlı gelişmişti ki Frosticos hazırlıksız yakalanmıştı. Çantadaki şeye ölesiye ihtiyacı olmalı, diye düşündü William, çantayı süzerek.

Frosticos çantayı yırtarcasına açtı ve elini içine daldırdı. William adamın ellerinin arasındaki çantaya tekme savurdu ve çanta yuvarlanarak kapkara çamurlu suya düştü. İçinden fırlayan ilaç kutuları ve şişeler yuvarlandı, her tarafa serumlar ve haplar yayıldı.

Frosticos, korku ve acıyla derinden bir inleme sesi çıkardı. Dişlerini sıkıp gözlerini hayvanlar gibi açarak William'ın üzerine yürüdü.

"Gel haydi gel!" diye bağırdı William, el fenerini sallayarak. Tepeden tırnağa cesaretlenmişti.

Frosticos döndü ve nefes nefese ilaç kutularına koşturdu. İçindekilerin yarısı suya dökülmüş mantarsız bir şişeyi kavradı. William bir solukta yanında bitiverdi. Frosticos hamle yapacak oldu. William el feneriyle ona vurmaya çalışırken bir havuza kayıverdi. Bacakları iki yana ayrıldı. Frosticos'un ceketine tutundu ve onu da aşağıya çekti. Frosticos çılgılığı kopararak havada takla attı. William yuvarlanarak ayağa kalktı. Şişeyi futbol topu misali kanalizasyondan aşağı tekmeledi. Kanalin duvarına çarpan şişe tuzla buz oldu. Frosticos, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak hayvan gibi William'ın üzerine atladı. William ilaç kutularının üzerinde tepindi, her birini parçalara ayırdı ve el feneriyle Frosticos'un kafasının yan tarafına vurdu.

Fenerin camı parçalandı ve baş tarafı içinden fırlayan pillerle birlikte uçup gitti. Frosticos karanlıkta kayboldu. William başka bir saldırı ihtimaline karşı hazırlandı. Frosticos deli kuvvetiyle saldırılabildi. Ama artık kaçmak için çok geçti. Zaten yeterince kaçmıştı.

Frosticos nefes nefese kalmıştı. Yutkunuyordu. Betondan art arda üç kez aynı ses geldi. Sanki Frosticos saldırıya geçmek üzere ayağını yere sürüyordu. William kalem fenerini bulmak için

yırtık çantasını karıştırdı. Buldu, feneri yaktı ve ışığını Frosticos'un yüzüne tuttu.

Frosticos yutkunarak geri çekildi ve çantasının üzerine kapaklandı. Yerde solucan gibi kıvranıyordu. Derisi karıncalanıyor, dönüştüyordu. Titredi ve güçlkle soludu. Hasta yatağında ölmeyi bekleyen yaşlı, yorgun bir adam gibi kesik kesik öksürdü. Sonra son bir titremeye birlikte durgunlaştı ve hareketsiz kaldı. Yüzü titreyerek genişliyordu. Solgun köklerden koyu renk kıllar çıkıyordu. Beyaz kaşları kararmıştı. Gözleri yavaşça William'a doğru kaydı, önce kafası karıştı sonra yüzü öfkeden mosmor kesildi. Artık o gözler Hilario Frosticos'a ait değildi. Kanalizasyonun dibinde, durgun ve ölü suratı son bir öfke ve şaşkınlık ifadesiyle viviseksiyoncu amfibi fizyoloğu Ignacio Narbon-do'nun suratına dönüşmüştü. William şaşkınlıktan donakaldı.

Surat büzülerək bir kez daha değışmeye başladı. Derisi döküldü. Saçları inanılmaz uzadı. Havada ölüm ve çürük et kokusu -akvaryum kokusuyla lahit kokusunun karışımı- vardı. Kanalizasyonun zeminine perçemler halinde saç dökülmüştü ve etle tozun birbirine girdiği kısacık bir an için William, Frosticos'un dev bir antik sazan balığını andırdığına yemin edebilirdi. Ama kalem fenerin cılız ışığında ona doğru bakan şey borunun eğimi nedeniyle başı göğsüne yapışmış bir adamın fildişi kemikli iskeletinden başka bir şey değildi.

Gördükleri karşısında ağzı açık kalan William bir süre iskelete baktı. Olayların bu şekilde sonuçlanmasını elbette beklemiyordu. Ama herkes layığını bulmuştu. "Sazan balıkları ölmez," demişti bir keresinde Pince Nez, Edward'a. Delilik bu, diye geçirmişti aklından Edward. Ama anlaşılmaz bir şekilde dedikleri doğru çıkmıştı. Aslında hepsi doğru olduğunu biliyorlardı ama nasıl olacağı hakkında bir fikirleri yoktu.

Kalem fenerini kemiklere doğrultan William bir adım geri çekildi ve sırt çantasını yerden kaldırdı. İskeletin bir kukla gibi yerden doğrularak denizci Sinbad'a saldırır gibi William'a ham-

le yapacağını düşündü. İskeletten, birbirine çarparak yuvarlanan zarlar misali diş takırtıları geldi. William mermi gibi gün ışığına doğru koşturdu. Sonuçta Bin Bir Gece Masalları'nda değildi. Yaşananlar somut gerçeklikti. Frosticos ölmüştü. Dalgıç çanı saat üçte yola çıkacaktı. Öyle tuhaf yollardan geçmişti ki artık bu yolculuğu kaçırmamalıydı.

Düştüğünde dizinin yaralandığını fark etti. Ve sırtı sanki çekiç darbesi almış gibi ağrıyordu. Cep saatini çıkardı. Saat iki buçukta durmuştu. Kanalin içindeki su yükseliyordu. Suyun içinden geçmek zorunda kaldı. Tekrar soluk soluğa kaldığında daha beş dakika bile koşmamıştı. Sonunda anladı. Hatta anlamaktan çok kabullendi. Yetiştmesi imkânsızdı. Çan çoktan yola çıkmıştı. Boş bir kumsala gidecek ve katil olmakla itham edilerek kovulanacaktı. Kanalizasyonda iskeleti bulacaklar ve onu gaddarlıkla suçlayacaklardı.

Sırt çantasını sağlam eline alarak yoluna devam etti. Birden ileride, yıldızsız bir gökte parlayan hilal misali kavisli bir güneş ışığı huzmesi gördü. Hilal önce yarımaya, sonra dişbükey bir dolunaya dönüştü. Bir metre yükseklikten otlarla dolu bir kumsala atlayarak dışarı çıktı.

Kıyıda *Gerhardi* demir atmış halde durmaktaydı. Çan iskeleyle bağlanmıştı. Latzarel çanın üzerindeydi. Edward bir çadır bezi yığınıyla uğraşmaktaydı. Latzarel onun sırtından çekiştirerek önce kıyıdaki William'ı, sonra yukarıyı işaret etmişti. Bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Edward ayağa kalktı. Jim sandalı iskeleden denize indiriyordu. Yukarıdan bir bağırtı koptu. William kumsalda yürürken yukarı baktı, sırt çantasını omuzlarına yerleştirdi ve Latzarel'e yorgun argın el salladı.

İki polis kumsaldan geçerek ona yaklaşıyordu. Bay Hastings, diye seslendiler. Frosticos'un iskeleti bir sonraki yağmurda kıyıya vurduğunda hitap şekilleri kesin değişecekti.

William kibarca el salladı ve doğru suya girdi. Dalgaların içinde bir kaybolup bir görünen *Gerhardi*'ye doğru ağır ağır iler-

ledi. Arkasından yüzmeyeceklerini biliyordu. Artık kafada fener patlatan, begonya ezen umutsuz bir vaka olmaktan çıkıp bir halk figürüne dönüşecekti. Telsizden anlamsız kodlar çağıracaktılar ve San Pedro'dan liman polisini çağıracaktı. Ama Peach ailesinden birini rehberlik etmesi için yanlarına almadıkları takdirde takip etmeleri zor olacaktı. William suları yararak kendini bir dalgaya bıraktı. On metre açığındaki sandalda Jim vardı. William sandala çıkmaya çalıştı ama beceremedi. Jim arkaya asılan William'la birlikte sandalı *Gerhardi*'ye yöneltti. Kanalizasyonda mucize eseri zarar görmeyen Pince Nez günlüğü suda mahvolacaktı. Ama en azından görevini tamamlamıştı. Bir tek Edward altmış dolar bayıldığı kitabının sırlıslık oluşuna üzülecekti.

Bir süre sonra William aşağıdan da aldığı destekle geminin yan tarafına tırmanıyordu. Gözlerine vuran güneş ışığıyla birlikte güverteye yüzükoyun kapaklandı. "Bırak uzansın," dedi Edward. Çok zor, diye geçirdi içinden William. Yerde yuvarlandı ve insanların güvertenin uzak ucunda öbek haline gelmiş bir şeylerle cebelleştiğini gördü. William gözlerini kısıtı. Oradaki şey büyük bir balıktı. Bir an için onun Reginald Peach olduğunu sandı ama elbette o olamazdı. William doğruldu, tekrar yere yığıldı ve elleri ve dizlerinin üzerinde emekledi. Gördüğü şey John Pinion'du.

Edward'la Profesör Latzareli balığın altındaki çadır bezini kavradılar, salladılar ve Pinion'u denize fırlattılar. William, üzerindeki komik ve yırtık pırtık dondurmacı kıyafetiyle Pinion'un derin havuzda döne döne dibe batışını izledi. Pinion silkindi, kıvrandı, titredi, kaynaşmış bacaklarıyla suyu tekmeledi ve yeşil sularla kaybolup gitti.

"Gidelim," diye bağırdı Giles, dalgıç çanının kabininden dışarı bakarak ve Pinion'un sonuna kayıtsız kalmış gibi görünerek. Kimse itiraz etmedi. Toplam beş kişi olacaktı. Gerçi çan altı kişilikti. Squires'in elini sıktılar ve farelerle amfibiye iyi

bakmasını tembihlemeye çalışan William'ın lafını ağzına tıkayarak onu da içeri aldılar. Kabin kapısı daha kapanmadan çan suyun üzerinde dönerek güvertesini ıslatmıştı bile. Giles aletleri kontrol etti ve vızıldayan Hieronymous makinesiyle uğraştı. Işıklar mor, yeşil ve kırmızı renkler saçarak yandı.

William sırt çantasını çekiştirerek içeri daldı. Bilmesi gereken tek bir şey vardı. Çantasından pelesenk ağacından yapılmış kutuyu çıkardı ve Giles'e gösterdi. "Bunu Yamoto'dan çaldım," dedi, kutuya bakarak. "Bunların aspirin olmadığına eminim. Sana Han Koi'nin ürettiği bir tür uyuşturucu, belki de eroin. Ne olduklarını bilmek istiyorum."

Giles haplara tamamen gereksiz şeylermiş, sadece sinir bozucu başka şeylermiş gibi baktı. "Elbette değil," dedi bir süre sonra. "Sonuna kadar haklısın." Ve bu sözle birlikte çan suya daldı ve lombozlardan yeşil baloncuklar fışkırdı. Dean sürücüsü mekanizması çalışmaya başladı ve işlenmiş ilk deniz suyundan elde edilmiş bir tuz topağı Hieronymous makinesinden çıkarak galvanizli bir kovaya döküldü.

William bir an kâğıttan gemisini düşünerek keyiflendi. Giles, Jim'e bakarak aptalca sırıttı. Edward'la Profesör Latzarel toka-laştılar. Sessiz geçen beş dakikanın ardından mutlak bir kendine güvenle Giles Peach onları *Gerhardi*'den ve yukarıdaki dünyanın tozu, gürültüsü ve karmaşasından tamamen koparacak bir çift manivela kolunu aşağı çekti. Sonunda serbest kalıp hızlanarak John Pinion'un karanlık izinin peşinden dibe çöktüler. Artık hep beraber Arzın merkezine doğru tuhaf ve ıslak bir yolculuğa çıkmışlardı.

DİPNOTLAR

1. Home Is the Sailor: Yazar Blaylock'un hayranı olduğu İskoç romancı Robert Louis Stevenson'ın mezar taşı yazısından bir alıntı.
2. Japonya'da 17. yüzyılda yapılmaya başlanmış minyatür heykeller.
3. Hudson şirketi tarafından 1952-1956 yılları arasında üretilmiş bir araba markası.
4. Charles Dickens'in *Kasvetli Ev* romanından bir kahraman.
5. Gill, aynı zamanda solungaç anlamına geliyor.
6. Tevrat'ta adı geçen dev bir su canavarı.
7. Edgar Rice Burroughs'un *Mastermind of Mars* romanının başkarakteri.
8. Edgar Rice Burroughs'un fantastik Pellucidar serisine ait bir roman.
9. Amerikalı yazar Frank Baum'un *Oz Ülkesi* romanından bir karakter.
10. Maymun davası olarak da bilinen, John Scopes adlı ABD'li bir öğretmenin evrim yasalarını öğretmesi nedeniyle yargılandığı meşhur dava.
11. Paul Adrien Maurice Dirac. Kuantum fiziğinin kurucularındandır.
12. Rüzgarlı, yağmurlu havalarda yelkenli gemilerin direklerinin üst taraflarında görülen, manyetik alan nedeniyle oluşan yeşil ışık.
13. 1950'li yıllarda ABD'de yaratılmış bir çizgi film kahramanı. Kafasındaki huniyi şapka niyetine kullanıyor.